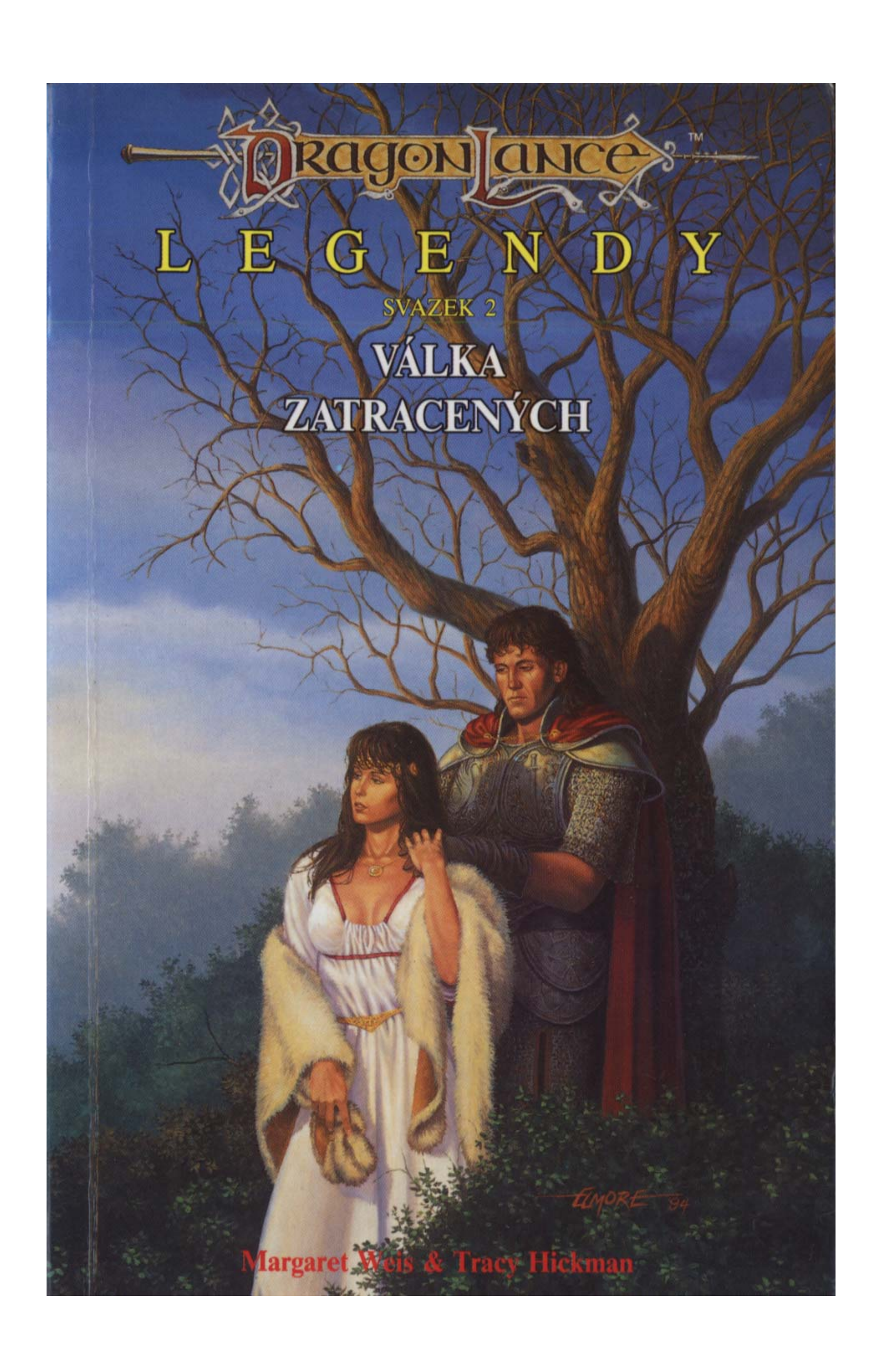

DragonLance™
LEGENDY
SVAZEK 2
VÁLKA
ZATRACENÝCH
ELMORE 94
Margaret Weis & Tracy Hickman

L E G E N D Y

SVAZEK 2

ČAS BRATRSTVÍ

Margaret Weis & Tracy Hickman

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT • 1996

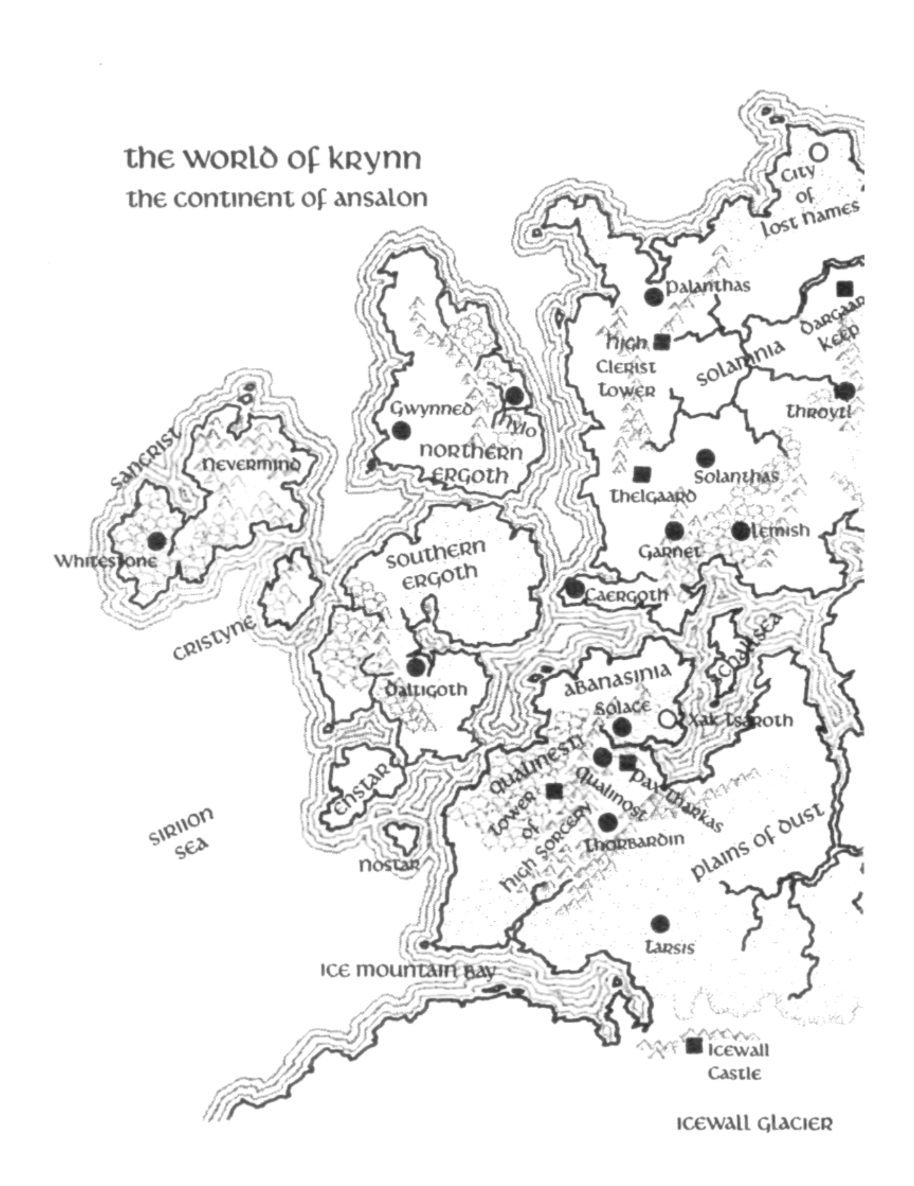
DRAGONLANCE LEGENDS

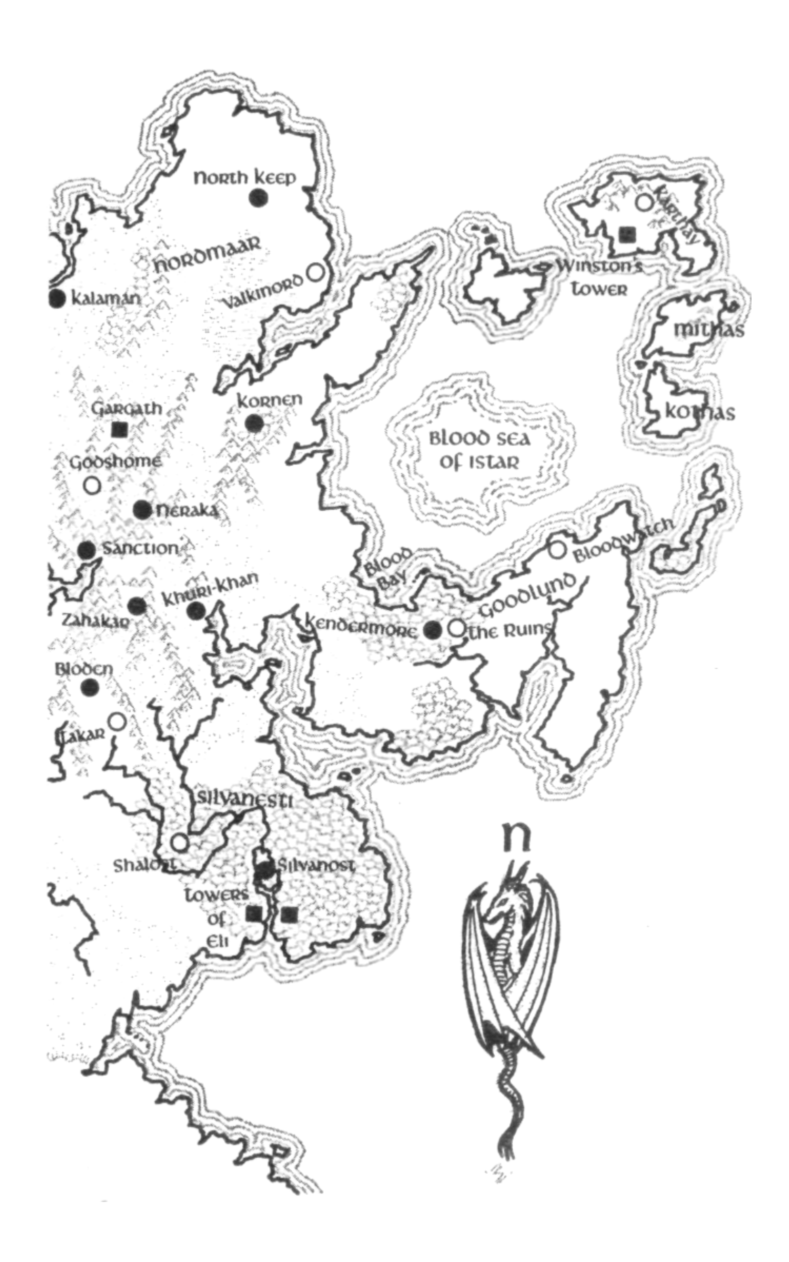
Volume Two

WAR OF THE TWINS

Poetry by MICHAEL WILLIAMS
Cover Art by LARRY ELMORE
Interior Art by VALERIE VALUSEK
Czech translation by HYNEK FILIP, ŠÁRKA BARTESOVÁ

ISBN 80-7174-446-8

the world of krynn
the continent of ansalon
City of lost names
Palanthas
High Clerist Tower
Solamnia
Throyl
Gwynned
Northern Ergoth
Sancrist
Nevermind
Whitestone
Thelgaard
Solanthas
Garnet
Lemish
Southern Ergoth
Caergoth
Cristyne
Daltigoth
Abanasinia
Solace
Xak Tsaroth
Qualinesti
Qualinost
Pax Tharkas
Tower of High Sorcery
Thorbardin
plains of dust
Enstar
Sirion Sea
Nostar
Tarsis
Ice mountain Bay
Icewall Castle
Icewall Glacier

North Keep
Nordmaar
Kalaman
Valkinord
Winston's Tower
Mithas
Kothas
Gargath
Kornen
Godshome
Neraka
Blood Sea of Istar
Sanction
Blood Bay
Bloodwatch
Khuri-khan
Zahakar
Goodlund
Kendermore
The Ruins
Bloden
Silvanesti
Silvanost
Towers of Eli
n

Krynn
Země Ansalon

Abanasinia — Abanasinie
Bloden - Bloden
Blood Bay — Krvavá zátoka
Blood Sea of Istar - Krvavé moře Ištaru
Bloodwatch - Krvestráž
Caergoth — Kargot
City of Lost Names - Město ztracených jmen
Cristyne — Cristyne
Dargaard Keep - Dargaardská pevnost
Enstar — Enstar
Gargath — Gargath
Gamet - Granát
Godshome — Bohodomov
Goodlund — Dobrukraj
Gwynned — Gwynned
High Clerist Tower — Věž Nejvyššího kněze
Hylo - Hylo
Ice Mountain Bay - Zátoka ledových hor
Icewall Castle — hrad Ledová stěna
Icewall Glacier - ledovec na Ledové stěně
Kalaman — Kalaman
Karthay — Karthaj
Kendermore — Země šotků
Khuri-khan — Khuri-khan
Kothas — Kothas
Lemish — Lemiš
Mithas — Mithas
Neraka — Neraka
Nevermind — Stačilo
Nordmaar — Nordmaar
North Keep - Severní pevnost
Northern Ergoth -Severní Ergot
Nostar — Nostar
Palanthas — Palantas
Pax Tharkas - Pax Sarkas
Plains of Dust — Prašné pláně
Qualinost — Qualinost
Qualtigoth — Qualtigoth
Sancrist — Sankrist
Shalost - Shalost
Schallsea — Bouřlivé moře
Silvanesti - Silvanest
Silvanost — Silvanost
Siriion Sea - Sirionské moře
Solace - Útěšín
Solamnia — Solamnie
Solanthas — Solanthas
Southern Ergoth — Jižní Ergot
Takar - Takar
Tarsis — Tarsis
The Ruins — Zříceniny
Thelgaard — Thelgaard
Thorbardin — Thorbardin
Throytl - Troytl
Tower of High Sorcery - Věž Vysoké magie
Towers of Eli - Eliho věže
Valkinord — Valkinord
Whitestone — Bělokámen
Winston's Tower — Winstonova věž
Xak Tharoth - Xak Sarot
Zahakar — Zahakar

KNIHA 1

A řeka plyne...

Temné vody času zavířily kolem arcimágova černého pláště, unášejíce jej i ty, kteří ho doprovázeli, skrze roky ležící před nimi.

Nebe chrlilo oheň a na město Ištar se zřítila hora, aby ho s sebou strhla hluboko do nitra země. Mořské vody se slitovaly, zaplnily prázdnotu a zakryly tu příšernou zkázu. Velký Chrám, kde Kněz—král stále ještě čekal na chvíli, kdy mu bohové splní jeho touhy, zmizel z tváře světa. A dokonce i mořští elfové, kteří se odvážili do právě vzniklého Krvavého moře Ištaru, jen s úžasem hleděli na místo, kde Chrám kdysi stál. Zbyla po něm jen hluboká černá jáma. Mořská voda, která ji vyplňovala, byla tak temná a studená, že ani tito elfové, narození, vychovaní a žijící celé své životy pod vodou, se k té jámě neodvažovali přiblížit.

V Ansalonu však bylo mnoho těch, kteří mohli obyvatelům Ištaru jen závidět. Pro ně totiž byla smrt rychlá.

Pro ty, kteří zničení Ansalonu přežili, byla smrt pomalá a hrozná — přicházela s nemocemi, hladem, lidským zoufalstvím ...

Přicházela s válkou.

1. kapitola

Do Crysaniina spánku vnikl hrubý, hrdelní výkřik, plný strachu a hrůzy. Ten výkřik byl tak náhlý a hrozný a její spánek tak hluboký, že Crysania v první chvíli nevěděla, co ji vlastně probudilo. Vyděšená a zmatená se rozhlížela kolem a snažila se zjistit, kde je a co ji tak vyděsilo, že sotva dýchá.

Ležela na vlhké a tvrdé podlaze. Tělo se jí křečovitě chvělo chladem, který pronikal až do morku kostí, a zuby jí cvakaly zimou. Crysania zadržela dech a čekala, jestli něco nebo někoho nezaslechne. Tma kolem však byla hluboká a neproniknutelná a ticho naprosté.

Vydechla a pokusila se znovu nadechnout, tma jako by jí však brala dech od úst. Crysanii zachvátila panika. Zoufale se pokoušela tu tmu něčím vyplnit, dát jí tvar a podobu, v její mysli se však žádná neobjevovala. Byla jen tma a neměla žádný rozměr, byla věčná.

Pak Crysania znovu zaslechla ten výkřik a poznala v něm to, co ji probudilo. Téměř vydechla úlevou, že slyší lidský hlas, v duši jí však stále ještě zněl strach, který ten hlas naplňoval.

Zoufale se snažila prohlédnout tmou, nutila se přemýšlet, vzpomínat...

Byly tam zpívající kameny, hlas, který si cosi prozpěvoval — Raistlinův hlas — a jeho ruce kolem jejích boků. Pak se

objevil pocit, jako by vstupovala do vody a byla jí odnášena do rychle proudící, hluboké temnoty.

Raistlin! Crysania natáhla chvějící se ruku, nenacházela však nic jiného než vlhký a studený kámen. Náhle se jí vzpomínky s příšernou naléhavostí vrátily. Znovu viděla Karamona, jak se vrhá s taseným mečem na svého bratra... Slyšela sebe sama, jak pronáší zaklínadlo, které mělo Raistlina ochránit... Slyšela zařinčení meče o kámen. Ten výkřik — to byl Karamonův hlas! Co když... "Raistline!" vykřikla vyděšeně Crysania a s vypětím všech sil se znovu postavila na nohy. Její hlas se ztrácel v prázdnu, pohlcován temnotou. Byl to pocit tak příšerný, že se Crysania neodvážila znovu promluvit. Přitiskla ruce k hrudi, třesouc se zimou, a její prsty bezděky zabloudily k Paladinovu medailonu, který měla pověšený kolem krku. Ucítila, jak požehnání boha dobra proniká celým jejím tělem.

"Světlo," zašeptala, pevně sevřela medailon a modlila se k Paladinovi, aby osvětlil temnotu kolem ní.

Medailon v její dlani se rozzářil matným světlem. Světlo proniklo černým sametem, který ji obklopoval, a Crysania se konečně mohla znovu nadechnout. Zvedla řetízek s medailonem nad hlavu, svítila jím kolem a snažila se zjistit, odkud ten výkřik přišel.

Před jejíma očima se objevily pomíjivé obrazy rozbitého a zčernalého

nábytku, pavučin, knih poházených po podlaze, polic spadaných ze zdí. Byly však téměř stejně děsivé jako tma sama — byla to právě tma, co je zplodilo. Ty věci na to místo neměly o nic větší právo než ona.

A potom se ten výkřik ozval znovu.

S chvějícíma se rukama se Crysania rychle otočila tím směrem, odkud se jí zdálo, že výkřik přišel.Božské světlo proniklo tmou a odhalilo hrůzně jasný reliéf dvou postav. Jedna z nich, oblečená v černém plášti, ležela tiše a nehybně na chladné podlaze. Nad nehybnou postavou stál obrovitý muž. Na sobě měl zkrvavenou zlatou zbroj, kolem krku železný obojek a s rukama nataženýma hleděl do tmy, ústa doširoka otevřená a tvář bílou hrůzou.

Když Crysania poznala tělo, ležící zkroucené u nohou velkého válečníka, medailon jí vyklouzl z ochromených rukou.

"Raistline!" zašeptala.

Teprve když ucítila, že jí platinový řetízek klouže mezi prsty, teprve když drahocenné světlo napůl pohaslo, uvědomila si, co se děje, a v posledním okamžiku medailon zachytila.

Rozběhla se místností a její svět se bláznivě otáčel na ose světla, které se jí houpalo v ruce. Zpod jejích nohou se na všechny strany rozbíhaly temné stíny, Crysania si jich však ani nestačila všimnout. Poklekla k mágovi, mysl naplněnou strachem, který dusil mnohem víc než neproniknutelná tma.

Ležel tváří k zemi a hlavu měl zakrytou kápí. Crysania ho jemně zvedla a obrátila ho na záda. Váhavě odstrčila těžkou látku z mágova obličeje a podržela nad ním zářící medailon. Strach v jejím srdci ještě zesílil.

Mágova tvář byla popelavě šedá, rty měl zmodralé a jeho zavřené oči byly zapadlé hluboko do důlků.

"Co jsi to udělal?" vykřikla na Karamona ze svého místa u mágova zdánlivě mrtvého těla. "Co jsi to udělal?" opakovala otázku a hlas se jí zlomil hněvem a zármutkem.

"Crysanie?" zašeptal chraptivě Karamon.

Světlo z jejího medailonu vrhalo po postavě obrovitého gladiátora podivné stíny. Ruce měl stále ještě natažené, prsty se mu slabě svíraly ve vzduchu. Pomalu otočil hlavu směrem, odkud zazněl její hlas. "Crysanie?" opakoval a bylo slyšet, jak vzlyká. Vykročil směrem k ní, zakopl však o bratrovy nohy a padl tváří k zemi.

Téměř okamžitě se zase zvedl, zůstal však klečet, rukama se opíral o zem a namáhavě oddechoval. Oči měl doširoka rozevřené. Natáhl ruku.

"Crysanie?" obrátil se tam, kde tušil její přítomnost. "Světlo! Tvé světlo. Honem!"

"Mám světlo, Karamone! Já... Ach, Paladine!" zašeptala Crysania, když

se podívala ve světle medailonu do Karamonovy tváře. "Ty jsi slepý!"

Natáhla ruku a chytila ho za chvějící se prsty. Karamon vzdychl úlevou. Jeho ruka sevřela její s drtivou silou a Crysania stiskla zuby bolestí. Stále ho však pevně držela jednou rukou a ve druhé svírala medailon.

Vstala a pomohla Karamonovi na nohy. Válečníkovo velké tělo se chvělo, jeho ruka nepřestávala svírat Crysaniinu a jeho oči hleděly přímo kupředu, zdivočelé a nevidoucí.

Crysania upřela oči do tmy a zoufale se snažila najít nějakou židli, křeslo... cokoli.

A pak si náhle uvědomila, že tma její pohled opětuje.

Spěšně odvrátila oči, úzkostlivě sledovala jen to, co bylo v dosahu světla jejího medailonu, a vedla Karamona k jedinému většímu kusu nábytku, který zahlédla.

"Posaď se," nařídila mu. "Opři se o tohle."

Usadila Karamona na podlahu tak, že se zády opíral o vyřezávanou dřevěnou desku, která jako by jí cosi připomínala. Ten pohled s sebou přinesl příval bolestivých vzpomínek — někde už to zcela jistě musela vidět. Byla však příliš vyděšená a měla příliš mnoho jiných starostí, než aby nad tím přemýšlela.

"Karamone?" zeptala se rozechvěle. "Je Raistlin... Zabil jsi..." Hlas se jí zlomil.

"Raistlin?" Karamon obrátil své nevidoucí oči tam, odkud přicházel její hlas. Na jeho tváři se najednou objevil poplašený výraz. Pokusil se postavit. "Raist! Kde..."

"Ne. Zůstaň sedět!" nařídila mu Crysania v náhlém záchvatu strachu a hněvu. Položila mu ruku na rameno a znovu ho donutila usednout.

Karamon zavřel oči a tvář mu zkřivil ironický úsměšek. Na okamžik vypadal skoro stejně jako jeho bratr.

"Ne, nezabil jsem ho," řekl hořce. "Jak bych mohl? Naposledy jsem slyšel, jak voláš Paladina, pak už byla jenom tma.

Moje svaly se ani nepohnuly a meč mi vypadl z ruky. A potom..."

Crysania ho ale neposlouchala. Znovu přeběhla těch několik kroků k mágovi a ještě jednou poklekla u jeho těla. Přidržela mu medailon nad hlavou, sáhla pod černou kápi a snažila se najít tep. Nakonec zavřela oči úlevou a vydechla tichou modlitbu k Paladinovi.

"Žije," zašeptala. "Ale co se mu tedy stalo?"

"Co se mu stalo?" zeptal se Karamon a v hlase měl stále stopy strachu a hořkosti. "Nevidím..."

Crysania téměř provinile zrudla a popsala Karamonovi mágův stav.

Karamon jen pokrčil rameny. "Je vyčerpaný ze svých kouzel," řekl bez-

výrazným hlasem. "A vzpomeň si na to, že byl už na začátku slabý, alespoň jsi to říkala. Je nemocný z přítomnosti bohů nebo z něčeho takového." Hlas mu zeslábl. "Už jsem ho tak sám viděl. Když poprvé použil dračí jablko, mohl se jen stěží pohnout. Držel jsem ho v náručí..."

Odmlčel se a zadíval se do tmy, tvář klidnou, klidnou a zasmušilou. "Nemůžeme pro něj nic udělat," řekl. "Musí si odpočinout."

Chvíli mlčel a pak se tiše zeptal: "Paní Crysanie, dokážete mě uzdravit?"

Crysanii zahořela tvář. "Myslím... Obávám se, že ne," nepřítomně odpověděla. "Muselo to být mé kouzlo, co tě oslepilo." Crysania si znovu vzpomněla na obraz velkého bojovníka se zkrvaveným mečem v ruce, jehož jediným cílem bylo zabít svého bratra, zabít i ji — kdyby se mu postavila do cesty.

"Je mi to líto," řekla tiše. Cítila se nesmírně unavená a bylo jí najednou tak chladno, že se o ni začaly pokoušet mdloby. "Byla jsem zoufalá a... a měla jsem strach. Ale neboj se," dodala, "to kouzlo není trvalé. Časem to zmizí."

Karamon si povzdechl. "Rozumím," řekl. "Je tady světlo? Říkala jsi, že s sebou nějaké máš."

"Ano," odpověděla. "Mám medailon..."

"Rozhlédni se kolem a řekni mi, kde jsme. Popiš to."

"Ale Raistlin..."

"Raistlin bude v pořádku!" odsekl Karamon. Hlas měl drsný a neústupný. "Vrať se ke mně, až sem. Dělej, co ti říkám! Závisí na tom naše životy - i ten jeho. Řekni mi, kde jsme!"

Crysania se zadívala do tmy a cítila, jak se strach znovu vrací. Neochotně opustila mága a vrátila se zpátky ke Karamonovi.

"Já... Já nevím," stěží promluvila a zvedla medailon nad hlavu. "Mimo okruh světla nevidím skoro nic. Vypadá to ale jako nějaké místo, kde už jsem byla předtím, jenom si nedokážu vzpomenout, kde to bylo. Všude kolem je spousta nábytku, je ale rozbitý a zčernalý, jako by tu někdy hořelo. Všude kolem jsou rozházené knihy. Opíráš se o velký dřevěný stůl. Zdá se mi, že je to jediný kus nábytku v celé této místnosti, který není rozbitý. Všechno mi to připadá tak známé," dodala tiše, jako by nevěděla, co si o tom má myslet. "Přitom je to krásné, jsou na tom vyřezána nejrůznější podivná zvířata."

Karamon prozkoumal dlaní podlahu. "Kobercem pokrytý kámen," řekl.

"Ano, celá podlaha je pokrytá kobercem. Nebo aspoň byla, protože teď je to celé roztrhané. Vypadá to, jako by to něco rozkousalo..."

Crysanii uvízla poslední slova v hrdle. Všimla si, že najednou jako by

cosi uhnulo před jejím světlem.

"Co je to?" zeptal se ostře Karamon.

"Nejspíš to, co se živilo tím kobercem," odpověděla Crysania. Nervózně se zasmála. "Krysy." Pokusila se pokračovat. "Je tam krb, ale oheň v něm nehořel už snad roky. — Je plný pavučin. Vlastně celé tohle místo je plné pavučin..."

Hlas jí vypověděl službu. Celou ji rozechvěla náhlá představa pavouků snášejících se ze stropu a krys přebíhajících jí přes nohy. Crysania si přitáhla bílý plášť těsněji k tělu. Prázdný černý krb jí připomněl, jaká je jí vlastně zima.

Karamon ucítil, že se její tělo chvěje, zasmušile se usmál a sáhl po její ruce. Pevně ji sevřel a řekl několik slov hlasem, který byl ve svém klidu hrozný: "Paní Crysanie, pokud to, čemu budeme muset čelit, jsou jen krysy a pavouci, můžeme mluvit o štěstí."

Vzpomněla si na ten výkřik čiré hrůzy, který ji probudil. On ale přece neviděl! Rychle se kolem sebe rozhlédla. "Co je to? Musel jsi něco slyšet — nebo něco cítit, jinak..."

"Cítil jsem to," řekl tiše Karamon. "Ano, cítil jsem to. Jsou tady nějaké *věci*, Crysanie. Příšerné věci. Cítím, jak se na nás dívají. Ať už jsme kdekoli, narušili jsme jejich klid. Cítíš je?"

Crysania jen zírala do tmy. Tak se na ni ta tma opravdu dívala. Teď, když o tom Karamon mluvil, tam také cosi cítila. Nebo, jak říkal Karamon, nějaké *věci*.

Čím déle se na ně dívala, čím déle se na ně soustředila, tím skutečnějšími se stávaly. Přestože je neviděla, věděla, že tam čekají, těsně za hranicí světla, vrhaného medailonem. Karamon měl pravdu. Jejich nenávist byla víc než hrozná, a co bylo ještě horší, Crysania cítila, jak ji jejich zloba pomalu obklopuje svým mrazivým chladem. Bylo to jako... jako...

Crysania zadržela dech.

"Co se děje?" vykřikl Karamon a prudce se zvedl.

"Pst," sykla Crysania a pevně sevřela jeho ruku. "To nic není. Je to jenom... Už vím, kde jsme," řekla přidušeným hlasem.

Karamon neodpověděl, jen k ní otočil své nevidoucí oči.

"Je to Věž Vysoké magie v Palantasu!" zašeptala.

"Ta, kde žije Raistlin?" Karamonovi jako by se znatelně ulevilo.

"Ano... vlastně ne," bezmocně svěsila ramena Crysania. "Je to ta stejná místnost, v jaké jsem byla — jeho pracovna — ale nevypadá stejně. Vypadá to, jako by tu nikdo nežil aspoň sto let, nebo možná ještě déle... Karamone! To je ono!

Říkal, že mě vezme ‚do doby a města bez kleriků'. To muselo být po

Pohromě a před válkou. Před..."

"Předtím, než se vrátil do této věže a prohlásil ji za svou," řekl zachmuřeně Karamon. "A to znamená, že na ní stále leží prokletí. To znamená, že jsme na tom jediném místě na Krynnu, kde zlo vládne, nikým neohrožováno. Na tom jediném místě, kam se žádný smrtelník neodváží vkročit, místě chráněném Soikanovým hájem a bohové vědí čím ještě. A on nás sem přivedl! Objevili jsme se v samém srdci jeho Věže!"

Crysania náhle spatřila, jak se mimo kruh světla objevily bledé tváře, jakoby přivolány Karamonovým hlasem. Byly to hlavy bez těl, hledící na ni očima, které před dlouhými staletími zavřela temná a hrozná smrt, hlavy vznášející se v chladném vzduchu s ústy dokořán otevřenými v očekávání teplé, čerstvé krve.

"Karamone, já je vidím!" zajíkla se děsem Crysania a přitiskla se k velkému bojovníkovi. "Vidím jejich tváře!"

"Já na sobě cítím jejich ruce," řekl Karamon. Křečovitě se zachvěl. Ucítil, jak se i ona chvěje, položil jí ruku kolem ramen a přitáhl ji k sobě. "Zaútočili na mě. Jejich dotek mi proměnil kůži v led. Právě v tom okamžiku jsi mě slyšela vykřiknout."

"Ale proč jsem je neviděla předtím? A co jim brání, aby znovu zaútočili?"

"Ty, Crysanie," řekl tiše Karamon. "Jsi Paladinova kněžka. Toto jsou věci zplozené zlem, stvořené kletbou. Nemají žádnou moc ti ublížit."

Crysania se podívala na medailon ve svých rukou. Stále ještě z něj vycházelo světlo, ale i ve chvíli, když se na něj dívala, jako by haslo. S pocitem viny si vzpomněla na elfího kněze Loralona a vzpomněla si i na to, jak ho odmítla doprovázet. V mysli jí zněla jeho slova: *Prohlédneš, až budeš oslepena temnotou...*

"Ano, jsem kněžka," řekla tiše Crysania a usilovně se snažila, aby do jejího hlasu nepronikla ani stopa zoufalství.

"Ale má víra je nedokonalá. Ty věci cítí mé pochyby, mou slabost. Možná by tak mocný kněz jako Elistan měl sílu s nimi bojovat. Bojím se, že já ji nemám." Světlo ještě víc pohaslo. "Karamone, mé světlo hasne," řekla po chvíli. Zvedla hlavu a spatřila, jak se přízračné tváře stále blíží. Ještě víc se přitiskla ke Karamonovi. "Co budeme dělat?"

"Co můžeme dělat? Nemám žádnou zbraň! Nevidím!" Karamon jen zoufale křičel a svíral ruce v pěst.

"Tiše!" nařídila mu Crysania. Stiskla jeho ruku ve své dlani a zadívala se na přízračné postavy. "Zdá se mi, že čím déle mluvíš, tím jsou silnější. Možná se živí strachem — Dalamar mi říkal, že ty bytosti v Soikanově háji z něho žijí."

Karamon se zhluboka nadechl. Tělo se mu lesklo potem a válečník se neovladatelně roztřásl.

"Musíme probudit Raistlina," řekla Crysania.

"To není k ničemu," zašeptal Karamon skrz jektající zuby. "Vím..."

"Musíme se o to pokusit!" řekla pevně Crysania, přestože se celá zachvěla při představě, že by pod tím hrůzyplným pohledem měla ujít byť jen několik kroků.

"Buď opatrná — jdi pomalu!" radil jí Karamon.

Crysania zvedla medailon do výšky a s očima upřenýma do očí tmy pomalu přešla k Raistlinovi. Položila ruku na mágovo hubené rameno v černém plášti. "Raistline!" oslovila ho tak hlasitě, jak se jen odvážila, a zatřásla jím. "Raistline!"

Žádná odpověď. Stejně dobře by se mohla pokoušet probudit mrtvého. Při té myšlence se ohlédla po přihlížejících tvářích. Zabijí ho? Na tu otázku Crysania nedokázala odpovědět. Vždyť v tomto čase vlastně ani neexistuje. "Pán minulého i přítomného" se ještě nevrátil, aby vznesl nárok na své vlastnictví — Věž.

Anebo se už vrátil?

Crysania znovu vyslovila mágovo jméno, nespouštějíc přitom oči z nemrtvých bytostí, které byly tím blíž, čím bylo její světlo slabší.

"Fistandantile!" zašeptala Crysania.

"Ano!" vykřikl Karamon, protože ji slyšel a pochopil. "Oni to jméno znají! Co se to děje? Cítím změnu..."

"Zastavili se!" řekla bez dechu Crysania. "Dívají se na něj."

"Běž pryč!" vykřikl Karamon a napůl vstal. "Drž se od něj dál. Nesviť na něj! Ať si ho prohlédnou takového, jaký je v té jejich tmě!"

"Ne!" odsekla rozčileně Crysania. "Ty jsi blázen! Jakmile světlo zmizí, zabijí ho..."

"Je to naše jediná naděje!"

Karamon se poslepu vrhl po Crysanii. Zachytil ji nepřipravenou, strhl ji svými silnými pažemi a odhodil ji na zem, daleko od Raistlina. Ztratil však rovnováhu, padl na ni a vyrazil jí dech.

"Karamone! Oni ho zabijí!" zalapala po vzduchu Crysania. "Ne!" Zoufale se pokoušela vyprostit zpod válečníkova těla, Karamon ji však nepřestával tisknout k zemi.

V prstech stále ještě svírala medailon. Jeho světlo bylo čím dál tím slabší. Crysania se celá zkroutila a potom koutkem oka zahlédla Raistlina. Ležel ve tmě, zcela mimo dosah jejího světla.

"Raistline!" vykřikla. "Ne! Karamone, pusť mě! Už jsou u něho..."

Karamon ji však sevřel ještě pevněji a tiskl ji ke chladné kamenné pod-

laze. Tvář měl napjatou, v jeho výrazu však bylo znát neústupné odhodlání. Slepýma očima se díval do Crysaniina obličeje. Jeho tělo bylo studené a svaly napjaté a pevné.

Bude ho muset přemoci kouzlem! Už se ta slova chystala říct, když vtom pronikl tmou hrozný výkřik.

"Paladine, pomoz mi!" modlila se Crysania.

Nic se nestalo.

Ještě jednou se slabě pokusila Karamona setřást, dobře však věděla, že to nemá smysl. A navíc ji i její bůh opustil.

Crysania zoufale vykřikla, proklela Karamona, už se však mohla jen dívat.

Bledé postavy se shlukly kolem Raistlinova těla. Viděla ho jen díky tomu, že mága ozařovala příšerná aura vycházející z jejich rozkládajících se těl. Hrdlo se jí stáhlo a ze rtů jí unikl přidušený vzdech, když jedna z příšerných postav zvedla své studené ruce a položila je na Raistlinovo tělo.

Raistlin vykřikl. Jeho tělo zakryté černým pláštěm sebou křečovitě škublo.

I Karamon slyšel bratrův výkřik. Crysania to vyčetla z jeho tváře, která byla náhle smrtelně bledá. "Nech mě vstát!" prosila. Karamon však jen rozhodně zavrtěl hlavou, přestože mu na čele vystoupily kapičky potu.

Raistlin znovu vykřikl. Karamon se zachvěl po celém těle a Crysania cítila, jak se jeho svaly uvolňují. Pustila medailon a uvolnila si ruce, aby ho mohla udeřit zaťatými pěstmi. Když se o to ale pokusila, světlo zhaslo a oba se náhle ocitli v neproniknutelné temnotě. Karamonovo tělo se náhle odloučilo od jejího a jeho zoufalý, nelidský výkřik se smísil s křikem jeho bratra.

Crysania se omámeně posadila a šátrala rukama po podlaze ve snaze najít ztracený medailon. Srdce jí přitom bušilo hrůzou jako šílené.

Před ní se objevila nějaká tvář. Crysania zvedla oči. Snad je to Karamon...

Nebyl. Těsně před ní se ve vzduchu vznášela hlava bez těla.

"Ne!" zasténala. Cítila, jak jí život uniká z rukou, z těla i ze samotného srdce. Paže jí sevřely ledové ruce a přitáhly si ji k nehmotné hrudi. Rty bez krve se v touze po teple široce rozevřely.

"Paladi..." Crysania se pokusila o modlitbu, smrtící dotek té bytosti jí však sál duši z těla.

Potom zaslechla, jak kdesi v dálce nějaký hlas prozpěvuje magická zaklínadla. Kolem ní náhle zazářilo světlo. Hlava naklánějící se k jejímu obličeji náhle s výkřikem zmizela a mrtvé ruce povolily sevření. Ve vzduchu se vznášel palčivý zápach síry.

"*Širak.*" — Ostrá záře zmizela a místnost zalilo příjemné měkké světlo.

Crysania se posadila. "Raistline..." zašeptala. S námahou se zvedla a po kolenou se doplazila po zčernalé podlaze k mágovi, který ležel na zádech a těžce oddechoval. Jednou rukou svíral Magiovu hůl. Z křišťálové koule, sevřené dračím drápem na konci hole, vycházelo světlo, které ozařovalo místnost.

"Raistline! Jsi v pořádku?"

Crysania si k němu klekla a podívala se do jeho hubené, bledé tváře. Otevřel oči a unaveně přikývl. Potom natáhl ruku a přitáhl si ji k sobě. Objal ji a přejel jí dlaní po měkkých černých vlasech. Crysania cítila, jak mu tluče srdce. Podivné teplo jeho těla pomalu zahánělo chlad.

"Neboj se," zašeptal, aby ji uklidnil, protože cítil, jak se chvěje. "Neublíží nám. Viděli mě a poznali mě. Doufám, že tě nezranili?"

Crysania nepromluvila, jen zavrtěla hlavou. Raistlin znovu vzdychl. Crysania ležela se zavřenýma očima v jeho objetí a cítila, jak její tělo zaplavuje pocit úlevy.

Pak se Raistlinova ruka vrátila k jejím vlasům a Crysania cítila, jak se mágovo tělo znovu napjalo. Téměř hněvivě ji vzal za ramena a odstrčil od sebe.

"Řekni mi, co se stalo," zašeptal slabým hlasem.

"Probudila jsem se až tady..." zajíkla se Crysania. Hrůza nedávných okamžiků a vzpomínka na horký dotek Raistlinova těla ji mátla a zneklidňovala. Když ale viděla, jak se do jeho očí vrací chlad a netrpělivost, donutila se pokračovat. Už klidným hlasem řekla: "Slyšela jsem, jak Karamon vykřikl ..."

Raistlinovy oči se otevřely úžasem. "Můj bratr?" řekl překvapeně. "Takže to kouzlo sem přeneslo i jeho. Divím se, že jsem ještě naživu. Kde je?" S námahou zvedl hlavu a spatřil svého bratra, jak nehybně leží na podlaze. "Co se s ním stalo?"

"Použila jsem jedno kouzlo. A on oslepl," řekla Crysania a začervenala se. "Nechtěla jsem, aby se to stalo — udělala jsem to tehdy, když se tě pokusil zabít — v Ištaru, právě před Pohromou..."

"Ty jsi ho oslepila! Paladine... Oslepila ho!" Raistlin se zasmál. Zvuk jeho hlasu se odrazil ozvěnou od studených kamenů a Crysania sebou trhla. Smích však jako by se Raistlinovi vzpříčil v hrdle — mág se začal dusit a lapat po dechu.

Crysania jen bezmocně přihlížela, dokud záchvat nepominul a Raistlin znovu tiše neležel na podlaze. "Pokračuj," zašeptal.

"Slyšela jsem ho křičet, ale v té tmě jsem nic neviděla. Pak mi ale medailon dal světlo a já jsem zjistila, že leží kousek ode mne a je slepý. Našla

jsem i tebe — byl jsi v bezvědomí. Nebyli jsme schopni tě probudit. Karamon mi řekl, abych mu popsala, kde jsme, a tehdy jsem uviděla ty..." Crysania se zachvěla. "Tehdy jsem uviděla ty hrozné..."

"Jen pokračuj," řekl Raistlin.

Crysania se zhluboka nadechla. "Pak začalo světlo medailonu slábnout..."

Raistlin přikývl.

"A ty věci se vrhly po nás. Volala jsem tě. Oslovila jsem tě jako Fistandantila a to je donutilo zastavit se. Pak —"z Crysaniina hlasu zmizel strach a na jeho místě se objevil hněv — "mě tvůj bratr popadl a strhl mě na podlahu. Křičel přitom něco jako ‚ať vidí, jak vypadá v té jejich tmě'. Když na tebe přestalo dopadat Paladinovo světlo, ty bytosti..." Crysania se zachvěla a skryla tvář do dlaní. Stále ještě jí v mysli doznívala ozvěna Raistlinova příšerného výkřiku.

"To řekl můj bratr?" zeptal se po chvíli tiše Raistlin.

Crysania odkryla tvář, aby se na něj podívala, protože ji překvapilo, že v jeho hlase slyší obdiv mísící se s úžasem. "Ano," řekla chladně. "Proč?"

"Zachránil nás," opáčil Raistlin a jeho tón byl znovu klidný a věcný. "Ten velký hlupák měl ve skutečnosti docela dobrý nápad. Možná by měl zůstat slepý. Pomáhá to jeho myšlení."

Raistlin se pokusil o smích, ale místo toho se rozkašlal a znovu se začal dusit. Crysania se pohnula směrem k němu, Raistlin ji však hněvivým pohybem zastavil, přestože se jeho tělo svíjelo bolestí. Obrátil se na bok a zvracel.

Pak se znovu převrátil na záda, na rtech měl krev a ruce se mu třásly. Dýchal jen slabě a velmi rychle. Chvílemi mu tělo zkroutil další záchvat kašle.

Crysania na něj jen bezmocně zírala.

"Jednou jsi mi řekl, že tuto nemoc žádní bohové nevyléčí. Ale ty umíráš, Raistline! Opravdu pro tebe nemohu nic udělat?" zeptala se tiše Crysania. Neodvážila se ho však ani dotknout.

Raistlin přikývl, snad minutu se však nemohl ani pohnout, ani promluvit. Nakonec s obrovským úsilím zvedl ruku z chladné země a naznačil Crysanii, aby přišla k němu. Crysania se k němu sklonila. Raistlin natáhl ruku a dotkl se její tváře na znamení, aby se naklonila ještě blíž. Dívka ucítila na tváři jeho horký dech.

"Vodu!" vydechl téměř neslyšně. Crysania mu porozuměla jen díky tomu, že dokázala přečíst pohyby jeho krví potřísněných rtů. "Mám lék... který mi pomůže..." Sáhl do kapsy svého pláště. "A teplo... oheň. Nemám sílu..."

Crysania přikývla na znamení toho, že mu porozuměla.
"Karamon?" řekly jeho rty.
"Ty... ty věci na něj zaútočily," řekla Crysania a ohlédla se přes rameno po válečníkově nehybném tělu. "Nejsem si vůbec jistá, jestli je ještě naživu..."
"Potřebujeme ho! Musíš ho uzdravit!" Raistlin už nemohl pokračovat, jen ležel a se zavřenýma očima lapal po dechu.
Crysania se zachvěla a ztěžka polkla. "Opravdu si to myslíš?" zeptala se váhavě. "Vždyť se tě pokusil zabít..."
Raistlin se usmál a pak zavrtěl hlavou. Černá kápě při tom pohybu jemně zašustila. Mág otevřel oči, podíval se na Crysanii a jeho pohled pronikl hluboko do jejích hnědých očí. Plameny v mágově duši byly nízké a osvětlovaly jeho oči jen slabým odleskem zuřivého žáru, který v nich Crysania viděla předtím.
"Crysanie..." vydechl Raistlin, "asi ztratím vědomí. Budeš... budeš tady sama. Můj bratr... by ti mohl pomoci. Teplo..." Mágovy oči se zavřely, jeho ruka však svírala Crysaniinu o to pevněji, jako by se Raistlin snažil držet její životní síly. Se zoufalým vypětím posledních sil otevřel znovu oči a podíval se přímo do těch jejích. "Neodcházej z této místnosti!" zasípěl a obrátil oči v sloup.
Zůstaneš tu sama! Crysania se vyplašeně rozhlédla a cítila, jak ji zvolna přemáhá panika. Voda. Teplo. Jak by něco takového mohla dokázat. To přece nejde! A v tomto paláci zla už vůbec ne!
"Raistline!" zaprosila, sevřela jeho křehkou ruku ve svých dlaních a přitiskla si ji ke tváři. "Raistline, prosím, neopouštěj mě!" zašeptala a celá se schoulila, když se dotkla jeho studeného těla. "Něco takového nedokážu! Nejde to! Prach na vodu neproměníš."
Raistlin otevřel oči. Byly téměř tak temné jako místnost, ve které ležel. Pohnul rukou, kterou Crysania svírala v dlaních, a přejel jí prsty po tváři. Pak jeho ruka zemdlela a hlava mu klesla na stranu.
Crysania se váhavě dotkla jeho tváře. Co jenom mohlo to podivné gesto znamenat? Nebyl to jen laskavý dotek, snažil se jí něco říct, to bylo jasné. Ale co? Na místě, kterého se dotkl, ji kůže podivně pálila... Ten oheň přinášel dávno zapadlé vzpomínky...
A pak náhle pochopila.
Prach na vodu nepromĕníš.
"Mé slzy!" zašeptala.

2. kapitola

Crysania seděla o samotě v chladné místnosti. Vedle ní bylo Raistlinovo nehybné tělo a kousek dál se v šeru rýsovala Karamonova bledá tvář. Crysania si náhle uvědomila, že jim oběma vlastně závidí. Jak by to bylo snadné, pomyslela si, uprchnout do bezvědomí a dovolit tmě, aby ji pohltila. Zlo toho místa — které jako by se ztratilo při zvuku Raistlinova hlasu — se znovu vracelo. Crysania to cítila v týle jako studený průvan. Ze stínů na ni hleděly oči, které zadržovalo jen světlo vycházející z Magiovy hole. Raistlin ji i v bezvědomí pevně svíral v pravici.

Crysania jemně položila mágovu druhou ruku, tu, kterou držela v dlaních, na jeho hruď. Pak se napřímila, zaklonila hlavu a polykala slzy, které si jí draly do hrdla.

"Spoléhá na mě," řekla sama pro sebe, aby přehlušila šepot, který k ní doléhal. "Ve své slabosti spoléhá na moji sílu. Celý život jsem byla na svoji sílu hrdá," mluvila dál Crysania, utírala si slzy a dívala se, jak se jí voda leskne na prstech, ozářených světlem Magiovy hole. "Ale až doposud jsem nevěděla, co je to skutečná síla." Její oči zabloudily k Raistlinovi. "Teď ji vidím v něm. Já ho nesmím zklamat."

"Teplo," zašeptala, chvějíc se tak, že sotva dokázala pohnout rukama. "Potřebuje teplo. Všichni potřebujeme aspoň trochu tepla," bezmocně si povzdechla. "Ale jak bych něco takového mohla dokázat. Kdybychom byli na Ledové stěně, jen mé modlitby by stačily k tomu, abychom se zahřáli. Paladin by nám pomohl. Tento chlad je však jiný než chlad ledu nebo sněhu.

Je to něco horšího — mrazí to víc duši než krev. Na tomto místě, kde vládne zlo, mne má víra možná ochrání, ale nezahřeje nás."

Crysania se s těmito myšlenkami rozhlédla po místnosti, slabě ozářené světlem Magiovy hole. Všimla si, že okna zakrývají potrhané závěsy. Byly vyrobené z těžkého sametu a byly i dost velké na to, aby se jimi mohli všichni tři přikrýt. Crysanii se vrátila odvaha, zase ji ale rychle opustila, když si dívka uvědomila, že všechny závěsy jsou až na opačné straně místnosti. Okna, ve svíjející se temnotě jen stěží viditelná, byla mimo dosah jasného světla Magiovy hole.

"Budu tam muset dojít — budu muset projít tím stínem," zašeptala Crysania. Srdce se jí málem zastavilo a sílají opustila. "Poprosím Paladina o pomoc." V témže okamžiku však její pohled sklouzl na chladný a vyhaslý medailon, ležící na kamenné podlaze.

Sklonila se, aby ho zvedla, na chvíli však zaváhala, když si vzpomněla, jak jeho světlo s příchodem zla vyhaslo.

Opět jí to připomnělo Loralona, velkého elfího kněze, který pro ni přišel těsně před Pohromou. Ona tehdy odmítla a namísto toho se rozhodla riskovat život a vyslechnout slova Kněze—krále — právě ta, která přivolala hněv bohů. Hněval se na ni Paladin? Zřekl se jí ve svém hněvu, jako si mnozí mysleli, že se po hrůzyplné zkáze Ištaru zřekl celého Krynnu? Anebo jeho božská vůle nebyla s to proniknout chladnými závoji zla, které pod sebou skrývaly prokletou Věž Vysoké magie?

Crysania konečně zvedla medailon, celá zmatená a vyděšená. Nesvítil. Neudělal vůbec nic. Byl to jen kousek studeného kovu v její dlani. Crysania stála uprostřed místnosti, v ruce držela medailon a zuby jí drkotaly zimou. Pomalu se přinutila vydat se k oknům.

"Jestli tam nepůjdu," mumlala ztuhlými rty, "tak tady všichni zmrzneme." Její pohled se znovu vrátil k oběma bratrům. Raistlin měl na sobě svůj černý sametový plášť, Crysania si ale dobře pamatovala, jak ledové byly jeho ruce. Karamon byl stále ještě ve své gladiátorské zbroji, což vlastně znamenalo, že na sobě měl jen o málo víc než zlaté brnění a bederní roušku.

Crysania zvedla bradu, vzdorovitě se zadívala na neviditelné přízraky, které se skrývaly ve tmě kolem ní, a pak rozhodně vykročila z kruhu magického světla vrhaného Raistlinovou holí.

Tma téměř okamžitě ožila! Šepot zesílil a Crysania si s hrůzou uvědomila, že těm slovům rozumí!

Ó lásko, v těle tvém jen žár je krutý
Co zlata jas i smrti vůni jemu dal
Tam v temnu tvém jen měsíc rudý
Tvůj dech si osedlal

Jak sladce tvé srdce volá nás, lásko
Jak jemný je stín, halící ňadra tvá
Jak horoucí je krev tvá, lásko
Tvůj život umírá

Ucítila dotek studených prstů. Zděšeně ucukla a o několik kroků ustoupila — nic tam ale nebylo! Napůl ochromená strachem a hrůzou z příšerné milostné písně mrtvých se několik okamžiků nemohla ani pohnout.

"Ne!" řekla nakonec rozhodným tónem. "Půjdu tam. Jejich zlo mi nemůže ublížit. Sloužím Paladinovi, a i kdyby mne můj bůh opustil, já se své víry nezřeknu."

Crysania zvedla hlavu a natáhla ruku, jako by skutečně chtěla rozhrnout

tmu jako těžký závěs. Pak znovu vykročila směrem k oknu. Kolem ní se ozýval syčivý šepot, z mnoha míst k ní doléhal podivný smích, nic jí však neublížilo, nic se jí nedotklo. Nakonec se po cestě, která se jí zdála delší než tisíc mil, dostala k oknům.

S třesoucím se tělem a podlamujícími se koleny se Crysania chytila závěsů, odhrnula je a vyhlédla z okna v naději, že pod sebou uvidí světla Palantasu. Tam venku jsou další živé bytosti, připomínala si, když tiskla tvář ke sklu. Uvidím světla...

Proroctví však ještě nebylo naplněno. Raistlin, Pán minulého i přítomného, se ještě nevrátil s takovou mocí, aby mohl prohlásit Věž za svou, jak se to mělo stát v budoucnosti. Věž byla stále ještě zahalená neproniknutelnou temnotou, jako by ji obklopovala věčná černá mlha. Pokud někde za ní zářila světla nádherného města Palantasu, byl pohled na ně Crysaniiným očím odepřen.

Nešťastně vzdychla, chytila za látku a trhla s ní. Rozpadající se závěs povolil téměř okamžitě a Crysanii bezmála pohřbila hromada potrhaného sametu, jak se na ni zřítily vlny těžké látky. Vděčně si omotala samet okolo ramen a cítila, jak nápor chladu pomalu slábne.

Pak neobratně strhla další závěs a vydala se s ním na druhou stanu místnosti. Za zády uslyšela jakýsi pronikavý zvuk — to se však jen do cárů černého sametu se zachytilo několik úlomků rozbitého nábytku, které teď škrábaly o kamennou podlahu.

Kráčela dál tmou, vedena magickým světlem čarodějné hole, zářícím v temné místnosti. Když k ní konečně dorazila, zhroutila se na podlahu. Celá se třásla vyčerpáním a prožitou hrůzou.

Až do té doby si vlastně neuvědomila, jak je vyčerpaná. Od chvíle, kdy v Ištaru začala zuřit bouře, ani jednu noc nespala. Teď, když jí bylo trochu tepleji, byla představa, že by se mohla zabalit do teplého sametu a klidně usnout, až neodolatelně svůdná.

"Tak už toho přece nech!" nařídila si. Přinutila se vstát, přitáhla závěs ke Karamonovi a klekla si k němu. Přikryla ho tou těžkou látkou a přitáhla mu ji až k širokým ramenům. Jeho hruď se vlastně ani nezdvihala, sotva dýchal. Crysania položila svou prokřehlou ruku na jeho krk a pokusila se najít tep. Nakonec ho našla, byl ale jen slabý a nepravidelný. Pak na jeho krku spatřila jakési skvrny, mrtvolně bledé stopy bezživotných rtů.

Ve vzpomínkách se jí znovu vrátila vznášející se hlava bez těla. Zachvěla se, rychle tu myšlenku zahnala a položila Karamonovi ruku na čelo.

"Paladine," tiše se modlila, "pokud ses ještě ode mne ve svém hněvu neodvrátil, pokud bys mohl mít tu trpělivost a pochopil, že to, co dělám, dělám jen z úcty k tobě, pokud bys dokázal proniknout touto příšernou tem-

notou jen na tak dlouho, abys mi mohl splnit toto mé jediné přání, pak uzdrav tohoto muže. Pokud se jeho osud ještě nenaplnil, a zbývá něco, co by na tomto světě měl vykonat, dej mu zdraví. A pokud by tomu tak nebylo, pak tě prosím, můj Paladine, vezmi jeho duši do svých rukou, aby mohla navěky pobývat..."

Crysania nebyla schopná pokračovat. Už vyčerpala všechnu sílu, která jí ještě zbývala. Vyčerpaná, utýraná hrůzou a svým vlastním vnitřním zápasem, ztracená a osamělá v neproniknutelné tmě, složila hlavu do dlaní a začala vzlykat nářkem těch, kteří už ztratili všechnu naději.

A pak cítila, jak se jejího ramena dotkla něčí ruka. Trhla sebou hrůzou, ta ruka však byla pevná a teplá. "Tak už přestaň, Tiko," řekl hluboký, trochu ospale znějící hlas. "To bude v pořádku. Neplač."

Crysania zvedla hlavu a spatřila, jak se Karamonova hruď zdvihá a zase klesá hlubokým a klidným dechem. Z jeho tváře zmizela smrtelná bledost a i bílé skvrny na jeho krku se zvolna ztrácely. Lehce jí pohladil ruku a usmál se.

"To nic, Tiko, to byl jenom nějaký zlý sen," zamumlal. "Ráno už o něm... ani nebudeš vědět."

Karamon si přitáhl sametový závěs až ke krku a zachumlal se do hřejivé látky. Pak mohutně zívl, převalil se na bok a usnul hlubokým, ničím nerušeným spánkem.

Crysania byla příliš unavená na to, aby ještě děkovala bohům, jen chvíli seděla a dívala se na spícího bojovníka. Potom k ní dolehl jakýsi podivný zvuk — zvuk kapající vody! Otočila se a spatřila — vůbec poprvé — velký skleněný džbán ležící na stole. Dlouhé hrdlo nádoby bylo rozbité, a jak džbán ležel převrácený na hraně stolu, přečnívalo kousek přes okraj. Džbán musel být už dlouho prázdný — přinejmenším celých sto let. Nyní v něm však zářila čirá tekutina, zvolna odkapávající na kamennou podlahu. Od padajících kapek se jasně odráželo světlo Magiovy hole.

Crysania natáhla ruku, zachytila pár kapek do dlaně a pak si ji váhavě přiložila k ústům.

"Voda!" vydechla.

Chuť to mělo hořkou, téměř slanou, Crysanii to však připadalo jako nejlepší voda, kterou kdy pila. Pomalu pohnula svým rozbolavělým tělem, nalila si trochu vody do dlaně a žíznivě ji vypila. Potom postavila džbán na stůl a viděla, jak hladina vody zvolna stoupá a do džbánu se vrací to, co z něj upila.

Teď už mohla poděkovat Paladinovi slovy, která vycházela z těch nejskrytějších hlubin jejího nitra, z takové hloubky její duše, zeje ani nemohla vyslovit. Její strach ze tmy a tvorů, kteří se v ní skrývali, náhle zmizel. Její

bůh ji neopustil — byl stále s ní, dokonce i přesto, že ho — možná — zklamala.

Jakmile se zbavila svého strachu, ještě jednou se podívala na Karamona. Klidně spal a z tváře mu zmizely poslední stopy bolesti. Crysania se otočila a vydala se tam, kde ležel jeho bratr, zachumlaný ve svém černém plášti a se rty zmodralými chladem.

Ulehla po jeho boku a s vědomím, že teplo jejich těl zahřeje jeho i ji, přes ně přetáhla černý samet, opřela si hlavu o Raistlinovo rameno a vydala se na milost spánku.

3. kapitola

"Řekla mu Raistline!'"

"Ale pak — Fistandantile!'"

"Jak si máme být jistí? To není dobré! Nepřišel z lesa, jak bylo předpovězeno. Nepřišel s mocí! A co ti ostatní? Měl přijít sám!"

"Přesto je pořád cítit jeho magická síla! Já bych se neodvážil mu odporovat..."

"Ne? Ani za tak tučnou odměnu?"

"Pach krve ti zatemnil mozek! Jestli to je on a zjistí, že sis užíval na těch, které s sebou přivedl, pošle tě zpátky do věčné temnoty, kde budeš o teplé krvi jenom snít a už nikdy ji neochutnáš!"

"A jestli to není on, my nesplníme naše povinnosti a neochráníme toto místo. Ona přijde a pomsta, která nás čeká, zpečetí náš osud!"

Pak nastalo ticho.

"Myslím, že vím, jak se přesvědčit..."

"Je to nebezpečné. Mohli bychom ho tím zabít, je příliš slabý!"

"Musíme to vědět! Lepší bude, když zemře on, než abychom my selhali při plnění úkolů, které nám uložila Královna."

"Ano... Jeho smrt by se dala vysvětlit. Jeho život... Možná ne."

Chladná a palčivá bolest pronikala vrstvami bezvědomí jako úlomky ledu zapichující se do jeho mozku. Raistlin bojoval s mlhou nevolnosti a vyčerpání, aby se mu na alespoň jediný krátký okamžik vrátilo vědomí. Otevřel oči a téměř se udusil hrůzou, když spatřil dvě hlavy vznášející se nad ním. Z jejich očí na něj zírala bezedná temnota. Přízraky se dotýkaly nehmotnými prsty Raistlinovy hrudi — právě to byl ten mrazivý dotek, byly to ledové prsty pronikající až na dno jeho duše.

Mág se jim podíval do očí a náhle pochopil, co mají v úmyslu. Strnul hrůzou. "Ne!" vydechl. "Nechci to prožít ještě jednou!"

"Ale ano! Musíme to vědět!" To bylo vše, co řekli.

Raistlinem projel vztek nad tou potupou. Ústa se mu zkřivila v prokletí, když se pokoušel zvednout paže ze země a vymknout kostnaté ruce z jejich smrtícího sevření. Ale bylo to marné. Jeho svaly odmítaly poslušnost a jeho prsty se jen nepatrně pohnuly, nic víc.

Vykřikl děsem, bolestí a hořkou marností, ale byl to zvuk, který nikdo neslyšel — ani on sám. Ruce zesílily sevření, bolest pronikla až do morku jeho kostí a Raistlin se ponořil do temnoty, do temnoty svých vlastních vzpomínek.

Ve studovně, kde toho rána pracovalo sedm čarodějových učňů, nebyla

žádná okna. Žádné světlo tu nebylo dovoleno, ani světlo dvou měsíců — stříbrného a rudého. Pokud šlo o třetí, černý měsíc, jeho přítomnost tady byla stejně zřejmá jako všude na Krynnu, a to i bez toho, aby byl viděn.

Pokoj byl osvětlený svícemi z včelího vosku, stojícími ve vysokých stříbrných svícnech. Pokud to učňové potřebovali, mohli je jednoduše vzít a přenášet v ruce, když se při svém studiu procházeli místností.

Byl to jediný sál ve velkém paláci mága Fistandantila, který byl osvětlený svícemi. V ostatních pokojích se vznášely skleněné koule nabité kouzelným světlem, rozdávající záři, která v této chmurné pevnosti osvětlovala věčnou tmu. Skleněné koule nebyly ve studovně z jediného prostého důvodu — kdyby tam byly přeneseny, jejich světlo by okamžitě zhaslo, neboť by jejich kouzlo bylo zrušeno. Proto tedy ta potřeba svící a potřeba ochránit to místo před tím, co by mohlo přinést denní světlo nebo světlo některého z těch dvou měsíců.

Šest učedníků sedělo blízko sebe u jednoho stolu. Někteří si spolu povídali, jiní tiše studovali. Sedmý seděl stranou u vzdálenějšího stolu. Čas od času některý z těch šesti zvedl hlavu a podíval se směrem k tomu, který seděl zvlášť, ale pak rychle sklonil hlavu. Bylo jedno, kdo z nich to byl nebo kdy se podíval — ten sedmý pokaždé pohled opětoval.

Sedmému učedníkovi se to zdálo zábavné a na rtech se mu často rozhostil trpký úsměv. Raistlin neměl v posledních několika měsících, které prožil ve Fistandantilově hradu, příliš mnoho důvodů k úsměvu. Nebyly to pro něj jednoduché časy. I když vlastně bylo docela snadné Fistandantila podvést, oklamat ho, pokud šlo o jeho pravý původ, zatajit svou skutečnou sílu a předstírat, že je jen tím nejchytřejším z houfu hlupáků, kteří se namáhali, aby si získali přízeň velikého čaroděje a stali se jeho učedníky.

Klam, to bylo pravé Raistlinovo jméno. Dokonce ho bavila hra na osamělého učedníka, který vždycky dělal všechno jen o trochu lépe než ostatní, ovšem k jejich nemalému znepokojení. Bavila ho také hra s Fistandantilem. Cítil, jak ho mág sleduje. Věděl, co si velký kouzelník myslí. Musel se neustále sám sebe ptát: Kdo je ten učedník? Odkud se bere síla, která sálá z mladého učně, ale kterou nemohu přesně popsat?

Někdy si Raistlin všiml, že si Fistandantilus bedlivě prohlíží jeho tvář, jako by se mu zdála jaksi povědomá...

Ne, Raistlina ta hra bavila, přestože vlastně ani neočekával, že by se mu přihodilo něco, co by ho mohlo bavit. Jeho školní dny měly být působivou připomínkou nejnešťastnějšího období jeho života.

Mezi ostatními učedníky ve škole starého Mistra se mu říkalo *Tichošlápek*. Nikdo ho neměl rád, nikdo mu nedůvěřoval, jeho vlastní učitel se ho bál, a tak byl Raistlin odsouzený strávit své mládí v samotě. Jediný, komu

na něm vždy záleželo, byl jeho bratr Karamon. Jeho láska byla oddaná a téměř otcovská, a Raistlinovi se díky ní dařilo snadněji odolávat nenávisti ostatních spolužáků.

A nyní, přestože hluboce opovrhoval těmi tupci, co se tak zoufale snažili potěšit svého učitele, který nakonec udělá jen to, že jednoho z nich zabije, přestože si je rád dobíral a posmíval se jim, Raistlin občas cítil v duši ostré bodáni, když uprostřed osamělých nocí slyšel jejich smích...

Rozzlobeně si připomněl, že takové záležitosti se ho netýkají. Čekaly ho důležitější úkoly. Své schopnosti musí zaměřit na soustředění co největší síly. Dnes nastal ten den. Den, kdy Fistandantilus vybere svého učedníka.

Vás šest zanechá Raistlina jeho osudu. Přestanete ho nenávidět a opovrhovat jím a žádný z vás se nikdy nedozví, že mu vděčí za svůj život!

Dveře do studovny se se zavrzáním otevřely a strhly na sebe pozornost všech do černých plášťů oděných postav sedících u stolu. Raistlin je pozoroval s křivým úsměvem. Na sinalé tváři černokněžníka, stojícího mezi dveřmi, uviděl pohrdavý úšklebek.

Mágův pohled klouzal z jednoho na druhého. Šest učedníků sklopilo hlavy a jejich ruce si nervózně hrály s magickými nástroji.

Konečně se Fistandantilus podíval na sedmého žáka, který seděl stranou. Raistlin jeho pohled opětoval, aniž by hnul brvou. Jeho úsměv se změnil v úšklebek. Fistandantilus zvedl obočí. V rozčilení za sebou práskl dveřmi. Když bouchnutí přerušilo tíživé ticho, ostatních šest učedníků se zase rozpovídalo.

Mág vešel do studovny, jeho krok byl pomalý a potácivý. Opíral se o hůl, a když si sedal do křesla, jeho staré kosti zavrzaly. Ještě jednou si bedlivě prohlédl své učedníky, sedící před ním. Díval se na jejich mladá, zdravá těla a vyschlou stařeckou rukou přitom hladil medailon, který mu visel na dlouhém těžkém řetězu kolem krku. Medailon vypadal velmi starodávně, jako velký rubín zasazený do ryzího stříbra.

Učňové si o něm často vyprávěli a dohadovali se, k čemu asi kouzelníkův medailon slouží. Byl to jediný šperk, který Fistandantilus nosil, a všichni věděli, že musí mít nesmírnou cenu. I učeň—začátečník mohl cítit magickou sílu, která šperk ochraňovala před jakýmkoli jiným kouzlem. "K čemu šperk slouží?" šeptali všichni a jejich domněnky se zmítaly od nebeských záležitostí až po schopnost dorozumívat se se samotnou Královnou.

Jeden z nich jim to mohl snadno vysvětlit. Raistlin. On věděl, k čemu kouzelníkův klenot slouží. Ale nechával si to pro sebe.

Fistandantilova třesoucí se ruka netrpělivě přejížděla temný rubín a jeho hladový pohled přeskakoval z jednoho na druhého. Raistlin by dokonce i

přísahal, že se stařec olízl. Mladému mágovi na okamžik přejel po zádech mráz. Co když zklamu? ptal se sám sebe. Má tak nesmírnou moc! Je to ten nejmocnější kouzelník, jaký kdy žil! Budu mít dost sil? Co když...

"Můžete začít se zkouškou," řekl Fistandantilus chraplavým hlasem a podíval se na prvního ze šesti.

Raistlin si přísně zakázal strach. Tohle bylo všechno, na čem celý svůj život pracoval. Když selže, zemře. Už několikrát stál smrti tváří v tvář. Vlastně to bylo, jako by se měl setkat se starým přítelem...

Mladí mágové jeden po druhém vstali, otevřeli kouzelnické lexikony a začali odříkávat zaklínadla.

Kdyby ve studovně nevládlo rušící kouzlo, místnost by se zaplnila překrásnými úkazy. Na zdech by vybuchovaly kulové blesky a spálily by všechno ve svém dosahu, draci by z tlam plivali oheň a z jiných rovin bytí by vykřikovaly hrozné přízraky. Ale protože tu bylo to kouzlo, místnost zůstala ve světle svící tichá a její klid rušilo pouze odříkávání zaklínadel a listování v kouzelnických lexikonech.

Učňové jeden po druhém dokončili svoji zkoušku. Všichni si počínali celkem dobře. Přesně tak, jak se dalo očekávat. Fistandantilus povolil zkoušku jen sedmi z nich — těm nejlepším mladým mágům, kteří už složili těžkou Zkoušku ve Věži Vysoké magie a rozhodli se dál studovat po jeho dohledem. Chtěl si z nich vybrat jednoho, kterého učiní svým pomocníkem.

Alespoň v to doufali.

Mágova ruka se dotkla rudého kamene. Jeho pohled se stočil na Raistlina. "Jsi na řadě, mágu," řekl. Staré oči se zaleskly. Vrásky na kouzelníkově čele se prohloubily, jak se snažil vzpomenout na Raistlinovo jméno.

Raistlin se pomalu zvedl, na tváři stále ten hořký úsměv. Byl to cynický úsměv — jako by se ho věci kolem vůbec netýkaly. Potom se nonšalantně uklonil a s bouchnutím zavřel kouzelnickou knihu. Ostatních šest žáků se po sobě pobaveně podívalo. Fistandantilus se zamračil, ale v jeho očích se objevil nedočkavý záblesk.

Raistlin začal pohrdavě odříkávat svá zaklínadla. Ostatní se nad tím znepokojeně zavrtěli a zírali na něj s neskrývanou nenávistí a záští. Fistandantilus ho pozorně sledoval a v jeho zamračeném pohledu se záhy objevila naprostá nenasytnost. Bezmála to i narušilo Raistlinovo soustředění.

Mladý mág, soustředěný na svůj úkol, konečně dokončil poslední kouzlo — studovnu najednou zalilo oslnivé pestrobarevné světlo a ticho v místnosti rozbil ohlušující výbuch!

Fistandantilovi se vytratil úsměv z tváře. Ostatní jen zírali s otevřenými ústy.

"Jak se ti podařilo zrušit rušící kouzlo?" ptal se rozhněvaně černý mág.

"Co je to za sílu?"
Raistlin místo odpovědi jen otevřel dlaně. V rukou se mu objevila zářivá modrozelená koule, tak zářivá, že se na ni nikdo nemohl přímo podívat. Potom se stejným pohrdavým úsměvem dlaň zavřel a světlo zmizelo.
Studovna znovu potemněla a vzduch naplnilo tíživé ticho. Fistandantilus vstal. Vztek z něj vyzařoval tak silně, že když přicházel k sedmému učni, obklopoval ho jako všespalující plamen.
Raistlin se jeho hněvu nebál. Zůstal klidně stát a sledoval, jak se k němu kouzelník blíží.
"Jak jsi..." Fistandantilovi se zadrhl hlas. Pak se jeho pohled obrátil na Raistlinovu tenkou ruku. Kouzelník se natáhl a popadl Raistlina za zápěstí.
Mladý mág pod kouzelníkovým dotekem, chladným jako hrob, zasyčel bolestí. Přesto se donutil k úsměvu, i když věděl, že vypadá jako úsměv v tváři umrlcově.
"Ty lidský ubožáku!" Fistandantilus s Raistlinem ostře trhl a držel jeho ruku pod světlem svíce, aby i ostatní dobře viděli. "Obyčejný trik, který sluší snad jen pouličním kejklířům!"
"Přesto jsem si tím zasloužil život," procedil skrz zaťaté zuby Raistlin. "Myslel jsem si, že se sluší použít takové triky ve společnosti takových amatérů, jaké jsi tu soustředil, Velký mágu."
Fistandantilus zesílil sevření. Raistlin se zajíkal bolestí, ale nepokusil se mu vykroutit. Dokonce ani neuhnul před čarodějovým pohledem. Přestože jeho sevření bylo bolestivé, čarodějova tvář byla plná zájmu.
"Takže ty se považuješ za mocnějšího, než jsou tihle?" zeptal se Fistandantilus jemným, téměř příjemným hlasem, nevšímaje si nespokojeného brblání ostatních učňů.
Raistlin se odmlčel, aby posbíral dostatek sil na odpověď a překonal ostrou bolest. "Ty víš, že jsem lepší."
Fistandantilus se na něj přísně podíval. Rukou pořád svíral Raistlinovo zápěstí. Raistlin v jeho očích na malý okamžik zahlédl strach, který se vzápětí proměnil v nenasytný hlad. Fistandantilus uvolnil Raistlinovu paži. Mladý mág stěží zakryl pocit úlevy, který ho zaplavil, když klesl zpět do křesla a třel si bolavé zápěstí, na kterém byly dobře vidět otisky čarodějových prstů. Jeho kůže byla v těch místech sněhově bílá.
"Zmizte odtud!" vyhrkl Fistandantilus. Šest mágů vstalo a jejich černé pláště se jim zavlnily kolem nohou. "Ty zůstaň!" nařídil chladně Fistandantilus.
Raistlin se posadil a třel si poraněné zápěstí. Zvolna se do něj navracelo teplo a život. Mladí mágové se pomalu vytráceli a Fistandantilus je následoval ke dveřím. Pak se otočil ke svému novému učedníkovi.

"Budou brzy pryč a my budeme mít celý hrad jen pro sebe. Počkej na mě po setmění v tajném sále. Chystám se ke kouzlu, u kterého budu potřebovat tvoji asistenci."

Raistlin hleděl s neskrývaným údivem, jak starý černokněžník s láskou pohladil krvavý rubín. Na okamžik nebyl schopen odpovědi. Pak se pro sebe pohrdavě usmál — bál se dát najevo své myšlenky — a řekl: "Budu tam, Mistře."

Raistlin ležel na kamenné desce v laboratoři, která se nacházela hluboko pod kouzelným hradem. Ani pevný černý samet ho nedokázal ochránit před chladem a Raistlin se neovladatelně třásl. Zda to bylo zimou, strachem nebo vzrušením, to nemohl říct.

Na Fistandantila neviděl, ale dobře ho slyšel — šustot jeho pláště, klepání hole o zem, šelestění obracených čarodějných stránek. Ležel na kamenné desce a cítil se pod mágovým vlivem naprosto bezbranný. Očekávaný okamžik se blížil.

V příštím okamžiku se Fistandantilus náhle objevil, takže na něj dobře viděl. Když se nad ním naklonil, mladý mág si všiml nedočkavého hladového pohybu a kamene, který se klimbal na řetězu zavěšeném na čarodějově krku.

"Ano," řekl čaroděj, "jsi skutečně schopný. Mnohem schopnější než všichni učni, které jsem tu za ta dlouhá, předlouhá léta měl."

"Co mi chceš udělat?" zeptal se chraplavě Raistlin. Náznak zoufalství v jeho hlase se nedal zakrýt. — Musí vědět, k čemu je ten medailon.

"Copak na tom záleží?" zeptal se chladně Fistandantilus a položil ruce na prsa mladého mága.

"Já... Přišel jsem za tebou, abych se učil," řekl Raistlin, zatínaje zuby a pokoušeje se vymanit zpod toho odporného doteku. "A budu se učit až do svého konce!"

"Chvályhodné." Fistandantilus přikývl, jeho oči se ponořily do tmy a myšlenky se vydaly jinými cestami. Nejspíš si v duchu opakuje to zaklínadlo, pomyslel si Raistlin. "Jsem rád, že mohu naplnit tělo a duši někoho, kdo prahne po vědomosti stejně tak, jako se vyzná v našem umění. — Hned ti vše vysvětlím. Je to moje poslední lekce, žáku, dávej pozor.

Neumíš si představit, mládenče, jaká to je hrůza být starý. Velice dobře si pamatuji svůj první život, téměř stejně tak dobře jako děs a vztek, když jsem si uvědomil, že já — největší mág všech dob — jsem byl odsouzen k tomu, abych živořil ve slabém a opotřebovaném těle, na kterém se podepsal zub času! Ale moje duše — moje duše, to je zvuk! Skutečně jsem byl duševně daleko silnější než kdy předtím! Ale ta síla, všechno to vědění přijde

vniveč, promění se v prach! Sežerou ji červi!

Nosil jsem tenkrát červený plášť a tak...

Ty se chvěješ. Překvapuje tě to? Přijmout stav červených mágů bylo chladnokrevné rozhodnutí, které následovalo potom, co jsem si uvědomil, kam až se mohu dostat. V neutralitě se můžeš učit a těžit z obou konců spektra, aniž bys byl využíván jedním z nich. Šel jsem za Gileanem, abych ho poprosil, aby mi dovolil zůstat na tomto světě a rozšiřovat svoje vědomosti. Ale bůh Knihy mi nemohl pomoci. Zabývá se jen lidmi, a tak mi nezbylo než se ponořit do studia a smířit se se svým osudem."

Fistandantilus pokrčil rameny. "Vidím v tvých očích pochopení, žáku. Vlastně je mi líto připravit tě o život. Myslím, že bychom mezi sebou vytvořili neobvyklé porozumění. Ale abych svoje vyprávění zkrátil. Vstoupil jsem do temnoty, proklel jsem červený měsíc a zeptal jsem se, zda bych mohl vzhlížet k černému. Ke Královně Temnot se donesly mé modlitby a ona mě vyslyšela. Přijal jsem černý plášť a vstoupil do jejích služeb. Na oplátku jsem se dostal do jejího světa. Viděl jsem budoucnost a žil v minulosti. Ona mi dala medailon, abych si na dobu, kdy budu v tomto čase, vybral nové tělo. A když se rozhodnu překročit hranice času a vstoupit do budoucnosti, je tam pro mě připravené tělo, které přijme moji duši."

Raistlin se nepřekonatelně otřásl. Jeho rty se zkroutily nenávistí. Ten starý čaroděj mluvil o jeho tělu. Bylo připravené a čekalo na něj...

Ale Fistandantilus si toho nevšiml. Zvedl medailon a začal odříkávat zaklínadlo.

Raistlin sledoval slabé světlo vycházející z medailonu, jak vrhá stíny na strop uprostřed laboratoře. Tep se mu zrychlil. Zaťal pěsti.

S největším úsilím se donutil, aby se jeho hlas přestal třást vzrušením. Raistlin doufal, že to zní, jako by se mu hlas třásl strachy.

Tiše zašeptal: "Řekni mi, jak to funguje! Řekni mi, co se se mnou stane!"

Fistandantilus se usmál a pomalu otáčel medailonem nad Raistlinovým tělem. "Umístím to přímo nad tvým srdcem a ty ucítíš, jak se ti životní síla pomalu vytrácí z těla. Bolest je to, alespoň myslím, docela snesitelná. Pokud se tomu nebudeš bránit, nebude to trvat dlouho. Uvolni se a brzy upadneš do bezvědomí. Vypozoroval jsem, že když se budeš bránit, jen to prodlouží tvoje muka."

"Nemusíš u toho nic říkat?" otřásl se Raistlin.

"Ale ovšemže musím," odpověděl klidně Fistandantilus. Sehnul se k Raistlinovi, očima se přiblížil těsně k mladému mágovi. Opatrně položil kámen na jeho prsa.

"Teď to uslyšíš. Bude to poslední zvuk, který vůbec uslyšíš..."

Raistlin cítil, jak se mu tělo otřásá pod kouzelníkovým dotekem. Na okamžik se téměř přestal ovládat. Ne, přikázal si chladně a zaryl nehty hluboko do masa, aby bolest odvedla ty myšlenky a zbavila ho strachu. Musím ta slova slyšet!

Třásl se, ale donutil svoje tělo, aby zůstalo ležet. Nemohl se však ubránit, aby nezavřel oči — nechtěl vidět to ztělesněné zlo. Čarodějův obličej se nad ním nakláněl tak blízko, že cítil jeho zkažený dech...

"Tak je to správné," řekl tiše, "odpočívej..." Fistandantilus začal s kouzlem.

Soustředil se na řadu slov, zavřel oči, pohupoval se na špičkách a tiskl medailon na Raistlinovu kůži. Nevšiml si, že Raistlin jeho slova pečlivě opakuje. Když pochopil, že je něco v nepořádku, byl už s kouzlem téměř u konce a čekal, až se do jeho starých kostí vlije proud nového života. Nestalo se nic.

Fistandantilus znepokojeně otevřel oči. Ohromeně zíral na mladého muže v černém plášti, ležícího na chladné kamenné desce. Pak najednou kouzelník vydal podivný zvuk a vyděšeně ucouvl. Nebyl schopen zakrýt hrůzu, která ho polila.

"Vidím, že jsi mě nakonec poznal," řekl Raistlin a posadil se. Jednu ruku měl opřenou o kamennou desku a druhou šátral v jedné ze svých tajných kapes. "Jsem příliš schopný pro tělo, které tady na tebe v budoucnosti čeká."

Fistandantilus mu neodpověděl. — Jeho pohled se obrátil k Raistlinově kapse, jako by se pokoušel černýma očima proniknout pevnou látkou.

Rychle se vzpamatoval, "Poslal tě velký Par-Salian, mladý mágu?" zeptal se, pohled stále upřený na Raistlinovu kapsu.

Raistlin zavrtěl hlavou a seskočil z kamenné desky. Jednu ruku měl stále v kapse. Druhou si stáhl kápi, aby si ho mohl Fistandantilus lépe prohlédnout, aby viděl víc než jen iluzi, kterou Raistlin vyvolával těch posledních pár měsíců. "Přišel jsem sám. Jsem pánem této věže."

"Ale to není možné," podivil se kouzelník.

Raistlin se usmál, ale jeho oči zůstaly chladné. Fistandantilus měl pocit, jako by se díval do zrcadla.

"To sis myslel. Ale zmýlil ses. Podcenil jsi mě. Během Zkoušky jsi mě zbavil části mé síly. Donutil jsi mě žít v bolestech v mém slabém těle, trestal jsi mě za závislost na mém bratrovi. Naučil jsi mě používat dračí jablko, zachránil jsi mě před jistou smrtí v palantaské Knihovně. V průběhu Války dračích kopí jsi mi pomohl zahnat Královnu Temnot zpět do Propasti, aby už neohrožovala tento svět — a ani tebe. Potom jsi nabral dostatek sil, vrátil ses zpět do budoucnosti a rozhodl se získat moje tělo! Stal by ses

mnou!"

Raistlin viděl, jak se Fistandantilovy oči rozšířily. Mladý mág byl celý napjatý a rukama svíral předmět, který nosil v kapse. Ale čaroděj jen tiše řekl: "Máš úplnou pravdu. Co se mnou teď uděláš? Zabiješ mě?"

"Ne, to neudělám," řekl Raistlin, "mám v úmyslu stát se tebou!"

"Blázne!" zasmál se Fistandantilus. Zvedl vyschlou ruku a popadl medailon s červeným kamenem. "Jediný způsob, jak toho dosáhnout, je použít tento kámen! Je chráněný před jakoukoli formou magie takovou silou, o jaké ty, malý mágu, nemáš ani tušení..."

Jeho hlas přešel do šepotu a pak se úplně vytratil, zasažen náhlou hrůzou. Mág si všiml, co Raistlin drží ve své ruce. V jeho dlaních ležel medailon s rudým rubínem.

"Je chráněn před jakoukoli formou magie," řekl mladý mág a jeho úšklebek se podobal šklebu lebky, "ale není chráněn před zručností obratných rukou. Není chráněn před schopnostmi pouličních kejklířů..."

Raistlin viděl, jak kouzelník zbledl a podíval se na řetěz na svém krku. Fistandantilus si teprve teď všiml, že nemá v rukou vůbec nic.

Tichem pronikl praskavý zvuk. Kamenná podlaha se Raistlinovi rozhýbala pod nohama tak silně, že klesl na kolena. Skála se otřásla, základy se zachvěly a laboratoř se rozlomila vedví. Tím vším pronikl Fistandantilův hlas, odříkávající nové zaklínadlo.

Raistlin to kouzlo hned poznal, sevřel medailon v ruce a vyslovil ochranné zaklínadlo, aby tak získal čas na další čarování. Z prasklých základů se náhle vynořila strašná postava, tak hrozná, že podobnou je možné vidět jen v těch nejděsivějších snech.

"Zajmi ho! Drž ho!" pištěl Fistandantilus a ukazoval na Raistlina. Přízrak se blížil po rozbité podlaze směrem k mladému mágovi a natahoval k němu ruku.

Raistlinovi přeběhl po zádech mráz, když se k němu blížil tvor, který jako by přesahoval jeho magické schopnosti. Raistlinovo ochranné kouzlo se začalo hroutit. Kdyby zmizelo, přízrak by pohltil jeho duši a pak by hodoval na jeho těle. Ovládej se! Dlouhé hodiny strávené nad studiem, procvičování síly, posilování sebeovládání — tato slova si Raistlin potřeboval připomenout. Během okamžiku se mu navrátilo ztracené soustředění. Mladý kouzelník začal odříkávat další zaklínadlo. Ucítil hluboké vzrušení, když jeho tělo zaplavila vlna magie a zbavila ho hrůzného strachu. Přízrak zaváhal.

Fistandantilus byl bez sebe vzteky a pobízel přízrak k dalšímu útoku.

Raistlin mu však nařídil, aby zůstal stát. Přízrak zíral na jednoho, pak na druhého, jeho ruce a nohy se kroutily jako nepříčetné, jeho postava se po-

hybovala a vlnila větrem, který ho vytvořil. Oba mágové ho drželi svou vůlí, pozorně sledovali jeden druhého a čekali na jediné mrknutí oka, na nepatrný pohyb rtů, na cuknutí prstu, na cokoli, co by se mohlo ukázat jako osudné.

Ani jeden z nich se nepohnul. Raistlinova vytrvalost se zdála větší, ale Fistandantilova magická síla měla pradávné kořeny. Mohl přivolat neviditelnou sílu, která by ho ochránila.

Nakonec to byla právě přízračná postava, které došla trpělivost. Už se nemohla udržet při životě ani o okamžik déle, zachycena mezi dvěma rovnovážnými, protikladnými silami, smýkána a tažena na opačné strany. S příšerným rachotem vybuchla a zbyl po ní jen zářivý ohňostroj.

Síla výbuchu vrhla oba kouzelníky dozadu a mrštila jimi o zeď. Sál zaplnil příšerný zápach a ze stropu se sesypala záplava střepů. Zdi v laboratoři zčernaly. Tu a tam se objevily planoucí postavy a vrhaly na místo zkázy zlověstnou zář.

Raistlin se rychle postavil na nohy a otřel si z tváře krev, vytékající mu z rány na čele. Jeho nepřítel nebyl o nic pomalejší, oba věděli, že slabost znamená smrt. Stáli proti sobě v oslnivém světle.

"Tak to došlo až sem!" řekl Fistandantilus chraplavým stařeckým hlasem. "Mohl bys zmizet a žít svůj život dál v klidu. Zbavil bych tě stařeckého dětinštění, tak neodvratně spojeného s věkem. Proč se ženeš do své vlastní zkázy?"

"Ty víš proč," řekl tiše Raistlin. Ztěžka oddychoval a zbylé síly ho pomalu opouštěly.

Fistandantilus pomalu přikývl, nespouštěje z Raistlina oči. "Jak jsem řekl," zamumlal, "je to škoda, že se něco takového muselo stát. Mohli jsme toho spolu ještě hodně vykonat, ty a já. Nyní..."

"Život je jen pro jednoho. Smrt je pro ty ostatní," řekl Raistlin. Natáhl ruku a opatrně položil medailon s červeným kamenem na chladnou kamennou desku. Když uslyšel hlas, odříkávající zaklínadlo, znovu promluvil a připojil se k čarování.

Bitva trvala dlouho. Dva ochránci Věže, kteří sledovali obraz toho, co vyčetli z myšlenek černého kouzelníka, který tu před nimi ležel, byli zmateni. Až dosud všechno viděli jen skrze Raistlinovy vidiny. Ale boj obou kouzelníků byl tak blízko obou strážců, že jej nyní mohli sledovat očima obou zúčastněných.

Z prstů černých soupeřů vystřelovaly blesky, mágové se zmítali bolestí, vřeštěli napětím a hrůzou a odráželi se o rozbité kameny a trámy.

Vykouzlené ohnivé stěny rozpouštěly stěny z ledu, horký vítr vál silou

hurikánu, plamenné bouře ničily sály pevnosti, z Propasti se na příkaz svých pánů vynořovaly přízraky a hrad se otřásal v základech. Obrovská temná pevnost kouzelníka Fistandantila začala praskat a z cimbuří padaly kameny.

A potom se s vyděšeným výkřikem plným vzteku a bolesti jeden z černých mágů zhroutil. Z úst mu vytékal pramínek krve.

Který z nich to byl? Kdo prohrál? Strážci se na to zoufale snažili přijít, ale bylo to marné.

Druhý čaroděj byl polomrtvý vyčerpáním. Chvíli odpočíval a pak se mu podařilo přeplazit napříč místností. Třesoucí se rukou nahmatal vršek kamenné desky, vrávoral, ale pak se mu podařilo dosáhnout na medailon. Z posledních sil ho uchopil a plazil se zpět ke svému stále ještě živému protivníkovi.

Mág ležící na podlaze nemohl mluvit, ale když spatřil svého vraha, uvalil na něj očima tak hroznou kletbu, že oba strážci ucítili, jak je jejich vlastní chladné prokletí v porovnání s tímto nicotné.

Černokněžník, svírající v ruce kámen, na okamžik zaváhal. Byl tak blízko myšlenkám své oběti, že mohl snadno číst vzkaz v jejích očích. Jeho duše se při tom pohledu zachvěla. Ale potom pevně sevřel rty, zavrtěl nesouhlasně hlavou a vítězoslavně se usmál. Opatrně a soustředěně přitiskl medailon na prsa oběti.

Tělo na zemi se otřáslo mučivým úděsem. Z krví naplněných úst vyšel nesrozumitelný výkřik. Ležící muž však záhy utichl. Mágova kůže zvrásněla a popraskala jako suchý pergamen a jeho oči už jen slepě zíraly do temnoty. Jeho tělo se začalo pomalu rozpadat.

Druhý mág se zapotácel a ztěžka dopadl na svou oběť. Sám byl zesláblý, zraněný a na pokraji smrti. V rukou však stále svíral kouzelný kámen a cítil, jak mu do žil vtéká nová krev, která se mu chystala dát nový, uzdravující život.

V hlavě měl nesmírné znalosti, vzpomínky stovek uplynulých let, sílu, magii a poznání divů a hrůz, které se za celé dlouhé věky odehrály. Byly tam také vzpomínky na bratra, vzpomínky na chatrné tělo a dlouhý život v bolestech.

Jak se v něm obě těla smísila, setkaly se protikladné vzpomínky, odvíjející se v jeho mysli. Skrčil se vedle mrtvoly svého soupeře a zíral na rudý kámen, který mu ležel v dlani. Pak najednou vyděšeně zašeptal:

"Kdo jsem?"

4. kapitola

Strážci ustoupili od Raistlina a posvátně na něj hleděli. Kouzelník byl příliš slabý, a tak na ně také jenom zíral a v očích se mu odrážela tma.

"Něco vám řeknu," řekl, aniž by otevřel ústa, ale oni mu přesto rozuměli. "Ještě jednou se mě dotknete a proměním vás v prach stejně tak, jako jsem to udělal s ním."

"Ano, Mistře," řekli a jejich bledé tváře zmizely ve tmě.

"Co..." zamumlala ospale Crysania. "Říkal jsi něco?" Uvědomila si, že usnula a hlava jí padla na ramena. Začervenala se, neboť byla zmatená a v rozpacích a rychle se posadila. "Mohu ti něco přinést?" zeptala se.

"Horkou vodu," Raistlin se unaveně protáhl, "vodu na můj lektvar."

Crysania se rozhlédla kolem a pak si odhrnula tmavé vlasy z čela. Okny prosvítalo šedivé světlo. Bylo slabé, jakoby zdušené, a nevnášelo do pokoje ani o trochu příjemnější pocit. Magická hůl slabě zářila a zaháněla temné stíny noci, ani ona však nesvítila dost jasně. Crysania si třela bolavý krk. Cítila se nemocná a ztuhlá — musela asi spát celé hodiny. Místnost byla ledově chladná. Bezútěšně se podívala do vychladlého černého krbu.

"Máme tu trochu dřeva," vykoktala ze sebe, když uviděla kusy rozbitého nábytku, povalující se kolem, "ale nemám žádné křesadlo. Nemohu..."

"Vzbuď bratra!" odsekl netrpělivě Raistlin a zalapal po dechu. Pokusil se ještě něco dodat, ale nezmohl se na víc než na mdlé gesto. V očích se mu zaleskl vztek a jeho obličej se zkroutil do tak rozzuřené grimasy, že se na něj Crysania podívala s neskrývaným úlekem. Ucítila, jak do její tváře narazila vlna příšerného chladu, daleko studenější než mrazivý vzduch kolem ní.

Raistlin unaveně zavřel oči a rukou se chytil za prsa. "Prosím," zašeptal, "ta mučivá bolest..."

"Ovšem," řekla něžně Crysania a hluboce se zastyděla. Jak hrozné to muselo být — žít den po dni v tak strašlivé bolesti. Naklonila se k Raistlinovi a zabalila ho do závěsu, který jí až dosud spočíval na ramenou. Mág se vděčně schoulil, ale promluvit nemohl. Potom se Crysania, třesoucí se zimou, vydala napříč pokojem ke Karamonovi.

Napřáhla ruku, aby se dotkla jeho ramen, ale pak zaváhala. Co když je stále ještě slepý? pomyslela si. Ale co když vidí a právě se rozhoduje, jestli má Raistlina zabít?

Zaváhala však jen na okamžik. Rozhodně ho popadla za rameno a zatřásla jím. Jestli má v úmyslu ho zabít, pomyslela si, zabráním mu v tom. Už jsem to jednou udělala, mohu to udělat znovu.

Když se ho dotkla, uvědomila si, že za ní stojí dva bledí strážci. Byli

ukrytí ve tmě a sledovali každý její pohyb.

"Karamone," řekla jemně, "prosím tě, probuď se, potřebujeme..."

"Co?" řekl rychle Karamon a bezmyšlenkovitě sáhl po jílci meče — meč tam však nebyl. Zaostřil oči na Crysanii a ona si s obrovskou úlevou uvědomila, že ji vidí. Přesto na ni zíral beze stopy poznání. Pak se rychle rozhlédl kolem sebe.

Crysania si všimla, jak se Karamonovy oči zúžily, když si vzpomněl na to, co se stalo. Ve tváři se mu objevila nesmírná bolest. Pochopila, nač si vzpomněl, když viděla, jak se mu napjaly svaly ve tváři. Pevně stiskl zuby a přejel ji mrazivým pohledem. V okamžiku, kdy se rozhodla říct něco na svoji

Otočila se ke Karamonovi zády. Karamon si ji však stále prohlížel, i když se vydala k jeho bratrovi.

Crysania pohlédla na křehkého mága a přemýšlela, kolik toho asi z jejich rozhovoru slyšel. Uvažovala o tom, jestli byl vůbec ještě při vědomí.

Raistlin byl při vědomí, ale pokud si byl vědom toho, co se odehrávalo mezi nimi dvěma, zdálo se, že je tak slabý, že tomu nevěnuje ani tu nejmenší pozornost. Crysania nalila trochu vody do staré popraskané misky a poklekla vedle něj. Utrhla ze svého pláště ten nejčistší kousek a otřela Raistlinovi tvář, která plála horečkou i přesto, že v místnosti byla nesnesitelná zima.

Za sebou slyšela Karamona, jak sbírá kousky rozbitého nábytku a skládá je na ohniště.

"Potřebuju něco na podpal," mumlal si pro sebe silák. "Třeba tyhle knihy..."

Vtom Raistlin otevřel oči a chabě se pokusil vstát.

"Nedělej to, Karamone," vykřikla Crysania. Karamon se zastavil s knihou v ruce.

"Je to nebezpečné, můj bratře," zašeptal slabě Raistlin. "Jsou to čarodějné knihy! Nedotýkej se jich!"

Umlkl, ale jeho zrak stále spočíval na Karamonovi s takovým napětím, že se Karamon zarazil. Zamumlal něco nesrozumitelného, upustil knihu a začal hledat na stole. Crysania spatřila, jak Raistlin s úlevou přivřel oči.

"Tady je něco, co vypadá jako dopisy," řekl Karamon po chvilce a šátral mezi starými papíry. "Daly... Daly by se použít?" zeptal se mrzutě.

Raistlin beze slov přikývl a Crysania zanedlouho uslyšela praskání plamenů. Lakovaný nábytek snadno chytil a v místnosti brzy zavládlo hřejivé teplo. Crysania viděla, že sinalé tváře strážců zmizely ve tmě, ale neodešly.

"Musíme si sednout ještě trochu blíž k ohni," řekl Raistlin a vstal, "a prosil jsem vás také, abyste mi připravili můj lektvar..."

"To je pravda," řekl bezbarvě Karamon. Postavil se vedle Crysanie a podíval se na svého bratra. Pak si povzdechl. "Nech ho, ať se překouzlí, kam chce."

Crysania zlostně zamrkala a podívala se po válečníkovi. Už měla na jazyku něco hodně nepříjemného, ale když uviděla Raistlinovo znamení, stiskla rty a zůstala potichu.

"Vybral sis pro svoje dospívání hodně špatný čas, milý bratře," zašeptal mág.

"Možná," řekl pomalu Karamon a jeho obličej se naplnil lítostí. Zavrtěl hlavou a vrátil se zpátky k ohni. "Ale možná na tom už vůbec nezáleží."

Crysania se dívala, jak Raistlin pozoruje svého bratra, a náhle zahlédla jeho úsměv — úsměv tajemný a spokojený. Pak mág vzhlédl a jeho úsměv rázem zmizel. Zvedl ruku a ukázal, aby k němu přistoupila.

"Nemohu se bez tvé pomoci postavit," vydechl.

"Tady máš svou hůl," řekla a natáhla se pro ni.

"Nedotýkej se jí!" nařídil Raistlin a rychle ji zachytil. "Ne," opakoval jemně a rozkašlal se tak, že sotva popadal dech. "Když se... hole dotkne... cizí ruka, její... světlo uhasne."

Crysania se rozhlédla po pokoji a otřásla se. Raistlin viděl, jak se podívala na přízraky, které se vznášely okolo Magiovy hole, a zavrtěl hlavou. "Ne, nevěřím, že by na nás zaútočili," řekl jemně, když ho Crysania objemula a pomohla mu vstát. "Vědí, kdo jsem." Jeho rty se nad tím pomyšlením pohrdavě zkroutily. "Vědí, kdo jsem," opakoval důrazněji, "a neodváží se nás ani dotknout. Ale..." znovu se rozkašlal a ztěžka se opřel o Crysanii. Jednou rukou se přitom přidržoval jejího ramene a druhou svíral hůl. "Bude bezpečnější, když necháme světlo hole zářit."

Mág při těch slovech zavrávoral a téměř upadl. Crysania se zastavila, aby mohl popadnout dech. I ona dýchala rychleji, než bylo obvyklé — vlastně teprve teď se v ní začala uvolňovat zmatená změť jejích citů a emocí. Když uslyšela Raistlinův namáhavý dech, zahrnula ji lítost nad jeho bezmocností. Cítila jeho rozpálené tělo, tisknoucí se k jejímu. Cítila vůni jeho kouzelnických pomůcek, růžových lístků a cizokrajného koření, a jeho černý plášť byl na dotek tak jemný, jemnější než sametový závěs, který měla volně přehozený kolem ramen. Raistlinův pohled zachytil její, když stáli proti sobě jako v zrcadle, a mágův pohled na krátký okamžik prozradil jemnost a něhu. Přestože to neměl v úmyslu, přitáhl si Crysanii k sobě a pevně ji obejmul.

Crysania zrudla, ráda by utekla, ale zároveň by ráda zůstala navěky v jeho něžném objetí. Rychle sklopila hlavu, bylo však pozdě. Ucítila, jak se Raistlin zarazil. Rozhněvaně ji pustil, odstrčil ji a opřel se o magickou hůl.

Byl však stále příliš slabý. Zavrávoral a málem upadl. Crysania se k němu vrhla, aby mu pomohla, ale najednou se mezi ni a kouzelníka postavilo rozložité tělo. Karamon silnými pažemi zachytil Raistlina, jako kdyby byl jen malé dítě, a odnesl svého bratra do zaprášeného křesla, které předtím přitáhl blíž k ohni.

Crysania se na okamžik nemohla hnout z místa a ztěžka se opírala o stůl. Když si uvědomila, že v té tmě osaměla, rychle se vydala k teplému ohni.

"Posaď se, Crysanie," řekl Karamon, přinesl další křeslo a vyklepal z něj prach a špínu, jak nejlépe uměl.

"Děkuji," zamumlala a snažila se najít jediný důvod, aby se nemusela podívat mágovi do očí. Dosedla do křesla a mlčky zírala do plamenů, až se jí podařilo zase sebrat trochu odvahy.

Když byla konečně schopná se kolem sebe rozhlédnout, uviděla Raistlina, jak leží s očima zavřenýma v křesle a sípavě oddechuje. Karamon ohříval vodu ve starém otlučeném kotlíku, který, alespoň podle toho, jak ta věc vypadala, vytáhl z popele v ohništi. Pak se válečník postavil a začal soustředěně míchat bratrův lektvar. Světlo vycházející z krbu se odráželo od jeho zlatého brnění a hladilo Karamonovu opálenou kůži. Svaly na ramenou se mu napínaly, když prudce mával rukama, aby se zahřál.

Karamon je skutečně dobře stavěný muž, pomyslela si Crysania, a pak se náhle otřásla. Vzpomněla si, jak vstoupil do toho pokoje v zakletém chrámu. Jeho meč byl potřísněný krví a v očích mu plála smrt...

"Voda je hotová," prohlásil Karamon a Crysania se vrátila myšlenkami zpět do přítomnosti.

"Dovol, abych připravila ten lektvar," řekla a byla mu vděčná, že může něco dělat.

Když se přiblížila ke Karamonovi, mág se na ni zahleděl. Podívala se mu do očí, ale spatřila v nich jen vlastní obraz, únavu a šeď. Mlčky vytáhl malou sametovou mošnu. Když jí to podával, mávl rukou na Karamona a pak znovu unaveně klesl do křesla.

Crysania si ji vzala a obrátila se na Karamona, který ji pozorné sledoval. Smutek v jeho očích dodával Karamonovu pohledu na síle. Jediné, co řekl, bylo: "Dej pár lístků do šálku a zalij je horkou vodou."

"Co je to?" zeptala se zvědavě Crysania. Otevřela mošničku a strčila do ní nos. Ucítila podivnou hořkou vůni bylin. Karamon nalil do šálku, který držela v ruce, vřelou vodu.

"Nevím," pokrčil rameny. "Raistlin vždycky sbíral byliny a sám si je míchal. Par-Salian mu ten recept dal potom, co složil Zkoušku. Byl tenkrát velmi nemocný. Vím jenom jedno..." usmál se na ni "...páchne to hrozně a

chutná ještě hůř." Karamon se ohlédl na svého bratra. "Ale pomůže mu to." Odkašlal si a odvrátil svůj pohled.

Crysania podala kouřící nápoj Raistlinovi, který po něm nedočkavě vztáhl třesoucí se ruce, aby se napil. Když si trochu usrkl, viditelně se mu ulevilo a znovu se ponořil do polštářů v křesle.

Nemístné ticho polevilo. Karamon se zadíval do ohně. Také Raistlin zíral do plamenů, aniž by řekl jediné slovo. Crysania se vrátila ke svému křeslu, aby udělala to, co ostatní — aby se pokusila uspořádat si myšlenky a přijít na to, co se vlastně stalo.

Před několika hodinami stála před prokletým městem, městem, které bylo bohy z pomsty odsouzeno k záhubě. Byla na pokraji naprostého duševního i tělesného vyčerpání. Ted už si to mohla přiznat, i když by si to předtím nikdy nepřipustila. Jak ráda by si představila svoji duši obklopenou neproniknutelnou zdí neochvějné víry. S lítostí a zahanbením si uvědomila, že její víra nebyla zdaleka neproniknutelná. Nebyla pevná jako ocel, ale jen jako led. Led, jenž se rozpustil pod krutým světlem pravdy, které ji zanechalo odhalenou a zranitelnou. Nebýt Raistlina, byla by v Ištaru jistě zahynula.

Raistlin... Její tvář zrudla. Bylo tu něco, s čím nikdy nepočítala — láska a touha. Už před několika lety byla zasnoubená s jedním mladým mužem a měla ho docela ráda. Ale nemilovala ho. Vlastně ani nikdy na lásku nevěřila. Nevěřila na lásku, o které se vyprávělo v dětských pohádkách. Být omezována láskou pro ni znamenalo být v nevýhodě, znamenalo to slabost, které je třeba se vyhnout. Vzpomněla si na slova Tanise Půlelfa, která řekl o své ženě Lauraně. Jak to jen bylo? "Když je pryč, je to, jako bych neměl pravou ruku..."

Tenkrát si myslela, že to je jenom romantické tlachání. Ale teď se ptala sama sebe, jestli cítí totéž k Raistlinovi. Myšlenkami se vrátila zpět ke dni, kdy v Ištaru řádila ta hrozná bouře. Blesky křižovaly oblohu, provázeny ohlušujícími hromy, a ona se najednou ocitla v Raistlinově náručí. Srdce se jí pod jeho silným sevřením zastavilo toužebnou bolestí. Cítila ale také neobvyklý strach a podivný odpor. Vzpomněla si na jeho uhrančivý pohled, na to, jak se radoval z bouřky, jako by ji sám přivolal.

Cítila také podivnou vůni kouzelnických pomůcek, které měl zavěšené u pasu — příjemnou vůni uschlých růží a koření, ale také s ní smíšený zápach potu, rozkládajících se těl a štiplavé síry. Přestože její tělo toužilo po jeho doteku, duše uvnitř se třásla strachy...

Karamonovi hlasitě zakručelo v břiše. Ten zvuk ve smrtelně tiché komnatě přímo zaburácel.

Crysania vzhlédla a její myšlenky se rozptýlily. Spatřila, jak Karamon

zrudl hanbou. Najednou si i ona uvědomila, že si vlastně ani nepamatuje, kdy měla naposledy v ústech něco k jídlu, a nezadržitelně se rozesmála.

Karamon se na ní pochybovačně podíval, jako by si myslel, že se zbláznila. Když Crysania uviděla Karamonův provinilý výraz, začala se smát ještě víc. Vlastně to bylo docela příjemné, takhle se od srdce zasmát. Zdálo se, že i tma v místnosti ustoupila a její duši opustily temné stíny. Srdečně se smála a její veselá nálada ovlivnila i Karamona. Ačkoli byla jeho tvář stále ještě zrudlá, zavrtěl hlavou a vyprskl smíchy.

"A tak nám bohové připomněli, že jsme jen lidé," řekla po chvilce Crysania, když byla konečně schopná promluvit, a setřela si z očí slzy. "A je to tady. Jsme v nejhorším místě, jaké si je jen možné představit, obklopeni tvory, kteří se těší na to, až nás budou moci pozřít, a jediné, na co teď dokážu myslet, je to, jak velký mám hlad."

"Potřebujeme něco k jídlu!" řekl najednou vážně Karamon. "A jestli tu budeme dlouho, budeme potřebovat také nějaké lepší oblečení." Obrátil se na svého bratra. "Jak dlouho tu ještě budeme?"

"Už ne příliš dlouho," odpověděl Raistlin. Dopil čaj a jeho hlas zněl mnohem silněji. Do bledého obličeje se mu zase vrátila barva. "Potřebuji si jen trochu odpočinout, abych nabral nové síly a dokončil svá studia. Tato dáma..." jeho pohled se obrátil na Crysanii, která se nad tónem jeho neosobního hlasu otřásla, "si potřebuje promluvit se svým bohem, aby se jí navrátila víra. Teprve pak budeme připraveni vstoupit do Portálu. A mezitím můžeš ty, bratře, jít, kam budeš chtít."

Crysania ucítila Karamonův tázavý pohled, přesto zůstala v obličeji klidná, ačkoliv ji Raistlinova zmínka o hrozném Portálu, kterým se vstupovalo do Propasti ke Královně Temnot, nahnala hrůzu. Vyhnula se tomu Karamonovu pohledu a upřela oči do ohně.

Velký muž vzdychl, pak si odkašlal a řekl: "Chci se vrátit k Tice a k... Chci mluvit s Tanisem." Hlas se mu zlomil. "Musím někomu vysvětlit, jak to bylo s Tasem. Že umírá v Ištaru..."

"U všech bohů, Karamone," vyštěkl Raistlin a rozhněvaně mávl rukou. "Myslel jsem si, že v tom tvém neohrabaném těle je alespoň kousek dospělého člověka! Nejspíš se vrátíš a najdeš Tasslehoffa v kuchyni, jak otravuje Tiku jednou báchorkou za druhou, a pak tě zase okrade!"

"Cože?" Karamon zbledl a oči se mu úžasem rozšířily.

"Poslouchej mě, bratře!" zasyčel Raistlin a namířil na něj prstem. "Šotek se sám odsoudil k záhubě, když porušil Par-Salianovo kouzlo. K tomu, proč je Tasovi a jemu podobným šotkům, trpaslíkům a skřetům zakázáno cestovat v čase, je velice dobrý důvod. Od té doby, co byli vlivem osudu a nepozornosti boha Reorxe vytvořeni, není těmto plemenům dovoleno cestovat

časem, jako to mohou dělat lidé, elfové a obři, plemena, která byla bohy záměrně vytvořena.

Tedy, šotek umí trochu upravit čas, po tom, co si rychle všiml, že mi tato skutečnost unikla. Nemohl jsem dovolit, aby se to stalo. Zastavil by Pohromu a kdo ví, co by se pak stalo? Snad bychom se měli vrátit do našeho času, do období nejvyšší vlády Královny Temnot, kdy k Pohromě došlo, a postupně připravit svět na to, že Královna přichází, a naučit ho, jak ji porazit..."

"A tak jsi ho zabil!" přerušil ho hrubě Karamon.

"Dal jsem mu jeden magický předmět — " odsekl Raistlin — "naučil jsem ho s ním zacházet a pak jsem ho poslal domů!"

Karamon překvapeně zamrkal. "Opravdu jsi to udělal?" zeptal se podezíravě.

Raistlin vzdychl a lehl si do polštářů v křesle. "Ano, ale nečekám, že tomu budeš věřit, bratře."

Rukama chabě zatahal za černý plášť, který měl na sobě. "Ostatně, proč bys mi měl věřit?"

"Víš," řekla tiše Crysania, "pamatuji si na těch posledních pár okamžiků před tím, než se rozpoutalo zemětřesení. Viděla jsem Tasslehoffa. Byl se mnou v tajném sále..."

Všimla si, jak se na ni Raistlin podíval. Svým pronikavým pohledem ji vyvedl z míry a na chvíli přerušil tok jejích myšlenek.

"Pokračuj," vyzýval ji Karamon.

"Já... Pamatuji se, že měl nějaký magický předmět. Alespoň si myslím, že ho měl. Něco mi o tom říkal." Crysania se chytila za hlavu. "Ale nemohu si vzpomenout, co to bylo. Všechno bylo tak hrozné a zmatené. Jsem si však jistá tím, že nějakou kouzelnickou pomůcku určitě měl!"

Raistlin se lehce usmál. "Měl bys věřit paní Crysanii, bratře. Paladinova kněžka by přece nelhala."

"Znamená to, že je Tasslehoff doma? Právě teď?" řekl Karamon a pokoušel se s tím nějak sžít. "A až se vrátím, najdu ho tam..."

"Živého a zdravého, obtěžkaného většinou tvého majetku," dokončil Raistlin. "Ale teď bychom se měli soustředit na důležitější věci. V tom s tebou, bratře, souhlasím. Potřebujeme jídlo a teplé oblečení, ale to tady nejspíš nenajdeme. Posunuli jsme se o sto let za Pohromu. Tato věž," mávl rukou, "byla po mnoho let opuštěná. Nyní je střežena temnými tvory, které přivolalo kouzlo jednoho čaroděje, jehož tělo je stále napíchnuté na hroty vstupní brány. Kolem věže vyrostl hustý les, do kterého se žádný smrtelník žijící na Krynnu neodváží.

Nikdo kromě mě, samozřejmě. Nikdo se ani nedostane dovnitř. Ale

stráže jednoho z nás nemohou zastavit, když se rozhodne odejít. Tebe, bratře. Půjdeš tedy do Palantasu a nakoupíš nějaké jídlo a oblečení. Mohl bych ho vyčarovat, ale nehodlám zbytečně plýtvat drahocennou energií ještě předtím, než já a Crysania vstoupíme do Portálu."

Karamon na něj užasle zíral. Podíval se skrz špinavé okno, za kterým mohl jenom tušit strašidelný les provázený hrůzostrašnými příběhy.

"Dám ti na cestu kouzlo, které tě ochrání, bratře," dodal kvapně Raistlin, když spatřil Karamonův vyděšený pohled. "To kouzlo je nezbytné, ale cestu lesem ti nijak neusnadní. Tady uvnitř je to daleko nebezpečnější. Strážci mě sice poslechnou, ale prahnou po vaší krvi. Neopovaž se beze mé opustit tento pokoj. Ani ty, paní Crysanie. Pamatujte si to!"

"Kde je ten Portál?" zeptal se opatrně Karamon.

"V laboratoři nad námi, na samém vrcholu věže," odpověděl Raistlin. "Portály vždy bývají ukryté tak dobře, jak jen to kouzelníci dovedou, protože jsou, jak si jistě umíte představit, velice nebezpečné."

"Vypadá to, jako by se čarodějové s oblibou pletli do věcí, které by měli raději nechat být," — zamračil se Karamon. "Proč, u všech bohů, vytvořili bránu do Propasti?"

Raistlin spojil konečky svých prstů a soustředěně mluvil do ohně, jako by ho jen plameny dokázaly pochopit.

"V honbě za věděním bylo vytvořeno mnoho věcí. Některé byly dobré a my z nich máme užitek. Meč v tvých rukou, Karamone, bojuje ve jménu pravdy a spravedlnosti na ochranu nevinných. Ale meč v rukou, řekněme třeba naší milované sestry Kitiary, by roztál hlavy stovek nevinných, kdyby se to hodilo jejím úmyslům. A je to snad vina toho, kdo meč vytvořil?"

"N..." začal Karamon, ale jeho bratr ho přerušil.

"Před mnoha lety, ve Věku Snění, kdy si lidé mágů vážili a magie na Krynnu vzkvétala, stálo pět Věží Vysoké magie jako majáky uprostřed černého oceánu nevšímavosti, která zahalovala tento svět. A v nich pracovali kouzelníci a vytvářeli dobro. Měli velké plány. Kdo ví, možná že kdyby uspěli, mohli jsme se dnes vznášet v oblacích jako draci. Možná, že už bychom osídlovali vzdálenější světy... světy daleko odtud..."

Raistlin ztišil hlas. Karamon a Crysania pozorně poslouchali jeho tajemnému hlasu, uneseni jeho vyprávěním.

Raistlin vzdychl. "Ale to se nestalo. Ve snaze urychlit svoji práci se kouzelníci rozhodli, že se potřebují mezi sebou dorozumívat bez toho, aby museli používat nešikovná kouzla. A tak byly vytvořeny Portály."

"Oni uspěli?" Crysaniiny oči plály vzrušením.

"Ano, uspěli!" odpověděl Raistlin. "Překonali své nejodvážnější sny, jejich nejhorší noční můra se stala skutečností, protože Portály se sice mohly

stát mostem mezi vzdálenými věžemi a magickými pevnostmi, ale byly také vstupem do říše bohů. Jeden z mých soukmenovců si to také později uvědomil."

Raistlin se zachvěl, ještě důkladněji se zabalil do černého pláště a přihrbil se u ohně.

"Lákán Královnou, která láká jen toho, koho si sama vybere," Raistlinova tvář zbledla, "použil jeden Portál a vstoupil do jejího království, aby si vybral odměnu, kterou mu slíbila v jeho snech." Raistlin se zajíkavě, hořce zasmál. "Blázen! Nikdo neví, co se s ním stalo. Nikdy už se Portálem nevrátil. Vrátila se však Královna a s ní i armáda draků..." "První dračí válka," vydechla Crysania. "Ano, byla způsobena jedním z nás, bezohledným mágem, který neměl dostatek sebeovládání. Tím, který dovolil, aby byl sveden..." Raistlin se odmlčel a zamyslel.

"Ale o tom jsem nikdy neslyšel!" protestoval Karamon. "V pověstech se říká, že draci přišli společně..."

"Vaše historie se hodně podobá pohádkám pro malé děti, milý bratře!" prohlásil netrpělivě Raistlin. "To jen dokazuje, jak málo o dracích víte. Jsou to nezávislí tvorové. Jsou hrdí, sobečtí a naprosto neschopní scházet se a společně vařit večeři. Nemají ani dostatek válečné disciplíny. Královna tenkrát vstoupila na tento svět v celé své podobě, ne jen jako stín, který jsme zažili při naší válce. Vedla válku na celém světě a jen díky Humově nesmírné oběti byla zahnána zpět."

Raistlin ztichl a zamyšleně se dotkl svých rtů. "Někteří říkají, že Huma nepoužil dračí kopí na to, aby ji zničil, jak praví legendy. Kopí mají magickou sílu, která mu dovolila zahnat ji zpět do Portálu a zavřít ji v Propasti. To, že se mu to podařilo, potvrdilo, že na tomto světě je zranitelná." Raistlin zíral do plamenů. "Kdyby tam byl někdo, někdo se skutečnou mocí, kdo by ji v Portálu zničil navždy, místo toho aby ji jen zahnal zpět, mohli bychom přepsat dějiny."

Nikdo nepromluvil. Crysania soustředěně pozorovala plameny, jako by tam viděla stejné stíny jako mág. Karamon se podíval svému bratrovi do tváře.

Raistlin najednou odpoutal pohled od ohně a zkoumavé se na bratra zahleděl. "Zítra, až budu silnější, půjdu do laboratoře. Půjdu tam sám," přejel očima po Karamonovi a Crysanii, "a začnu své přípravy. Ty zatím, paní, začneš rozmlouvat se svým bohem."

Crysania nervózně polkla. Otřásla se a přitáhla si křeslo blíž k ohni. Najednou se před ní objevil Karamon, silnou rukou ji popadl za rameno a donutil ji, aby se mu podívala do očí. "To je přece šílenství," řekl soucitně. "Dovol, abych tě vzal z tohoto hrozného místa! Máš strach a je to pochopi-

telné, že se bojíš. Možná ne všechno, co o Raistlinovi říkal Par-Salian, je pravda. A možná, že co si o něm myslím já, také není pravda. Možná jsme se v něm mýlili. Jedno je ale jisté. Máš strach a já se ti nedivím. Ať to udělá Raistlin sám, když chce, ale ty s ním jít nemusíš! Pojď domů! Dovol mi, abych tě vzal s sebou do našeho času, pryč odtud."

Raistlin mlčel, ale jeho myšlenky zněly Crysanii v hlavě, jako by na ni mluvil. *Slyšela jsi Kněze— krále! Sama jsi řekla, že jsi poznala jeho chybu. Paladin si tě oblíbil. I v této tmě vyslyší tvé modlitby. Ty jsi jím vyvolená! Uspěješ tam, kde Kněz— král selhal. Pojď se mnou! Je to náš osud!*

"Mám strach," řekla tiše Crysania a vymanila se z Karamonova sevření. "Skutečně mě dojal tvůj zájem o mé dobro, ale můj strach je také má slabost a já ji musím překonat.

S Paladinovou pomocí se mi ho podaří ho překonat a pak s tvým bratrem vstoupíme do Portálu."

"Dělej, jak uznáš za vhodné," řekl Karamon a obrátil se k ní zády.

Raistlin se pro sebe usmál. Byl to tajemný úsměv, který mág neprozradil ani očima, ani ústy.

"A teď, Karamone," řekl kousavě, "jestli už jsi skončil svůj výklad o věcech, kterým vůbec nerozumíš, běž se připravit na cestu. Je brzy ráno. Obchody v této době právě otvírají." Sáhl do kapsy, vytáhl několik mincí a hodil je Karamonovi. "To by ti mělo stačit."

Karamon zachytil bezmyšlenkovitě mince ve vzduchu a na chvíli se zarazil. Díval se na svého bratra stejně jako tenkrát v chrámu v Ištaru a Crysania si vzpomněla na to, co si v té chvíli myslela: *Jak nesmírná nenávist je v jeho očích a jak nesmírná láska...*

Nakonec Karamon sklopil zrak a nacpal si dukáty do opasku.

"Pojď sem," přikázal mu Raistlin.

"Proč?" zeptal se podezíravě Karamon.

"No a co ten železný obojek kolem krku? Chceš snad chodit po městě se známkou otroka? A pak je tu to kouzlo," odpovídal s nečekanou trpělivostí Raistlin. Když viděl, že Karamon stále váhá, dodal: "Neradil bych ti opustit tento pokoj bez mého kouzla. Ale pokud je to tvoje rozhodnutí..."

Karamon se ohlédl, a když uviděl bledé tváře stojící ve stínu, přistoupil k bratrovi. Ruce měl stále zkřížené na prsou. "A co teď?" zamračil se.

"Klekni si!"

Karamon se rozzuřil. Vztek mu na jazyk přinesl jadrnou kletbu, ale když se válečník podíval na Crysanii, stáhl se zpátky a polkl nevyřčená slova.

Raistlinův obličej posmutněl. Mág si povzdechl. "Jsem vyčerpaný, Karamone. Nemám dost sil, abych vstal. Prosim...

Karamon zaťal zuby a pomalu klesl na kolena. Sklonil se a jeho hlava

spočinula ve výšce rukou jeho slabého dvojčete v černém rouchu.

Raistlin promluvil tichým hlasem, železný obojek pukl ve dví a spadl Karamonovi z krku.

"Přistup blíž," řekl Raistlin.

Karamon polkl a rukou si třel krk, ale udělal, co mu Raistlin přikázal, ačkoli se po něm stále díval dost nevraživě. "Dělám to jen kvůli Crysanii. Kdybych tu s tebou byl sám, nechal bych tě tady shnít!"

Raistlin natáhl ruce a jemně se jimi dotkl obou stran Karamonovy hlavy. Ten dotek byl téměř léčivý.

"Opravdu bys to udělal, bratře? Kdybychom byli zpět v Ištaru, opravdu bys mě zabil?"

Karamon na něj zíral neschopen odpovědi. Pak se Raistlin naklonil a políbil ho na čelo. Karamon sebou trhl, jako by se ho dotklo do ruda rozpálené železo.

Raistlinovy ruce povolily.

Karamon se na něj zmučeně podíval. "Nevím!" zamumlal rozpačitě. "Při pomoci bohů, já opravdu nevím!"

Rozvzlykal se, skryl tvář do dlaní a položil hlavu do bratrova klína.

Raistlin ho něžně hladil po vlnitých vlasech. "Bratře, dal jsem ti kouzlo, které tě ochrání před tvory temnoty na tak dlouho, dokud tu budu," řekl tiše.

5. kapitola

Karamon stál tiše ve dveřích pracovny a snažil se prohlédnout tmou, která vyplňovala chodbu před ním — tmou, která čas od času ožívala tichým šepotem a lesknoucíma se očima. Po jeho boku stál Raistlin, jednou rukou se opíral o bratrovo rameno a druhou o Magiovu hůl.

"Všechno bude v pořádku, můj bratře," řekl tiše Raistlin. "Důvěřuj mi."

Karamon se koutkem oka podíval na své dvojče. Raistlin si dobře všiml toho podezíravého pohledu a sardonicky se usmál. "Pošlu s tebou jednoho z tamtěch," pokračoval mág a mávl svou hubenou rukou směrem k přízrakům.

"A bez toho by to nešlo?" zamumlal Karamon a výhružně se zachmuřil, když se nejbližší pár očí vydal směrem k nim.

"Doprovázej ho," nařídil Raistlin očím. "Je pod mou ochranou. Vidíš mě? Víš, kdo jsem?"

Oči uctivě obrátily svůj pohled k zemi a pak se znovu upřeně zadívaly na Karamona. Velký válečník se zachvěl a naposledy se ohlédl po Raistlinovi. Ve tváři jeho bratra však byla jen zlověstná neústupnost.

"Strážci tě bezpečně provedou Hájem. Obávám se však, že budeš mít víc důvodů ke strachu, až z něj vyjdeš. Toto město není tím krásným, důstojným místem, kterým bude za dvě stě let. Teď je plné uprchlíků, kteří žijí na ulicích, ve stokách, kdekoli je to jen možné. Každé ráno rachotí po dláždění kola vozů, které odvážejí těla těch, co v noci zemřeli. Tam venku jsou lidé, kteří by tě zabili i pro pár bot. Co nejdříve si kup meč a měj ho stále v ruce."

"O to se postarám sám," odsekl Karamon. Vztekle se otočil a vykročil temnou chodbou, pokoušeje se nevnímat bledé oči, žhnoucí u jeho ramene.

Raistlin se za ním díval, dokud Karamon a jeho strážce nezmizeli z dosahu magického světla a neztratili se v šeptající tmě. Ještě chvíli čekal, než dozní poslední ozvěny bratrových těžkých kroků, pak se otočil a vrátil se do pracovny.

Paní Crysania seděla v křesle a s nevelkým úspěchem se snažila urovnat si slepené a rozcuchané vlasy. Raistlin tiše přešel přes místnost, neviděn, a postavil se jí za záda. Sáhl do jedné z kapes svého černého pláště a vytáhl z ní hrst jemného bílého písku. Zvedl ruku a nechal písek padat po Crysaniiných tmavých vlasech.

"*Ast tasark simiralan krynáví,*" zašeptal mág. Mladé ženě téměř okamžitě klesla hlava, její oči se zavřely a Crysania upadla do hlubokého magického spánku. — Raistlin přešel před ni a dlouho se na ni upřené díval.

Přestože si už stačila z tváře smýt stopy slzí a krve, stále ještě byly na

jejím obličeji znát stopy té dlouhé cesty, modré stíny pod dlouhými řasami, rozbitý ret a bledost lící. Raistlin natáhl ruku a jemně odhrnul z jejího čela vlasy, které jí v dlouhých kadeřích padaly do očí.

Díky ohni už z pokoje zmizel chlad a Crysania odložila sametový závěs, který předtím použila jako přikrývku. Bílé roucho, roztrhané a potřísněné krví, se jí u krku uvolnilo a Raistlin viděl, jak se pod bílou látkou klidným a pravidelným dechem zvedají a zase klesají jemné křivky jejích ňader.

"Kdybych byl jako jiní muži, byla by má," zašeptal.

Jeho ruka ještě chvíli zůstala u její tváře a prsty se probíraly Crysaniinými tmavými vlnitými vlasy.

"Ale já nejsem jako jiní muži," zamumlal. Nechal vlasy klesnout a přetáhl přes její spící tělo sametový závěs. Crysania se usmála ze sna, ještě pohodlněji se uložila v křesle a položila si hlavu na opěradlo.

Raistlinovy prsty přejely po hladké kůži na její tváři. Vrátily se mu živé a neodbytné vzpomínky a mág se celý roztřásl. Nebylo nic snazšího než zrušit kouzlo, které ji uspalo, vzít ji do náručí a držet ji, jako ji držel, když pronášel zaklínadlo, které je přeneslo na toto místo. Měli by pro sebe celou hodinu, než by se Karamon vrátil...

"Nejsem jako jiní muži!" procedil mezi zuby Raistlin.

Rozčileně od ní odstoupil a jeho zarputilý pohled se setkal s pozorně přihlížejícíma očima strážců.

"Hlídejte ji, dokud se nevrátím," obrátil se k několika téměř neviditelným přízrakům, skrývajícím se ve stínu v rohu místnosti. "Vy dva," mávl rukou na ty, co byli u něj, když se probudil, "budete mě doprovázet."

"Ano, pane," zašeptali. Když na ně dopadlo světlo Magiovy hole, byly vidět mlhavé obrysy černých plášťů.

Raistlin vyšel do chodby a pečlivě za sebou zavřel dveře pracovny. Sevřel hůl, pronesl krátké zaklínadlo a okamžitě se ocitl v laboratoři v nejvyšším patře Věže Vysoké magie.

Ještě se ani nenadechl, když na něj něco zaútočilo.

Všude kolem něj se ozývaly výkřiky a rozzuřený řev. Ze vzduchu se vynořily temné postavy a navzdory magickému světlu kouzelné hole se kostnatými prsty vrhaly Raistlinovi po krku a chytaly ho za plášť, trhajíce látku na kusy. Útok byl tak velice rychlý a neočekávaný, že Raistlin málem ztratil rozvahu.

Velmi rychle se ale znovu ovládl. Máchl holí v širokém oblouku, hrubým hlasem vykřikl pár magických slov a zahnal přízraky zpět.

"Řekněte jim to," nařídil těm, kteří ho doprovázeli. "Řekněte jim, kdo jsem!"

"Je to Fistandantilus," dolehly k němu přes hučení krve v uších jejich

hlasy, "... přestože jeho čas ještě nepřišel, jak bylo předpovězeno... nějaký podivný pokus..."

Zesláblý a napůl omámený Raistlin se dopotácel ke křeslu a bez dechu se do něj svalil. Hněvivě se proklel za to, že nebyl připravený na takový útok, proklel své slabé tělo, které se ho znovu chystalo zradit, otřel si krev z tržné rány na tváři a zoufale se snažil zůstat při vědomí. Toto je tvé dílo, má Královno. Jeho myšlenky se jen zvolna prodíraly závojem bolesti. Neodvážíš se mi postavit tváří v tvář. Na této — mé vlastní — rovině bytí jsem pro tebe příliš silný. Máš v tomto světě své pevné državy. Už teď stojí v Nerace zlem zohavený Chrám. Probudila jsi draky zla, kteří nyní loupí vejce draků dobra. Ty dveře však zůstávají zavřené, protože Základní kámen poutá sebeobětující láska. A to byla tvá chyba. Neboť jsi nám tím, že jsi vstoupila do naší roviny bytí, umožnila, abychom vstoupili do tvé. Ještě se k tobě nemohu dostat, ani ty ke mně, ale ten čas přijde... Ten čas přijde.

"Není ti dobře, pane?" ozval se blízko něj něčí znepokojený hlas. "Je mi líto, že jsme jim nemohli zabránit v tom, aby ti ublížili, ale přišel jsi příliš rychle. Prosím, odpusť nám. Pomůžeme ti..."

"Nemůžete nic udělat!" zavrčel Raistlin a rozkašlal se. Cítil, jak bolest v jeho hrudi pomalu ustupuje. "Nechtě mě chvíli odpočinout... A vyžeňte odtud ty ostatní."

"Ano, pane."

Raistlin zavřel oči a čekal, dokud únava a bolest nepominou. Skoro hodinu seděl potmě a v duchu probíral své plány. Potřeboval dva týdny nerušeného odpočinku a studia, aby se mohl připravit. Tolik času zde bez obtíží najde. Crysania byla jeho — bude ho zcela ochotně, popravdě řečeno horlivé následovat a přivolá moc samotného Paladina, aby jim pomohla otevřít Portál a bojovat s příšernými Strážci.

Měl všechno poznání, které Fistandantilus nabyl během dlouhých věků, měl poznání, které nabyl on sám, měl sílu svého o tolik mladšího těla. Ve chvíli, kdy bude připraven, bude na vrcholu svých sil — největší z arcimágů, kteří kdy žili na Krynnu.

Ta myšlenka ho uklidnila a dala mu novou energii. Závratě konečně zmizely a bolest polevila. Raistlin se zvedl a letmo se rozhlédl po laboratoři. Poznával ji, to bylo samozřejmé. Vypadala přesně stejně, jako když do ní vstoupil v minulosti, která teď byla dvě stě let vzdálenou budoucností. Tehdy do ní vstoupil s mocí — jak bylo předpovězeno. Brány se otevřely a hroziví strážcové ho uctivě pozdravili — nepokoušeli se mu ublížit.

Raistlin procházel laboratoří a zvědavě se rozhlížel kolem. Na cestu mu svítila Magiova hůl. Najednou si všiml podivných, neočekávaných změn. Všechno mělo být přesně stejné, jako když sem vstoupil od nynějška za dvě

stě let. Ten džbán, který nyní stál na stole neporušený, však tehdy byl rozbitý. Knihu kouzel, kterou tehdy našel na kamenné podlaze, teď spatřil na stole.

"Dotýkají se tu strážci něčeho?" zeptal se těch dvou, kteří zůstali u něj. Plášť mu šustil kolem kotníků, jak pomalu kráčel k samotnému konci velké laboratoře, ke Dveřím, které nikdy nebyly otevřeny.

"Ale ne, pane," odpověděl zděšeně jeden z nich. "Nesmíme se dotknout vůbec ničeho."

Raistlin pokrčil rameny. Za dvě stě let se může stát hodně věcí, kterými by se něco takového dalo vysvětlit. "Možná zemětřesení," řekl si sám pro sebe a rychle ztratil o tu věc zájem, protože se dostal až téměř k stínům, ve kterých stál Portál.

Zvedl Magiovu hůl a posvítil si jí před sebe. Stíny opustily nejvzdálenější roh laboratoře, ten roh, ve kterém stál Portál, zdobený pěti dračími hlavami z tepané platiny a skrývající v sobě stříbrné dveře, které žádný klíč na Krynnu nemohl otevřít.

Raistlin zvedl hůl ještě výš — a strnul.

Dlouho jen upřeně zíral na jediné místo před sebou, dech mu hvízdal v plicích a jeho myšlenky se rozhořely palčivým žárem. Pak v jediném okamžiku pronikl živou tkání temnoty ve Věži jeho šílený výkřik, plný hrůzy, hněvu a zběsilého vzteku.

Tak hrozný byl ten výkřik, pronikající do všech temných chodeb Věže, že se strážcové stáhli zpět do svých stínů a chvěli se hrůzou, že se odněkud náhle objeví jejich příšerná Královna.

Karamon uslyšel ten výkřik právě v okamžiku, kdy vstoupil do dveří u paty Věže. Zachvěl se náhlým děsem, upustil věci, které nesl, a třesoucíma se rukama zapálil pochodeň, kterou držel v ruce. Pak se velký válečník s taseným novým mečem úprkem rozběhl po schodech.

Vrazil do pracovny a spatřil Crysanii, jak se vyděšeně rozhlíží kolem, ještě napůl spící.

"Slyšela jsem nějaký výkřik..." řekla, protřela si oči a postavila se.

"Jsi v pořádku?" vydechl Karamon, lapaje po dechu. "Jistě," odpověděla a vypadala překvapeně, když si uvědomila, co si asi myslel. "To jsem nebyla já. Asi jsem usnula. Probudilo mě to..."

"Kde je Raist?" zeptal se naléhavě Karamon. "Raistlin!" opakovala vyděšeně Crysania a pokusila se protlačit kolem Karamona. Velký válečník ji však stačil zachytit.

"Tak proto jsi spala," zachmuřil se a smetl jí z vlasů bílý písek. "Uspávací kouzlo."

"Ale proč?" zamžikala Crysania.
"To brzy zjistíme."
"Válečníku!" promluvil téměř přímo v jeho uchu chladný hlas.
Karamon se bleskurychle otočil, strhl Crysanii za sebe a zvedl meč, když se od tmy odloučila přízračná postava v černém plášti. "Hledáš čaroděje? Je nahoře, v laboratoři. Potřebuje pomoc, a nám bylo nařízeno, abychom se ho nedotýkali."
"Půjdu tam," řekl Karamon. "Sám."
"Jdu s tebou," řekla Crysania. "Ano, půjdu s tebou," opakovala neústupně, když si všimla, jak se Karamon zamračil.
Karamon měl chuť se přít, ale pak si uvědomil, že je to Paladinova kněžka a že už jednou ukázala, jakou může mít moc nad těmi stvořeními temnoty. Pokrčil rameny a nechal ji být, i když v tom příliš ochoty nebylo.
"Co se mu stalo, když vám bylo nařízeno, abyste se ho nedotýkali?" zeptal se Karamon úsečně přízraku, zatímco ho společně s Crysanii následoval ven z pracovny a dál temnou chodbou.
"Drž se u mě," zamumlal směrem k dívce, ten příkaz však ani nebyl nutný.
Jestliže temnota předtím vypadala, jako by byla živá, nyní vřela, pulzovala, chvěla se a třásla mnoha hlasy hovořícím životem, jak se strážci, vyděšení výkřikem, vyhrnuli do chodeb. Přestože už měl na sobě dobré oblečení, které dostal koupit na trhu, Karamon se křečovitě zachvěl chladem, vycházejícím z nemrtvých těl. Crysania se třásla tak, že jen stěží šla.
"Dej mi tu pochodeň," zašeptala skrz zaťaté zuby. Karamon jí podal pochodeň, objal ji pravou rukou a přitáhl si ji blíž k sobě. Crysania ho volnou rukou chytila kolem pasu. Oba dva dokázali najít alespoň trochu útěchy v doteku živého těla, zatímco pomalu stoupali po schodech, obklopeni přízraky.
"Co se stalo?" zeptal se ještě jednou Karamon, ale ani nyní se mu nedostalo odpovědi. Přízrak jen ukázal směrem vzhůru.
Meč v levé ruce a Crysanii po boku Karamon následoval přízrak, pomalu se vznášející po schodech v mihotavé a lehce tančící záři pochodně.
Po tom, co jim připadalo jako nekonečný výstup, došli až na vrchol Věže Vysoké magie. Oba byli vyděšení, naprosto vyčerpaní a prochladlí až k samému srdci.
"Musíme si odpočinout," zašeptal Karamon rty tak zmrtvělými, že jeho slova byla téměř neslyšitelná. Crysania se o něj vyčerpaně opírala, měla zavřené oči a těžce oddechovala. Sám Karamon, ačkoli byl dokonale zdráv a v plné síle, měl pocit, že by nebyl schopen vystoupit už ani jediný schod.
"Kde je Raist... Fistandantilus?" vyrazila ze sebe Crysania, když se její

dýchání o něco zvolnilo.

"Uvnitř." Přízrak ukázal na zavřené dveře, které se při tom gestu samy otevřely.

Z místnosti se v temné vlně vyvalil studený vzduch, rozevlál Karamonovy vlasy a strhl Crysanii plášť z ramen. Karamon se chvíli nemohl ani pohnout. Zlo, vycházející z místnosti, překonávalo všechny jeho obavy. Crysania však sevřela v ruce Paladinův medailon a vydala se ke dveřím. Karamon natáhl ruku a zadržel ji. "Půjdu první." Crysania se na něj unaveně usmála. "V kterémkoli jiném případě bych ti, válečníku, tu čest prokázala," řekla. "Zde je však můj medailon zbraní stejně hrozivou jako tvůj meč."

"Žádnou zbraň nepotřebujete," řekl chladně přízrak. "Náš pán nám nařídil, abychom se postarali o to, aby vám nikdo neublížil. Jeho rozkaz bude dodržen."

"Co když je mrtvý?" zeptal se ostře Karamon. Cítil, jak Crysania po jeho boku ztuhla strachem.

"Kdyby byl mrtev, byla by vaše teplá krev už dávno na našich rtech," odvětil přízrak a oči se mu zaleskly. "Nyní vstupte."

Karamon váhavě vstoupil do laboratoře s Crysanii tisknoucí se mu k boku. Dívka zvedla pochodeň, oba se zastavili a rozhlédli se kolem.

"Tam," zašeptal Karamon. — Vrozená blízkost bratrům vlastní ho dovedla k tmavé věci, stěží viditelné na konci laboratoře.

Crysania zapomněla na svůj strach a rozběhla se k nehybnému tělu. Karamon ji následoval o něco pomaleji a jeho oči bedlivě zkoumaly tmu kolem.

Raistlin ležel na boku a tvář měl zakrytou kápí. Magiova hůl ležel několik kroků od něj, neživá a vyhaslá, jako by ji Raistlin v bezmocném vzteku odhodil. Jak letěla, rozbila skleněný džbán a shodila na zem čarodějnou knihu.

Crysania předala pochodeň Karamonovi, klekla si k mágovi a pokusila se zjistit, jestli mu ještě bije srdce. Raistlinův tep byl sice slabý a nepravidelný, ale mág ještě žil. Crysania si ulehčené oddechla, ale pak znovu svěsila hlavu. "Bude v pořádku. Ale stejně tomu nerozumím — co se mu vlastně stalo?"

"Jeho tělu nic," řekl tiše přízrak, vznášející se opodál. "Přišel do této části laboratoře, jako by tu něco hledal. A pak došel až sem a mumlal cosi o nějakém portálu. Zvedl hůl, stál tam, kde teď leží, a díval se pořád do jednoho místa. Nakonec vykřikl, odhodil hůl a klesl k zemi, proklínaje sebe sama, dokud neztratil vědomí."

Zmatený Karamon zvedl pochodeň o něco výš. "Rád bych věděl, co se

stalo," zašeptal. "Vždyť tam nic není, vůbec nic, jenom prázdná zeď!"

6. kapitola

"Jak to s ním vypadá?" zeptala se šeptem Crysania, když vstoupila do místnosti. Stáhla si z hlavy bílou kapuci a rozvázala si plášť, aby jí ho Karamon mohl sundat z ramen.

"Jako obvykle," odpověděl válečník a ohlédl se přes rameno směrem k tmavému koutu. "Nemohl se dočkat, až se vrátíš."

Crysania vzdychla a stiskla rty. "Kéž bych měla lepší zprávy," zašeptala.

"Jsem rád, že nemáš," řekl zasmušile Karamon, složil Crysaniin plášť a přehodil ho přes křeslo. "Možná se vzdá toho šíleného plánu a vrátí se domů."

"Já nemohu..." začala Crysania, ale v tu chvíli byla přerušena.

"Pokud jste vy dva už nadobro skončili s tím, co tam v té tmě děláte, možná bys mohla přijít sem a říct mi, co jsi našla, paní Crysanie."

Crysania zrudla. Vrhla po Karamonovi nahněvaný pohled a rychle se vydala napříč místností ke krbu, u kterého ležel na provizorním lůžku Raistlin.

Mágův hněv se jim draze nevyplatil. Karamon ho musel odnést z laboratoře, kde ho našli na podlaze před prázdnou kamennou zdí, dolů do pracovny. Crysania připravila na zemi lůžko a pak jen bezmocně přihlížela, jak Karamon pečuje o svého bratra tak něžně, jak by mohla pečovat matka o nemocné dítě. Ani velký válečník toho však pro svého slabého bratra mnoho udělat nemohl. Raistlin ležel v bezvědomí déle než den a ze spánku mumlal jakási podivná slova. Jednou se dokonce probudil a vykřikl hrůzou, hned se však znovu ponořil do tmy, ve které putoval.

Zbaveni světla hole, které se ani Karamon neodvážil dotknout a která tak musela zůstat v laboratoři, seděli Karamon a Crysania schoulení kousek od Raistlina. Pečovali o to, aby oheň stále hořel jasným plamenem, přesto však nikdy nezapomínali na přítomnost strážců Věže, přihlížejících a vyčkávajících.

Nakonec Raistlin procitl. S prvním vydechnutím nařídil Karamonovi, aby mu připravil jeho lék, a jakmile ho vypil, byl dost silný na to, aby mohl jednoho ze strážců poslat pro svou hůl. Potom ukázal na Crysanii. "Musíš jít za Astinem," zašeptal.

"Za Astinem?" opakovala užasle Crysania. "Za tím dějepiscem? Ale proč — tomu nerozumím..."

Raistlinovi se v očích zablesklo a na jeho bledé tváři se objevily s horečnatou jasností rudé skvrny. "Portál tady není!" zasyčel a zaťal zuby v bezmocném hněvu. Jeho ruce se sevřely a mág se okamžitě rozkašlal. Zadíval se na Crysanii.

"Neplýtvej mým časem na takové nesmyslné otázky! Prostě běž!" nařídil jí v takovém zběsilém vzteku, že Crysania vyděšeně ustoupila. Raistlin se znovu svalil na lůžko, lapaje po dechu.

Karamon se po dívce ustaraně ohlédl. Přešla ke stolu a nevidoucíma očima se dívala na hromádku potrhaných a zčernalých čarodějných knih, které na něm ležely.

"Počkej chvíli, paní," řekl tiše Karamon, vstal a přistoupil ke Crysanii. "Snad tam opravdu nechceš jít? Kdo je to ten Astinus? A jak se chceš dostat bez kouzel skrz Háj?"

"Mám kouzlo," řekla Crysania, — "to, které mi dal tvůj bratr, když jsme se poprvé setkali. A pokud jde o Astina, je to správce Velké knihovny v Palantasu, kronikář dějin Krynnu.

"Může jím sice být v naší době, ale teď tam přece nebude!" řekl vyčerpaně Karamon. "Uvažuj."

"Uvažuji," odsekla Crysania a rozhněvaně se na Karamona podívala. "Astinus je také znám jako Nesmrtelný nebo Bezvěký. Pověsti praví, že byl prvním, kdo vstoupil na Krynn, a bude tím posledním, kdo jej opustí."

Karamon ji jen skepticky pozoroval.

"Zaznamenává dějiny tak, jak se odehrávají. Ví všechno, co se stalo v minulosti a co se děje v přítomnosti. Ale —" Crysania se zneklidněle ohlédla po Raistlinovi — "nevidí do budoucnosti. Proto si nejsem jistá, k čemu nám může být užitečný."

Karamon zjevně pochyboval. Nevěřil z té prapodivné báchorky ani polovině a dlouho se Crysanii snažil přesvědčit, aby nikam nechodila. Crysania však byla tím odhodlanější a Karamon si nakonec uvědomil, že nemají na vybranou. Raistlinovi se vedlo čím dál hůř. Kůže mu hořela horečkou, chvílemi jako by ho mátly smysly, a když byl při sobě, rozčileně se ptal, proč ještě Crysania nešla za Astinem.

Dívka se tedy nakonec vydala ven, aby čelila hrůzám Háje a stejně příšerným hrůzám, které se skrývaly v ulicích Palantasu. Nyní klečela u mágova lůžka a v srdci cítila palčivou bolest, když se dívala, jak se mág s bratrovou pomocí snaží posadit a nedočkavě na ni upírá své lesknoucí se oči.

"Řekni mi všechno!" nařídil jí chraptivým hlasem. "Chci slyšet o všem, co se stalo. Nic nevynechávej."

Crysania beze slova přikývla, stále ještě rozechvělá hrůzostrašnou cestou Věží. Donutila se uklidnit a pokusila se uspořádat své vzpomínky.

"Šla jsem do Velké knihovny a řekla jsem, že se chci setkat s Astinem," začala a nervózně si urovnala záhyby prostého bílého roucha, které ji Karamon přinesl místo její starých, krví potřísněných šatů. "Estetikové mě nejdříve odmítli pustit

dovnitř, pak jsem jim ale ukázala Paladinův medailon. Jak si asi dokážeš představit, hodně je to zmátlo." Crysania se usmála. "Už sto let se tu neobjevila nejmenší známka přítomnosti starých bohů, takže jeden z nich rychle běžel za Astinem.

Musela jsem ještě chvíli čekat, než mě zavedli do komnaty, kde sedí celé dny a často dlouho do noci a zaznamenává dějiny světa." Crysania se odmlčela, náhle vyděšená silou Raistlinova pohledu. Zdálo se jí, že kdyby mohl, vyrval by ta slova z jejího srdce.

Na chvíli odvrátila oči, aby se uklidnila, a potom pokračovala, pohled upřený do ohně. "Vešla jsem do té místnosti. On tam jen tak seděl, psal a vůbec si mě nevšímal. Pak ten estetik, který tam byl se mnou, řekl mé jméno — Crysania ze vznešeného rodu Tariniů — právě tak, jak jsem mu to měla říct. A pak..."

Přestala uprostřed věty a trochu se zamračila.

Raistlin sebou trhl. "Co se stalo?"

"Astinus zvedl oči," řekla nejistým tónem Crysania a otočila se k Raistlinovi. "Popravdě řečeno přestal psát a odložil pero. Pak řekl, "*Vy*!" takovým hromovým hlasem, že jsem byla naprosto překvapená a estetik vedle mě málem omdlel. Než jsem ale stačila cokoli říct, zeptat se ho, co tím myslel nebo odkud mě vlastně zná, vzal znovu pero, vrátil se k tomu, co právě napsal, a něco přeškrtl."

"Něco přeškrtl," opakoval zamyšleně Raistlin. Oči měl temné a upřené kamsi do dálky. "Něco přeškrtl," zamumlal a znovu klesl na lůžko.

Když Crysania viděla, že je Raistlin pohroužený do svých myšlenek, mlčela, dokud se na ni znovu nepodíval.

"Co udělal potom?" zeptal se slabým hlasem.

"Napsal něco pod místo, kde udělal chybu, jestli to tedy chyba byla. Potom se znovu podíval na mne a já měla pocit, že se asi brzy rozhněvá. Estetik si nejspíš myslel totéž, protože jsem cítila, jak se chvěje. Astinus však zůstal docela klidný.

Poslal estetika pryč a řekl mi, abych se posadila. Potom se mě zeptal, proč jsem přišla.

Řekla jsem mu, že hledáme Portál. Také jsem mu řekla, jak jsi mi nařídil, že jsme se dozvěděli o tom, že by Portál měl být ve Věži Vysoké magie v Palantasu, kde jsme ale zjistili, že tam není.

Pokýval hlavou, jako by ho to vůbec nepřekvapilo, a potom řekl: ‚Než se Kněz—král pokusil Věž získat, přemístili Portál kvůli bezpečnosti jinam. Jednou se možná do Věže Vysoké magie v Palantasu vrátí, teď tam ale není.'

‚A kde tedy je?' zeptala jsem se.

Astinus dlouho neodpovídal. A pak..." Crysania se náhle odmlčela a vyděšeně se podívala na Karamona, jako by ho varovala, aby se na něco připravil.

Když si všiml jejího pohledu, Raistlin se napůl vztyčil na lůžku.

"Tak mi to řekni!" obořil se na ni. Crysania se zhluboka nadechla. Raději by se na Raistlina nedívala, mág ji však chytil za zápěstí a navzdory své slabosti ji držel tak pevně, že se nebyla schopna vymanit z jeho drtivého sevření.

"Řekl... Řekl, že za něco takového bys mu musel zaplatit. Každý zná svou cenu, řekl, a on také."

"Zaplatit!" zašeptal Raistlin s očima planoucíma. Crysania se znovu pokusila osvobodit, tlak mágových prstů však ještě zesílil.

"Co bych musel zaplatit?" zeptal se Raistlin.

"Řekl, že to budeš vědět!" vydechla Crysania. "Řekl, že jsi mu to už dávno slíbil."

Raistlin pustil její ruce. Crysania se posunula dál od něj, třela si pohmožděné zápěstí a uhýbala před Karamonovým soucitným pohledem. Velký muž vstal a se svěšenými rameny se odšoural pryč. Raistlin nevěnoval pozornost ani jemu, ani Crysanii, složil se na své roztrhané lůžko a jeho oči, hluboko zapadlé v bledém a ztrhaném obličeji, náhle potemněly.

Crysania vstala a šla si nalít sklenici vody. Ruce se jí ale tak třásly, že většinu vody rozlila po stole a musela džbán zase položit. Karamon došel k ní, naplnil sklenici a se zasmušilým výrazem ve tváři ji dívce podal. Když Crysania zvedla sklenici ke rtům, náhle si uvědomila, že Karamon upírá oči na její zápěstí. Podívala se na to místo a spatřila tam otisky Raistlinových prstů. Položila sklenici zpátky na stůl a rychle si přes zraněnou ruku přetáhla lem roucha.

"Nechtěl mi ublížit," řekla tiše, jako by odpovídala Karamonovu ostrému pohledu. "Jeho vlastní bolest ho činí netrpělivým. Jak velké je naše utrpení ve srovnání s Raistlinovým? Ty bys tomu přece měl rozumět. Je tak pohlcen tím, co se před ním otevírá, že ani netuší, že zraňuje jiné."

Otočila se a vrátila se tam, kde ležel černý mág, oči upřené do plamenů.

"Ale on to dobře ví," zašeptal si pro sebe Karamon. "Už tomu začínám rozumět — znají ho všude, kde se objeví!"

Astinus z Palantasu, kronikář dějin Krynnu, seděl ve své pracovně a psal. Bylo už pozdě, vlastně už minula Pozdní hlídka. Estetikové už dávno zavřeli dveře Velké knihovny a zajistili je závorami. Jen málo lidí jimi mohlo projít ve dne, a vůbec nikdo v noci; pro muže, který vstoupil do knihovny, však zámky a závory nebyly ničím. Teď stál před Astinem, tem-

ná postava v černém plášti.

Historik ani nezvedl oči. "Začínal jsem se divit, proč nepřicházíš," řekl a pokračoval ve psaní.

"Nebyl jsem zcela zdráv," odvětil návštěvník a jeho černý plášť zašustil. Jako kdyby mu to Astinus připomněl, muž krátce zakašlal.

"Doufám, že se už cítíš lépe." Astinus stále nezvedl hlavu.

"Zdraví se mi vrací jen pomalu," odpověděla černá postava. "Příliš mnoho věcí útočí na mou sílu."

"Posaď se tedy," řekl bezvýrazným tónem Astinus a ukázal perem na křeslo, oči stále obrácené k práci.

Muž přešel s pokřiveným úsměvem na rtech ke křeslu a posadil se. Na mnoho minut zavládlo v místnosti ticho, přerušované jen občasným zaskřípáním Astinova pera nebo kašlem černého vetřelce.

Nakonec Astinus odložil pero a podíval se do očí svého návštěvníka. Ten si odhrnul z tváře kápi a Astinus ho dlouho pozoroval. Pak kývl hlavou.

"Neznám tuto tvář, Fistandantile, ale znám tvé oči. Je v nich však přesto něco zvláštního. Vidím v jejich hlubinách budoucnost, což znamená, že jsi nyní pánem času. Avšak zároveň nepřicházíš s mocí, jak bylo předpovězeno."

"Mé jméno není Fistandantilus, Nesmrtelný. Jmenuji se Raistlin, a to je dostatečným vysvětlením pro to, co se stalo." Raistlinův úsměv zmizel a jeho oči se zúžily. "To jsi ale určitě věděl, nebo snad ne?" mávl rukou směrem k Astinovi. "Náš rozhodující souboj je bezpochyby zaznamenán..."

"Zapsal jsem to jméno právě tak, jak jsem zaznamenal onu bitvu," řekl chladně Astinus. "Chtěl bys vidět ten záznam. „Fistandantile?"

Raistlin se zamračil a oči se mu nebezpečně zaleskly. Astinus však zůstal klidný. Pohodlné se usadil v křesle a chladně arcimága pozoroval.

"Přinesl jsi mi to, o co jsem tě žádal?"

"Ano, přinesl," odpověděl nevrle Raistlin. "Stálo mě to celé dny bolesti a vzalo mi to hodně síly, jinak bych býval přišel dříve."

V té chvíli se na Astinově chladné a bezvěké tváři vůbec poprvé objevil náznak emoce. Dychtivě se nahnul kupředu a oči mu svítily, když Raistlin pomalu rozhrnul záhyby svého černého roucha a odhalil cosi, co vypadalo jako dutá křišťálová koule, jako průhledné srdce zasazené do jeho prázdného hrudníku.

Dokonce ani Astinus nedokázal při tom pohledu potlačit zachvění, pravděpodobně to však nebylo nic víc než pouhá iluze, protože Raistlin po chvíli poslal kouli vzduchem směrem k Astinovi. Druhou rukou si znovu přitáhl černou látku ke své hubené hrudi.

Když k němu koule připlula, Astinus ji vzal do dlaní a zálibně ji pohladil. Při doteku jeho prstů se koule naplnila měsíčním svitem — stříbrným, červeným, dokonce i podivnou aurou černého měsíce. Pod měsíci vířilo vidění za viděním.

"Vidíš, jak čas plyne, ačkoli sám zůstáváš na místě," řekl Raistlin a v jeho hlase zněla nevědomá pýcha. "A proto se už, Astine, nebudeš muset spoléhat na své neviditelné posly z rovin mimo tento svět, aby ses dozvěděl, co se děje ve světě kolem tebe. Od této chvíle ti budou jako poslové sloužit tvé vlastní oči."

"Ano! Ano!" vydechl Astinus. Jeho oči, hledící do křišťálové koule, se naplnily slzami a ruce se mu roztřásly.

"A teď přišla řada na tebe, abys mi splatil, co mi náleží," pokračoval chladně Raistlin. "Kde je Portál?"

Astinus zvedl oči od koule. "Copak to ještě nevíš, muži minulosti i budoucnosti? Četl jsi přece mé knihy..."

Raistlin se beze slova zadíval na Astina a z tváře se mu zvolna ztrácela barva a teplo, až se podobala posmrtné masce.

"Máš pravdu. Četl jsem tvé knihy. Proto tedy šel Fistandantilus do Žamanu," řekl nakonec arcimág.

Astinus přikývl.

"Žaman, magická pevnost uprostřed Dergotských plání, nedaleko Thorbardinu, domova horských trpaslíků. V zemi, kterou trpaslíci ovládají." Raistlin pokračoval hlasem tak bezvýrazným, jako by četl z učebnice. "V zemi, kam dodnes putují ke svým příbuzným jejich druhové, hnáni zlem, které od Pohromy požírá svět, ke svému dávnému horskému domovu."

"Portál se nachází..."

"...hluboko v žamanských sklepeních," řekl hořce Raistlin. "Zde bojoval Fistandantilus Velkou válku trpaslíků..."

"Bude bojovat..." opravil ho Astinus.

"Bude bojovat," zamumlal Raistlin. "Válku, která se mu stane osudnou."

Mág zmlkl. Pak prudce vstal a přešel k Astinovu stolu. Položil ruce na knihu a otočil ji tak, aby v ní mohl číst. Astinus ho pozoroval s chladným, neosobním zájmem.

"Máš pravdu," řekl Raistlin, jakmile přelétl očima ještě vlhká písmena. "Jsem z budoucnosti. Četl jsem Kroniky, jak byly napsány. Přinejmenším tedy část z nich. Dobře si pamatuji na tu poznámku, kterou sem napíšeš." Ukázal na prázdné místo v knize a pak zpaměti odrecitoval dobře známou pasáž. "Tohoto dne, v hodině První ranní hlídky klesající ke třiceti, mi Fistandantilus přinesl Klenot plynoucí přítomnosti."

Astinus neodpovídal. Raistlinovi se začaly chvět ruce. "Napíšeš to pře-

ce!" naléhal a v jeho hlase bylo znát hněv.

Astinus se odmlčel a pak lehkým pokrčením ramen přisvědčil.

Raistlin vzdychl. "To znamená, že nedělám nic jiného, než co se už stalo!" Ruka se mu neovladatelně sevřela, a když znovu promluvil, byl jeho hlas napjatý úsilím, které musel vynakládat, aby se dokázal ovládnout.

"Před několika dny sem přišla paní Crysania. Řekla mi, že když sem přišla, právě jsi něco psal, a když jsi ji spatřil, něco jsi přeškrtl. Ukaž mi, co to bylo."

Astinus se zamračil.

"Ukaž mi to!" Mágův hlas se zlomil.

Astinus neochotně zvedl ruce z povrchu křišťálové koule a odsunul ji ke straně stolu. Světlo několikrát zablikalo, potom koule potemněla a zůstala v ní jen černá prázdnota. Dějepisec sáhl do police za svými zády, vytáhl velkou knihu vázanou v kůži a bez váhání našel požadovanou stránku.

Otočil knihu k Raistlinovi.

Arcimág si přečetl, co v ní stálo, pak přečetl i opravu. Když se narovnal, jeho tvář byla smrtelně bledá, avšak klidná. Složil ruce na prsou a jeho černý plášť slabě zašustil.

"Toto mění čas."

"Toto nemění vůbec nic," řekl Astinus. "Přišla místo něj, to je všechno. Prostá výměna. Čas plyne nerušeně dál."

"A unáší mě s sebou?"

"Pokud ovšem nemáš takovou moc, že bys mohl pouhým oblázkem změnit tok řek," poznamenal ironicky Astinus.

Raistlin se na něj podíval a krátce, velmi krátce se usmál. Pak ukázal na klenot. "Dívej se, Astine," zašeptal. "Dívej se na něj. A čekej na oblázek. Sbohem, Nesmrtelný."

Místnost byla náhle prázdná. Zůstal v ní jen osamocený Astinus, seděl v křesle a přemýšlel. Pak znovu otočil svou knihu a ještě jednou si přečetl, co psal ve chvíli, když vstoupila Crysania.

Tohoto dne, v hodině Pozdní hlídky blížící se k patnácti, vstoupil do této místnosti Denubis, kněz Paladinův, jsa vyslán velkým arcimágem Fistandantilem, aby zjistil místo, kde je skryt Portál. Oplátkou za moji pomoc mi Fistandantilus zhotoví to, co mi už dlouho sliboval — Klenot plynoucí přítomnosti...

Denubiovo jméno bylo vyškrtnuto a Crysaniino připsáno.

7. kapitola

"Jsem mrtvý," řekl Tasslehoff Bosonožka.

Chvíli netrpělivě čekal.

"Jsem mrtvý," opakoval. "Úplně mrtvý. A tohle musí být nebe."

Uplynul další okamžik.

"Hm," sdělil Tas okolí, "jedno je jisté - je tady tma."

Pořád se nic nedělo. Tas zjistil, že jeho nadšení pro posmrtný život jaksi opadá. Zjistil, že leží na zádech na něčem ohavně tvrdém a nepohodlném, co se nepříjemně podobalo studenému kameni.

"Možná mě položili na to... na katafalk, jako Humu!" vyhlásil do tmy a pokusil se v sobě vzbudit trochu nadšení. "Nebo je to hrobka hrdiny, taková, v jaké je teď Sturm!"

Ta myšlenka ho dokázala na chvíli pobavit. "Au!" Šotek se náhle chytil za bok. Ucítil bodavou bolest na žebrech a hned nato se ozvala další, tentokrát v hlavě. Také mu došlo, že se celý třese, do zad ho tlačí proklatě ostrá skála a má ztuhlý krk.

"Tak to jsem teda netušil," ulevil si rozčileně. "Mám pocit, že když je někdo mrtvý, tak by rozhodně neměl nic cítit!" Řekl to hodně nahlas — co kdyby ho někdo poslouchal. "Řekl jsem, že bych neměl vůbec nic cítit!" opakoval podrážděně, když bolest nehodlala ustoupit.

"Zatracená práce," zamumlal Tas. "Možná je to všechno jenom to... nedorozumění. Třeba jako že jsem umřel a moje tělo se to ještě tak úplně nedovědělo. Určitě jsem ještě úplně neztuhl — a to by se přece mělo tak nějak tuhnout. Hm. Ještě chvilku počkám."

Tas si vytáhl zpod zad ten neodbytný kámen, zavrtěl sebou, dokud se necítil úplně pohodlně, složil ruce na prsou a zíral do hluboké, neproniknutelné tmy. Po několika minutách se nespokojeně zamračil.

"Jestli je tohleto nebe nebo co, tak to teda za moc nestojí," poznamenal opovržlivě. "Za prvé jsem mrtvý a za druhé umírám nudou. Takhle to asi nepůjde," řekl po dalších několika okamžicích upírání očí do tmy. "Řekl bych, že s tím, že jsem umřel, už moc nenadělám, ale aspoň bych se nemusel tak nudit. To musí být nějaký omyl. Budu si o tom muset s někým promluvit."

Posadil se a už už se chystal seskočit z katafalku, když zjistil, že zřejmě leží na kamenné podlaze. "No to je vrchol!" zaječel. "To už mě mohli rovnou hodit někam do sklepa!"

Vyškrábal se na nohy, udělal krok dopředu a praštil nosem do něčeho tvrdého a pevného. "Skála," konstatoval nestranně, když přejel rukama po povrchu té věci. "To snad ani není pravda. Umře Flint — dostane strom.

Umřu já — dostanu balvan. Někdo to tady všechno úplně zpackal."

"Haló!" vykřikl, šátraje rukama tmou. "Je tady... No to snad není možné — ještě mám pořád svoje věci! Všechno mně nechali, dokonce i ty drobnosti. No aspoň to že udělali, když už nic. Každopádně by —" Tas rezolutně stiskl rty - "někdo měl něco udělat s tou bolestí. Ta se mně teda vůbec nelíbí."

Dál pozorně zkoumal rukama své okolí, protože neviděl vůbec, ale vůbec nic. Zvědavě přejížděl prsty po povrchu té skály. Zdálo se, že je pokrytá nějakými symboly — že by to byly runy? Připadaly mu nějak známé. I tvar té skály byl nějaký divný.

"To není žádná skála! Bude to něco jako stůl," řekl znejistěle. "Kamenný stůl popsaný samou runou..." Konečně se mu vrátila paměť. "Už to vím!" vykřikl triumfálně. "Je to ten velký kamenný stůl v té laboratoři, kam jsem šel hledat Raistlina a Karamona a tu paní Crysanii a kde jsem přišel na to, že už jsou pryč a že mě nechali za sebou. Stál jsem tam, když spadl ten kopec! A tam jsem taky umřel!"

Sáhl si na krk. Železný obojek tam pořád ještě byl — tentýž obojek, který mu dali na krk, když ho prodali jako otroka. Pokračoval v průzkumu, až o něco zakopl. Sehnul se a řízl se o cosi ostrého. "Karamonův meč!" vydechl, když nahmatal jílec. "Už si vzpomínám — našel jsem to na zemi. A to znamená," řekl Tas s narůstajícím hněvem, "že mě ani nepohřbili! Prostě mě nechali ležet! Zůstal jsem někde ve sklepě toho Chrámu!" Strčil si krvácející prst do pusy a zamyslel se. Náhle ho něco napadlo. "Ne, že bych se divil, ale řekl bych, že si mám do nebe dojít po svých! Ani koně mně to... neposkytnou. To je hrůza!"

Zvýšil hlas. "Tak je tady někdo?" zamával svou malou pěstí. "Chci mluvit s tím, kdo tady tomu velí!"

Žádná odpověď.

"Ani světlo tady není," zavrčel Tas, když zase o něco zakopl. "Sedím ve sklepě nějaké zříceniny a ještě navíc jsem umřel. Nejspíš to tak bude dno Krvavého moře... No ne," zarazil se a chvíli přemýšlel. "Mohl bych potkat mořské elfy, co je viděl Tanis." Pak si ale jen povzdechl. "Kdepak. Umřel jsem, takže podle toho, co vím, se už s nikým neuvidím. Možná jsem ale teďka ten, co je a taky není mrtvý — třeba jako ten Soth." Šotek se mimořádně rozveselil. "To by mé tedy zajímalo, jak bych něco takového mohl dostat. Musím se na to zeptat. Rytíř smrti - to zní dost dobře. Nejdřív ale musím vědět, kde mám teď zrovna být a proč tam tak nějak nejsem."

Znovu se zvedl a pomalu se doploužil tam, kde podle jeho názoru mohla být přední část sklepem. Vzpomněl si na vodu v Krvavém moři a začal přemítat, proč vlastně kolem žádná není, když vtom ho napadlo úplně něco

jiného.

"Chyba!" zamumlal. "Chrám neskončil v moři, ale v Nerace. Vlastně jsem tam byl, když jsem zatočil s Královnou!"

Tas došel ke dveřím (pod rukama ucítil zárubně) a vyhlédl do tmy, která byla tak odporně *tmavá*.

"Tak Neraka," uvažoval. Ještě se nemohl rozhodnout, jestli to je lepší nebo horší než být na dně oceánu.

Opatrně vykročil, když vtom na cosi šlápl. Sehnul se a jeho ruka nahmátla... "Pochodeň! Musí to být ta, co byla tam u dveří! Tak počkat — měl jsem přece sirky..." Přehrabal se několika mošnami, až nakonec konečně našel to, co hledal.

"To je zvláštní," rozhlédl se kolem, když se pochodeň rozhořela. "Vypadá to zrovna tak, jako když jsem odešel - všechno je to tím zemětřesením pěkně rozbité. Člověk by si myslel, že to Královna aspoň trochu uklidí. Když jsem v tom byl v Nerace, zas tak hrozné to přece nebylo. To by mě zajímalo, jak se odtud dostanu..."

Ohlédl se směrem ke schodům, po kterých sestoupil, když pátral po Raistlinovi a Crysanii. Vrátily se mu živé vzpomínky na praskající zdi a řítící se sloupoví. "To není k ničemu, to je tak nějak jasné," zamumlal a zakroutil nevěřícně hlavou. "Kruciš, to ale bolí." Sáhl si na čelo. "Ale podle všeho je to ten jediný východ," povzdechl si a na chvíli se cítil hodně zbědované. Šotčí veselost se však rychle vrátila. "Každopádně je všechno popraskané — možná by se dalo někam prolézt!"

S rozbolavělou hlavou a pohmožděnými žebry se Tas pomalu vydal chodbou. Pečlivě si prohlížel zdi, ale vlastně až k samotnému konci sálu nenašel nic, co by vypadalo alespoň trochu slibně. Teprve tam vzadu našel v mramoru širokou puklinu, která na rozdíl od ostatních sahala dál, než kam dosáhlo světlo Tasovy pochodně.

Do pukliny by se nikdo větší než šotek rozhodně nevešel, a i pro Tase bylo hodně obtížné se tam vměstnat, a to si ještě posunul všechny své mošny na pravou stranu a prolézal štěrbinou bokem.

"Vím jenom jedno — být mrtvý není teda nic moc!" zabručel nevrle, když si o něco roztrhl své vzácné modré kalhoty. Na věci to ale nic nezměnilo. Jedna z jeho mošen se zachytila o skálu a Tase to stálo dost sil, než ji konečně uvolnil. Potom se štěrbina tak zúžila, že si Tas nebyl vůbec jistý, jestli se dostane dál. Sundal si všechny mošny z ramen, zvedl je i s pochodní nad hlavu, vydechl, několikrát sebou zacloumal a konečně se s roztrženou košilí tím místem protáhl. Na druhé straně však zjistil, že ho celé tělo bolí, je mu horko, je celý zpocený a má náladu pod psa.

"Vždycky jsem se divil, proč nikdo nechce umřít," lamentoval, otíraje si

tvář. "Teď už to skoro vím."

Na chvíli se zastavil, aby nabral dech a přerovnal si své mošny, když vtom ke své nesmírné radosti spatřil, jak na druhém konci štěrbiny probleskuje světlo. Zvedl znovu pochodeň a zjistil, že se štěrbina rozšiřuje. Neváhal ani na okamžik, vydal se na cestu a brzy došel ke konci pukliny — k místu, odkud vycházelo to světlo.

Když tam dorazil, vyhlédl ven a řekl: "Tak tohle už přece jenom vypadá tak, jak jsem si to představoval."

Ta krajina se přinejmenším vůbec nepodobala ničemu, co Tas do té doby poznal. Byla plochá a holá a táhla se do nesmírné dálky, kde splývala s prázdným nebem, zářícím podivným světlem — jako by tam v té dálce hořel nějaký požár nebo právě zapadlo slunce. Tu podivnou barvu však mělo celé nebe — i přímo nad jeho hlavou. Navzdory té záři však bylo všechno kolem něj velmi temné. Zemi jako by někdo vystřihl z černého papíru a přilepil na prapodivné nebe, nebe, které bylo zcela prázdné — nebyly na něm ani hvězdy, ani měsíc, ani slunce. Nebylo na něm vůbec nic.

Tas udělal jeden nebo dva opatrné kroky. Země se ničím nelišila od země, na kterou byl zvyklý. Jak ale šel dál, čím dál víc se její barva podobala barvě nebe. Tas zvedl hlavu a spatřil, že kdesi v dálce země zase černá. Udělal ještě několik kroků a otočil se, aby se podíval na trosky obrovského Chrámu.

"U vousu velikého Reorxe!" vydechl šotek a málem pustil pochodeň.

Za ním nebylo vůbec nic. Ať už přišel odkudkoli, bylo to pryč. Tas se několikrát otočil. Před ním nebylo nic, za ním nebylo nic, nic nebylo v žádném směru, kterým se podíval.

Tasslehoff Bosonožka cítil, jak mu srdce klesá až k podrážkám jeho zelených bot a odmítá se odtamtud vrátit. Toto bylo bezpochyby to nejnudnější místo, které kdy viděl.

"Tohle přece nemůže být ten posmrtný život," řekl nešťastně šotek. "Tohle nemůže být pravda. Musela se stát nějaká chyba. Počkat! Přece se tady mám potkat s Flintem! Říkal to Fišpán, a i když občas neví, co říká, vypadalo to, že zrovna s tímhle si je docela jistý!

Takže — jak to vlastně bylo? Byl tam veliký strom, krásný strom, a pod ním seděl nevrlý starý trpaslík, vyřezávající si něco ze dřeva... No ne! To je přece strom! Ale kde se tady, probohy, vzal?"

Šotek užasle zamžikal. Přímo před sebou, na místě, kde ještě před chvílí nebylo vůbec nic, teď viděl veliký strom.

"No, zrovna ten nejkrásnější strom to teda není," brblal Tas. Když se vydal ke stromu, všiml si, že země pod jeho nohama má prazvláštní zvyk uhýbat stranou. "Ale co. Fišpán měl dost zvláštní vkus a Flint koneckonců

taky."

Došel blíž ke stromu, který byl úplně černý — jako všechno ostatní — pokroucený a shrbený, jako ta čarodějnice, co ji kdysi viděl. Nebyly na něm vůbec žádné listy. "Tak ten je suchý už aspoň sto let," odfrkl si Tas. "Jestli si Flint myslí, že zrovna já prosedím svůj posmrtný život pod nějakým suchým stromem, a ještě ke všemu s trpaslíkem, tak to je teda na omylu. Flintě!" zakřičel šotek, když konečně došel ke stromu. Přinejmenším třikrát se rozhlédl kolem. "Flintě! Kde jsi... A tak, tam jsi," řekl, když na druhé straně stromu uviděl pomenší sedící postavu s dlouhými vousy. "Fišpán mi říkal, že tě tady najdu. Ale ty jsi určitě pořádně pryč z toho, že mě tady vidíš! Já..."

Šotek obešel strom a pak se náhle zastavil. "Krucinál," zaječel vztekle, "ty přece vůbec nejsi Flint! Kdo... Arak!"

Tas se zapotácel a ustoupil o několik kroků. Trpaslík, který byl v Ištaru pánem her, náhle otočil hlavu a usmál se na něj tak zlým úsměvem, že šotek ucítil, jak mu krev tuhne strachy. Byl to tak neobvyklý pocit — ještě nikdy předtím ho necítil. Než ale měl čas na to, aby si ho pořádně užil, trpaslík vyskočil na nohy a vrhl se po šotkovi.

Tas s vyděšeným výkřikem máchl pochodní, aby Araka odehnal, a druhou rukou sáhl po noži, který nosil u pasu. Sotva ho však stačil vytáhnout, trpaslík zmizel. Strom také zmizel. Tas znovu stál úplně sám. — Sám uprostřed nicoty pod ohněm ozářenou oblohou.

"Tak to by stačilo," řekl Tas a v jeho hlase se objevil slaboučký záchvěv, přestože se ho šotek usilovně snažil skrýt. "Neřekl bych, že to všechno je zrovna velká zábava. Je to odporné a hrozné, a i když mi Fišpán slíbil, že posmrtný život bude samá legrace, určitě neměl na mysli zrovna tohle." Šotek se pomalu otočil, nůž stále v ruce. Pochodeň držel před sebou.

"Já vím, že jsem na bohy dvakrát nedal," dodal s povzdechem Tas a rozhlédl se po pochmurné krajině, pokoušeje se udržet rovnováhu na té prapodivné zemi. "Ale přece jenom jsem si myslel, že jsem žil docela slušně. A navíc jsem porazil Královnu Temnot. No, občas mi někdo pomáhal," opravil se, protože měl pocit, že by na takovém místě mohl také někdy být poctivý. "A jsem Paladinův osobní přítel a..."

"Ve jménu Jejího Temného Veličenstva, co tu pohledáváš?" ozval se zničehonic za jeho zády tichý hlas.

Tasslehoff poplašeně vyskočil na tři stopy do vzduchu — což byla nepochybná známka toho, že byl zcela překvapený — a co nejrychleji se otočil. Tam, kde předtím nebylo

vůbec nic, teď stála postava, která Tasovi víc než kohokoli jiného připomínala Paladinova kněze Elistana, jen s tím rozdílem, že tato byla oble-

čená v černém plášti a na krku jí - místo medailonu Paladinova — visel medailon Pětihlavého draka.

"Promiňte, pane," vyrazil ze sebe Tas, "ale nejsem si vůbec jistý, co tady dělám. Abych pravdu řekl, nejsem si vůbec jistý ani tím, kde to tady vlastně je... A mimochodem, jmenuji se Tasslehoff Bosonožka." Zdvořile napřáhl svou drobnou ruku. "Jak se jmenujete vy?"

Postava však nevěnovala šotkovu gestu pražádnou pozornost, odhrnula si černou kápi a přistoupila o krok blíž k Tasovi. Šotek byl hodně překvapený, když se zpod kápě vyhrnula záplava ocelově šedých vlasů, tak dlouhých, že by snadno dosáhly až k zemi, kdyby nanejvýš podivně nepoletovaly kolem těla toho muže společně s vousy, které jako by znenadání vyrostly z jeho lebce podobnému obličeji.

"To je... To je velmi pozoruhodné," zamumlal šotek a překvapeně otevřel ústa. "Jak jsi to udělal? A taky — nepředpokládám, že mi to můžeš říct — ale kde jsem to měl být? Rozuměj..." Postava se přiblížila o další krok, a přestože se Tas toho muže samozřejmě nebál, měl takový zvláštní pocit nebo co to vlastně bylo, že by nechtěl, aby ten muž šel ještě blíž. "Já jsem mrtvý," pokračoval Tas a pokusil se ustoupit, ovšem rychle zjistil, že ho z nějakého neznámého důvodu něco drží a nedovoluje mu udělat ani jediný krok. "A kromě toho — " rozčilení zvítězilo nad strachem — "jsi to ty, kdo má tohle všechno na starosti? Já si totiž myslím, že tady ten posmrtný život je strašně pochybný podnik! Pořád mě něco bolí!" Tas se rozhněvaně zadíval na černou postavu. "Bolí mě hlava, žebra a vůbec všechno. A pak jsem sem taky musel dojít až ze sklepení toho mizerného Chrámu!"

"Sklepení Chrámu!" Postava se zastavila jen několik palců od Tasslehoffa. Její šedé vlasy se vznášely ve vzduchu, jako kdyby je nadnášel horký vítr. Tas si všiml, že její oči mají stejnou barvu jako rudé nebe. Tvář měl ten muž popelavě šedou.

"Ano!" vydechl Tas. Ještě ke všemu ta postava mimořádně nevhodně zapáchala. "Šel jsem za paní Crysanii a ona šla za Raistlinem a..."

"Raistlin!" Postava vyslovila to jméno takovým tónem, že Tasovi doslova vstávaly vlasy na hlavě. "Pojď okamžitě se mnou!"

Mužova ruka — velmi, velmi podivná ruka — se sevřela kolem Tasslehoffova zápěstí. "Au!" vykřikl Tas, když ucítil prudkou bolest, která mu vystřelovala až do ramene. "Vždyť mi..."

Postava si ho však nevšímala. Zavřela oči, jako by se na něco usilovně soustředila, sevřela pevně šotka a země pod Tasovýma nohama se najednou začala přesouvat a zvedat. Šotek vyjekl údivem, když se krajina sama dala do rychlého pohybu, jako by byla rychle proudící řekou.

My se nehýbáme, uvědomil si s hrůzou Tas, to země se pohybuje!

"To snad není možné," vydechl šotek. "Kde že to podle tebe máme být?"

"Jsi v Propasti," řekla ta podivná postava hrobovým tónem.

"Ach ne," řekl smutně Tas. "Nemyslel jsem si, že to bude tak zlé." Po nosu se mu skutálela slza. "Takže tohle je Propast. Doufám, že ti nebude vadit, když řeknu, že mě to teda úplně zklamalo. Vždycky jsem si myslel, že Propast bude tak nějak fascinující, ale zatím to za moc nestojí. Ani v nejmenším. Je to hrozně nudné, odporné a... Já opravdu nechci být hrubý, ale je tady takový velice zvláštní zápach." Několikrát začichal a pak si utřel nos do rukávu, příliš nešťastný na to, aby vytahoval kapesník. "Kam že jsme to měli jít?"

"Chtěl jsi vidět toho, kdo to tady má na starosti," řekla postava a její kostnatá ruka sevřela medailon, který měla pověšený u krku.

Krajina se změnila. Byla všemi městy, která Tas kdy viděl, a přesto nebyla žádným z nich. Byla víc než známá, ale přesto nic nepoznával. Byla černá, plochá a mrtvá, ale přesto kypěla životem. Neviděl nic a ani nic neslyšel, přesto byl všude kolem něj zvuk a pohyb.

Tasslehoff se podíval na postavu po svém boku, na přesouvající se roviny prostoru nad ním, pod ním a vedle něj a najednou nebyl schopen ze sebe vydat jedinou hlásku. Teprve podruhé v životě (poprvé bylo tehdy, když našel Fišpána živého ve chvíli, kdy měl být starý muž podle všech pravidel už dávno mrtvý) Tas nevěděl, co by řekl.

Jestliže by každý ze šotků na Krynnu napsal svůj seznam Míst, Která Bych Viděl Ze Všeho Nejraději, byla by rovina bytí, ve které žila Královna Temnot, na mnoha z nich přinejhorším na třetím místě.

Teď tu však byl jen Tasslehoff Bosonožka, stál v předpokoji velké a hrozné Královny, stál na jednom z nejzajímavějších míst, o kterých kdy slyšelo ucho člověka nebo šotka, a věděl, že v životě nebyl nešťastnější.

Za prvé, ta místnost, do které ho zavedl šedovlasý kněz v černém plášti, byla úplně prázdná. Nebyly tam žádné stoly, na kterých by mohly ležet zajímavé malé předměty, a nebyly tam ani žádné židle (proto také stál). Nebyly tam ani žádné zdi! Popravdě řečeno, jediný důvod, proč si Tas vůbec mohl myslet, že je v nějaké místnosti, spočíval v tom, že mu ten kněz řekl "počkej v předpokoji." Šotek náhle cítil, že jinde než v místnosti ani být nemůže.

Ovšem pokud ho oči neklamaly, stál uprostřed prázdnoty. V tu chvíli si ani nebyl jistý, kterým směrem je nahoru a kterým dolů. Všechno vypadalo úplně stejně — nebe i země zářily tou podivnou oranžovou září.

Pokusil si dodat odvahy tím, že si pořád opakoval, že se má setkat s

Královnou Temnot, a pokoušel se vzpomenout si na to, co Tanis vyprávěl o svém setkání s Královnou v Nerace.

"Obklopila mne hluboká temnota," řekl tehdy Tanis, a přestože od toho setkání uplynuly již celé měsíce, jeho hlas se stále ještě chvěl. "Zdálo se mi ale, že ta tma byla mnohem spíš v mé vlastní mysli než kolem mě. Nemohl jsem dýchat. Pak se temnota zvedla a Královna ke mně promluvila, ačkoli jsem neslyšel ani jediné slovo. Slyšel jsem ji jen v duchu. Pak jsem ji spatřil ve všech jejích podobách — jako Pětihlavého draka, Temného válečníka, Bájnou svůdkyni — ještě však do tohoto světa úplně nepronikla. Stále ještě se v něm nedokázala pohybovat."

Tas si vzpomněl, jak Tanis svěsil hlavu. "Přesto však její moc byla nesmírná. Je to přece bohyně, jedna z těch, kteří stvořili tento svět. Její temné oči hleděly do mé duše a já jsem nemohl udělat nic jiného než klesnout na kolena a vzývat ji," A teď se on, Tasslehoff, měl setkat s Královnou na její vlastní rovině bytí — s Královnou Temnot v plné síle a moci. "Možná se mi zjeví jako Pětihlavý drak," snažil se Tas sám sebe rozveselit. Ani tak skvělá perspektiva ho však nedokázala nadchnout, přestože Tas nikdy předtím neviděl nic pětihlavého, natož aby to byl drak. Vypadalo to, jako by všechen dobrodružný a zvědavý duch ze šotka vyprchával, jako když krev vytéká z otevřené rány.

"Trochu si zazpívám," prohlásil, vlastně jenom proto, aby slyšel zvuk svého vlastního hlasu. "To mi vždycky pomáhá." Začal si pobrukovat první píseň, která ho napadla - Píseň úsvitu, kterou ho naučila Zlatoluna.

Sama noc přehrozná zděšena podlehne světlu,
jež dřímá v očích mých
její tma stane se vlastní tmy temnotou
pak ztratí se v hlubinách bezedných.

Zakrátko oči proniknou
předivem noci zvráceným
v božskou to duše krajinu
zalitou svitem blaženým.

Tas právě začínal s druhou slokou, když si ke své hrůze uvědomil, že slyší ozvěnu své vlastní písně — ozvěnu se slovy hroznými a pokřivenými...

Sama noc přehrozná zděšena ustoupí
když světlo zhasíná v očích tvých

když černá tma není než vlastní tmy
tmou povstavší v hlubinách bezedných.

Zakrátko oči zčernají
předivem noci zvráceným
pochmurnou duše krajinu
zaplaví svitem blaženým.

"Přestaň," vykřikl rozčileně Tas do podivného, palčivého ticha, které znělo jeho písní. "To jsem nechtěl říct! Nic takového..."

S ohromující náhlostí se před Tasem zhmotnil černě oděný kněz, jako by se v jeho postavě soustředil celý ten prázdný prostor.

"Její Temné Veličenstvo tě hodlá přijmout," řekl kněz, a než Tasslehoff stačil jen mrknout okem, byl úplně někde jinde.

Věděl, že to je jiné místo, ne proto, že by udělal byť jen jediný krok nebo by to místo bylo jiné než to předchozí, ale proto, že *cítil*, že je někde jinde. Byla tam ta stejná podivná záře, ta stejná prázdnota, ale Tas cítil, že už není sám.

Ve chvíli, kdy si to uvědomil, spatřil, jak se před ním objevilo hladké černé dřevěné křeslo, obrácené k němu opěradlem. Seděla v něm černě oděná postava s hlavou zakrytou kápí.

Tasslehoff si pomyslel, že se možná stala nějaká chyba a ten kněz ho zavedl na špatné místo. Nervózně sevřel své mošny a opatrně obešel křeslo, aby se postavě podíval do tváře. Anebo se možná otočilo to křeslo, aby byla vidět jeho vlastní tvář. Tas si tím nebyl ani trochu jistý.

Jak se ale křeslo otočilo, jeho oči spatřily celou tvář té bytosti.

Tasslehoff zjistil, že se žádná chyba nestala.

To, co viděl, nebyl Pětihlavý drak. Nebyl to obrovitý válečník v hořícím černém brnění. Nebyla to ani Černá svůdkyně, která tak děsila Raistlina v jeho snech. Byla to žena oblečená v černém, s vlasy zakrytými černou kápí, která jako černý ovál rámovala její tvář. Její pleť byla bílá, hladká a neposkvrněná časem, — oči byly velké a tmavé. Ruce té ženy, skryté v černé látce, těsně je obepínající, spočívaly na opěrkách křesla a její bílé prsty sledovaly tvar jejich vyřezávaných konců.

Výraz ve tváři té ženy ani neděsil, ani nehrozil, ani nevyvolával strach — vlastně to ani žádný výraz nebyl. Tas si ale byl vědom toho, že ho její oči upřeně pozorují, že se mu její pohled noří hluboko do duše, že studuje části jeho já, o kterých ani nevěděl, že existují.

"Jsem Tasslehoff Bosonožka, Veličenstvo," prohlásil šotek a bezděky napřáhl svou malou ruku. Příliš pozdě si uvědomil, jak nezdvořilé gesto to

bylo, a zase ruku stáhl, aby se uklonil, v tom okamžiku ale na dlani ucítil dotek pěti prstů. Byl to jen letmý dotek, stejně dobře ale Tas mohl mít v ruce hrst kopřiv. Do dlaně se mu zabořilo pět ostnů bolesti a proniklo jí až do jeho srdce. Tas zalapal po dechu.

Jak se ho ale rychle dotkly, tak rychle ty prsty také byly pryč. Zjistil, že stojí na dosah ruky od té krásné, bledé ženy, v jejichž očích byl pohled tak mírný a laskavý, že šotek na chvíli zapochyboval, zda to skutečně byla ona, kdo byl zdrojem té bolesti. Když se však podíval na svou dlaň, spatřil tam drobné znamení, malou pěticípou hvězdu.

Pověz mi svůj příběh.

Tas sebou trhl. Ženiny rty se ani nepohnuly, Tas ji však slyšel promluvit. V náhlé hrůze si uvědomil, že možná jeho příběh zná lépe než on sám.

Tasslehoff, zpocený a nervózně svírající své mošny, toho dne vstoupil do dějin — alespoň tedy do dějin šotčího vypravěčského umění. V méně než pěti vteřinách dokázal Královně vyložit celou historii své cesty do Ištaru. A každé slovo přitom bylo pravdivé.

"Par-Salian mě náhodou poslal s mým přítelem Karamonem zpět časem. Chtěli jsme zabít Fistandantila, ale zjistili jsme, že to je Raistlin, tak jsme to neudělali. Mohl jsem zabránit magickým artefaktem Pohromě, Raistlin mě ale donutil rozbít ho. Následoval jsem kněžku Crysanii do laboratoře pod Chrámem v Ištaru, abychom tam našli Raistlina a donutili tu věc opravit. Strop spadl a já ztratil vědomí. Když jsem se probudil, všichni mě opustili, udeřila Pohroma, a tak jsem teď mrtvý a poslali mě do Propasti."

Tasslehoff se zhluboka nadechl a pak si utřel tvář koncem svých dlouhých, do uzlu spletených vlasů. Nato si uvědomil, že jeho poslední poznámka by se ani s dávkou dobré vůle nedala považovat za lichotku, a honem dodal: "Ne, že bych si stěžoval, Vaše Veličenstvo. Jsem si jistý, že ať už tohle všechno udělal kdokoli, musel pro to mít nějaký dobrý důvod. Koneckonců jsem přece jenom rozbil dračí jablko a mám takový pocit, že mi jednou kdosi říkal, že jsem vzal něco, co mi nepatřilo ... a nevážil jsem si Flinta tak, jak jsem měl. A taky bych řekl, že jsem jednou — ale to byl jenom žert — schoval Karamonovi šaty, zrovna když se koupal, a on potom musel jít do Utěšína úplně nahý. Ale taky — " Tas trochu popotáhl - "jsem Fišpánovi vždycky pomohl najít jeho klobouk!"

Ty ale nejsi mrtvý, řekl ten hlas, *ani tě sem nikdo neposlal. Vlastně tu ani nemáš být.*

Když uslyšel tu ohromující novinu, Tasslehoff se podíval přímo do Královniných hlubokých tmavých očí. "Že nejsem?" zachraptěl a cítil, jak mu hlas vypovídá službu. "Já nejsem mrtvý?" Mimoděk se dotkl rukou hlavy, která ho ještě pořád bolela. "Takže to to vysvětluje! A já si myslel,

že to někdo všechno zvrtal..."

Šotci sem tak jako tak nesmějí, pokračoval ten hlas.

"To mě nepřekvapuje," řekl smutně Tas. Když už teď nebyl mrtvý, cítil se mnohem lépe. "Na Krynnu je spousta míst, kam šotci nesmí."

Hlas jako by ho ani neslyšel. *Když jste vstoupili do Fistandantilovy laboratoře, chránilo vás kouzlo, kterým ji očaroval. Ve chvíli, kdy udeřila Pohroma, se zbytek Ištaru ztratil hluboko pod zemí. Já jsem ale ještě stačila zachránit Chrám. Až budu připravená, vrátí se na svět, jako se na něj vrátím i já sama.*

"Vy ale nezvítězíte," řekl bezmyšlenkovitě Tas. "Já to v—vím," zajíkl se, když pohled tmavých očí pronikl přímo do jeho duše. "Byl jsem tam."

Ne, nebyl jsi tam, protože to všechno se ještě nestalo. Rozuměj tomu tak, šotku, že tím, jak jsi narušil Par-Salianovo kouzlo, jsi zároveň umožnil narušení času. Fistandantilus — nebo Raistlin, jak ho znáš ty — ti to řekl. To proto tě poslal na smrt, alespoň si tedy myslel, že tě na ni posílá. Nechtěl, aby došlo ke změně času. Pohroma pro něj byla nezbytná, protože jedině díky ní mohl přenést onu Paladinovu kněžku do toho místa v čase, kdy bude mít v rukou jedinou skutečnou Paladinovu kněžku na celém Krynnu.

Tasslehoffovi se na okamžik zdálo, že v těch tmavých, hluboko zapadlých očích poprvé spatřil náznak pobavení, a celý se přitom zachvěl, aniž by věděl proč.

Jak brzy ale budeš toho rozhodnutí litovat, můj ctižádostivý příteli Fistandantile. Už je ale pozdě. Ubohý, nepatrný smrtelníku. Udělal jsi chybu, chybu, kterou draze zaplatíš. Jsi zajatcem své vlastní časové smyčky. Ženeš se do záhuby.

"Já tomu nerozumím!" vykřikl Tas.

Ale ano, rozumíš tomu, řekl ten hlas chladně. *Tvůj příchod mi ukázal budoucnost. Dal jsi mi možnost ji změnit. A tím, že tě zničil, se Fistandantilus připravil o poslední a jedinou možnost úniku. Jeho tělo znovu zahyne, jako zahynulo před staletími. Rozdíl bude jen v tom, že když bude jeho duše znovu hledat tělo, ve kterém by se usadila, zastavím ho. Ten mladý mág, Raistlin, tak v budoucnosti podstoupí Zkoušku ve Věži Vysoké magie a zahyne. Nedožije se chvíle, kdy by mohl zhatit mé plány. I ostatní zemřou, jeden po druhém, neboť bez Raistlinovy pomoci Zlatoluna nikdy nenajde hůl s modrým křišťálem. A to bude znamenat konec světa.*

"Ne!" vyrazil ze sebe Tas, přemožený hrůzou. "Tak to nemůže být! Nechtěl jsem to udělat. Jen jsem chtěl jít s Karamonem! On mě potřeboval!"

Šotek se rozčileně rozhlížel kolem, jako by hledal místo, kudy by mohl uniknout. I když ale mohl utíkat, kamkoli se mu zachtělo, utéct nemohl. Klesl na kolena před ženou v černém a podíval se jí do očí. "Co jsem to

udělal? Co jsem to udělal?" vykřikl zoufale.

Udělal jsi něco takového, že se možná i sám Paladin k tobě obrátí zády, šotku.

"Co se mnou uděláte?" zavzlykal nešťastně Tas. "Kam mám jít?" Zvedl k ní tvář plnou slz. "Opravdu mě nemůžete poslat zpátky za Karamonem? Nebo do mého vlastního času?"

Tvůj čas už neexistuje. A pokud jde o to, že bych tě snad poslala za Karamonem, tak to je, jak jistě chápeš, zcela nemožné. Ne, ty zůstaneš se mnou, abych měla jistotu, že se nestane žádná další chyba.

"Zůstanu tady?" vydechl Tas. "Ale jak dlouho?"

Žena před jeho očima se začala rychle ztrácet, už byla jen pouhým stínem a nakonec docela zmizela do prázdnoty kolem něj. *Ne dlouho,* řekla bych. *Nijak dlouho. Nebo možná navždy...*

"Co tím myslíte... Co tím myslela?" Tas se otočil k šedovlasému knězi, který se náhle objevil v prázdnotě právě tam, kde předtím seděl Královna. "Ne dlouho, anebo navždy?"

"Přestože sice nejsi mrtvý, už nyní umíráš. Tvá životní síla tě opouští, jako musí zvolna opustit každou živou bytost, která se odváží sejít sem dolů a nemá dostatek síly k tomu, aby dokázala bojovat se zlem, které ji požírá zevnitř. Až budeš mrtvý, bohové rozhodnou o tvém osudu."

"Rozumím," řekl Tas a polkl, aby se zbavil toho, co se mu usadilo v hrdle. Svěsil hlavu. "Zasloužím si to. Ach, Tanisi, je mi to tak líto. Opravdu jsem to nechtěl udělat."

Kněz pevně sevřel jeho ruku. Okolí se změnilo a země ujela Tasovi pod nohama. Šotek si toho však ani nevšiml. Oči se mu zaplnily slzami a Tasslehoff se podvolil temnému zoufalství a své poslední naději — že smrt bude rychlá a milosrdná.

8. kapitola

"Tady jsi," řekl temný klerik.

"Kde?" zeptal se netečně Tas. Bylo to víc ze zvyku než proto, že by mu na tom záleželo.

Klerik se zastavil a pokrčil rameny. "Myslím, že pokud by tady v Propasti bylo vězení, jistě bys v něm skončil."

Tas se kolem sebe rozhlédl. Nespatřil nic neobvyklého - kolem dokola nebylo nic, jen nesmírná, pustá prázdnota. Nebyly tam žádné zdi, žádné cely, žádné zámky ani zamřížovaná okna, dveře nebo žalářník. Přesto si Tas byl zcela jistý tím, že tentokrát nebylo úniku.

"To tady mám stát tak dlouho, až vyčerpáním spadnu?" zeptal se. "Nemůžu dostat aspoň postel nebo stoličku?"

Sotva to vyslovil, přímo před jeho očima se objevila postel a vzápětí i dřevěná židle. Tyto dva samozřejmé předměty však vypadaly uprostřed té nicoty tak strašidelně, že se na ně Tas ani neodvážil na dlouho podívat.

"Dě—děkuji," zakoktal a s hlubokým vzdechem se posadil na židli. "A co nějaké jídlo a trochu vody?"

Chvilku čekal v naději, že se i to odněkud objeví, ale nedočkal se. Kněz zavrtěl hlavou a vousy na jeho tváři se kolem něj rozvlnily jako šedý mrak.

"Ne, zatímco budeš zde, bude o potřeby tvého smrtelného těla postaráno. Nepocítíš ani žízeň, ani hlad. Dokonce jsem i vyléčil tvá zranění."

Tas si najednou uvědomil, že palčivá bolest na žebrech zmizela a v hlavě mu přestalo hučet. Dokonce i ten obojek byl pryč.

"Nemusíš mi děkovat," pokračoval kněz, když viděl, jak Tas otevírá pusu. "Děláme to jen proto, abychom mohli nerušeně pokračovat ve své práci. Tak tedy, sbohem!"

Temný klerik zvedl na rozloučenou ruku — bylo zřejmé, že se chystá odejít.

"Počkej!" vykřikl Tas, vyskočil ze židle a popadl ho za vlající plášť. "Uvidím tě ještě někdy? Nenechávej mě tady samotného!" Ale bylo to, jako by se pokoušel chytil kouř. Vlnící se roucho proklouzlo mezi jeho prsty a temný klerik zmizel.

"Až budeš mrtvý, vrátíme tvé tělo zpět na zem, aby se tvá duše mohla vydat na posmrtnou pouť. Anebo zůstaneš tady, což je daleko pravděpodobnější. Ale do té doby nemáme potřebu se s tebou setkávat."

"Jsem sám," naříkal zoufale Tas a nešťastně se rozhlížel kolem sebe. "Opravdu úplně sám, nadosmrti sám... Ale určitě to nebude trvat dlouho..." dodal smutně. Pomalu se přišoural ke dřevěné židli a posadil se. "Je vlastně jedno, kdy umřu, ale čím dřív to bude za mnou, tím líp. Aspoň se dostanu

někam jinam, doufám..." řekl tiše a zahleděl se do temné prázdnoty.

"Fišpáne," zašeptal, "nejspíš mě tady dole neslyšíš. -A i kdybys mě slyšel, nemyslím si, že bys pro mě mohl něco udělat. Jenom jsem ti chtěl říct, ještě než umřu, že jsem nechtěl způsobit všechny ty potíže. Nechtěl jsem narušit Par-Salianovo kouzlo ani jsem nechtěl cestovat časem. To bylo něco, co se nikdy nemělo stát."

Ztěžka si vzdychl a sevřel malé ruce v pěst. Brada se mu tiše třásla. "Možná na tom ani nezáleží... A kromě toho si myslím, pokud mám být upřímný, že jsem šel s Karamonem taky trochu proto," polkl slzy, které se mu kutálely po tváři, "že to vypadalo jako docela dobrá zábava! Ale taky jsem s ním šel proto, že Karamon neměl žádné právo vydat se časem sám. Zlákala ho trpasličí kořalka, to musíš chápat. A já jsem slíbil Tice, že na něho dám pozor. Ach, Fišpáne, jestli je nějaký způsob, jak z téhle kaše ven, udělám všechno, co je v mých silách, jenom abych to napravil. Věř mi..."

"Haló tam dole!"

"Cože?" Tas se málem svalil ze stoličky. Rozhlédl se kolem sebe a doufal, že uvidí Fišpána. Místo toho zahlédl malou postavu — dokonce menší, než byl sám — oděnou do hnědých kalhot, šedé tuniky a kožené zástěry.

"Řekljsemhalótamdole," opakoval rozzlobeně ten hlas.

"Ach, do-dobrý den," zakoktal se Tas a nevěřícně hleděl na to, co se zjevilo před jeho očima. Rozhodně to nevypadalo jako temný klerik, Tas alespoň ještě nikdy neslyšel o tom, že by kněži nosili kožené zástěry, i když to bezpochyby bylo velice praktické. Koneckonců to mohla být nevšední výjimka. Přesto mu postava silně připomínala někoho, koho šotek znal, jen si nemohl vzpomenout, koho...

"Heleme se!" vykřikl náhle Tas a luskl prsty. "Ty jsi to... gnóm! Odpusť mi tu osobní otázku, ale jsi mrtvý?" Šotek se zapýřil až po konečky prstů.

"Atyjsi?" zeptal se gnóm a podezíravě si Tase prohlížel.

"Ne!" odpověděl poněkud rozhořčeně šotek.

"Taktojátakénejsem," pravil gnóm.

"Promiň mi to, ale nemohl bys trošičku zpomalit?" navrhl Tas. "Vím, že lidé tvého druhu tak obvykle mluví, aleje těžké vám někdy rozumět."

"Řekl jsem, že já také nejsem mrtvý!" zaječel gnóm.

"Děkuji," řekl zdvořile Tas. "Nejsem hluchý, můžeš mluvit úplně normálně — tedy myslel jsem jenom maličko pomaleji," dodal rychle, když viděl, jak se gnóm nadechl.

"Jak... se... jmenuješ?" gnóm pro změnu promluvil tempem vpravdě hlemýždím.

"Tasslehoff... Bosonožka." Šotek napřáhl ruku na pozdrav a gnóm mu s ní zuřivě zatřásl. "A jak... se... jmenuješ... ty? Měl jsem na mysli tvé... Ach

ne, tak jsem to nemyslel!"

Ale bylo už pozdě. Skřítek už odříkával své jméno. "Gnimšmarigongeilsfrahutsputsurandotamanela—"

"Myslel jsem krátce!" vykřikl Tas, když se gnóm nadechl, aby pokračoval.

"Ach tak!" zarazil se gnóm. "Gnimš."

"Děkuji. Moc mě těší, že tě — uff!— poznávám, Gnimši," řekl Tas a s úlevou si oddechl. Dočista zapomněl na to, že jméno každého gnóma čítá pro každého náhodného posluchače seznam celé rodinné historie, počínaje nejvzdálenějším známým předkem.

"Těší mě, Bosonožko!" prohlásil gnóm, když si znovu potřásli rukama.

"Neposadíš se?" Tas si sedl na postel a přátelsky ukázal na dřevěnou židli. Gnóm si ji pohrdavě prohlédl a posadil se do křesla, které se pod ním objevilo. Bylo to jedinečné křeslo. Mělo nevšední stupátka, která gnómovi umožňovala rozhoupat ho dopředu a dozadu, a i když se zhouplo úplně dozadu, poskytovalo tomu, kdo v něm seděl, jedinečné pohodlí.

Naneštěstí když se gnóm posadil, křeslo se zhouplo příliš dozadu a převrátilo ho hlavou dolů. Gnimš se se sakrováním vyškrábal zpátky a zmáčkl jakousi páčku. Tentokrát se křeslo zhouplo dopředu a uhodilo ho do nosu. Když Tas uviděl gnómův nerovný zápas, přispěchal mu na pomoc, také proto, že to v té chvíli vypadalo, že se křeslo právě chystá Gnimše spolknout.

"Sakramentská práce," rozčilil se Gnimš, mávnutím ruky poslal křeslo zpět, ať už se vzalo odkud chtělo, a s úlevou se posadil na Tasovu tvrdou židli.

Protože Tas už předtím gnómy navštívil a znal jejich vynálezy, zamumlal příhodnou poznámku. "To bylo docela zajímavé ... opravdu nevšedně řešené křeslo..."

"Ne, to tedy nebylo," odsekl k šotkovu úžasu Gnimš. "Má pěkně hloupý tvar. Patřilo kdysi bratranci mé ženy. Měl jsem to tušit a vymyslet něco jiného, ale," povzdechl si, "občas se mi trošku zasteskne..."

"Já to znám," řekl hořce Tasslehoff a zamáčkl slzu. "Nezlob se, že se tak ptám, ale kde ses tu vzal, když nejsi — jak říkáš - mrtvý?"

"A řekneš mi, co tu děláš ty?" opáčil gnóm.

"Ale ovšem," řekl Tas a najednou si na něco vzpomněl. Opatrně se kolem sebe rozhlédl a naklonil se blíž ke Gnimšovi. "Nezáleží jim na nás, že ne?" zašeptal. "Myslím tím, jestli nás poslouchají. Možná bychom se neměli bavit nahlas..."

"Kdepak, nezáleží jim na nás ani trochu, jenom je nesmíme rušit," odpověděl klidně gnóm. "Můžeme jít, kam budeme chtít, ale všude to vypadá

stejně, a tak vlastně není proč procházet se kolem."

"Chápu," řekl se zájmem šotek. "A jak cestuješ?"

"Svojí myslí, to jsi na to ještě nepřišel? Ne, asi ne," zavrčel mrzutě gnóm. "Šotkové nikdy neměli dost rozumu."

"Jak to můžeš říct? Šotkové a gnómové jsou přece příbuzní," ohradil se Tas.

"Něco jsem o tom slyšel," odpověděl skepticky Gnimš. Samozřejmě tomu vůbec nevěřil.

Tasslehoff se rozhodl změnit téma rozhovoru. "Znamená to, že jestli chci někam jít, jen si to pomyslím a jsem tam?"

"Ne tak docela," řekl gnóm. "Samozřejmě nemůžeš vstoupit na posvátné území temných kleriků."

"Ach," vzdychl Tas, jako kdyby se právě dostal na místo, které je na úplně prvním místě seznamu turistických atrakcí. Pak se trochu rozveselil. "Ty jsi odnikud vyčaroval křeslo tím, žes na ně myslel, a já jsem si takhle opatřil postel a stoličku. Znamená to, že můžu myslet na cokoli a ono se to splní?"

"Tak to zkus," poradil mu Gnimš.

Tas přemýšlel.

Když se na okraji postele objevil věšák na čepice, Gnimš si odfrkl. "Tomu říkám něco praktického..."

"Jenom jsem to zkoušel," bránil se Tas.

"Měl by sis dávat pozor," řekl gnóm, když uviděl, jak se na šotkově tváři objevil blažený úsměv. "Někdy se věci objeví trochu jinak, než jak sis je přál."

"Asi ano," Tas si najednou vzpomněl na trpaslíkův strom a mimoděk se zachvěl. "Alespoň máme jeden druhého. Můžeme si povídat. Neumíš si představit, jak nudné to je být tady sám." Šotek se posadil na kraj postele a začal si pohrávat s pokušením přičarovat si polštář. "Řekni mi svůj příběh."
"Začni ty." Gnimš se na Tase podíval koutkem oka.

"Ne, ty jsi můj host."

"Trvám na tom."

"Já na tom trvám."

"Ty začni, ostatně já jsem tu déle."

"Jak to víš?"

"Prostě... to vím."

"Ale..." Tas si najednou uvědomil, že takhle se nikam nedostanou, a i když měli před sebou moře času, nechtěl ho strávit nekonečným hádáním s tvrdohlavým gnómem. Kromě toho zase až tak dobře nevěděl, proč by nemohl vyprávět svůj příběh jako první. Vyprávěl příběhy rád, a tak se poho-

dlně usadil a začal povídat. Gnimš ho se zájmem poslouchal a neustále Tase rozčiloval tím, že mu skákal do řeči se slovy "Nezdržuj a vyprávěj" — čirou náhodou vždycky právě v okamžiku, když se dostal k tomu nejzajímavějšímu.

Konečně se Tas dostal ke konci. "A tak jsem tady - a teď je řada na tobě," řekl a oddechl si.

"Tak tedy," začal váhavě Gnimš a rozhlédl se kolem sebe v obavě, že ho někdo poslouchá. "Všechno začalo před mnoha lety, když moje rodina hledala smysl života. Víš, co to znamená?" podíval se na Tase.

"Ovšem," řekl rychle Tas. "Můj přítel Gnoš taky hledal smysl života. Pro něho to znamenalo najít dračí jablko. Každý gnóm si určí úkol, který musí splnit, aby si zasloužil posmrtný život," Tase najednou napadlo: "To není důvod, proč jsi tady, že ne?"

"Ne," zavrtěl gnóm střapatou hlavou. "Úkol mé rodiny byl vynalézt způsob, jak se dostat z jedné časové roviny do druhé, a já," povzdechl si Gnimš, "jsem na to přišel."

"Opravdu to fungovalo?" překvapeně se posadil Tas.

"Dokonale," řekl sklesle, Gnimš.

Tasslehoff byl ohromen. Tohle ještě neslyšel. Vynález i hlavy nějakého gnóma, který by fungoval! A ještě k tomu dokonale!

Gnimš se na něj zasmušile podíval. "Já vím, co si teď myslíš. Že jsem se nepovedl. Ale to z toho ještě nevíš ani půlku. Totiž, všechny moje vynálezy fungují."

Gnimš složil hlavu do dlaní.

"Jak to ale může znamenat, že ses nepovedl?" zeptal se zmateně Tas.

Gnimš zvedl hlavu a podíval se na šotka. "Co je na tom za užitek, když ten vynález funguje? Kde je všechno úsilí? Potřeba tvořit? Přemýšlet? Co by se pak stalo s pokrokem? Víš," řekl, "kdybych se býval neuchýlil sem, vykázali by mě ze země. Říkali, že jsem pro společnost hrozba. Vrhl jsem výsledky vědeckého bádání o sto let zpět."

Gnimšovi klesla hlava. "A proto mi také nevadí, že jsem tady s tebou. Zasloužím si to. A zůstanu tady navěky."

"Kde jsou tvé vynálezy?" zeptal se náhle vzrušeně Tas.

"Odnesli si je, to dá rozum," mávl lhostejně rukou gnóm.

"Dobře," požádal šotek, "mohl by sis alespoň na jeden vzpomenout tak, jak sis vzpomněl na to křeslo?"

"To jsi neviděl, co to udělalo?" odpověděl Gnimš. "Měl jsem skončit u vynálezu svého otce, kterého jeho kouzlo odneslo do jiného světa. Teď ten vynález studuje Skupina pro výzkum vynálezů, vlastně studovala ho předtím, než jsem se dostal sem. A co se pokoušíš udělat ty? Najít cestu, jak se

dostat z Propasti?"

"Ano, musím ji najít," řekl rozhodně Tas. "Jinak Královna Temnot vyhraje válku a to celé bude jenom moje chyba. A kromě toho mám nahoře pár přátel, kteří jsou v obrovském nebezpečí. No, jeden z nich není zrovna dobrý přítel, ale je to rozhodně velmi zajímavá postava. Pokusil se mě zabít, když mě donutil pokazit jedno kouzlo, ale jsem si jistý, že to nebylo nic osobního. Asi k tomu měl dobrý důvod..."

Tas se zarazil.

"Mám to!" vymrštil se z postele. "Mám to! Mám to!" vzrušeně vykřikoval a ke gnómovu zděšení se kolem něj objevil celý les věšáků na čepice.

Gnimš seskočil ze židle a zmateně si Tase prohlížel. -"K čemu nám to bude?" domáhal se odpovědi, poskakuje mezi věšáky.

"Podívej!" řekl Tas a hrabal se ve svých mošničkách. Otevřel jednu a pak druhou. "Tady to je," prohlásil a jednu z mošen doširoka otevřel, aby tu věc ukázal Gnimšovi, ale v okamžiku, kdy se gnóm chystal do ní nahlédnout, zase ji náhle zavřel. "Počkej!"

"Co se děje?" zeptal se Gnimš.

"Pozorují nás?" zeptal se bez dechu Tas. "Budou o tom vědět?"

"Vědět o čem?" "Prostě — budou to vědět?"

"Ne, myslím, že ne," odpověděl váhavě Gnimš. "Nemohu ti to říct jistě, protože nevím, co by se neměli dozvědět. Jedno je ale jisté — právě teď mají spoustu práce. Probouzení draků a takové věci nejsou vůbec jednoduché."

"Výborně," řekl Tas a posadil se na postel. "Teď se na něco podívej." Otevřel mošnu a vysypal její obsah na zem. "Co ti to připomíná?"

"Den, kdy moje matka vymyslela vynález na mytí nádobí. V kuchyni tenkrát bylo po kolena střepů. Museli jsme..."

"Ne!" odsekl Tas. "Podrž tenhle kousek vedle toho druhého a..."

"To je můj vynález na cestování časem," vydechl Gnimš. "Máš pravdu! Takhle nějak to vypadalo. Můj ale neměl všechny ty tretky jako tenhle, ale... Ne, podívej se! Myslím, že to máš špatně, tenhle kousek patří sem a ne tam. Ano, vidíš? Tohle musíš zasunout nejdřív. A pak ten řetízek musíš omotat kolem dokola. Ne, takhle ne. Musí to jít... Počkej, už to mám! Tohle se tam musí zasunout jako první."

Gnimš se posadil na postel, zvedl jedno ze sklíček a zasadil ho na správné místo. "Tak, a teď budu potřebovat jeden z těch červených střípků." Začal se v hromadě sklíček přehrabovat. "Můžeš mi aspoň přibližně říct, co jsi s tou věcí prováděl?" zabručel. "Snad jsi to nedal do mlýnku na maso?"

Gnóm byl tak zabraný do práce, že si ani nevšiml toho, co mu Tas od-

pověděl. Šotek se mezitím chopil příležitosti povyprávět další ze svých příběhů. Posadil se na židli a blaženě (a bez přerušení) vyprávěl, zatímco si Gnimš, který ani nevnímal jeho přítomnost, soustředěně pohrával s pestrobarevnými sklíčky a malými stříbrnými a zlatými řetízky a skládal je do úhledné hromádky.

Zatímco Tas vyprávěl, nespouštěl z gnóma oči a v jeho srdci se znovu objevila naděje. Samozřejmě, modlil se přece k Fišpánovi, ale byla tu také možnost, že když se Gnimšovi podaří ten přístroj opravit, možná je to vynese na měsíc nebo promění v kuřata. Ale musíme té příležitosti využít, pomyslel si Tas. Koneckonců slíbil, že se pokusí věci napravit. I když si zrovna nemyslel, že se setká s nepovedeným gnómem, bylo to lepší, než nečinně sedět a čekat na smrt.

Gnimš si mezitím přimyslel kousek černé desky a křídu, kreslil diagramy a mumlal si pro sebe: "Zasuň kámen A do stříbrného rámečku B..."

9. kapitola

"Není to zrovna příjemné místo, můj bratře," prohlásil Raistlin, když pomalu slézal z koně.

"Už jsme viděli horší," odpověděl Karamon a pomohl paní Crysanii ze sedla. "Uvnitř je teplo a sucho, takže to tam bude stokrát lepší než venku. Kromě toho," dodal a podíval se na bratra, který se opíral o bok svého koně, kašlal a celý se třásl, "nikdo z nás by nebyl schopen další cesty. Já se postarám o koně a vy dva běžte dovnitř."

Crysanie se choulila v promočeném kabátě, stála po kotníky v blátě a smutně se dívala na hostinec. Jak řekl Raistlin, bylo to skutečně otřesné místo.

Nikdo nevěděl, jak se hostinec jmenoval, protože nápis visící nade dveřmi už dávno nebyl k přečtení. Jediná věc, která prozrazovala, že je to hostinec, byla neuměle napsaná tabulka s nápisem "Vítej, poutnice", zastrčená v rozbitém předním okně. Přestože hostinec sám byl důkladně stavěný kamenný dům, střecha se pomalu rozpadala, ačkoli na ní byla patrná snaha o její záchranu. (Tu a tam byla vyspravená neumělou záplatou.) Jedno okno bylo rozbité a částečně zakryté plstěnou čepicí v naději, že ta věc snad ochrání místnost před deštěm. Na dvoře nebylo nic, jen bláto a plevel. Raistlin šel jako první. Stál mezi dveřmi a ohlížel se po Crysanii. Zevnitř vycházelo slabé světlo a vůně hořícího dřeva slibovala oheň. Na Raistlinově tváři se začala zračit netrpělivost, když vtom závan větru strhl Crysanii z hlavy kapuci a do tváře ji udeřil déšť. Zhluboka se nadechla a začala se brodit blátem ke dveřím hostince.

"Vítejte, pane. Vítejte, paní."

Crysania se ohlédla za hlasem, který se ozval za jejími zády. Nikoho si, když vstoupila, nevšimla. Otočila se a v okamžiku, kdy se dveře s bouchnutím zavřely, zahlédla ohyzdného muže krčícího se za nimi.

"Hrozný den, že, pane?" prohlásil podlézavě ten muž a mnul si přitom ruce. Špinavá mastná zástěra v něm prozrazovala hostinského. Rozhlížejíc se po špinavé a rozbité hospodě, Crysania si pomyslela, že s ní hostinský docela dobře ladí. Muž se k nim přiblížil, stále si mnul ruce, a když došel ke Crysanii, dívka ucítila jeho pot a pivem páchnoucí dech. Zakryla si tvář cípem pláště a odtáhla se od něj. Zdálo se, že se tomu zasmál. Byl to opilecký úsměv, který by vypadal jako úsměv blázna, nebýt mazaného výrazu v jeho šilhavých očích.

Při pohledu na něj si Crysania na okamžik pohrávala s myšlenkou vrátit se do divoké bouře. Raistlin mu však věnoval jen jediný pronikavý pohled a chladně řekl: "Chceme stůl u ohně pro tři."

"Ano, pane. Stůl u ohně, ano. Tak je to správné, když je tak nevlídný den, jako je dnes. Pojďte, pane. I vy, paní, tudy." Uctivě se ukláněl. Oči ho usvědčovaly ze lži, když se šoural místností a vedl je ke špinavému stolu. Ani na okamžik z nich nespustil zrak.

"Vy jste kouzelník, že?" zeptal se hostinský a natáhl ruku, aby se dotkl Raistlinova černého roucha. Když však uviděl, jak se na něj Raistlin podíval, rychle stáhl ruku zpět. "Jeden z černých tady kdysi byl, ale už je to dávno, co jsem někoho takového viděl naposled," pokračoval, ale Raistlin neodpověděl. Přepadl ho další záchvat kašle a nezbylo mu, než se znovu ztěžka opřít o hůl. Crysania mu pomohla ke křeslu nejblíž u krbu. Mág se unaveně posadil a vděčně se skrčil k ohni.

"Přineste nám horkou vodu," nařídila Crysania a začala si rozvazovat mokrý plášť.

"Co se mu stalo?" zeptal se podezíravě hostinský a ustoupil o krok dál. "Nemá snad horečku? Protože jestli ano, tak to se můžete sebrat a zase jít..."

"Ne," odsekla Crysania a odhodila plášť. "Jeho nemoc škodí jenom jemu, nikomu jinému neublíží." Naklonila se blíž k mágovi a vrhla na hostinského nevraživý pohled. "Žádala jsem o horkou vodu," zopakovala podrážděně.

"Ovšem," zkroutil rty hostinský. Už si nemnul ruce, ale otíral je o zamazanou zástěru; a pak se odšoural pryč.

Když Crysania pohlédla na Raistlina, její znechucení nad hostinským bylo rázem zapomenuto. Pokusila se mága usadit tak, aby se mu sedělo co nejpohodlněji. Rozvázala mu plášť, pomohla mu ho sundat a rozložila ho u ohně. Rozhlédla se po místnosti a na křeslech stojících opodál objevila několik otrhaných polštářů. Několik jich vzala a rozložila je kolem Raistlina, aby se mohl lépe opřít a snadněji se mu tak dýchalo.

Když si k němu klekla, aby mu pomohla zout boty, ucítila, jak se jejích vlasů dotkla Raistlinova ruka.

"Děkuji ti," zašeptal, když se na něj podívala.

Crysania potěšením zrudla. Zdálo se jí, že jeho hnědé oči zjihly, když jí rukou jemně odhrnul z čela mokré vlasy. Nemohla promluvit a stěží se mohla pohnout, a tak zůstala, jak byla, klečící po jeho boku, neschopna odtrhnout svůj zrak od jeho.

"Ty jsi jeho žena?" zeptal se hrubým hlasem hostinský, který se za ní náhle objevil. Crysania sebou trhla. Neviděla ho přicházet, ani neslyšela jeho šouravé kroky. Vstala, otočila tvář k ohni a mlčela. Na Raistlina se podívat neodvážila.

"Je paní jednoho z královských domů v Palantasu," ozval se od dveří

hluboký hlas. "A budu ti vděčný, když s ní budeš mluvit s patřičnou úctou, šenkýři."

"Ano, pane," zamumlal hostinský, zjevně zastrašen Karamonovým rozložitým tělem, když velký muž vstoupil do hostince, přinášeje s sebou vítr a déšť. "Jsem si jistý, že jsem nechtěl nikoho urážet, a doufám, že to tak ani nikdo necítil."

Crysania neodpověděla. Napůl se otočila a řekla: "Dej mi tu vodu. Polož to na stůl."

Když za sebou Karamon zavřel dveře a přisedl k ostatním, Raistlin vytáhl mošnu, ve které měl sušené koření pro svůj lektvar. Hodil ho na stůl a nařídil Crysanii, aby mu nápoj připravila. Pak se znovu ponořil do polštářů, sípavě dýchal a hleděl do plamenů. Crysania si byla vědoma Karamonova znepokojeného pohledu, a tak se raději soustředila na přípravu léčivého nápoje.

"Koně jsem napojil a nakrmil. Nijak jsme je nehnali, a tak si myslím, že po hodině odpočinku budou schopni další cesty. Rád bych dojel do Solantasu ještě před západem slunce," řekl po chvilce nepříjemného ticha. Také on rozložil svůj plášť blízko ohně. Během okamžiku se nad ním zvedl oblak páry. "Už jste si objednali něco k jídlu?"

"Ne, jenom horkou vodu." zamumlala Crysania a podala Raistlinovi nápoj, který pro něj připravila.

"Hostinský, víno pro dámu a mága, vodu pro mě a něco k jídlu," řekl Karamon, sedící u ohně naproti bratrovi. Po týdnech putování tou drsnou krajinou, mířice k Dergotským pláním, se naučili, že je lepší jíst v hostincích při cestě než zůstat hladem.

"Tohle je teprve začátek těch hrozných bouří," obrátil se Karamon tiše k svému bratrovi, když se hostinský zase odšoural. "Bude to ještě horší, až se dostaneme dál na jih. Jsi na to připravený? Mohlo by to znamenat tvoji smrt."

"Jak to myslíš?" zeptal se znepokojeně Raistlin a rychle dopil zbytek nápoje, který měl v šálku.

"To nic, Raistline," zarazil se Karamon, když si všiml, jak ho bratr propichuje očima. "Myslel jsem na tvůj kašel. Je vždycky horší, když je vlhko."

Raistlin se na něj pátravě zadíval a když se přesvědčil, že Karamon skutečně neměl na mysli nic jiného, opět se uložil do polštářů. "Ano, jsem na všechno dost připravený. A ty by ses měl také připravit, bratře, protože to je tvoje poslední naděje uvidět drahocenný domov."

"Docela by mě potěšilo i to, kdybys na cestě zemřel," zamračil se Karamon.

Crysania na Karamona nevěřícně pohlédla, ale Raistlin se jenom hořce usmíval. "Tvůj zájem se mě dotkl, bratře, ale nemusíš se o mé zdraví bát. Budu mít právě dost sil, abych tam došel a pronesl poslední zaklínadlo. Pochopitelně když se do té doby nebudu příliš namáhat."

"Zdá se, že budeš mít někoho, kdo se rád postará o to, aby ses ani příliš namáhat nemusel," odpověděl Karamon a podíval se významně na Crysanii.

Ta zrudla a už měla na jazyku nějakou peprnou poznámku, když vtom se vrátil hostinský. Zůstal stát několik kroků od nich, v jedné ruce svíral čadící konev s jakousi substancí, v druhé držel popraskaný korbel a nedůvěřivě si je prohlížel.

"Promiňte, že se ptám, pánové," zakňoural, "ale rád bych nejdřív viděl, jestli máte dost peněz."

"Tumáš," řekl Karamon, vytáhl stříbrňák a mrštil ho na stůl. "Bude to stačit?"

"Ano, pane, ano." Oči hostinského náhle zazářily stejně jasně jako ten stříbrný peníz. Postavil na stůl konev a korbel a rozlil přitom trochu polévky. Chamtivě hrábl po minci a bedlivě sledoval černého mága, jako by se bál, že nechá peníz zmizet.

Chvatně nacpal peníz do kapsy, odšoural se k výčepu a přinesl odtamtud tři misky, tři lžíce a tři hrnky. Postavil je na stůl, pak se narovnal a opět si začal spokojeně mnout ruce. Crysania se znechuceně podívala na stůl, potom vzala misky a pokusila se je umýt zbytkem horké vody.

"Budete si přát ještě něco, pánové a paní?" zeptal se podlézavě hostinský, až se Karamon zašklebil.

"Máš chleba a sýr?"

"Ano, pane."

"Tak nám ho kousek zabal a dej ho do koše."

"Vy bu... budete pokračovat v cestě?" zeptal se hostinský.

Crysania položila misky zpátky na stůl. Všimla si změny tónu v jeho hlase. Podívala se na Karamona, jestli si toho i on všiml, ale silák už míchal polévku a hladově k ní čichal. Zdálo se jí, že si ani Raistlin ničeho nevšiml, protože nehnutě zíral do ohniště a v rukou svíral prázdný hrnek.

"Snad sis nemyslel, že bychom tu strávili noc?" zeptal se Karamon, když začal nalévat polévku do misek.

"Lepší ubytování nikde neseženete... Kam že jste to říkali, že jedete?" zeptal se hostinský.

"To se tě netýká," odpověděla chladně Crysania. Vzala misku horké polévky a podala ji Raistlinovi. Ale mág se jen podíval na omastkem pokrytou břečku a mávl odmítavě rukou. Přestože Crysania měla hlad, byla

schopná polknout pouze několik plných lžic té prapodivné hmoty. Odstrčila misku, zabalila se do stále ještě mokrého pláště, který visel na opěradle křesla, zavřela oči a pokoušela se nemyslet na to, že za hodinu bude znovu usedat na koně a všichni se opět vydají na cestu bouří.

Raistlin mezitím usnul. Jediné zvuky v domě přicházely od Karamona, srkajícího polévku, a hostinského, který se vrátil do kuchyně, aby připravil koš s jídlem, jak mu nařídili.

Za hodinu přivedl Karamon ze stáje jejich koně — byli to tři jezdečtí koně a jeden, který byl těžce naložený, měl náklad zakrytý dekou a pevně ovázaný provazy. Karamon nejprve pomohl paní Crysanii a Raistlinovi do sedla, a když se unaveně usadili, také on vyskočil na hřbet svého velkého zvířete. Hostinský stál mezi dveřmi, v ruce držel košík a po holé lebce mu stékaly dešťové kapky. Podal ho Karamonovi, a jak mu déšť pronikal oblečením až na kůži, šil sebou a nešťastně se šklebil.

Karamon mu suše poděkoval a hodil mu další minci, která skončila v blátě u mužových nohou. Potom válečník popadl otěže naloženého koně a vydal se na cestu. Crysania a Raistlin ho následovali, zabalení do svých plášťů, které je alespoň trochu chránily před přívaly deště.

Hostinský se sehnul pro stříbrňák a sledoval tři jezdce, jak se pomalu vzdalují. Ve vchodu do hostince se objevily další dvě postavy a připojily se k němu.

Hostinský vyhodil minci do vzduchu a podíval se na ně.

"Řekněte mu, že mají namířeno do Solantasu."

Dobře věděli, že by se na té cestě mohli snadno stát obětí lupičů.

Jeli slabým světlem pochmurného dne, pod stromy s těžkými větvemi, ze kterých kapala voda a jejichž listy tlumily zvuk koňských kopyt. Každý z nich byl zahloubán do svých vlastních myšlenek, a tak nikdo z nich neslyšel dusot kopyt a cinkání ostré ocele do té doby, než bylo pozdě.

Ještě než si uvědomili, co se stalo, z lesa se vynořily temné stíny a jako obrovští ptáci je obstoupily se svými křídlům podobnými černými plášti. Všechno se udalo velice rychle a důmyslně.

Jeden z nich se vyškrábal za Raistlinova záda a omráčil mága ještě předtím, než ten stačil cokoli udělat. Další seskočil z větve na Crysanii, zakryl jí rukou ústa a přiložil jí k hrdlu nůž. Na Karamona však museli být tři, aby ho srazili z koně na zem. Když bylo konečně po bitvě, jeden z lupičů zůstal nehnutě ležet a zdálo se, že už ani nikdy nevstane. Ležel v bahně a krk měl podivně zkroucený.

"Má zlomený vaz," ohlásil jeden ze zlodějů postavě, která přišla, když bylo po všem, aby si pečlivě prohlédla výsledek. "Dobrá práce," řekl muž

chladně a jedním okem pohlédl na Karamona, kterého museli pevně držet čtyři muži, ačkoli měl ruce svázané provazy. Válečník měl na hlavě hlubokou ránu a dešťové kapky se mu na obličeji mísily s krví. Karamon prudce kroutil hlavou, jako by si chtěl pročistit myšlenky, a zuřivě sebou zmítal.

Velitel banditů si všiml svalů, které napínaly silné mokré provazy. Také strážci si toho všimli a ve tvářích se jim objevil obdiv.

Karamon sebou konečně přestal zmítat, setřásl z obličeje vodu a krev a rozhlédl se kolem sebe. Stálo tam nejméně dvacet nebo třicet po zuby ozbrojených mužů. Karamon se podíval na jejich velitele, překvapeně vydechl a zaklel. Muž byl největší lidský tvor, jakého kdy Karamon viděl!

Vzpomněl si na Raaga a gladiátorskou arénu v Ištaru. "Obr," řekl si pro sebe a vyplivl zub, který si při bitce vylomil. Živě si pamatoval obrovského obra, který pomáhal Arakovi trénovat gladiátory pro hry. Karamon si dobře všiml, že přestože ten muž vypadal jako člověk, měl žlutou kůži a plochý nos obrů. Byl větší než ostatní lidé a nakláněl se nad Karamonem s rameny a pažemi silnějšími, než byly větve okolních stromů. Na sobě měl těžký plášť, který sahal až k zemi a zakrýval mu nohy. Jeho chůze byla jaksi podivně kolébavá.

Karamon si připomněl, co se naučil v aréně. Musí odhadnout nepřítele a najít jeho slabé místo. Proto si teď muže pečlivě prohlížel. Když mu závan větru rozvlnil plášť, který měl na sobě, Karamon s ohromením zjistil, že muž má jen jednu nohu. Místo druhé měl ocelovou protézu.

Poloviční obr spatřil Karamonův pohled, široce se usmál a přistoupil k válečníkovi. Natáhl ruku a poplácal Karamona po tváři.

"Obdivuji muže, kteří se nevzdávají bez boje," řekl tiše. Pak najednou sevřel ruku v pěst, rozmáchl se a udeřil Karamona do brady tak silně, že válečník téměř upadl dozadu a s ním i ti, kteří ho drželi.

"Ale zaplatíš za smrt jednoho z mých mužů."

Poloviční obr uchopil cíp svého koženého pláště a vykročil směrem ke Crysanii, která stála opodál, hlídána jedním z banditů. Její věznitel jí stále ještě zakrýval ústa. I když byla dívka v obličeji bledá, z jejích očí sálala zášť.

"Není to hezké?" řekl poloviční obr. "Dárek — a to ještě nejsou vánoce." Jeho smích otřásl stromy. Natáhl ruku a roztrhl dívce plášť. Pohledem si rychle změřil její postavu v bílých šatech nasáklých vodou. Jeho úsměv se roztáhl do ošklivého úšklebku a oči se mu nenasytně zaleskly.

Crysania se pokusila uhnout, ale muž ji popadl a hrozivě se zasmál.

"Co to máš na sobě za cetku, drahoušku?" zeptal se a pohlédl na Paladinův medailon, který jí visel na tenké šíji. "Nezdá se mi příliš slušivý. Je to ryzí platina, nemám pravdu?" hvízdl. "Dovol, abych si ho ponechal, drahá.

Mám obavy, že v návalu našich vášní by nám mohl překážet."

Karamon se mezitím vzpamatoval natolik, aby si všiml, jak obr sevřel medailon v ruce. V Crysaniině tváři se objevil záblesk pobavení, zároveň se však chvěla odporem. Najednou se ozvalo zapraskání a deštěm proniklo ostré světlo. Ten záblesk vyšel z ruky polovičního obra. Velikán sebou trhl bolestí a jeho ruce povolily.

Ostatní muži stojící kolem se nespokojeně rozhlučeli. Lupič, který až doposud držel Crysanii, na chvíli uvolnil své sevření, dívka se mu vytrhla a vztekle se zahalila do mokrého pláště.

Poloviční obr zvedl ruku a tvář se mu zkroutila nepřekonatelnou zlostí. Karamon se lekl, že Crysanii uhodí, když vtom jeden z mužů vykřikl.

"Kouzelník přichází k sobě!"

Obr stále zíral na Crysanii, ale ruka mu klesla k tělu. Pak se najednou usmál. "Dobrá, ty jedna čarodějnice, první kolo jsi vyhrála." Znovu se zadíval na Karamona. "Miluji zápas, jak v boji, tak v lásce. Čeká nás všechny ohromně zábavná noc."

Mávl rukou a naznačil strážci, aby se jí znovu chopil. Muž tak učinil a Karamon si všiml, že to udělal jen s největší nechutí. Poloviční obr přistoupil k Raistlinovi, který ležel na zemi a svíjel se bolestí.

"Ze všech nejnebezpečnější je tenhleten kouzelník. Svažte mu ruce za zády a dejte mu do pusy roubík," nařídil bandita. "A kdyby se vzpíral, vyřízněte mu jazyk. To ukončí jeho čarování jednou provždy."

"Proč ho tedy raději hned nezabijeme?" zeptal se jeden z mužů.

"Dej se do toho, Bracku," řekl obr a otočil se, aby si očima změřil muže, který promluvil. "Vezmi si nůž a podřízni mu krk."

"Ne, svýma rukama to neudělám," zamumlal muž a pak rychle ustoupil.

"Ne? Ty bys byl raději, kdybych to byl já, kdo by byl proklet za vraždu černého kouzelníka?" Velitel pokračoval stále stejným, přátelským tónem. "Chtěl bys snad vidět, jak moje pravá ruka uschne a upadne?"

"Já — nemyslel jsem to tak, Ocelová pato. Já — prostě jsem vůbec nemyslel."

"Tak začni. Takhle nám neublíží. Podívej se na něj." Ocelová pata ukázal na Raistlina. Mág ležel na zádech s rukama svázanýma k sobě a v ústech měl zaražený roubík. Přesto Raistlin zběsile svíral ruce a jeho oči sálaly takovým vztekem, až nejednoho muže stojícího kolem napadlo, jestli jsou taková opatření dostačující.

Snad i Ocelová pata cítil Raistlinovu sílu, když viděl, jak na něj mág nenávistně pohlíží. Dokulhal k němu a na tváři se mu rozhostil široký úsměv. Pak najednou kopl mága špičkou ocelové protézy přímo do hlavy. Čaroděj omdlel. Crysania poděšeně vykřikla, ale její věznitel ji pevně držel.

Také Karamon jen ohromeně vydechl, když viděl svého bratra svíjet se na zemi v blátě.

"To by ho mělo na chvíli umlčet. Až dojdeme do tábora, zavážeme mu oči a vezmeme ho na procházku ve skalách. Jestli uklouzne a spadne z útesu, bude to jen nešťastná shoda okolností. Nebo snad ne, pánové? Jeho krev nespočine na našich rukou."

Několik banditů se křečovitě zasmálo, ale Karamon zahlédl i znepokojené výrazy těch ostatních, kteří nesouhlasně kroutili hlavami.

Ocelová pata se odvrátil od Raistlina a podíval se na těžce naloženého koně. "Dnes se nám podařil docela tučný úlovek, pánové," řekl spokojeně. Vrátil se tam, kde stála Crysania, a šťouchl strážce do ramene.

"Byl to opravdu bohatý úlovek," zamumlal. Obrovskou rukou popadl Crysanii za bradu, sklonil se k ní, přitiskl své rty na její a brutálně jí políbil. Crysania, pevně sevřená strážcem, nemohla udělat vůbec nic. Ani se nepohnula, protože jí její vnitřní hlas napovídal, že to je právě to, co obr chce. Zůstala tedy pevně stát a její tělo ztuhlo, ale Karamon viděl, jak svírá pěsti. Když ji muž konečně pustil, nemohla se ubránit tomu, aby neodvrátila tvář.

"Znáte moje názory, chlapi," řekl Ocelová pata a pohrával si přitom s jejími vlasy. "Na každého z vás se dostane, samozřejmě až potom, co si vyberu svůj díl."

Tu a tam se ozval jejich nadšený smích a potěšené tleskání. Karamon neměl nejmenší pochyby o tom, co tím muž myslel. Z toho, co slyšel, pochopil, že to nebylo poprvé, co se lupiči o kořist takto podělili.

Někteří z nich se však nespokojeně mračili, s odporem hleděli jeden na druhého a nesouhlasně kroutili hlavami. Dokonce zaslechl i několik poznámek jako "Nebudu to dělat s čarodějnicí," nebo "To bych raději šel do postele s tím kouzelníkem."

Čarodějnice! Znovu tu bylo to slovo. V Karamonově mysli se usadila mlhavá vzpomínka na dny, kdy on a Raistlin cestovali s Flintem, trpasličím kovářem, na dny, kdy se vrátili dobří bohové. Karamon se otřásl hrůzou, když si vzpomněl na to, jak přišli do města, kde se právě chystali na hranici upálit starou čarodějnici. Vzpomněl si, jak jeho bratr a čestný rytíř Sturm nasadili své životy, aby zachránili starou babiznu, která nebyla nic jiného než pouliční podvodnice.

Karamon si náhle uvědomil, jak se v těch dobách lidé dívali na jakékoli kouzelnické umění. A Crysaniina magie musela být v dobách, kdy žádní skuteční knězi nebyli, ještě daleko podezřelejší. Otřásl se a nutil svoji mysl k chladným úvahám. Upálení musela být strašná smrt, ale alespoň byla rychlejší než...

"Přiveď mi tu čarodějnici!" Obr se mezitím dobelhal ke svému koni, pak

usedl do sedla a mávl rukou. "Potom se můžeš přidat k ostatním."

Strážce popadl Crysanii a táhl ji za sebou. Ocelová pata natáhl ruku, popadl dívku a posadil si ji na koně před sebe. Jednou rukou sevřel otěže a druhou Crysanii pevně obejmul kolem pasu. Crysania jen slepě zírala před sebe a ani se nepohnula.

Ví to? pomyslel si Karamon a bezmocně sledoval obra projíždějícího kolem něj. Z jeho tváře vyzařoval chtíč. Crysania byla vždycky před takovými věcmi uchráněna. Snad ani netušila, co s ní ti muži zamýšlejí.

A pak se najednou Crysania po Karamonovi ohlédla. Tvář měla bledou a chladnou, ale v očích se jí zračila taková hrůza a zoufalství, že Karamon raději bezmocně sklopil hlavu. Bodlo ho u srdce.

Ona to ví. Bohové, pomozte jí, ona to ví!

Kdosi do Karamona zezadu strčil. Několik mužů ho popadlo a přehodilo ho přes hřbet jeho koně tak, že visel hlavou dolů a do masa se mu zařezávaly ostré provazy. Ohlédl se a spatřil, jak muži naložili na koně i jeho bratra, skočili do sedel a rozjeli se do lesa.

Dešťové kapky mu bušily do hlavy, když se kůň prodíral bahnem a hrubě s ním otřásal. Okraj sedla ho ostře tlačil do boku, krev se mu nahnala do hlavy a cítil se malátný a zbědovaný. Ale jediné, na co mohl myslet, byly ty děsem naplněné oči, prosící o pomoc.

Karamon si však byl zcela jistý tím, že tentokrát žádná pomoc nepřijde.

10. kapitola

Raistlin procházel hořící pouští. Před ním se rýsovala řada stop a on je následoval. Stopy ho vedly stále dál a dál. Brodil se nahoru a dolů dunami, které byly zářivější než slunce. Bylo mu horko a měl ukrutnou žízeň. Bolela ho hlava a na prsou cítil palčivou bolest. Jak rád by si lehl a na chvilku odpočinul. V dálce se rýsovala studna obklopená zelenými stromy, ale přestože se snažil, nemohl se k nim dostat. Stopy vedly jinudy a on nemohl sejít z cesty.

Potácel se stále dál, černé roucho mu tížilo ramena, ale on se nezastavoval. Když konečně vzhlédl, vydechl hrůzou... Před ním se rýsovalo popraviště. Na zemi tam klečela postava v černé kápi a hlavu měla opřenou o dřevěný špalek. Přestože neviděl její tvář, byl si téměř jistý, že je to on sám, kdo tam před ním klečí a čeká na smrt. Nad ním stál kat a v ruce držel zakrvácenou sekyru. Také on měl na sobě černou kápi, která mu zakrývala tvář. Zvedl sekyru a držel ji nad Raistlinovým krkem. Rozmáchl se, a když sekyra dopadla, Raistlin v posledním okamžiku spatřil jeho tvář...

"Raiste," zašeptal nějaký hlas.

Raistlin zavrtěl hlavou. S hlasem přišla úleva, že se mu všechno jenom zdálo. Pokusil se probrat a zbavit se tak té hrozné noční můry.

"Raiste!" zasyčel ten hlas ještě důrazněji.

Mágem projel pocit skutečného nebezpečí. Už to nebylo jen to nebezpečí z hrozného snu. Probral se a chvilku zůstal nehnutě ležet s očima zavřenýma, až si najednou vzpomněl na všechno, co se předtím stalo.

Ležel na mokré zemi se svázanýma rukama a v ústech měl roubík. V hlavě mu bušilo a v uších mu zněl Karamonův hlas.

Kolem se ozývaly hlasy a výbuchy smíchu. Byly však vzdálenější než hlas jeho bratra. Raistlin ucítil vůni páleného dřeva. A pak se mu náhle paměť vrátila. Vzpomněl si na útok v lese i na muže s ocelovou nohou... Mág konečně otevřel oči.

Karamon ležel blízko něj v bahně, byl natažený na břiše a ruce měl svázané za zády. V očích měl známý záblesk. Ten záblesk Raistlinovi připomněl staré časy, už tak vzdálené, kdy oba bratři bojovali bok po boku za pomoci ocele a kouzel.

Přes všechnu bolest a temnotu kolem Raistlin cítil pocit obrovské úlevy, takové, jakou už dlouho nepoznal.

Nebezpečí je spojilo. Pouto mezi oběma bratry bylo znovu navázáno a oni se opět mohli dorozumívat jak slovy, tak myšlenkami. Když se Karamon přesvědčil, že si je jeho bratr plně vědom toho, co se děje, doplazil se

k němu tak blízko, jak jen mohl, a namáhavě zašeptal: "Myslíš, že by se ti podařilo uvolnit ruce? Máš ještě pořád tu stříbrnou dýku?"

Raistlin jednou krátce přikývl. Na počátku času bylo mágům bohy zakázáno nosit jakoukoli zbraň či brnění. Bylo to zdůvodněno tím, že mágové musejí věnovat veškerý svůj čas studiu magie a ne se zabývat zdokonalováním bojových technik. Ale pak, co pomohli Humovi porazit Královnu Temnot tím, že vytvořili kouzelná dračí jablka, bohové jim na památku velkého Humy oplátkou dovolili nosit stříbrné dýky.

Ta jeho byla přivázaná koženým řemínkem k zápěstí tak, aby ji bylo možné vzít do ruky, když to bylo potřeba. Měla být Raistlinovou záchranou jen tehdy, kdy použil všechna možná zaklínadla, anebo v okamžiku, jako byl tento.

"Máš dost sil na čarování?" zašeptal Karamon.

Raistlin na okamžik unaveně zavřel oči. Ano, má dost sil. Znamená to však, že se znovu vyčerpá a že bude potřebovat další čas na to, aby nabral sílu pro setkání se strážci Portálu, Přesto, kdyby se toho nedožil...

Ovšem, musím žít! pomyslel si hořce. Fistandantilus žil! A on nedělal nic jiného, než že následoval stopy v písku.

Raistlin si rozhněvaně zakázal na takové věci myslet. Otevřel oči a přikývl. *Mám dost sil*, řekl v myšlenkách bratrovi a Karamon si zhluboka oddechl.

"Raiste," velký muž zašeptal, jeho tvář zbledla a hlas zvážněl. "Můžeš si... domyslet, co ... co plánují pro Crysanii."

Raistlin si náhle představil obrovy ruce, dotýkající se Crysanie, a pocítil nepřekonatelný vztek a zuřivost, jakou ještě nikdy nezažil. Prudce ho zabolelo u srdce a do hlavy se mu nahrnula krev.

Když si všiml, jak si ho Karamon ohromeně prohlíží, uvědomil si, že se mu jeho pocity odrážejí ve tváři. Zamračil se a Karamon rychle pokračoval. "Mám plán!"

Raistlin přikývl, neboť už věděl, co má jeho bratr v úmyslu.

Karamon zašeptal: "Jestli selžu..."

"... zabiji nejprve ji a pak sebe," dokončil Raistlin jeho myšlenku. Ale to nebude potřeba, protože je v bezpečí, bude ochráněn...

Vtom uslyšeli přicházet jejich věznitele. Mág vděčně zavřel oči a předstíral bezvědomí. Měl tak chvilku čas, aby si srovnal myšlenky a znovu získal vládu nad sebou samým. Stříbrná dýka ho chladila na kůži. Napjal svaly, aby uvolnil kožený řemen, zatímco uvažoval o ženě, ke které nic necítil - jen snad to, že ji považoval za užitečnou, neboť patřila ke královským kněžím, ale nic víc.

Dva muži popadli Karamona za nohy a prudce jím trhli. Karamon byl

rád, že jeho bratrovi nevěnovali sebemenší pozornost, kromě jediného rychlého pohledu, který je přesvědčil o tom, že mág je stále v bezvědomí. Jak ho táhli po chladné zemi, Karamon zatínal bolestí zuby a přemýšlel o podivném výrazu v Raistlinově tváři, když se zmínil o paní Crysanii. Karamonovi se zdálo, že kdyby to byla tvář jiného muže, tak to mohlo vypadat jako tvář uraženého milence, ale jeho bratr? Mohl by Raistlin někoho milovat? Karamon tenkrát v Ištaru nabyl nezvratného přesvědčení, že Raistlin nebyl něčeho takového schopen, protože byl naprosto pohlcený zlem.

Ale nyní se mu zdálo, že jeho bratr je jaksi jiný. Vypadal jako starý Raistlin, ten, se kterým bojoval bok po boku a kterému svěřil do rukou vlastní život. Také to, co Raistlin říkal o Tasovi, dávalo smysl. Znamenalo to, že šotka po tom všem nezabil. A přestože se občas choval dost nesnesitelně, ke Crysanii se vždycky choval velmi jemně. Snad...

Jeden ze strážců ho nevybíravé kopl do žeber a připomněl tak Karamonovi zoufalost jeho situace. Snad! povzdechl si. Snad to všechno skončí právě tady. Snad se mu alespoň podaří svojí smrtí vykoupit rychlou smrt pro ně dva.

Procházel táborem, přemýšlel o všem, co slyšel od chvíle, kdy byli přepadeni, a v duchu si zopakoval celý plán.

Tábor banditů vypadal spíš jako malé město než jako zlodějská skrýš. Žili v hrubě postavených chatách a v blízké jeskyni měli zavřená domácí zvířata. Bylo víc než zřejmé, že už tady žijí pěknou řádku dní. Neváží si práva a slepě důvěřují svému silnému vůdci — polovičnímu obrovi, Ocelové patě.

Ale Karamon, který už měl s lupiči své zkušenosti, věděl, že někteří z nich nejsou jen špinaví lotři. Několikrát se podíval na Crysanii a naznačil hlavou své znechucení nad tím, co se mělo stát. Ačkoli byli zloději oblečení do roztrhaných cárů, někteří z nich měli velice vzácné zbraně — ocelové meče, které byly uchovávány z otce na syna a které oni udržovali s velkou péčí skutečných dědiců. Ačkoli si Karamon nemohl být docela jistý, měl dojem, že na zbraních zahlédl i symbol růže a ledňáčka — pradávný znak Solamnijských rytířů.

Muži byli hladce oholeni, bez dlouhých knírů, které byly pro rytíře tak typické, ale Karamon v jejich mladých tvářích spatřil rysy svého přítele, Sturma Ostromeče. Při vzpomínce na Sturma si Karamon také vzpomněl na historii Rytířstva v dobách po Pohromě. Byli svými sousedy obviněni z toho, že do země přinesli zkázu, a lůza je vyhnala z jejich domovů. Spousta jich byla povražděna s celými rodinami a ti, kteří přežili, uprchli, potloukali se zemí a spolčovali v bandách, jako byla tato.

Pohlédl na muže, kteří stáli v táboře, čistili své zbraně a tiše se mezi se-

bou bavili. Karamon v jejich tvářích viděl zlo, ale na tvářích některých z nich také odevzdání a beznaděj. Sám zažil těžké časy. Věděl, kam až to může člověka dohnat. A právě to mu dávalo naději, že jeho plán bude úspěšný. Uprostřed tábora plápolal oheň, nepříliš daleko od místa, kde předtím ležel s Raistlinem. Ohlédl se a uviděl, že jeho bratr stále předstírá bezvědomí, ale také si všiml, že se Raistlin mezitím přesunul tak, aby dobře viděl i slyšel.

Když Karamon vstoupil do světla, většina mužů se zarazila a vytvořila kolem něj kruh. Ocelová pata seděl v křesle blízko ohně. Kolem něj stálo několik mužů, smáli se a vtipkovali a Karamon v nich poznal typické patolízaly. Nepřekvapilo ho ani to, že na kraji davu zahlédl hostinského.

Crysania seděla vedle Ocelové paty. Plášť jí vzali, živůtek měla do pasu roztržený a Karamon dobře věděl, kdo ho roztrhal. Se vzrůstajícím vztekem si všiml fialové skvrny na Crysaniině tváři a dívčiných opuchlých rtů.

Ale Crysania seděla hrdě a zpříma, nevšímajíc si krutých vtipů a hrůzostrašných báchorek, které si mezi sebou lupiči vyprávěli. Karamon se obdivně usmál. Vzpomněl si na panikou a šílenstvím zasažený Ištar, jak si ho musela pamatovat ze svých posledních dnů v tom městě, a na její doposud tak bezpečný život, a tak ho potěšilo a ohromilo zároveň, když viděl, jak se chová v tak nebezpečné situaci. I Tika by jí to mohla závidět.

Tika... Karamon se zachmuřil. Nechtěl vzpomínat na Tiku, alespoň ne v souvislosti s paní Crysanii! Vrátil se v myšlenkách zpět do současnosti, chladně odvrátil svůj pohled z té ženy na nepřítele a soustředil se na něj.

Ocelová pata uviděl Karamona, přerušil hovor a ukázal na něj, aby přistoupil.

"Je čas zemřít, válečníku," řekl zdánlivě milým hlasem poloviční obr. Podíval se na Crysanii. "Jsem přesvědčen, že mé paní nebude vadit, když naše radovánky o nějakou chvilku odložím a budu se věnovat této záležitosti. Považuj to třeba za malé rozptýlení před postelovou zábavou, drahoušku." Pohladil Crysanii po tváři, ale když před ním uhnula, v očích mu vztekle zajiskřilo, změnil svůj záměr a uhodil ji.

Crysania nevykřikla. Zvedla hlavu a podívala se na svého mučitele s neochvějnou hrdostí.

Karamon věděl, že se nesmí rozptylovat starostmi o ni, upíral pohled na velitele a chladně si ho měřil. Tento muž vládne strachem a brutální silou, pomyslel si. Ale z těch, kteří mu slouží, mu nejsou všichni až tak oddaní. Všichni se ho bojí. S největší pravděpodobností je právě on to jediné právo v tomto bohy zapomenutém lese a nejspíš jim dává jíst, jinak by už dávno zahynuli. Proto jsou mu věrni, ale kam až ta jejich věrnost sahá?

Karamon se pokusil mluvit klidně, vstal a ostře si obra změřil. "Tak

takhle ty ukazuješ svoji odvahu? Tím, že biješ ženu?" Karamon se pohrdavě zašklebil. "Rozvaž mě a vrať mi můj meč. A já se přesvědčím, jaký jsi muž!"

Ocelová pata si ho se zájmem prohlédl a Karamon v jeho kruté tváři spatřil náznak inteligence.

"Myslel jsem, že se od tebe dozvím něco originálnějšího, válečníku," povzdechl si napůl žertem, napůl vážně poloviční obr a pomalu vstal. "Asi pro mě nebudeš tak tvrdý oříšek, jak jsem si původně myslel. Stejně ale dnes večer nemám co dělat. Přesněji řečeno — zkraje večera," obrátil se na Crysanii a zhluboka se uklonil. Crysania si ho však nevšímala.

Ocelová pata odhodil plášť, který měl až dosud na sobě, a přikázal svým mužům, aby mu přinesli meč. Patolízalové se o překot rozběhli, aby mu posloužili, zatímco ostatní se shromáždili kolem ohniště. Bylo zřejmé, že toto je druh zábavy, který s oblibou sledují. Ve chvilce, kdy se na něj nikdo nedíval, se Karamonovi podařilo zachytit Crysaniin pohled. Sklonil hlavu a významně se podíval směrem k Raistlinovi. Crysania okamžitě pochopila. Ohlédla se po mágovi, smutně se usmála a přikývla. Rukou stiskla Paladinův medailon a její opuchlé rty se začaly pohybovat.

Stráže odvedly Karamona do středu kruhu a on ztratil Crysanii z dohledu. "Bude to vyžadovat víc než modlitby k Paladinovi, abychom se odsud dostali, má paní," zamumlal si pro sebe a na chvilku ho pobavila myšlenka, že se Raistlin modlí zároveň s Crysanii — on ovšem ke Královně Temnot. Karamon neměl boha, ke kterému by se mohl modlit. Vždycky se musel spoléhat jen sám na sebe, na své svaly, kosti a šlachy.

Přeřízli mu řemeny na rukou. Karamon ucukl bolestí, když se mu krev zase vhrnula do paží, a třel si ruce, aby se mu do žil vrátilo i teplo. Pak ze sebe strhl mokrou košili a kalhoty, aby mohl bojovat nahý. Jak ho kdysi naučil jeho starý učitel, trpaslík Arak, v gladiátorské škole v Ištaru, šaty mohou nepříteli pomoci k tomu, aby tě zachytil a už nepustil.

Když ostatní uviděli Karamonovo svalnaté tělo, zašumělo to mezi nimi obdivem. Po válečníkově těle stékaly kapky deště, světlo plamenů se odráželo od jeho hrudi a odhalovalo jizvy z četných bitev. Někdo mu podal meč a válečník se s ním rozmáchl, aby si před bojem procvičil své bojové umění. I Ocelová pata, který právě vstoupil do kruhu, se zarazil, když spatřil statného gladiátora.

Ale stejně tak jako byl Ocelová pata překvapen pohledem na Karamona, se Karamon zděsil při pohledu na svého protivníka. Byl to napůl obr, napůl člověk, který po obou rasách zdědil to nejlepší. Byl rozložitý a svalnatý po obrech, ale také rychlý a mrštný a jeho oči prozrazovaly lidskou inteligenci. Také on byl téměř nahý. Na sobě měl jen koženou bederní roušku. Ale co

Karamonovi vyrazilo dech, byla zbraň, kterou poloviční obr držel ve své mohutné ruce. Byl to ten nejkrásnější meč, jaký kdy válečník ve svém životě viděl.

Obrovská zbraň byla vytvořena pro obouruční držení. Karamon si meč znalecky prohlédl a usoudil, že nezná mnoho mužů, kteří by byli schopni meč uzvednout nebo dokonce s ním zamávat. Ale Ocelová pata nejenže ho lehce uzvedl, on ho i držel jen v jedné ruce. A uměl s ním velice dobře zacházet, alespoň podle toho, jak obratně s ním mával. Ocelové ostří zachytilo světlo ohně, když meč zasvištěl vzduchem, rozsekl tmu a zanechal za sebou paprsek světla.

Když jeho protivník skočil do kruhu, jeho ocelová protéza se zaleskla a Karamon si s hrůzou uvědomil, že proti němu nestojí brutální tupec, jakého očekával, ale zdatný šermíř a inteligentní muž, který překonal svůj tělesný nedostatek, aby bojoval se zdravým člověkem, který mu mohl jen závidět.

Karamon si po prvním kole uvědomil, že obr nejenom překonal svůj nedostatek, ale že svou ocelovou nohu použil jako další smrtící zbraň.

Měřili si jeden druhého a snažili se najít na tom druhém slabé místo, ale pak najednou Ocelová pata zůstal stát na své zdravé noze a použil protézu jako zbraň. Roztočil ji a uhodil s ní Karamona takovou silou, že velký bojovník padl k zemi a meč mu vypadl z ruky.

Ocelová pata se narovnal, sevřel svůj obrovský meč a chystal se k poslednímu zásahu, aby mohl nerušené pokračovat v dalších radovánkách. Ale Karamon použil jeden trik, který si pamatoval z arény. Ležel na zemi, lapal po vzduchu a předstíral, že si vyrazil dech. Počkal, až se k němu obr přiblíží, pak natáhl ruku a popadl ho za zdravou nohu.

Muži stojící kolem nadšeně tleskali. Při tom zvuku si Karamon živě vzpomněl na arénu v Ištaru a krev se mu rozproudila v žilách. Obavy o černého bratra a v bílém oděnou dívku zmizely stejně tak jako myšlenky na domov. Karamon ztratil veškeré pochybnosti o sobě samém. Vzrušení z boje a neodolatelná droga nebezpečí mu proudily v žilách a naplnily ho takovým nadšením, že stejně tak jako jeho bratr cítil svou magickou sílu.

Postavil se na nohy, a když uviděl, že jeho nepřítel udělal totéž, rychle se natáhl pro svůj meč, který ležel jen několik stop od něj. Ale Ocelová pata byl rychlejší. Chytil Karamonův meč, roztočil ho a odhodil. Zbraň odlétla daleko pryč.

Karamon nespouštěl oči z nepřítele a pokradmu se rozhlížel po jiné zbrani. Podíval se ke vzdálenější části bojiště, kde plápolal oheň.

Ale Ocelová pata si jeho pohledu všiml. Okamžitě pochopil, co má Karamon v úmyslu, a vyrazil kupředu, aby mu v tom zabránil.

Karamon se rozběhl. Poloviční obr se rozmáchl mečem a zasáhl Kara-

monovo břicho. Válečník se vrhl k ohništi, nechávaje za sebou stopu krve, a skutálel se k jednomu z trámů. Popadl ho a vyskočil na nohy těsně předtím, než ho zasáhl obrův meč.

Meč znovu zasvištěl vzduchem. Karamon ho slyšel a jen tak tak mu stačil nastavit do cesty silný klacek, který držel v ruce. Když ostří narazilo na dřevo, na všechny strany se rozlétly třísky a jiskry. Klacek, který Karamon držel v rukou, z jedné strany hořel. Ocelová pata udeřil s takovou silou, až se Karamonovi zaryly do rukou třísky z jeho vlastní zbraně. Ale neuhnul ani o kousek a opřel se o Ocelovou patu tak silně, až obr téměř ztratil rovnováhu.

Ani on však neustoupil, zapíchl protézu do země a opřel se proti Karamonovi. Oba muži tak získali zpět své pozice a znovu začali kroužit kolem sebe. Vzduch se naplnil ostrým ocelovým leskem a žhavými oharky.

Karamon neměl tušení, jak dlouho bojovali. Čas se utopil v bolesti, strachu a vyčerpání. Ztěžka oddychoval. Plíce ho pálily jako hořící konec jeho tyče. Pořád ještě nezískal potřebnou převahu. Nikdy v životě se nesetkal s tak silným protivníkem. Také Ocelová pata, který do boje vstupoval s pohrdavým samolibým úsměvem, se nyní zoufale snažil zvítězit. Muži kolem tiše stáli v očekávání smrti, která všechno ukončí.

Jedinými zvuky, které byly slyšet, bylo praskání ohně, těžké oddechování obou válečníků, šplíchání vody, když jeden z nich spadl do bahna, a občasné sténání.

Karamonovi se pohled na muže stojící okolo a plameny v ohništi slily do jediné skvrny a hořící hůl se zdála těžší než celý strom. Sípavě oddechoval. Také jeho protivník byl vyčerpaný. Karamon to poznal podle toho, že se Ocelová pata vzdal odvážných výpadů a jenom stál a lapal po dechu. Na boku měl ošklivý fialový šrám, jak ho zasáhla Karamonova hůl. Lidé kolem slyšeli, jak namáhavě oddechuje. Jeho žlutý obličej se zkroutil bolestí.

Pak ale obr znovu přišel k sobě a začal mávat mečem tak, že Karamona zahnal zpátky. Válečník se zoufale snažil odrazit jeho útok. Nyní stáli oba proti sobě a ani jednomu z nich nezáleželo na ničem jiném než na nepříteli stojícím před ním. Oba věděli, že příští chyba bude osudná.

A pak náhle Ocelová pata uklouzl. Bylo to jen malé uklouznutí, ale poslalo ho k zemi. Na začátku boje by ve vteřině zase pevně stál na nohou, ale teď už byl vyčerpaný, a tak mu to trvalo o chvilku déle.

A to byl okamžik, na který Karamon čekal. Vyřítil se kupředu a vydal ze sebe zbytek svých sil. Zvedl hůl, rozpřáhl se, jak jen uměl, a udeřil Ocelovou patu do kolena, ke kterému měl obr připevněnou ocelovou protézu. Ta zajela do vodou nasáklé země jako hřebík, do kterého narazí kladivo.

Poloviční obr zavrčel vzteky a bolestí. Zoufale se snažil protézu vytáhnout a bránit se Karamonovi zároveň. Měl tak obrovskou silu, že se mu to málem podařilo. Teď, když se zdálo, že je jeho protivník v pasti, se Karamon musel bránit představě, že si trochu odpočine a nechá ho jít. Odtud vedla jenom jedna cesta, a oba to od samého začátku věděli. Karamon zavrávoral, udělal ještě jeden krok, máchl holí a vyrazil Ocelové patě meč z rukou. Obr zahlédl v Karamonových očích smrt a zoufale se snažil vyprostit z bahna. I v posledním okamžiku, když se Karamonova hůl rozmáchla a prolétla vzduchem, se ji obr ještě pokoušel zachytit.

Hůl narazila do obrovy hlavy. Ozvalo se mokré zadunění a praskání kostí. Obr padl nazad a zůstal tiše ležet v bahně. Ocelová protéza stále vězela v rozmoklé zemi. Z obrovy tváře smývaly těžké kapky deště líně proudící krev a z jeho prasklé lebky pomalu vytékal mozek.

Karamona přemohlo vyčerpání. Padl na kolena, ztěžka se opíral o zbytek hole a popadal dech. V uších mu zněl křik, rozhněvané výkřiky mužů, kteří se ho chystali zabít. Už mu na tom nezáleželo. Ať přijdou...

Ale nikdo ho nenapadl.

Karamona to překvapilo. Zvedl hlavu a pohlédl na černou postavu klečící vedle něj. Cítil, jak ho bratrovy ruce konejšivě obejmuly, a zahlédl jasné světlo vystřelující z mágových prstů. Karamon zavřel oči, opřel se bratrovi o prsa a zhluboka si oddychl.

Pak ucítil, jak se jeho kůže dotkly chladné prsty, a uslyšel hlas modlící se k Paladinovi. Chtěl Crysanii zarazit, ale bylo pozdě. Její léčivá síla se rozlila po jeho těle. Slyšel, jak se kolem něj shlukli lidé a nevěřícně vydechli, když spatřili, jak jim jeho rány mizí přímo před očima. Modřiny zmizely a do smrtelně bledé tváře se vrátila barva. Ani mágovo ohnivé čarování však nezpůsobilo takový děs jako Karamonovo náhlé uzdravení.

"Čarodějnictví, to je čarodějnictví! Uzdravila ho! Upalte ji, čarodějnici!"

"Upalte je oba! Čarodějnici i kouzelníka!"

"Zotročili válečníka! Upálíme je a osvobodíme jeho duši!"

Karamon pohlédl na bratra a z jeho zachmuřeného výrazu poznal, že i on si vzpomněl a pochopil nebezpečí.

"Počkejte!" vykřikl Karamon a postavil se na nohy. Dav mručících mužů se stále blížil. Jenom strach z Raistlinovy magie je ještě udržoval v bezpečné vzdálenosti, to Karamon věděl, ale když uslyšel bratrův kašel, dostal strach, že by mu mohly jeho síly dojít.

Popadl zmatenou Crysanii, schoval ji za svými zády a obrátil se tváří k davu vyděšených, rozhněvaných mužů.

"Jestli se někdo z vás dotkne té ženy, zabiju ho tak, jak jsem zabil vašeho vůdce," vykřikl a jeho hlas byl silný a čistý, tak silný, že přehlušil i déšť.

"Proč bychom ji měli nechat žít?" zeptal se kdosi z mužů a ostatní zuřivě přikyvovali.

"Protože je to moje čarodějnice!" odpověděl chladně a významně se kolem sebe rozhlédl. Za sebou zaslechl, jak se Crysania pohoršeně nadechla. Raistlin se však na ni varovně podíval, a pokud měla Crysania cokoli na jazyku, moudře se odmlčela. "Ona si mě nezotročila, ale naopak poslouchá moje příkazy a příkazy toho mága. Nikomu z vás neublíží, to vám přísahám."

Mezi muži to zahučelo, ale už se na Karamona nedívali tak hrozivě, právě naopak; v jejich očích zahlédl obdiv, náklonnost a ochotu ho vyslechnout.

"Dovol nám jít," řekl Raistlin tiše, "a my..."

"Počkej!" přerušil ho Karamon. — Popadl ho za rameno, odtáhl ho kousek dál a zašeptal: "Mám nápad. Dávej pozor na Crysanii."

Raistlin přikývl a postavil se ke Crysanii, která teď jen tiše stála a upírala oči na zamlklou skupinu banditů. Karamon ustoupil k místu, kde v zrudlém blátě ležel mrtvý poloviční obr. Sklonil se, vytáhl z jeho smrtelného sevření nádherný ocelový meč a zvedl ho vysoko nad hlavu.

Na válečníka byl zcela ohromující pohled. Nažloutlé světlo z ohniště se odráželo na jeho bronzové kůži a svaly na rukou se mu napínaly, jak triumfálně stál u těla poraženého nepřítele.

"Zabil jsem vašeho velitele. A teď bych chtěl zaujmout jeho místo!" vykřikl Karamon a jeho silný hlas se s ozvěnou odrážel mezi stromy. "Jediné, co chci, je, abyste okamžitě nechali zabíjení, okrádání a znásilňování. Pak pojedeme na jih..."

Dostalo se mu neobvyklé reakce. "Na jih! Cestují na jih!" vykřiklo několik hlasů a ozvalo se nadšené tleskání. Karamon se zarazil, zíral na ně a ničemu nerozuměl. Raistlin k němu přišel a poklepal mu na rameno.

"Co to děláš?" ptal se a jeho tvář zbledla.

Karamon pokrčil rameny a tvářil se záhadně, přemítaje nad nadšením, které svou poznámkou vyvolal. "Zdálo se mi, Raistline, že to je docela dobrý nápad, mít s sebou ozbrojený doprovod," řekl. "Země dál na jih bude podle všeho ještě nebezpečnější než kraje, kterými jsme projížděli doposud. Přišel jsem na to, že by nám neuškodilo vzít s sebou pár silných mužů. Jenom nerozumím..."

Mladý muž s vybraným chováním, který Karamonovi připomínal Sturma víc než ti ostatní, vystoupil z řady. Naznačil ostatním, aby se utišili, a pak se zeptal: "Opravdu máte namířeno na jih? Nehledáte náhodou bájné bohatství trpaslíků z Thorbardinu?"

Raistlin se zamračil. "Už tomu rozumíš?" zeptal se. Namáhavě polkl,

vyčerpaný nekonečným kašlem. Kdyby nebylo Crysanie, která mu přispěchala na pomoc, jistě by upadl.

"Myslím, že si potřebuješ odpočinout," odpověděl Karamon. "Všichni potřebujeme odpočinek. A když nebudeme mít nějaký doprovod, nikdy se nebudeme moci pořádně vyspat. Ale co s tím mají společného trpaslíci z Thorbardinu? Co se to tu děje?"

Raistlin zíral do země, tvář zakrytou stínem černé kápě. Nakonec vzdychl a chladně řekl: "Řekni jim, že půjdeme na jih. Řekni, že zaútočíme na trpaslíky."

Karamonovy oči se nevěřícně rozšířily. "Zaútočit na Thorbardin?"

"Později ti to vysvětlím," řekl pomalu Raistlin. "Jen udělej, co ti říkám."

Karamon zaváhal.

Raistlin pokrčil úzkými rameny a nepříjemně se usmál. "Je to jediný způsob, jak se dostat domů, bratře! A možná jediný způsob, jak se odtud dostat živý."

Karamon se kolem sebe rozhlédl. Muži začali znovu znepokojeně hlučet, debatovat a nahlas pochybovat o jejich záměrech. Karamon si uvědomil, že se musí rychle rozhodnout. Jinak je nadobro ztratí, a možná budou muset čelit dalšímu útoku. Otočil se k nim a mávl rukou, aby získal jejich pozornost, zatímco se snažil si vše důkladně promyslet.

"Jdeme na jih, to je pravda," začal, "ale máme k tomu naše vlastní důvody. Můžete mi říct, co víte o bohatství v Thorbardinu?"

"Říká se, že trpaslíci shromáždili v království pod horami obrovské jmění," odpověděl mladík a ostatní horlivě přikyvovali.

"Je to bohatství, které ukradli lidem!" přidal se další.

"Ale nejsou to jenom peníze," vykřikl další, "ale také obilí, dobytek a ovce. V zimě budou jíst jako králové, zatímco naše břicha budou kručet hlady!"

"Už předtím jsme chtěli jít na jih a podělit se o kořist," pokračoval mladý muž, "ale Ocelová pata říkal něco o tom, že i tady nám bude dobře. Jsou mezi námi i tací, kteří o tom uvažují."

Karamon přemýšlel a v tu chvíli si přál vědět víc o historii. Už slyšel o Velké válce trpaslíků. Flint zřídkakdy mluvil o něčem jiném, koneckonců to byl lesní trpaslík. Vyprávěl Karamonovi o krutostech, kterých se horští trpaslíci dopustili v Thorbardinu, a říkal vlastně totéž co tito muži. Ale Flint také říkával, že bohatství, které trpaslíci ukradli, patřilo jeho bratrancům, lesním trpaslíkům.

Jestli to byla pravda, mohl by Karamon být se svým rozhodnutím spokojen. Mohl ovšem udělat to, co mu radil jeho bratr, ale někde uvnitř se v Karamonovi ozval Ištar. I když si začínal myslet, že se ve svém bratrovi

spletl, znal ho příliš dobře na to, aby mu znovu uvěřil. Už nikdy nechtěl Raistlina slepě poslechnout.

Pak ucítil bratrův pronikavý pohled a zaslechl v myšlenkách ozvěnu jeho hlasu.

Je to jediná cesta domů!

Karamon vztekle zaťal pěsti, ale Raistlin ho znal. Raistlin věděl. "Půjdeme na jih do Thorbardinu," řekl chraplavě, se zrakem upřeným na meč ve svých rukách. Pak zvedl hlavu a podíval se na muže kolem sebe. "Půjdete s námi?"

Následoval okamžik zaváhání. Několik mužů se shluklo kolem mladíka, který, jak se zdálo, byl nyní jejich mluvčím. Poslouchal, přikyvoval a pak se znovu obrátil na Karamona.

"Budeme tě následovat bez otálení, velký válečníku," řekl mladý muž, "ale co uděláme s černým mágem? Kdo je, že ho musíme následovat?"

"Jmenuji se Raistlin a tento muž je můj ochránce," odpověděl mág.

Nikdo neodpověděl, všichni se jen pochybovačně dívali a mračili se.

"Jsem jeho ochránce, to je pravda," řekl tiše Karamon, "ale mágovo pravé jméno je Fistandantilus."

Karamonova slova vzala skupině mužů dech. Zamračené pohledy se proměnily v pohledy plné strachu a úcty.

"Jmenuji se Garic," řekl mladík a uklonil se před mágem s pradávnou zdvořilostí Solamnijských rytířů. "Slyšeli jsem o tobě, Velký, a ačkoli tvoje skutky jsou temné jako tvé roucho, žijeme v době temných skutků. Jak se zdá, budeme následovat tebe i tvého válečníka."

Vykročil kupředu a položil svůj meč ke Karamonovým nohám. Ostatní ho vzápětí následovali, někteří sice váhavě, jiní více ostentativně. Několik z nich však zmizelo ve stínu lesa. Karamon věděl o jejich zbabělém patolízalství, a tak je nechal jít-

Zůstalo mu asi třicet mužů, několik jich bylo stejného ražení jako Garic, ale většinou to byli jen otrhaní a špinaví zloději.

"Moje armáda," řekl si Karamon s hořkým úsměvem později v noci, když si rozložil deku v chatrči polovičního obra, kterou si Ocelová pata postavil pro svoje vlastní účely. Venku slyšel Garica, jak hovoří k dalším mužům, které Karamon považoval za dostatečně důvěryhodné, aby zůstali na stráži.

Jako většina vojáků, také Karamon snil o tom stát se důstojníkem. Nyní se jím neočekávaně stal. Nebylo, pravda, komu velet, ale byl to teprve začátek. Poprvé od chvíle, co se ocitl v této bohy zapomenuté zemi, pocítil určité uspokojení.

V hlavě se mu honily další plány. Výcvik, nejvhodnější cesta na sever,

zásoby... To byly nové problémy pro bývalého žoldnéře. I ve Válce kopí přece jen poslouchal Tanisovy příkazy. Jeho bratr o těchto záležitostech neměl ani potuchy, ale Karamonovi se zdály jeho nové povinnosti vzrušující a překvapivě osvěžující. Tohle byly skutečné problémy a Karamon hodil temné myšlenky na svého bratra daleko za hlavu.

Vzpomněl si na Raistlina a ohlédl se, aby ho spatřil, jak sedí poblíž ohně, který hřál uvnitř velkého kamenného krbu. Přestože z krbu sálal žár, Raistlin byl zabalený v plášti a spoustě přikrývek, vlastně ve všech přikrývkách, které Crysania našla. Karamon slyšel chrčivý dech svého bratra a občasné kašlání.

Crysania spala na druhé straně krbu. Ačkoli byla vyčerpaná, její spánek byl neklidný a přerušovaný. Uprostřed noci se probudila, posadila se bledá na posteli a chvěla se hrůzou. Karamon si povzdechl. Jak rád by ji utěšil, vzal ji do náruče a hladil, až by znovu usnula. Vlastně si poprvé uvědomil, jak rád by to udělal. Snad to bylo tím, že řekl těmto mužům, že mu Crysania patří. Nebo to snad bylo tím, že viděl, jak se jí dotýkají obrovy ruce, a on si uvědomil, že se ho zmocnil stejný pocit, jaký před tím viděl ve tváři svého bratra.

Ať už byla příčina jakákoli, Karamon se přistihl, že ji dnes v noci sleduje jinak než kdy před tím. Jenom pomyšlení na ni mu zrychlilo tep. Zavřel oči a v myšlenkách se mu objevila Tika, jeho žena. Ale zakazoval si myšlenky na ni tak dlouho, že už vlastně ani nevěděl, jak Tika vypadá. Stala se z ní mlhavá vidina a byla příliš daleko. Crysania byla krev a mléko a byla tady a teď! Jasně cítil její horký dech.

Zatraceně! Ženy! Karamon se rozhněvaně plácl, jako by chtěl všechny myšlenky na ženy schovat pod jiný problém. Fungovalo to. Únava ho konečné překonala.

Jak se vznášel k osvobozujícímu spánku, v hlavě mu zůstala jediná věc, která mu stále ležela na mysli. Nebyla to ani válečná taktika, ani rudovlasá žena, ani kráska v bílém rouchu knězi.

Nebylo to nic víc než pohled. Podivný pohled, který Karamon spatřil na Raistlinově tváři, když ho označil jako Fistandantila.

Bratrův pohled nebyl rozhněvaný nebo podrážděný, jak by byl očekával. Poslední věc, na kterou si Karamon vzpomněl, než ho přemohl spánek, byla Raistlinova zubožená, hrůzou zlomená tvář.

KNIHA 2

Fistandantilova armáda

Jak Karamonův nepočetný zástup putoval dál na jih, do zemí trpasličího království Thorbardinu, jeho sláva rostla a stejně tak i jeho řady. Lidé ze Solamnie, polomrtví hlady a k smrti vyčerpaní, si už odpradávna vyprávěli o bájném "bohatství pod horou", a toho léta navíc většina jejich úrody uschla a shnila na polích. Ze svých temných skrýší vystoupily zhoubné nemoci, aby týraly zemi, ještě obávanější než krvežíznivé bandy skřetů a obrů, které z jejich rodné země vyhnal hlad.

Ačkoli byl podzim, v nočním vzduchu se chvěl zimní vítr. Muži a ženy ze Solamnie neměli co ztratit. Před sebou neměli nic než chmurný pohled na vlastní děti umírající hladem, zimou nebo smrtelnými nemocemi, které knězi nových bohů neuměli vyléčit. Opustili proto své domovy s celými svými rodinami, posbírali to málo, co jim ještě zbylo, a připojili se k armádě, která putovala na jih.

Karamon, neustále sužovaný starostmi, jak nasytit třicet hladových mužů, si najednou uvědomil, že se stal odpovědným za několik stovek mužů, žen a dětí. A každý den přicházeli do tábora další a další. Někteří z nich byli rytíři, měli meče a kopí, a přestože byli oblečení v roztrhaných cárech, byla v jejich obličejích znát čest a ušlechtilost. Ostatní byli sedláci, kteří brali meče, které jim Karamon dával, jako by se chápali svých motyk, ale i oni v sobě měli neústupnost a tvrdohlavou čestnost. Po letech bezmocného boje s hladomorem a bídou se jim myšlenka postavit se nepříteli, který mohl být pobit a poražen, zdála nesmírně lákavá.

Aniž by si to Karamon uvědomil, náhle se ocitl v postavení jejich generála. Generála armády, která si začala říkat Fistandantilova armáda.

Když se pokoušel udělat, co bylo v jeho silách, aby zaopatřil své muže a jejich rodiny jídlem, vzpomněl si na bídné roky svého žoldáckého života. Vybral mezi svými lidmi ty, kteří byli zdatnými lovci, a posílal je do lesů, aby nalovili zvěř. Ženy potom maso udily a sušily, aby mohli to, co nesnědí, uchovat na později. Spousta lidí přicházela s obilím a ovocem, které se jim podařilo sklidit. To Karamon uložil a nařídil namlít z obilí mouku a upéct z ní tvrdé, ale trvanlivé bochníky chleba, ze kterého mohla hladovějící armáda žít celé měsíce. Také děti dostaly úkoly. Střílely malou zvěř, chytaly ryby, nosily vodu nebo štípaly dřevo.

Potom se Karamon dal do výcviku těch, které si k tomu vybral. Naučil

je používat luk a šípy, ale také meče a štíty.

A samozřejmě musel také potřebné luky, šípy, meče a štíty někde vzít. Jak se armáda blížila na jih, zprávy o jejich příchodu se šířily...

1. kapitola

Pax Sarkas, pomník míru, se nyní stal symbolem války.

Historie velké kamenné pevnosti Pax Sarkasu sahala až do pradávných legend, byl to příběh o ztraceném plemeni trpaslíků, známých jako Kal-thaxové.

Tak jako lidé v sobě chovají lásku k oceli pro lesk ostrých zbraní a třpyt vzácných mincí z ní vyrobených, tak jako elfové chovají lásku k lesům, které do jejich života vnášejí sílu a přirozenost, tak chovají trpaslíci lásku ke kameni, který považují za tělo světa.

Věku Snění předcházel Věk Soumraku, kdy byl svět zahalený do temnot. Ve velkých sálech Thorbardinu tehdy přebývali trpaslíci, jejichž kamenické práce byly tak nádherné, že i bůh Reorx, kovář světa, na ně pohlížel s obdivem. Ve své nesmírné moudrosti věděl, že takové dokonalosti už žádný ze smrtelníků nedosáhne, a tak vzal celý trpasličí kmen k sobě do nebeské kovárny, aby tam s ním žil.

V Kal-thaxu po nich zůstalo jen pár připomínek starodávného umění, nyní pečlivě střežených v trpasličím království Thorbardinu a ceněných nad vše ostatní. Po tom, co se stalo s Kal-thaxy, je snem každého trpaslíka dosáhnout stejné umělecké dokonalosti, aby se k nim mohl přidat a žít s Reorxem.

A jak šel čas, tato pošetilá touha se proměnila v posedlost. Trpaslíci nedokázali myslet na nic jiného, jen snili a snili o kameni a jejich život se soustředil jen na jediné - na kamenické umění. Uchýlili se hluboko do sálů pod horami, vůbec si nevšímali okolního světa a svět si přestal všímat také jich.

Čas putoval dál a přinesl nešťastné války mezi elfy a lidmi, které skončily podepsáním Dohody Mečů a dobrovolným odchodem Kith-Kanana a jeho přívrženců z pradávné země Qualinestu. Podle této dohody dostali elfové z Qualinestu, známí jako "Osvobozený národ", část země Thorbardinu, aby zde založili nový domov.

Tak se dohodli elfové s lidmi, ale nikdo při tom nepomyslel na trpaslíky, kteří, když viděli přicházející elfy, je považovali za hrozbu svému podzemnímu životu a zaútočili na ně. Kith-Kanan ke své lítosti zjistil, že se tak dostal z jedné války do druhé.

Po mnoha dlouhých letech se moudrému králi podařilo přesvědčit paličaté trpaslíky, že elfové nemají ani ten nejmenší zájem o jejich skály a kameny. Chtěli jen živou nádheru divoké přírody. Něco tak proměnlivé, jako je divočina, bylo pro trpaslíky naprosto nepochopitelné, a tak nakonec jejich návrh přijali. Elfové pro ně přestali být hrozbou. Z obou kmenů se

mohli stát přátelé.

Na počest jejich dohody byl postaven Pax Sarkas, který chránil hranice mezi Qualinestem a Thorbardinem. Pevnost byla vytvořena jako monument odlišnosti, symbol jednoty a rozmanitosti.

V těch časech, bylo to ještě před Pohromou, elfové a trpaslíci strážili cimbuří pevnosti společně, ale nyní trpaslíci drželi hlídky na dvou vysokých věžích pevnosti sami. Po dlouhé době bylo mezi oba kmeny vneseno nepřátelství.

Elfové opustili Pax, vrátili se do své vlasti Qualinestu a léčili si rány, které je donutily vyhledat osamění. Uchýlili se do lesů a uzavřeli se okolnímu světu. A ať už jejich novým územím procházel kdokoli — trpaslík, obr, skřet nebo člověk — byl nemilosrdně zabit.

Duncan, král Thorbardinu, to cítil téměř tak, jako kdyby slunce náhle zapadlo za hory, jako kdyby spadlo z nebe na Qualinest. Před očima se mu náhle objevila vidina elfů útočících na slunce za to, že se odvážilo vstoupit na jejich zem, a otřásl se. Mají ke své podezíravosti ostatně dobrý důvod, pomyslel si. Mají dobrý důvod k tomu, aby se uzavřeli před světem. Co pro ně svět udělal?

Vstoupil na jejich území, znásilňoval ženy, vraždil děti, pálil jejich domovy, kradl jídlo. Byli však tím světem skřeti nebo obři, zplozenci zla? Ne! Duncan se zachmuřil. Byli to ti, kterým elfové důvěřovali a považovali je za přátele — byli to lidé.

A teď je řada na nás, pomyslel si Duncan, stoje na hradbách. Před očima měl soumrak a slunce koupající se v krvi. Je řada na nás, abychom zavřeli dveře a řekli světu: Chválabohu, že jsi pryč. Jděte si do Propasti svou vlastní cestou, a nás nechtě jít tou naší.

Duncan byl ještě stále ponořený do vlastních myšlenek, když si najednou uvědomil, že se k němu připojil někdo další - spolu s jeho kroky se ozvaly kovově znějící kroky dalšího ozbrojence. Příchozí byl o hlavu větší než jeho král, měl dlouhé nohy a na jeden jeho krok připadly dva královy. Měl však v sobě dostatek taktu na to, aby zpomalil tak, že mu vládce stačil.

Duncan se zamračil. Za jiných okolností by přítomnost toho trpaslíka uvítal, ale nyní to chápal jako zlé znamení, které na jeho myšlenky vrhlo stín stejně tak, jako zapadající slunce prodlužovalo chladné stíny vrcholků hor, jejichž dlouhé prsty se skláněly nad Pax Sarkasem.

"Ochráníme naše východní hranice," řekl Duncan, aby začal hovor. Zadíval se na hranice Qualinestu.

"Ano, pane," odpověděl trpaslík a Duncan na něj vrhl zpod hustého obočí nevraživý pohled. Ačkoli vysoký trpaslík souhlasil se svým králem, v jeho hlase zazněl slabý náznak odporu.

Duncan zavrtěl odmítavě hlavou, rázně se otočil, změnil směr chůze a pocítil pobavené uspokojení nad tím, že svého společníka zmátl. Vysoký trpaslík však místo toho, aby se také otočil a přidal se ke králi, zůstal stát a smutně se podíval přes cimbuří Pax Sarkasu až k potemnělé elfí zemi, která se rýsovala v dálce.

Duncan rozhněvaně zvažoval, zda má jednoduše pokračovat bez svého společníka, pak se ale zastavil a počkal, až ho trpaslík dožene. Ten však zůstal nehnutě stát. Duncan se nakonec rozzuřil, otočil se a vrátil se zpátky.

"Při Reorxově vousu, Charasi," zamračil se, "co se děje?"

"Myslím, že by ses měl setkat s Křesadlem," řekl pomalu Charas a upíral oči na nebe, které nyní zářilo purpurem. Vysoko nad nimi se ve tmě třpytily hvězdy.

"Nemám, co bych mu řekl," odpověděl ostře Duncan.

"Vládce je moudrý," pronesl uctivě Charas, hluboce se uklonil, ztěžka vzdychl a sevřel ruce za zády.

Duncan odpověděl podrážděným zavrčením: "Myslíš tím, že vládce je tupá dubová hlava?" Král do Charase neurvale strčil. "Není to přesnější vyjádření?"

Charas zavrtěl hlavou, usmál se a pohladil si sametově hebký vlnitý vous zářící ve světle loučí hořících na zdech. Už už chtěl odpovědět, když ho najednou přerušil jakýsi hluk. Ozvalo se dupání vysokých bot, volající hlasy a řinčení sekyr: nastalo střídání stráží. Kapitáni vykřikovali rozkazy a muži se řadili na svá stanoviště. Charas vše tiše sledoval, a když konečně promluvil, ukázal na trpaslíky v brnění.

"Myslím, že bys měl vyslechnout to, co ti chce říct, vládce Duncane," řekl tiše. "Povídá se, že ženeš naše příbuzné do války."

"Já!" zařval vzteky Duncan. "Já že je vedu do války! Oni jsou ti, kteří se řítí z kopců jako krysy. Oni opustili hory. Nikdy jsme je nežádali, aby opustili domov svých předků. Ale oni ne, ve své tupé pýše..." Duncan pokračoval výčtem všech chyb, kterých se Regharovi trpaslíci dopustili, ať už byly vymyšlené nebo skutečné, a Charas trpělivě čekal, až se král vybouří ze svého vzteku.

Potom vysoký trpaslík řekl: "Nic tě to nebude stát je vyslechnout, vládce, a přitom by nám to někdy v budoucnu mohlo velmi prospět. Pozorují nás nejen oči našich bratranců, to mi věř."

Duncan se mračil, ale zůstal potichu a přemýšlel. Přes všechno, z čeho ho Charas nařkl, král Duncan nebyl hlupák. Charas ho také za hlupáka rozhodně nepovažoval. Vlastně naopak. Jako jedinému ze sedmi vládců, kteří panovali sedmi trpasličím kmenům Thorbardinského království, se Duncanovi podařilo získat vedení nad ostatními, a tak se stal po dlouhých stale-

tích pro trpaslíky prvním králem. Dokonce i Dewarové, známí svou neposlušností, ho přijali jako svého velitele.

Dewarové, jinak také temní trpaslíci, se usadili hluboko pod povrchem hor v slabém světle odporně páchnoucích jeskyní, kam se ani thorbardinští trpaslíci, kteří prožili většinu svého života pod zemí, neodvažovali vkročit. Před dávnými časy se právě v tomto kmeni objevilo hrozné šílenství a ostatní se jeho příslušníků začali stranit. Nyní, po staletích nuceného odloučení, se jejich šílenství ještě prohloubilo, a ti, kdo mohli být považováni za zdravé, byli zatvrzelí a krutí. Šílení trpaslíci však mohli být i užiteční. Snadno výbušní, šílení zabijáci, kteří se vyžívali ve vraždění, byli pro Duncanovu armádu značnou posilou. Vládce se k nim proto choval shovívavě — ostatně se k nim choval shovívavě také proto, že měl dobré srdce, a proto, že byl jenom trpaslík. Byl však natolik důvtipný, aby se k nim neobracel zády.

Duncan měl také dostatek rozumu na to, aby ocenil moudrost Charasových slov. "Budou se na nás dívat i jiné oči." To byla pravda. Ohlédl se zpátky na východ a tentokrát bylo v jeho očích vidět znepokojení. Byl si jistý tím, že elfové nikdy netoužili po žádných potížích. Nicméně kdyby si mysleli, že trpaslíci mají v úmyslu rozpoutat válku, rychle by se postavili na obranu své vlasti. Otočil se a pohlédl na sever, odkud přicházely zvěsti o tom, že lidé z Abanasinijských planin zvažují možnost spojení s lesními trpaslíky, kterým dovolili tábořit na svém území. Vlastně Duncan věděl, že k onomu spojení už došlo. Ale pokud promluví s lesním trpaslíkem, kterému říkají Křesadlo, podaří se mu snad najít nějaké řešení.

Kromě toho tu ale byly daleko horší zvěsti... Vyprávění o armádě, která se blížila ze zubožené Solamnie, armádě, vedené černým mágem...

"Dobrá!" pronesl významně král Duncan. "Zase jsi vyhrál, Charasi. Řekni tomu lesnímu trpaslíkovi, že se s ním setkám v Trůnním sále při příštím střídání stráží. Zjisti, zda by se ti podařilo přivést zástupce z ostatních kmenů. Uděláme to na neutrální půdě, jak jsi doporučil."

Charas se usmál a uklonil se tak hluboko, že si téměř oprášil svým dlouhým knírem špičky bot. Duncan přikývl, otočil se a vydal se dolů. Cinkot ostruh na botách jako by byl měřítkem jeho nahněvanosti. Ostatní trpaslíci se uctivě ukláněli, když kolem nich procházel, okamžité se však vraceli ke své práci. Trpaslíci jsou velice nezávislí, jsou věrní v prvé řadě svému kmeni a pak už nikomu. Ačkoli všichni Duncana respektovali, věděl, že ho neuctívají. Každý den musel usilovat o to, aby si svou pozici udržel.

I hovor, přerušený jeho příchodem, se po chvíli zase rychle rozproudil. Tito trpaslíci věděli, že bude válka, a dokonce se zdálo, že se na ni těší. Když Charas slyšel, jak se mezi sebou vyprávějí o bitvách a válčení, ne-

šťastně vzdychl.

Otočil se na druhou stranu a vydal se hledat poselstvo lesních trpaslíků. Jeho srdce bylo tak těžké jako válečné kladivo, které u sebe nosil, kladivo tak mohutné, že ho uzvedlo jen pramálo jeho druhů. Také Charas chápal, že se blíží válka. Cítil se jako kdysi, když jako malé dítě cestoval do města Tarsu. Stál tenkrát na břehu moře a sledoval vlny, jak neúnavně narážejí o skalnaté útesy. Tato válka přicházela stejně neúprosně jako ty vlny, pokud to však bylo v jeho silách, byl odhodlán jí zabránit.

Charas se nikdy netajil svým odporem k válce a ze všech sil jí vzdoroval. Ostatním trpaslíkům se to zdálo nepochopitelné, protože Charas byl známý jako válečný hrdina. Jako mladý trpaslík, to bylo ještě před Pohromou, byl mezi těmi, kteří bojovali proti legiím skřetů a obrů ve Velké skřeti válce rozdmýchané Knězem—králem z Ištaru.

Bylo to v dobách, kdy mezi jednotlivými plemeny Krynnu vládla důvěra. Rytíři a trpaslíci si přispěchali na pomoc, když skřeti napadli Solamnii. Bojovali bok po boku a mladého Charase hluboce ovlivnil rytířský zákon Práva a Povinnosti. Na druhé straně rytíře nadchlo bojové umění mladého trpaslíka.

Charas byl vyšší a silnější než kterýkoli trpaslík a zručně zacházel s kladivem, které si sám vyrobil. Kolovaly o něm pověsti, že bezpočtukrát bojoval s pomocí boha Reorxe, když stál sám uprostřed bitevního pole a odrážel útok nepřítele, dokud se k němu ostatní nepřipojili.

Pro jeho statečnost mu rytíři začali s úctou říkat Charas, což v jejich jazyce znamená "rytíř". Byla to ta nejvyšší pocta, jaké se mohlo obyčejnému válečníkovi dostat.

Když se Charas vrátil domů, zjistil, že se jeho sláva rychle rozšířila. Mohl se stát válečným velitelem trpaslíků, mohl se dokonce stát i samotným králem, ale po tom nikdy nezatoužil. Stal se tedy jedním z nejzarytějších Duncanových zastánců a mnoho trpaslíků věřilo, že se Duncan stal vládcem právě jeho zásluhou. Pokud to tak bylo, nenarušilo to jejich přátelství. Starší trpaslík a mladý hrdina se stali věrnými přáteli. Duncan svou tvrdou praktičností prosazoval Charasovy ideály.

A potom přišla Pohroma. Na začátku těch hrozných let Charasova sláva jasně zářila a byla příkladem sužovanému lidu. Jeho řeč spojila všechny kmeny v jeden silný svazek a přivedla je na myšlenku, aby zvolili Duncana za svého krále. I Dewarové, kteří nedůvěřovali nikomu, vložili veškerou důvěru do Charase. Díky tomuto spojení se trpaslíkům podařilo přežít a dokonce vzkvétat.

Nyní byl Charas sám. Kdysi byl ženatý, ale jeho žena zahynula při Pohromě a trpaslíci, když ovdoví, zůstanou vdovci po celý zbytek života.

Charase tak nečekali žádní synové, kteří by nosili jeho jméno. Když ale hrdina zvažoval chmurnou budoucnost světa, jak ji viděl před sebou, byl tomu vlastně rád.

"Reghar Křesadlo, lesní trpaslík, a jeho družina," oznámil hlasatel a udeřil koncem slavnostní hole o žulovou podlahu. Lesní trpaslíci vstoupili do trůnního sálu pevnosti Pax Sarkasu a hrdě došli k trůnu, na kterém seděl Duncan. Za ním seděli v šesti menších křeslech příslušníci ostatních kmenů, kteří sem byli povoláni, aby se stali nestrannými svědky nastávajícího jednání. Byli zde proto, aby později mohli sdělit svým kmenům, co tu bylo řečeno. Od té doby, co se ocitli ve válečném ohrožení, ležela veškerá zodpovědnost v Duncanových rukou. Přesněji řečeno, snažil se získat tolik pravomoci, kolik jen bylo možné.

Svědkové nebyli ve skutečnosti nikdo jiný než kapitáni z jeho vlastní jednotky. Ačkoli se předpokládalo, že jednotlivé oddíly by měly být spojením trpasličích kmenů, ve skutečnosti se jednalo o skupiny všech kmenů spojené dohromady. Každý kmen měl tedy několik skupin se svými vlastními veliteli. Boje mezi kmeny nebyly neobvyklé, neboť v kmenech odpradávna vládla pomstychtivost. Duncan se s největším úsilím snažil udržet pokličku nad vařícím hrncem, ale čas od času se pára v hrnci nahromadila a poklička odlétla.

Snad jenom proto, že nyní museli společně čelit nepříteli, byly jejich řady vyrovnané. Dokonce se mezi vojáky zařadil i zástupce Dewarů, špinavý, otrhaný kapitán jménem Argat, který nosil vous stočený do uzlů podle zvyku barbarů a který se po celou dobu bavil jenom tím, že házel do vzduchu nůž a obratně ho chytal, aniž by věnoval pozornost tomu, co se dělo v sále.

Byl tu také Velkoloup, kapitán oddílu tupých trpaslíků, ten ovšem jenom díky Duncanově laskavosti. Slovo "loup" znamená v jazyce tupých trpaslíků "vojín", a tak tento trpaslík nebyl v podstatě nic jiného než pouhý kaprál — tedy hodnost, která byla ostatními považována za směšnou. Nicméně to byla pro tupé trpaslíky ta nejvyšší pocta a Velkoloupovi přinesla úctu celé jeho jednotky. Duncan, který znal trpasličí politiku, si svou zdvořilostí získal Velkoloupovu nehynoucí oddanost, přestože se mezi jeho přáteli našli tací, kteří se domnívali, že taková oddanost bude Duncanovi víc na škodu než k užitku. Duncan na to ovšem moudře odpovídal, že žádný nikdy neví, kdy se to může hodit.

A tak ačkoli byl i Velkoloup přítomen, málokdo ho viděl, protože dostal židli v nejvzdálenějším rohu a bylo mu řečeno, aby byl zticha a seděl. Což dobrý Velkoloup vyplnil do písmene, neboť se pro něj museli za dva dny vrátit a odnést ho.

"Trpaslíci zůstanou trpaslíky," říkalo se na Krynnu, když došla řeč na rozdíl mezi lesními a horskými trpaslíky.

Ale rozdíl mezi nimi skutečně byl — velký rozdíl v myšlení, který náhodný pozorovatel na první pohled nemohl postřehnout. Co ale bylo podivné, byla skutečnost, že to nikdy ani trpaslíci, ani elfové nepřiznali. Lesní trpaslíci totiž opustili Thorbardin ze stejného důvodu, proč elfové z Qualinestu opustili své původní rodiště — Silvanest.

Život trpaslíků v Thorbardinu byl těžký. Každý a každá dobře znali své místo v kmeni. Sňatek mezi kmeny bylo tabu, kterým byl svázán život každého trpaslíka. Spojení s okolním světem bylo zapovězeno. Největším trestem bylo vykázání trpaslíka ze společnosti ostatních. Proti tomu byla dokonce i poprava považována za trest velmi milosrdný. Trpasličí představa o dokonalém životě znamenala narodit se, vyrůst a zemřít bez toho, aby jeden vystrčil nos za brány Thorbardinu.

Naneštěstí to byla iluze minulosti, pouhý sen. Trpaslíci, nucení neustále chránit vlastní území, se s okolním světem museli stýkat, ať chtěli, nebo nechtěli. A i kdyby nebyly žádné války, vždycky by se objevil někdo, kdo toužil po stavitelském umění trpaslíků a kdo byl ochoten zaplatit obrovskou sumu za to, aby je poznal. Překrásné město Palantas bylo postaveno armádou zručných trpaslíků, stejně tak jako řada dalších měst na Krynnu. Tak se stalo, že se objevil druh velice zcestovalých, nezávislých trpaslíků s velkou fantazií. Začali mluvit o sňatcích mezi trpasličími rody a chtěli začít obchodovat s lidmi a elfy. Vyslovili touhu po životě venku. A co bylo nejohavnější, začali mluvit o tom, že jsou i jiné, důležitější věci než kamenické umění.

To bylo nejzarytějšími trpaslíky chápáno jako hrozba trpasličí společnosti. Bylo to tak nevítané, že se trpaslíci museli rozdělit. Nezávislí trpaslíci opustili svůj domov v Thorbardinu, ale rozdělení neproběhlo v klidu. Na obou stranách padla hrubá slova. Krvavá pomstychtivost, která je tehdy pohltila, přežila celá staletí. Ti, kteří odešli, začali žít v lesích, a i když se život ukázal být jiný, než v jaký doufali, alespoň si mohli vzít, koho chtěli, jít, kam chtěli, a vydělávat si na živobytí, jak uznali za vhodné. Trpaslíci, kteří zůstali, se uzavřeli do sebe a stali se ještě zatvrzelejšími než předtím.

Dva trpaslíci, stojící nyní proti sobě, právě o tom všem přemýšleli. Snad také mysleli na to, že právě nadchází ten okamžik, kdy se obě strany po dlouhých letech znovu sejdou. Reghar Křesadlo byl z nich ten starší. Patřil k nejsilnějšímu kmeni lesních trpaslíků. Ačkoli mu už bylo téměř dvě stě let, byl stále ještě statný. Pocházel z kmene, který se vyznačoval dlouhověkostí, i když se totéž nedalo říct o jeho synech. Jejich matka zemřela na srdeční slabost a stejný osud se táhl celou jejich rodinou. Reghar tak po-

hřbil svého nejstaršího syna a nyní se musel dívat na svého dalšího syna, jak je pronásledován stejnými příznaky, ačkoli to byl mladý, pětasedmdesátiletý muž, který se právě oženil.

Oblečený do kožešin, Reghar vypadal téměř stejně barbarsky jako Dewar, stál doširoka rozkročený a očima chladnýma jako kámen pozoroval Duncana zpod širokého obočí. Hodně lidí by nevěřilo, že přes ně starý trpaslík vůbec něco vidí. Vlasy měl ocelově šedé, stejně jako vous, který měl podle zvyku lesních trpaslíků pečlivě sčesaný a zastrčený do opasku. Kolem něj stála skupina trpaslíků, oblečených podobně jako on a vypadajících velice důstojně.

Král Duncan mu pohled opětoval, aniž by hnul brvou. Toto byla starodávná trpasličí taktika, která většinou skončila tak, že soupeři buď padli únavou na kolena nebo byli přerušeni třetí stranou. Duncan si začal hladit svůj kudrnatý, sametový vous, který mu sahal až ke kulatému bříšku. Byl to náznak opovržení a Reghar zrudl vzteky, ačkoli se pokoušel předstírat, že to gesto neviděl.

Šest ostatních přísedících se připravovalo na to, že tam budou sedět hodně dlouho. Muži z Regharova doprovodu se zeširoka rozkročili a zadívali se do prázdna. Dewar si, k mrzutosti všech ostatních, dál házel nožem. Velkoloup seděl tiše v koutě, a kdyby nebylo odporného zápachu nějakého tupého trpaslíka, který se nesl chladným vzduchem, byli by na něj všichni zapomněli. Podle toho, jak se věci jevily, to vypadalo, že se pevnost Pax Sarkas spíš rozpadne stářím, než že někdo z nich promluví. Nakonec mezi Duncana a Reghara s povzdechem vstoupil Charas. Ticho tím bylo porušeno. Každý z obou zúčastněných mohl sklopit zrak, aniž by tak ztratil důstojnost. Charas se nejprve uklonil svému králi a potom s předstíranou úctou také Regharovi. Potom se stáhl zpět. Oba velitelé nyní mohli začít hovořit jako rovný s rovným, ačkoli každý z nich měl svou představu o tom, jak by ona rovnoprávnost měla vypadat.

"Vážím si tvé návštěvy," zahájil Duncan rozhovor, který mezi trpaslíky nikdy netrval dlouho. "Reghare Křesadlo, jsme připraveni tě vyslechnout. Co tě přivádí do našeho království, které jste se před mnoha lety rozhodli opustit?"

"Byl to pro nás velice šťastný den, kdy jsme se rozhodli setřást prach starých hrobů z našich nohou," zamračil se Reghar, "abychom konečně začali žít jako čestní muži ve svobodné přírodě a přestali se skrývat v horách jako ubohé ještěrky."

Reghar si poplácal vous, Duncan pohladil svůj. Mezi oběma muži to zajiskřilo. Regharova jednotka souhlasně vrtěla hlavami na důkaz toho, že jejich velitel byl v první slovní potyčce o poznání lepší.

"Proč se tedy čestní muži vrátili zpět do shnilé staré hrobky, kromě toho, že se vrátili jako vykradači hrobů?"

Duncan zatleskal a pohodlně se opřel. Byl se sebou nadmíru spokojeni. Za ním se ozvalo spokojené mručení šesti horských trpaslíků, kteří byli přesvědčeni o tom, že tentokrát to byl jejich vůdce, kdo vyhrál další kolo.

Reghar zrudl. "Je ten, kdo si bere, co mu bylo ukradeno, zloděj?" odsekl.

"Mám pocit, že jsem docela nepochopil tvou otázku," řekl jízlivě Duncan, "jelikož jsi nevlastnil nic, co by mělo nějakou hodnotu, kterou by ti mohl zloděj ukrást. Slyšel jsem, že se tvé zemi vyhýbají dokonce i šotkové."

Následoval bouřlivý smích na straně horských trpaslíků. Lesní trpaslíci se hněvivě zachmuřili. To byl velice nevhodný útok, pomyslel si Charas.

"Povím ti o té krádeži!" odsekl Reghar a pod vousy se třásl vzteky. "Dohody, to je to, co jste ukradli! Podvedli jste nás! Kradli jste nám chléb od úst. Útočili jste na naši zem a okrádali nás o obilí a dobytek! Slyšeli jsme o bohatství, které jste nashromáždili, a přišli jsme se přihlásit k tomu, co nám právem patří. Nic víc, nic méně!"

"To jsou lži!" vykřikl Duncan a vztekle vyskočil na nohy. "Všechno jsou to lži! Bohatství, které leží pod povrchem hor, je naše, my jsme na něm pracovali, ulpěl na něm náš pot! A vy si přijdete jako rozmazlené děti a kňouráte, že máte prázdná břicha, potom co jste celé dny prolenošili, místo toho abyste poctivě pracovali!" Namířil na ně prstem. "Dokonce jako žebráci i vypadáte!"

"Říkáš žebráci?" zařval Reghar a jeho tvář dostala temně fialovou barvu. "Přísahám při Reorxově vousu, že kdybych umíral hlady a ty jsi mi podal kůrku chleba, plivl bych ti na boty! Chceš snad zapírat, že jste opevnili toto místo na našich hranicích, že jste proti nám poštvali elfy, aby s námi přestali obchodovat? Žebráci! Ne! Ať je mi Reorx svědkem, vrátíme se zpět, ale tentokrát jako dobyvatelé! Dostaneme to, co nám patří a dáme vám za vyučenou!"

"Přijďte, vy ubozí zbabělci! Jak vás znám, přijdete skrytí za zády černého čaroděje a lesknoucími se štíty lidských bojovníků, hladovějících po kořisti. A oni vás pak napadnou zezadu a okradou vaše mrtvá těla!"

"Vy byste měli nejlépe vědět, co to je okrádat mrtvoly!" vykřikl Reghar. "Celé roky jste okrádali ty naše!"

Šest rádců vyskočilo ze židlí a Regharova jednotka vykročila kupředu. Mezi hromováním a nadávkami byl slyšet Dewarův smích. Velkoloup se krčil v koutě, pusu dokořán.

Válka mohla začít každým okamžikem, kdyby nebylo Charase, který

přispěchal k oběma protivníkům a postavil se mezi ně. Jeho vysoká postava zatlačila obě rozhněvané strany zpět. Přestože se mu podařilo je roztrhnout od sebe, stále se kolem ozývaly vášnivé výkřiky. Charas se rozhlédl kolem sebe a hluk rázem utichl.

Pak promluvil hlubokým, smutným hlasem. "Před dávnými lety jsem se modlil k bohu, aby mi dal sílu a já mohl bojovat proti nespravedlnosti na tomto světě. Reorx mě vyslyšel a dovolil mi, abych mohl použít jeho kovárnu, kde jsem si vykoval toto kladivo. Od té doby jsem s ním nesčetněkrát bojoval proti zlu a chránil s ním svůj domov a domov mých lidí. A nyní, můj králi, po mně chceš, abych šel do války proti svým vlastním příbuzným? A ty, můj králi, vyhrožuješ, že tuto zem povedeš do boje? Tohle tvoje slova znamenají? Jestli ano, pak obrátím své kladivo proti vlastní krvi!"

Nikdo nepromluvil. Jeden na druhého se mračili zpod přivřených víček, a chvílemi se zdálo, že se dokonce i stydí. Charasova dojemná řeč se jich dotkla. Oba trpaslíci byli staří muži a už dávno ztratili iluze o dobrotě světa. Oba také věděli, že rána je příliš hluboká a že už ji jen slova nezachrání. Ale bylo to šlechetné gesto, to uznali oba.

"Taková je moje nabídka, Duncane, králi Thorbardinu," řekl Reghar a ztěžka si povzdechl. "Odvolej svoje muže z této pevnosti. Dej Pax Sarkas a zemi, která leží kolem, nám a našim lidským společníkům. Dej nám půl pokladu ležícího ve skalních jeskyních, protože půlka patří po právu nám. Dovol, aby se ti, kteří se tak rozhodnou, mohli bezpečně vrátit do hor v případě, že by v této zemi zvítězilo zlo. Donuť elfy, ať zruší zákaz obchodování a rozdělte kamenickou práci na půl.

Na oplátku budeme my obdělávat půdu Thorbardinu a prodávat naše obilí za méně, než je jeho cena pod zemí. Dále se zavazujeme, že v případě potřeby budeme chránit vaše hranice."

Charas se prosebně zadíval na svého krále, zapřísahal ho, aby vše zvážil nebo alespoň začal vyjednávat, ale zdálo se, že Duncan je daleko za hranicemi moudrosti a velkomyslnosti. "Vypadněte!" vyštěkl. "Vraťte se ke svému černému čaroději! Táhněte ke svým lidským přátelům a uvidíme, jestli je váš mocný kouzelník tak mocný, aby odfoukl zdi této pevnosti nebo vytrhl naše skály z kořenů. Uvidíme, jestli vaši lidští přátelé zůstanou přáteli, až se přižene zimní vítr, oheň v táborech uhasne a jejich krev se bude vpíjet do sněhu!"

Reghar se na Duncana naposledy podíval a jeho pohled se naplnil hlubokou nenávistí a pohrdáním. Pak se otočil a mávl na své společníky. Opustili trůnní sál a pak i pevnost Pax Sarkas.

Ticho se kamsi ztratilo. Než lesní trpaslíci stačili opustit pevnost, horští

trpaslíci se rozestoupili okolo hradeb a vykřikovali za nimi hrubé urážky. Reghar a jeho doprovod se ani jednou neohlédli a jejich tváře zůstaly klidné a nehybné.

Charas zůstal v trůnním sále sám s králem — na Velkoloupa úplně zapomněli. Šest svědků se vrátilo do svých křesel, aby si mezi sebou vyprávěli poslední zprávy. Té noci se na oslavu narazily sudy se zázvorovým pivem a silnou trpasličí kořalkou a celou pevností se ozývaly bujaré výkřiky a smích. Základy pevnosti míru se otřásaly.

"Co by ti to, vládce, udělalo, kdybys s nimi vyjednával?" zeptal se smutně Charas.

Duncan, z něhož mezitím všechen hněv vyprchal, odmítavě zavrtěl hlavou a vousy se mu rozvlnily po královském rouchu. Měl právo neodpovědět na tak nevhodnou otázku. Je pravda, že kromě Charase by se ho nikdo neodvážil zeptat, proč se rozhodl tak, jak se rozhodl.

"Charasi," Duncan poklepal přítele po zádech, "řekni mi, máme snad pod zemí nějaké bohatství? Okradli jsem snad naše příbuzné? Vydrancovali jsme snad jejich zemi nebo zemi lidí? Nejsou to snad všechno jen prázdná obvinění?"

"Ne!" odpověděl Charas a upřeně se na vladaře zadíval.

Duncan vzdychl. "Viděl jsi sklizeň. Viděl jsi, kolik peněz zbylo z toho tvého bohatství, viděl jsi, kolik jsme museli utratit, abychom se připravili na letošní zimu."

"Měl jsi jim to říct!" rozčilil se Charas. "Řekni jim pravdu! Nejsou to žádní netvoři! Jsou to přece naši příbuzní! Pochopili by to!"

Duncan se unaveně usmál. "Ne, nejsou to nestvůry. Jsou daleko horší. Chovají se jako děti." Pokrčil bezradně rameny. "Mohli jsme jim říct pravdu. Mohli jsme jim vše dokonce ukázat, ale stejně by nám nikdy neuvěřili. Nevěřili by ani vlastním očím. A víš proč? Protože tomu věřit nechtějí!"

Charas se zamračil, ale Duncan nevzrušeně pokračoval.

"Oni chtějí věřit, drahý příteli. Víc než to. Oni tomu musí věřit. Je to jejich jediná naděje. Nemají nic, nic kromě naděje. A oni za ni budou bojovat, já je chápu." Oči starého krále se na malý okamžik zamlžily a Charas si s ohromením uvědomil, že Duncan všechen hněv jen předstíral.

"Teď se mohou vrátit ke svým ženám a hladovým dětem a říct: Budeme proti nim bojovat! A až vyhrajeme, budeme mít znovu plná břicha. Zapomenou tak na nějaký čas na svůj hlad."

Charasův obličej se zkřivil bolestí. "A to chceš jít tak daleko? Jsem si jistý tím, že se můžeme o to málo, co máme, podělit..."

"Drahý příteli," řekl jemné Duncan. "Při Reorxově kladivu přísahám, že když přistoupím na jejich podmínky, zemřeme všichni a náš rod tak přesta-

ne existovat."

Charas se na něj ohromeně podíval. "Je to opravdu tak špatné?" zeptal se.

Duncan přikývl. "Ano, je to skutečně tak špatné, ale jenom několik z nás o tom ví — náčelníci rodů a teď i ty. A já tě zapřísahám, abys o tom pomlčel. Úroda byla velmi, velmi špatná, naše sýpky jsou téměř prázdné. A to ještě musíme nahromadit nějaké jídlo na nastávající válku. Počítáme, že s tím, co máme, můžeme jen tak tak vydržet zimu. Kdybychom k tomu přidali ještě další stovku hladových krků..." Král zavrtěl hlavou.

Charas nehnutě stál, pak zvedl hlavu a oči mu plály hněvem. "Jestli je pravda, co říkáš, musí to tak být," řekl chladně, "ale raději bych zemřel hlady než na bitevním poli."

"To jsou šlechetná slova, drahý příteli," odpověděl Duncan. Komnatou se rozezvučely bubny a jakési hluboké hlasy začaly prozpěvovat válečné písně, které byly tak staré jako sama pevnost, a možná dokonce i starší než svět. "Šlechetných slov se však nenajíš, Charasi. Nenapiješ se jich, nezabalíš se do nich ani je nespálíš v krbu, dokonce s nimi ani nenakrmíš své hlady trpící děti."

"A co děti, oplakávající otce, který se jim už nevrátí?" zeptal se Charas.

Duncan zvedl široké obočí. "Budou plakat měsíc a potom snědí jeho podíl jídla. A nebude to právě to, co by si jejich otec přál?"

Duncan se otočil a opustil sál, aby se ještě jednou prošel po hradbách.

Když Duncan vykázal trpaslíky z trůnního sálu, Reghar Křesadlo se svou družinou vyvedli své unavené a oškubané horské poníky z pevnosti Pax Sarkasu. V uších jim zněl smích a urážky jejich příbuzných.

Po dlouhé hodiny neřekl Reghar ani slovo, až do té doby, než měli vysoké věže pevnosti daleko za zády. Když došli k místu, kde se cesty křižovaly, starý trpaslík náhle zastavil.

Obrátil se na nejmladšího muže ve svém doprovodu a řekl klidným, bezbarvým hlasem: "Darene Ocelová pěsti, pokračuj dál na sever." Trpaslík otevřel starý, odřený měšec a vyndal z něj poslední zlatý peníz. Dlouho na něj hleděl a pak ho mladému trpaslíkovi vtiskl do dlaně. "Tady máš. Zaplať tím převozníkovi přes Novomoře. Najdi Fistandantila a řekni mu... Řekni mu..."

Reghar se zarazil, když si uvědomil skutečný dosah svého jednání, ale neměl na vybranou. Rozhodl se tak už dávno předtím, než opustili pevnost. Zamračil se a řekl: "Řekni mu, že až sem dorazí, bude tady na něj čekat armáda ochotná bojovat po jeho boku."

2. kapitola

Noc nad Solamnií byla chladná a temná. Hvězdy na nebi zářily neobvyklým jasným světlem. Souhvězdí Platinového draka, Paladina, a Takhisis, Královny Temnot, neúnavně kroužila kolem Gileanových vah pravdy. Bylo to asi dvě stě let předtím, než tato souhvězdí zmizela z oblohy, dvě stě let předtím, než bohové a lidé rozpoutali na Krynnu válku.

V této chvíli však souhvězdí pokojně sledovala jedno druhé.

Kdyby se bůh podíval na zem, pobavilo by ho, jak se lidský druh pokouší napodobit nebeskou slávu. Na planinách Solamnie, stranou od pevnosti Granát, zářily v trávě jako noční obloha posetá hvězdami řady táborových ohňů.

Byly to ohně Fistandantilovy armády.

Plameny ohňů se odrážely od válečných štítů a lesklého brnění, kolem nich tančily lesknoucí se meče a hroty šípů. Světlo zalévalo tváře naplněné nadějí a čerstvě nabytou hrdostí a zářilo v temných očích táborových společníků. Přes plameny skákaly celé houfy rozjařených dětí. Kolem ohnišť seděly skupiny ozbrojených mužů. Vyprávěli si a smáli se, jedli a pili a dávali do pořádku své zbraně. Noční vzduch byl naplněný žertováním, kletbami a divokými báchorkami. Někde se ozvalo bolestné sténání, když si někteří muži nezvyklí vojenskému výcviku třeli bolavá ramena. Ruce měli unavené z nekonečného mávání mečem a na dlaních je pálily puchýře od tětiv, ale muži to přijímali jako nezbytnost. Mohli se alespoň bezstarostně dívat na své děti a hřálo je vědomí, že jsou syté. I když jídla nebylo dost, alespoň ta trocha na chvilku zahnala hlad. Mohli se podívat beze studu do očí svých žen. Poprvé v životě těchto mužů dostal jejich život nějaký smysl. Někteří z nich věděli, že je čeká smrt, ale ti, kteří si to uvědomili, to chápali a jejich rozhodnutí by to nikdy nezměnilo.

"Koneckonců," pomyslel si Garic, když ho k jeho úlevě přišla vystřídat nová hlídka, "každý musí jednoho dne zemřít. Je lepší zahynout ve slunečním světle s mečem v ruce než čekat, až se k němu připlíží smrt v noční tmě nebo přijde v podobě zhoubné choroby."

Mladý muž, zbavený své povinnosti, se vrátil k hřejivému ohni a shodil z ramen těžký plášť. Rychle vypil trochu horké králičí polévky a vydal se dál od ohniště.

Zamířil na okraj tábora, záměrně si nevšímaje přátelského mávání jeho druhů, kteří ho zvali mezi sebe. Také na ně zamával, ale pokračoval dál. Jenom několik z nich se nad tím pozastavilo, ostatní dál hleděli do plamenů. Z tábora se dál ozývaly tiché hlasy a veselý smích.

Garic měl ve skrytu noci schůzku. Nebyla to však schůzka s milenkou, i

když by nejedná dívka v táboře s radostí strávila noc s mladým pohledným šlechticem. Došel k velkému balvanu daleko od tábora a ostatních společníků, zabalil se do pláště, sedl si a čekal.

Nemusel čekat dlouho.

"Garicu?" ozval se váhavý hlas.

"Michaeli!" vykřikl radostně Garic a rychle vstal. Oba muži si stiskli ruce a radostně se obejmuli.

"Nemohl jsem uvěřit vlastním očím, když jsem tě viděl přijíždět do tábora, bratrance!" pokračoval Garic a svíral mladíkovu ruku, jako kdyby se bál, že když ho pustí, zmizí mu v temnotě.

"Ani já jsem tomu nemohl uvěřit," odpověděl Michael, pevně stiskl Garicovi ruku a snažil se vykašlat chrapot, který se mu náhle usadil v krku. Kašlaje, usedl na balvan a Garic se k němu připojil. Na pár okamžiků ztichli, pokašlávali a snažili se tvářit chladně a klidně.

"Myslel jsem, že vidím tvého ducha," pokusil se zažertovat Michael. "Slyšeli jsme, že jsi mrtvý..." zarazil se a znovu si odkašlal. "Zatracené počasí," zamumlal, "zima zalézá až pod nehty."

"Uprchl jsem," řekl tiše Garic. "Ale moje matka, otec a sestra už tolik štěstí neměli."

"Anna?" Michaelova tvář se zkřivila bolestí.

"Zemřela rychle," řekl tiše Garic, "stejně tak jako moje matka. Otec u toho byl také, ale pak ho ta chátra utýrala a znetvořila jeho tělo."

Garic se otřásl. Michael ho vzal jemně za ruku. "Tvůj otec byl šlechetný muž. Zemřel jako opravdový rytíř při obraně vlastního domova. Jiní museli čelit ještě horší smrti," dodal nerozvážně a vysloužil si tím Garicův ostrý pohled. "Ale co se stalo s tebou? Jak ses dostal pryč a kde jsi celý rok byl?"

"Neutekl jsem jim. Přijel jsem, až když bylo po všem," řekl hořce. "Nezáleží na tom, kde jsem předtím byl, ale měl jsem být doma a zemřít s nimi." Garic zrudl hanbou.

"Ne, myslím, že tvůj otec by si přál, aby ses zachránil," nesouhlasil Michael. "Musíš žít a nést jeho jméno."

Garic se zamračil a v očích se mu zatmělo. "Snad máš pravdu, ale neměl jsem žádnou ženu od doby, kdy..." zavrtěl hlavou. "V každém případě jsem pro ně mohl udělat jen to, co bylo v mých silách. Zapálil jsem náš hrad..."

Michael překvapeně vydechl, ale Garic nerušeně pokračoval.

"... aby ho lůza nedostala. Popel mé rodiny tak zůstal mezi ohořelými kameny domu, který kdysi postavil můj pra-pra-praděd. Potom jsem se zbůhdarma plahočil, ztrácel čas a vůbec mi nezáleželo na tom, co se se mnou stane. Nakonec jsem se setkal se skupinou mužů, kteří byli jako já, nejrůznějšími žerty osudu vyhnáni ze svých domovů. Na nic se mě neptali,

nezáleželo jim na mně a já jsem alespoň mohl občas zamávat mečem. Přidal jsem se k nim a žili jsme z lupu."

"Bandité?" zeptal se překvapeně Michael a snažil se, aby v jeho hlase nebylo slyšet ohromení, ale přesto se na něj Garic ostře podíval.

"Ano, bandité," odpověděl chladně mladý muž. "Snad tě to neudivuje? Že by rytíř zapomněl na zákon Práva a Povinnosti a přidal se k banditům? A já se tě, Michaeli, ptám na jedno — kde byl zákon Práva a Povinnosti, když mi zavraždili otce, tvého strýce? Kde je v tomto zkaženém světě nějaké právo?"

"Asi nikde," odpověděl Michael, "snad jen v našich srdcích."

Garic mlčel. Pak začal plakat a těžké vzlyky otřásaly celým jeho tělem. Jeho bratranec mu položil ruce kolem ramen a pevně ho držel. Garic vzdychl a otřel si slzy hřbetem ruky.

"Neplakal jsem od té doby, co jsem je našel," řekl tiše. "A myslím, že máš pravdu. Život se zloději mě dostal až na dno obrovské jámy, ze které se mi už nemuselo podařit vylézt, kdyby nebylo generála..."

"Myslíš Karamona?"

Garic přikývl. "Jednou jsme ho i s jeho skupinou přepadli a to mi otevřelo oči. Předtím jsem okrádal lidi bez toho, abych o tom příliš přemýšlel, dokonce jsem v tom někdy shledával i určité uspokojení, neboť jsem si říkal, že to jsou ti psi, kteří mi zabili otce. Ale v této skupině byla dívka a černý mág. Byl nemocný, a když jsem ho uhodil, skácel se jako hadrová loutka. A ta dívka — věděl jsem, co jí chtěli udělat, a bylo mi z toho zle. Ale bál jsem se našeho velitele. Říkali mu Ocelová pata a byl to skutečný netvor. Poloviční obr!

Ale generál ho porazil. Té noci jsem viděl skutečného šlechtice - muže, který byl ochoten obětovat vlastní život, aby ochránil slabší. A on vyhrál." Garic ztišil hlas, pokračoval ve vyprávění a oči mu zářily obdivem. "Uvědomil jsem si, kým jsem se stal. Když se nás Karamon zeptal, jestli se k němu chceme připojit, souhlasil jsem a se mnou i většina ostatních. Ale na nich nezáleželo, já bych s ním šel kamkoli."

"A tak ses stal členem jeho stráže," usmál se Michael.

Garic přikývl a potěšeně se zapýřil. "Já — řekl jsem mu, že nejsem o nic lepší než ti ostatní — jsem bandita a zloděj, ale on se na mě jen tak podíval, jako kdyby viděl až na dno mé duše, usmál se a řekl, že si každý muž musí proklestit cestu temnou nocí, aby se, až se rozední, cítil lépe."

"To je zajímavé," řekl Michael, "zajímalo by mě, co tím chtěl říct."

"Myslím, že jsem mu rozuměl," řekl Garic a obrátil pohled do tábora, kde se rýsoval Karamonův stan a jeho zástava, kterou kouř čadící z táborových ohňů rozvlnil jako černý plamen, rýsující se proti hvězdám. "Někdy si

říkám, jestli také on neprochází svou vlastní temnou nocí," pokýval hlavou Garic. "Abys tomu rozuměl, on a černý kouzelník jsou dvojčata."

Michaelovy oči se překvapeně rozšířily. Garic jen přikývl. "Je to velmi zvláštní vztah. Není mezi nimi žádná láska."

"On patří k černým čarodějům?" řekl Michael. "To snad ne. Divím se, že by mág takto cestoval. Podle toho, co jsem slyšel, mohou čarodějové létat s větrem a přivolávat si na pomoc temné síly."

"Tenhle to také umí, o tom nepochybuji," odpověděl Garic a ohlédl se k menšímu stanu stojícímu těsně vedle generálova. "Ačkoli jsem ho viděl čarovat jen jednou — to bylo ještě v táboře banditů — vím, že má ohromnou moc. Stačí jediný pohled do jeho očí a žaludek se mi začne chvět a krev se mi změní ve vodu. Ale jak jsem řekl, nebyl docela zdráv, když jsme ho tenkrát napadli. Noc co noc kašlal tak silně, že jsem si mnohokrát myslel, že už se víckrát nenadechne. Mnohokrát jsem se ptal sám sebe, jak může někdo žít v takové bolesti."

"Když jsem ho dnes viděl, zdálo se mi, že je v pořádku.' "To je pravda, jeho zdraví se hodně zlepšilo. Možná proto že se ničím nerozptyluje. Celý den tráví ve stanu a čte s magické knihy, které stále nosí ve svých kapsářích. Ale řekl bych, že i on prochází svou temnou nocí," dodal Garic. "Cosi v něm září a to vnitřní světlo sílí s tím, jak se blížíme k jihu Pronásledují ho strašné sny. Slyšel jsem ho křičet ze sna — byl to strašlivý výkřik, který by vzbudil i mrtvého."

Michael se otřásl, pak si povzdechl a podíval se na Karamonův stan. "Slyšel jsem, že armádu vede jeden z černých mágů. A také se říká, že ze všech kouzelníků, kteří kdy žili na Krynnu, je Fistandantilus ten nejmocnější, a proto jsem se k vaší armádě nepřidal, když jsem se sem dnes dostal. Musel jsem nejdříve zjistit, jestli je to pravda, že armáda cestuje na jih, aby pomohla hladovějícím lidem z Abanasinie porazit horské trpaslíky."

Znovu vzdychl a zvedl ruku, jako by si chtěl pohladit vousy, ale pak se najednou zarazil Byl čerstvě oholen, už dávno oholil věčný symbol rytířů — symbol, který v těchto dnech vedl do záhuby.

"Ačkoli můj otec ještě žije, Garicu," pokračoval Michael, „mohl by smrt tvého otce vykoupit. Vládce Viniče nám dal na vybranou — buď zůstat v pevnosti a zemřít, anebo odejít a žít. Otec by raději zemřel. Já také, kdybychom mohli myslet jen na sebe. Ale nemohli jsme si dovolit takový přepych, jakým by byla čestná smrt. Nejhorší den v mém životě byl ten, kdy jsem si musel sbalit to, co jsem mohl, a opustil pevnost. Ostatní se usadili v rozbořené vesnici Throytlu. Alespoň tuhle zimu přežijí. Matka je silná a pracuje jako muž a moji bratři jsou výborní lovci..."

"A tvůj otec?" zeptal se jemně Garic, když se Michael odmlčel.

"Zlomilo mu to srdce. Sedí, dívá se z okna a na klíně má svůj meč. Od chvíle, kdy jsme museli opustit rodinné sídlo, nepromluvil jediné slovo."

Michael najednou zaťal pěsti. "Proč ti lžu, Garicu? Nezáleží mi ani trochu na lidech z Abanasinie! Přišel jsem, abych našel poklad. Poklad pod povrchem skal! A slávu! Slávu, která by do otcových očí vrátila ztracené světlo. Jestli zvítězíme, rytíři budou moci opět směle zvednout hlavy."

Také on se podíval na malý stan stojící vedle velkého — na ten malý stan, nad kterým se vznášela mágova kouzla, na stan, kterému se každý zdaleka vyhýbal.

"Ale najít slávu pod vedením muže, kterému říkají Temný... To by staří rytíři nikdy neudělali. Paladin..."

"Paladin na nás zapomněl," řekl ostře Garic. "Jsme odkázaní sami na sebe. Nevím nic o temných kouzelnících a nezáleží mi ani na tomto. Zůstávám kvůli jedinému muži a tím je generál. Jestli mě dovede až k bohatství, budu rád, když ne..." Garic se zhluboka nadechl, "... pak mě alespoň dovedl k míru v duši. A pro něj si přeji totéž," povzdechl si a ponořil se do vlastních temných myšlenek. Michael vstal.

"Musím se vrátit do tábora a trochu se prospat. Zítra ráno brzy vstávám," řekl Garic. "Pokud vím, chystáme se na týdenní pochod. A co ty? Přidáš se k nám?"

Michael se na podíval na Garica a pak ještě jednou na Karamonův stan, na jehož vrcholu vlála vlajka s devíticípou hvězdou. Podíval se také na stan, který patřil čaroději. Potom přikývl. Garic se široce usmál. Oba si stiskli ruce, vzali se kolem ramen a společně se vrátili se do tábora.

"Řekni mi jen jednu věc," řekl po chvilce Michael. "Je to pravda, že má Karamon u sebe čarodějnici?"

3. kapitola

"Kam jdeš?" zeptal se podrážděně Karammon. Vstoupil do stanu a zuřivě zamrkal očima, aby si po dlouhých hodinách strávených pod chladným podzimním sluncem rychle přivykly na nenadálou tmu.

"Stěhuji se," odpověděla Crysania, opatrně skládajíc bílá roucha do truhly, která až dosud ležela pod její postelí. Nyní truhla ležela na posteli, víko odklopené.

"Už jsme o tom přece mluvili," zabručel hlubokým hlasem Karamon. Ohlédl se na stráže stojící před vchodem do stanu a opatrně zatáhl závěs.

Karamonův stan byl jeho pýchou a potěšením. Původně patřil bohatému rytíři ze Solamnie, ale Karamonovi byl dvěma muži přinesen jako dar. Muži měli vážné tváře a oba tvrdili, že ho našli, podávali mu ho však s takovou láskou, že bylo víc než zřejmé, že ho našli asi tak jako své ruce a nohy.

Stan byl zhotoven z látky, kterou by se dnes už nikomu nepodařilo určit, a byl důkladně utkán, takže jím neprofoukl ani ten nejsilnější vítr a dešťová voda po něm jen lehce stékala. Raistlin tvrdil, že látka byla napuštěná jakýmsi zvláštním olejem. Byl dost velký na to, aby se do něj vešlo Karamonovo lůžko, několik velkých truhel obsahujících mapy, peníze a šperky z Věže Vysoké magie, oblečení, brnění i lůžko pro Crysanii a její truhla plná šatů. Přesto nebyl stan přeplněný ani tehdy, když měl Karamon nějaké hosty.

Raistlin spal a studoval v menším stanu, zhotoveném ze stejné látky a stojícím blízko Karamonova. Ačkoliv Karamon navrhoval, aby žili společně ve velkém stanu, Raistlin trval na svém soukromí. Protože Karamon znal bratrovu zálibu v osamělosti a tichu a nebyl rád v jeho společnosti, příliš se tomu nebránil. Jen Crysania se otevřeně postavila proti myšlence zůstat v Karamonově stanu.

Karamon se hájil tím, že je to zde pro ni bezpečnější. Příběhy o jejím čarodějnictví, podivném medailonu, kterým přivolávala bohy, a léčitelských schopnostech se rychle rozšířily táborem a byly znovu a znovu opakovány novým příchozím. Přestože stan opouštěla jen zřídka, stále ji pronásledovaly zachmuřené pohledy. Když byla nablízku, ženy tiskly své děti k prsům, a i malí uličníci před ní utíkali, napůl žertem a napůl ve skutečné obavě.

"Jsem si vědoma toho, že můžeš mít pravdu," řekla Crysania a pokračovala ve skládání prádla, aniž by se na velkého muže podívala. "A v ničem ti neodporuji, ale..." přerušila ho, když viděla, že se chystá promluvit. "Slyšela jsem tvoje vyprávění o upalování čarodějnic už mnohokrát. Vůbec o tom nepochybuji, ale bylo to v časech velice vzdálených těm dnešním."

"Do kterého stanu se tedy stěhuješ? Snad ne do Raistlinova?" zeptal se Karamon a zrudl v obličeji.

Crysania přerušila balení, držela své šaty přehozené přes ruku a zírala před sebe, aniž by hnula brvou. Snad jen trochu zbledla a pevně sevřela rty. Když konečně promluvila, hlas měla pevný a chladný jako zimní den. "Je tu ještě jeden menší stan, podobný tomuto. Budu žít v něm, a jestli chceš, můžeš tam postavit stráže."

"Crysanie, omlouvám se," řekl Karamon a přistoupil k ní. Dívka se ani neohlédla. Natáhl ruku, sevřel jí paži a jemně ji otočil proti sobě. "Já ... Já jsem to tak nemyslel. Odpusť mi to, prosím. Máš pravdu, postavím k tvému stanu stráže! Ale není mezi nimi ani jeden, komu bych důvěřoval, Crysanie, musel bych to být jedině já. A kromě toho..." dech se mu zrychlil a ruce ji pevněji sevřely.

"Miluji tě, Crysanie," řekl jemně. "Jsi jako žádná jiná žena, jakou jsem kdy poznal! Nechtěl jsem to! Nevím, jak se to mohlo stát. A byl bych raději cítil pouhou náklonnost, jakou jsem cítil, když jsem tě poprvé potkal. Myslel jsem si, že jsi chladná a zahalená jen do své víry, ale když jsem tě uviděl ve spárech toho ohavného obra a to, jak jsi byla klidná, když jsem si pomyslel, co ti mohli udělat..."

Ucítil, jak se nezadržitelně roztřásla. Stále ji ještě strašily noční můry. Pokusila se promluvit, ale Karamon využil jejího rozrušení a rychle pokračoval.

"Viděl jsem tě se svým bratrem. Připomnělo mi to, jaký jsem byl já před mnoha lety." Válečníkův hlas přešel v šepot. "Staráš se o něj tak něžně a trpělivě."

Crysania se mu nepokoušela vytrhnout. Jen tiše stála, upřeně se na něj dívala svýma šedýma očima a na prsou svírala své bílé roucho. "To je také část mého důvodu, Karamone, cítím, jak si mě všímáš." Crysania se začervenala. "A přestože vím, že bys nikdy nepoužil sílu, aby sis vynutil mou pozornost, necítím se dobře, když s tebou musím spát v jedné místnosti."

"Crysanie!" začal Karamon — tvář se mu zkřivila bolestí a ruce se mu roztřásly.

"To, co ke mně cítíš, není láska, Karamone," řekla Crysanie. "Jsi osamělý a stýská se ti po tvé ženě. Ji skutečně miluješ, vím to, protože když mluvíš o Tice, vidím ve tvých očích něhu."

Oči mu potemněly, když uslyšel Tičino jméno.

"Co ty víš o lásce," vyhrkl prudce Karamon, pustil ji a otočil se k ní zády. "Ovšemže Tiku miluji. Miloval jsem mnoho žen. Také Tika měla víc mužů." Rozhněvaně se nadechl. Nebyla to pravda a on to věděl. Jen to snad mohlo zmírnit pocit viny, který ho už celé měsíce týral. "Tika je člověk,"

pokračoval, "je z krve a kostí a ne z kusu ledu!"

"Co já vím o lásce?" opakovala po něm Crysanie, její hlas byl tichý a oči jí hněvivě plály. "Já ti povím, co vím o lásce. Já..."

"Neříkej to!" vykřikl Karamon. Téměř se přestal ovládat a prudce ji popadl za ramena. "Neříkej, že miluješ Raistlina! On si tvou lásku nezaslouží! Využije tě stejně tak jako mě! A až s tebou skončí, odkopne tě!"

"Pusť mě!" zasyčela Crysania, tvář jí zrůžověla a oči ještě víc potemněly.

"Copak to nechápeš!" křičel Karamon a rozzuřené s ní třásl. "Jsi snad úplně slepá?"

"Promiňte, že ruším," ozval se něčí rozpačitý hlas, "ale přináším důležité zprávy."

Když Crysania uslyšela ten hlas, její tvář nejprve zbledla jako křídový papír a vzápětí zrudla. Také Karamon se zarazil a povolil sevření. Crysania se od něj odtáhla, klopýtla ve spěchu o truhlu a padla na kolena. Její tvář milosrdně skryla záplava dlouhých černých vlasů. Crysania zůstala na zemi a snažila se předstírat, že třesoucíma se rukama rovná věci v truhle.

Karamon byl v obličeji temně fialový, ale přesto našel dost odvahy podívat se do tváře svému dvojčeti.

Raistlin si ho chladně změřil, ale výraz v jeho tváři byl bezbarvý stejně jako hlas, kterým promluvil, když vstoupil. Karamon však na okamžik zahlédl v jeho očích výhružný záblesk. Byl to záblesk spalující žárlivosti, který ho téměř srazil k zemi. Ten pohled však vzápětí zmizel a nechal Karamona na pochybách, zda ho vůbec viděl. Jenom křečovitá bolest v žaludku a hořký pocit na jazyku ho přesvědčily, že tam skutečně byl.

"Jaké jsou zprávy?" zamračil se a hlasitě si odkašlal.

"Z jihu přijel posel," odpověděl Raistlin.

"Co říkal?" pobízel ho Karamon k dalšímu vyprávění.

Raistlin shodil kapuci a přistoupil ke Karamonovi. Jeho pohled zachytil bratrův. Chvíli se dívali jeden druhému do očí - jejich podoba byla víc než zřejmá. Mágova maska na okamžik zmizela.

"Trpaslíci z Thorbardinu se chystají do války!" zašeptal Raistlin a sevřel tenkou ruku v pěst. Promluvil s takovým důrazem, že se na něj Karamon ohromeně zadíval a Crysania si ho změřila tázavým pohledem.

Velký válečník se pod Raistlinovým spalujícím pohledem cítil velmi nepříjemně a zmateně. Aby se mu vyhnul, předstíral, že posunuje na stole jakési mapy. Pak pokrčil rameny. "Nechápu, co jsi čekal," řekl chladně. "Koneckonců to byl tvůj nápad, abychom jim vzali skryté bohatství. Nijak jsem se s tím, kam máme namířeno, netajil. Vlastně se to stalo naším heslem: Přidej se k Fistandantilově armádě a pojď s námi do hor!"

Karamon nevážil svá slova a výsledek byl zcela ohromující. Raistlin zesinal. Pokusil se promluvit, ale nebyl schopen ze sebe vydat jedinou hlásku. Z jeho úst vyšla jen krvavá pěna. Oči mu plály zlostí jako měsíc na zamrzlém jezeře. Se zaťatými pěstmi vykročil ke svému bratrovi.

Crysanie vyskočila na nohy. Karamon, skutečně znepokojen, o krok ustoupil a rukou sáhl po jílci meče, ale Raistlinovi se podařilo s vynaložením všech sil získat ztracené sebeovládání. Pohrdavě zasyčel, otočil se a beze slova opustil stan. Vztek mu tak sálal z tváře, že se muž stojící na stráži otřásl hrůzou.

Karamon zůstal chvilku nehnutě stát. Byl vyděšený, zmatený a nemohl pochopit, proč se jeho bratr choval tak, jak se choval. Také Crysania nehnutě stála a přemýšlela, dokud je z jejich myšlenek nevyrušil neobvyklý hluk zvenčí. Karamon zavrtěl hlavou a vydal se ze stanu. Ještě než odešel, napůl se otočil a aniž by na Crysanii pohlédl, promluvil.

"Jestli je pravda, že se musíme připravit na válku, pak nebudu mít čas se tebou zabývat. Jak jsem řekl, sama ve stanu nebudeš v bezpečí, a tak budeš muset zůstat tady. Ani se tě nedotknu, tím si můžeš být jistá. Máš mé čestné slovo."

S těmi slovy opustil stan a vydal se ke svým strážcům. Crysania byla stále ještě rudá hanbou a rozhněvaná tak, že nemohla promluvit, a tak ještě chvilku zůstala ve stanu, aby si uspořádala své myšlenky. Pak i ona vyšla ze stanu. Stačil jí jediný pohled na vojáky a bylo jí jasné, že ačkoli s Karamonem mluvili potichu, strážci část jejich rozhovoru zaslechli. Nevšímajíc si zvědavých, pobavených pohledů, rozhlédla se kolem a všimla si cípu černého roucha mizejícího v lese. Vrátila se do stanu, popadla plášť, přehodila si ho kolem ramen a vydala se stejným směrem.

Karamon Crysanii zahlédl, když vcházela do lesa na okraji tábora. Ačkoli předtím Raistlina neviděl, věděl docela jistě, proč se Crysania vydala právě tam. Chtěl na ni zavolat. I když si nemyslel, že by na ni v lese pod Granátovými horami čekalo nějaké nebezpečí, v těchto podivných časech nebylo opatrnosti nazbyt.

Už už měl její jméno na jazyku, když spatřil, jak si dva jeho muži vyměnili veselé pohledy. Před očima se mu vynořila představa, jak volá za prchající dívkou jako pobláznený mladík — nic neřekl a zavřel ústa. Kromě toho uviděl Garica, jak se k němu blíží ve společnosti unaveně vyhlížejícího trpaslíka a vysokého muže po způsobu barbarů zahaleného do kožešin a peří.

Poslové, pomyslel si Karamon. Musí se s nimi setkat. Ale... jeho pohled se znepokojeně stočil do lesa. Crysania mezitím zmizela. Karamona přepadla zlá předtucha tak silná, že se málem rozběhl za ní. Byl to neochvějný

instinkt zkušeného válečníka. Nemohl svůj strach přesně pojmenovat, ale věděl, že není bez příčiny.

Přesto se však za ní nemohl vydat, nemohl přece nechat posly čekat a hnát se za dívkou. Jeho muži by si ho už nikdy nevážili. Mohl by poslat stráže, ale to by vypadal jako úplný blázen. Nemohl jí pomoci. Jestli to je to, co chce, ať jí pomáhá Paladin. Karamon zaťal zuby, přivítal posly a uvedl je do stanu.

Pohodlně je usadil, prohodil pár zdvořilých vět, nalil jim víno, pak se omluvil a zmizel zadním vchodem...

Stopy v písku mě vedou...

Když vzhlédnu, vidím popraviště, postavu v kápi s hlavou položenou na špalku a nad ní se sklánějícího kata se zakrytou tváří. V ruce drží ostrou sekeru a její ostří se leskne v zářivém slunci.

Sekera dopadá, hlava oběti se skutálí na dřevěnou podlahu a kápě spadne...

Je to moje hlava! zašeptal Raistlin a vyděšeně sepjal ruce.

Kat se směje a snímá kápi, aby odhalil...

"Moji tvář!" zamumlal Raistlin a tělem mu projel strašlivý strach, až se mág zpotil hrůzou a ztuhl chladem. Zoufale se pokusil zahnat hrozné vidiny, které ho nepřestávaly pronásledovat ve snech noc co noc a které ho dokonce rušily i ve dne a proměňovaly v jeho ústech všechno, co snědl a vypil, v suchý prach.

Zbavit se jich však nemohl. "Pán minulého i přítomného!" Raistlin se divoce zasmál — byl to hořký smích. "Já jsem pán Nicoty. Tolik síly a já jsem v pasti. V pasti. Kráčím ve svých vlastních stopách a vím, že každý další okamžik, který prožiji, jsem už jednou prožil. Vidím lidi, které jsem nikdy neviděl, ale vím, že už je znám. Slyším ozvěnu vlastních slov, ještě než je vyslovím. Ale ta tvář!" Rukama si stiskl obličej. "Ta tvář! Je to jeho tvář! Není moje! Kdo jsem? Jsem snad svůj vlastní kat?"

Jeho hlas přešel v divoký skřek. Raistlin byl jako smyslů zbavený. Začal si nevědomky drásat nehty tvář, jako kdyby si myslel, že je to jen maska, kterou může odloupnout od kostí.

"Raistline! Přestaň! Co to děláš?"

Raistlin však neslyšel. Něčí pevné, ale něžné ruce mu sevřely zápěstí a on s nimi chvíli úporně bojoval. Pak jeho šílenství náhle ustoupilo. Temné vody, které ho táhly ke dnu, ho pustily a zanechaly v něm jen prázdnotu a ticho. Vrátil se mu sluch a zrak. Když se podíval na své ruce, uviděl za nehty krev.

"Raistline!" Byl to Crysaniin hlas. Zvedl hlavu a uviděl ji, jak stojí před

ním, drží mu ruce od těla a tvář má naplněnou obavami.

"Jsem v pořádku," řekl chladně Raistlin. "Nech mě být!" Ale když promluvil, vzdychl a znovu sklopil hlavu. Při vzpomínce na hrozný sen se otřásl. Vytáhl z kapsy kapesník a začal si otírat zraněnou tvář.

"Ne, nejsi v pořádku," zamumlala Crysania, vzala mu kapesník z třesoucích se rukou a jemně se dotýkala krvácejících ran. "Dovol mi, abych tě ošetřila," řekla navzdory tomu, jak se na ni Raistlin hrubě osopil. "Já vím, že mi nedovolíš, abych tě vyléčila, ale opodál je lesní pramen. Pojď, napiješ se vody, odpočineš si a já ti opláchnu tvář."

Nechybělo mnoho a Raistlin jí odpověděl hrubou nadávkou. Zvedl ruku, aby ji odehnal, ale pak si náhle uvědomil, že nechce, aby odešla. Ten hrůzný sen se v její přítomnosti zdál méně děsivý. Dotek teplého lidského těla byl po mrazivém doteku smrti tak uklidňující. A tak unaveně přikývl.

Tvář měl zcela bledou a velmi smutnou. Crysania ho obejmula kolem ramen, aby podepřela jeho slabé nohy, a Raistlin se pomalu nechal vést do lesa a cítil vedle sebe teplo jejího těla.

Když došli na břeh potoka, Raistlin si unaveně sedl na kus skály a ohříval se v podzimním slunci. Crysania namočila ve vodě šátek, klekla si vedle něj a začala mu otírat rány v obličeji. Kolem nich padalo podzimní listí, šustilo a snášelo se do potoka, aby bylo záhy odplaveno chladnou vodou.

Raistlin mlčel, jen pohledem sledoval listy, bezmocně se chvějící na stromech, díval se, jak jimi bezohledně zmítá vítr, jak se otáčejí ve vzduchu a padají do rychlé potoční vody. Když sledoval pouť listí v potoce, zahlédl svoji vlastní tvář. Viděl dvě krvavé stružky na tvářích a viděl své oči. Už dávno nebyly jako zrcadla, byly temné a zubožené. Zahlédl v nich také strach a s odporem se odvrátil.

"Řekni mi," zeptala se váhavě Crysania a položila svou ruku na jeho, "řekni mi, co se stalo. Nerozumím tomu. Od té doby, co jsme opustili Věž, jsi velmi zadumaný. Má to snad něco společného s tím, že se nám nepodařilo najít Portál? Nebo s tím, co tehdy řekl Astinus?"

Raistlin neodpověděl. Ani se na ni nepodíval. Slunce ho hřálo přes černé roucho, ale její doteky byly ještě teplejší než slunce. Uvnitř své duše však chladně přemýšlel. Má jí to říct? A když ano, co tím získá? Víc, než kdyby mlčel?

Ano... přitáhnout si ji blíž, obejmout ji, zabalit ji do svého pláště, přivyknout ji temnotě...

"Já vím..." řekl po chvíli, jako by stále ještě z nějakého důvodu váhal. Stále uhýbal jejímu pohledu a zíral do chladné vody, "ten Portál je blízko Thorbardinu v magické pevnosti zvané Žaman. To jsem se dozvěděl od

Astina.

V pověstech se praví, že si Fistandantilus podrobil něco, čemu se říká Trpasličí brána, aby mohl prohlásit trpasličí království v Thorbardinu za své vlastní. Astinus ve svých kronikách popisuje totéž." V Raistlinově hlase se objevila hořkost. "Opravdu, téměř totéž — ale musíš umět číst mezi řádky. No, a já jsem to při své nadutosti nedokázal. Kdybys uměla číst mezi řádky, našla bys pravdu!"

Mág zaťal pěsti. Crysania seděla před ním, držela v ruce zkrvavený mokrý kapesník a bez dechu poslouchala.

"Fistandantilus sem přišel udělat totéž, co chci nyní udělat já." Raistlin vztekle zasyčel. "Nezáleželo mu na Thorbardinu! Bylo to celé jen klam a podvod. Jediné, na čem mu skutečně záleželo, bylo dostat se do Portálu. Trpaslíci mu stáli v cestě stejně tak, jako dnes stojí v cestě mně. Nejprve ovládli pevnost a potom celou zemi, která ji obklopuje. Jediný způsob, jak se do Portálu mohl dostat, byl rozpoutat válku a v nastalém zmatku nepozorovaně vniknout dovnitř. A tak se vlastně historie opakuje...

Proto musím udělat to co on. Dělám jen to, co on!"

Zachmuřil se a mlčky zíral do vody.

"Podle toho, co jsem slyšela o Astinových Kronikách," začala pomalu Crysania, "by válka začala tak či tak. Po dlouhá léta vládla mezi lesními trpaslíky a jejich příbuznými divoká řevnivost. Nemůžeš ze všeho vinit jen sebe."

Raistlin zavrčel. "Ani trochu mi na těch zatracených trpaslících nezáleží! Mohou se klidně potopit do Sirionu." Poprvé se jí zadíval zpříma do očí. "Říkáš, že jsi četla Astinovu práci. Jestli je to pravda, tak přemýšlej! Co způsobilo konec válek o Trpasličí bránu?"

Crysaniin pohled se rozpil do prázdna, jak se soustředila, aby si vzpomněla. Náhle její tvář zbledla. "Výbuch!" řekla tiše. "Výbuch, který zničil Dergotské pláně. Zahynuly tisíce lidí a s nimi i..."

"...a s nimi i Fistandantilus," řekl Raistlin.

Crysania se nezmohla na víc, než že na něj nechápavě zírala. Pak si najednou uvědomila, co tím chtěl říct. "Ale to ne!" vykřikla a mokrý kapesník jí vypadl z ruky. "Ty nejsi ten čaroděj. Okolnosti jsou jiné. Musel ses zmýlit!"

Raistlin zavrtěl hlavou a cynicky se usmál. Jemně se vymanil z jejího sevření, dotkl se její brady, zvedl jí hlavu a podíval se jí přímo do očí. "Ne, okolnosti nejsou ani trochu jiné. A já jsem se nezmýlil. Zachytil jsem se v čase a řítím se do vlastní záhuby."

"Jak to víš? Jak si tím můžeš být tak jistý?"

"Vím to, protože tam s Fistandantilem zahynul ještě někdo další."

"Kdo?" zeptala se Crysania, ale ještě před tím, než odpověděl, ucítila, jak se jí na zádech tak tiše, jako padá umírající listí, usadil strach.

"Tvůj starý přítel," odpověděl Raistlin. "Denubis!"

"Denubis!" opakovala po něm neslyšně.

"Ano," odpověděl Raistlin, nevědomky hladil její tvář a svíral ji ve svých dlaních. "To jsem se dozvěděl od Astina. Jestli si vzpomínáš, tvůj přítel byl spoután s Fistandantilem přestože si to sám nikdy nepřipustil. I on měl jisté pochybnosti o tom chrámu, stejně jako ty. Já si jen domýšlím, že v těch posledních hrozných dnech v Ištaru ho Fistandantilus donutil, aby s ním zůstal..."

"Mě jsi ale k ničemu nenutil," přerušila ho Crysania "Rozhodla jsem se s tebou zůstat. Bylo to moje svobodné rozhodnutí!"

"Ovšem," řekl jemně Raistlin a pustil ji, když si uvědomil, co dělal, že něžně hladil její jemnou pleť. Přísně se napomenul a krev mu zavřela v žilách. Před očima se mu náhle vynořila přestává jeho bratra, držícího Crysanii ve své náruči. Vzpomněl si, jak jím tehdy projel divoký pocit žárlivosti.

To se nesmí stát! přikázal si. Narušilo by to moje plány... Začal se zvedat, když ho Crysania rychle chytila za ruku a položila mu tvář do dlaní. Upřela na něj oči a řekla: "Změníme spolu čas, ty a já. Jsi mocnější než Fistandantilus a já mám v sobě víc víry, než měl Denubis! Slyším prosby k bohům. Znám jeho chyby. Paladin vyslyší mé modlitby, tak jako to už udělal tolikrát předtím. Změníme konec... ty a já..." Při těch slovech Crysaniiny oči temně zmodraly, její chladná kůže pod Raistlinovým dotekem jemně zrůžověla a mág pod svými prsty ucítil rychlý tep na její šíji. Ucítil její něžnost, měkkost a odevzdanost. Klesl vedle ní na kolena a sevřel ji v náruči. Jeho rty se dotkly jejích, líbal ji na oči, na tvář, prsty proplétal jejími vlasy... Její vůně naplnila jeho mysl a tělem mu projela sladká bolest.

Ona se odevzdala jeho ohni stejně tak, jako se odevzdávala Raistlinově magii, a dychtivě ho líbala. Mág si lehl na měkký koberec z podzimního listí, stáhl Crysanii k sobě a sevřel ji v náruči. Slunce na modré podzimní obloze zářilo tak jasně, že ho téměř oslepilo a pronikalo jeho černým rouchem tak mocně jako nesnesitelná bolest uvnitř jeho těla.

Crysaniina pleť při doteku s Raistlinovým horečkou rozpáleným tělem jemně chladila a její rty byly jako voda na rtech muže umírajícího žízní. Raistlin zavřel oči před jejím spalujícím světlem a vtom se mu před očima v myšlenkách zjevila temná tvář bohyně. Měla tmavé vlasy, černé oči a zlověstně se smála...

"Ne," vykřikl Raistlin. "Ne!" zařval přiškrceným hlasem a prudce od sebe Crysanii odstrčil. Hlava se mu motala a celý se třásl, když se pokoušel

postavit na nohy.

Oči mu zlověstně plály. Bylo mu v černém rouchu horko a zoufale lapal po vzduchu. Zakryl si hlavu kápí a pokusil se znovu nabýt ztracené sebeovládání.

"Raistline," Crysania se rozplakala a pověsila se na něj. Její hlas byl tichý a plný vášně. Ten dotek ještě zvětšoval Raistlinovu bolest, přestože by ji vlastně měl zmírnit. Zakolísal. Mučila ho krutá, zničující bolest...

Divoce se vytrhl z její náruče. Pak se zachmuřil, chytil její tenké bílé roucho a s prudkým škubnutím jí ho strhl z ramen. Druhou rukou ji popadl za šíji a hrubě ji strhl do mokrého listí.

"Tak tohle jsi chtěla?" zeptal se a hlas měl zakalený vztekem. "Pak sis raději měla počkat na mého bratra, bude tu ostatně každou chvilku." Zarazil se a zhluboka se nadechl.

Crysania ležela na zemi, a když spatřila v jeho očích odraz vlastní nahoty, přikryla se roztrhanými cáry svých bílých šatů. Její oči se zoufale dívaly do Raistlinových.

"Proto jsme sem přišli?" pokračoval Raistlin. — "Myslel jsem, že tvé cíle jsou vyšší, Ctěná dcero! Paladinova chloubo, chloubo vlastní moci! Snad sis nemyslela, že tohle je odpověď na tvé modlitby? Přála sis, abych podlehl tvému kouzlu?"

Zasáhl do černého! Viděl, jak se otřásla a sklopila oči. Pak je zavřela, obrátila se a usedavě se rozplakala, držíc si na prsou roztrhané šaty. Její černé dlouhé vlasy jí zakrývaly ramena, nezakryly však její bílá hebká záda.

Raistlin se rychle otočil a odkráčel. Šel tak rychle, jak jen mohl, a cítil, jak se pomalu uklidňuje. Vášnivá bolest ustoupila a on mohl konečně začít chladně uvažovat.

Pohledem zachytil rychlý pohyb a lesk brnění. Jeho úsměv přešel do pohrdavého úšklebku. Přesně jak předpokládal, se Karamon vydal za ní. Konečně teď mohou mít jeden druhého. Jemu už na tom nezáleželo.

Raistlin dorazil ke svému stanu a vstoupil do jeho temného záhrobí. Na rtech mu stále ještě pohrával pohrdavý úšklebek. Připomínal mu jeho slabost i to, jak blízko byl selhání. Proti jeho vůli se mu připomnělo i teplo jejího těla i plné, milující rty. Raistlin se skácel do svého křesla a položil si hlavu do dlaní.

Úsměv se mu vrátil už za půl hodiny, když se do jeho stanu vřítil Karamon. Velký muž byl rudý vzteky, oči mu plály a v ruce svíral meč.

"Měl bych tě zabít, ty zatracený bastarde!" zajíkal se vzteky.

"A pročpak tentokrát, milý bratře?" zeptal se podrážděně Raistlin a po-

kračoval ve čtení z kouzelnické knihy. "Zabil jsem snad jednoho z tvých oblíbených šotků?"

"Ty víš moc dobře, o čem mluvím!" odsekl Karamon. Došel k mágovi, vytrhl mu knihu z ruky a prudce ji zavřel. Prsty mu projela bolest, když se dotkl modré vazby, ale byl tak rozčilený, že ji ani nevnímal. "Našel jsem paní Crysanii v lese. Měla rozervané šaty, zoufale naříkala! A ty rány ve tvé tváři..."

"Ty jsem si způsobil sám. Neřekla ti snad, co se stalo?" přerušil ho Raistlin.

"Ano, ale..."

"Řekla ti, že se mi sama nabídla?"

"Já ti nevěřím..."

"A že jsem ji odmítl?" pokračoval nevzrušeně Raistlin a upíral na Karamona pohled.

"Ty zbabělý ničemo..."

"A teď nejspíš usedavě pláče ve svém stanu a děkuje bohům, že ji mám tak rád, že jsem uchoval její počestnost."

Raistlin se hořce zasmál a jeho smích projel Karamonem jako otrávená dýka.

"Nevěřím ti!" řekl tiše Karamon. Popadl svého bratra za plášť a s trhnutím ho vytáhl z křesla. "A nevěřím ani jí! Řekla by cokoli, jen aby tě ochránila, ty mizero..."

"Dej ty ruce ihned pryč, bratře!" zašeptal bezbarvě Raistlin.

"Zemři v Propasti!"

"Řekl jsem, dej ty ruce pryč!" Najednou se ozval praskavý zvuk, z Raistlinových prstů vylétl modrý blesk a Karamon se zkroutil bolestí. Ochromený šokem, velký válečník musel povolit sevření.

"Varoval jsem tě." Raistlin si narovnal plášť a usadil se v křesle.

"Ať jsou mi bohové svědkem, tentokrát tě zabiju!" procedil skrz zaťaté zuby Karamon a třesoucíma se rukama tasil meč.

"Tak to udělej," odsekl Raistlin a varovně se podíval na magickou knihu, kterou předtím otevřel. "Ale dej se do toho raději hodně rychle, protože už mě to nekonečné vyhrožování unavuje."

V mágových očích se objevil pobavený záblesk. Jako by v nich ale zároveň byla i jakási výzva.

"Zkus to!" zašeptal, nespouštěje z bratra oči. "Zkus mě zabít a nikdy už neuvidíš vlastní domov..."

"Na tom nezáleží." Karamon viděl jen jakousi rudou mlhu a zmítala s ním žárlivost a nenávist. Přistoupil k bratrovi, který klidně seděl v křesle a čekal. V očích měl podivný výraz.

"Tak to zkus!" řekl znovu.
Karamon zvedl meč.
"Generále Karamone!" ozval se něčí znepokojený hlas a po něm zvuk rychlých kroků. Karamon zaklel a zaváhal. Byl napůl oslepený slzami a napůl vzteky a jen na svého bratra němě zíral.
"Generále, kde jsi?" Zdálo se, že se hlasy blíží, a Karamon zaslechl i hlasy strážců, jak ty muže posílají k Raistlinovu stanu.
"Tady," vykřikl Karamon. Odvrátil se od bratra, zastrčil meč zpět do pochvy a s trhnutím odhrnul závěs u vchodu do stanu. "Co se děje?"
"Generále, já... pane, vaše ruce. Jsou spálené! Jak..."
"To je v pořádku. Tak co se stalo?"
"Čarodějnice, pane. Ona zmizela!"
"Zmizela?" opakoval zmateně Karamon. Zlověstně se podíval na bratra a vyběhl ze stanu. Raistlin ještě zaslechl, jak se jeho bratr domáhá vysvětlení a jak mu jeho muži o překot odpovídají.
Dál už neposlouchal, zavřel oči a vzdychl. Karamon by ho nikdy nezabil.
Před ním se objevila úzká rovná cesta, na které se rýsovaly mělké stopy, táhnoucí se do dálky.

4. kapitola

Karamon kdysi složil poklonu jejím jezdeckým schopnostem. Než však opustila Palantas, aby se po boku Tanise Půlelfa vydala na jih k magickému Lesu Žďárské cesty, Crysania se nedostala ke koni blíž, než jak k němu bylo daleko z jednoho z pohodlných kočárů jejího otce. Palantaské ženy, na rozdíl od ostatních žen ze Solamnie, nejezdily na koni ani pro zábavu.

To ale bylo v jejím minulém životě.

V jejím minulém životě. Crysania se zasmušile pousmála, sklonila se k šíji svého koně a zabořila mu paty do boků. Kůň se poslušně rozběhl. Jak se to zdálo daleko — bylo to před mnoha lety, kdesi v nedohlednu.

Povzdechla si a ještě víc sklonila hlavu, aby se vyhnula několika nízkým větvím. Neohlížela se. Doufala, že se pronásledovatelé až tak rychle neobjeví. Byli tu ti poslové — těmi se bude muset Karamon zabývat ze všeho nejdříve — a velký válečník se neodváží poslat žádného ze svých strážců samotného. Za tou čarodějnicí rozhodně ne!

Crysania se náhle zasmála. Jestli tady někdo vypadá jako čarodějnice, tak je to určitě ona. Vůbec se nezabývala tím, že by si převlékala roztrhané šaty. Když ji Karamon našel v lese, pospínal jí je dohromady, jak to jen šlo, ovšem jen sponami svého pláště. Už hodně dávno ty šaty ztratily svoji sněhobílou barvu — vším tím neustálým cestováním, rozmary počasí a praním v potocích se jejich barva změnila na neurčitou šeď. Potrhané a postříkané blátem kolem ní vlály jako rozcuchané peří. Její ušpiněný plášť plácal koně do zad, její vlasy byly špinavé a slepené do chuchvalců, skrz které sotva viděla na cestu.

Vyjela z lesa. Před ní se táhly zelené pláně. Crysania zarazila na okamžik koně, aby se rozhlédla po krajině, která se před ní otevřela. Zvíře, přivyklé tempu pomalu postupujících pěších armád, bylo nanejvýš vzrušené tím neobvyklým cvalem. Pohodilo hlavou a udělalo několik rychlých kroků. Pak se kůň toužebně zadíval na rovnou travnatou planinu a jako by prosil, aby se směl znovu rozběhnout. Crysania ho poplácala po šíji.

"Běž, chlapče," řekla a povolila koni uzdu.

Roztáhl nozdry, složil uši na šíji a rozletěl se cvalem travou, užívaje si nečekané svobody. Crysania se přitiskla k jeho šíji a i ona se zcela oddala pocitu rozkoše ze svobody, kterou právě získala. Teplé paprsky odpoledního slunce byly vítaným protikladem ostrého větru, který ji bodal do tváří. Pravidelný rytmus koňského běhu, vzrušení z jízdy a slabý náznak strachu, který v sedle vždycky cítila, otupily její mysl a daly jí alespoň zčásti zapomenout na bolest v srdci.

Čím déle jela, tím přesnější a jasnější byly plány, které se rodily v její

hlavě. Daleko před ní krajina ztmavla stíny borových lesů, napravo a nad ní se v jasném slunci leskly sněhem pokryté vrcholky Granátových hor. Trhla uzdou, aby zvířeti připomněla, že ještě stále sedí v jeho sedle, donutila ho zpomalit ten zběsilý úprk a vedla koně ke vzdáleným lesům.

Crysania už byla z tábora téměř hodinu, když se Karamonovi konečně podařilo zvládnout situaci tak, aby mohl zahájit pronásledování. Jak Crysania předpokládala, musel vysvětlit poslům vážnost celé věci a zajistit, aby se jim nic nemohlo stát. To si samozřejmě vyžádalo určitý čas, protože muž z Planin mluvil obecnou řečí velmi špatně a řečí trpaslíků vůbec, a tak zatímco trpaslík neměl s obecnou žádné obtíže, nebyl muž z Planin s to porozumět Karamonovu podivnému přízvuku a musel jej neustále žádat, aby opakoval, co už jednou řekl.

Karamon začal tím, že se jim pokusil vysvětlit, kdo Crysania je a jaký je jeho vztah k ní, ukázalo se však, že ani trpaslík, ani muž z Planin to nejsou schopni pochopit. Nakonec to Karamon vzdal a řekl jim bez dalšího vysvětlování to, co by jim řekli i v táboře — že Crysania je jeho žena a že mu utekla.

Muž z Planin chápavé přikývl. Ženy jeho kmene bývaly hodně horkokrevné a čas od času se stávalo, že si vzaly do hlavy přesně totéž. Navrhl Karamonovi, aby jí, až ji chytí, ostříhal všechny vlasy na znamení její neposlušnosti. Trpaslík tím byl zjevně zaskočený — ženy jeho rodu by si daleko spíš nechaly oholit vousy na bradě, než by utíkaly od rodiny a manžela. Pak si ale s povzdechem připomněl, že je mezi lidmi. Co jiného od nich mohl očekávat?

Oba popřáli Karamonovi rychlou a úspěšnou cestu a usadili se na zemi, aby si dopřáli něco dobrého piva z táborových zásob. Karamon si ulehčeně oddechl a vyběhl ze stanu. Garic už mu osedlal koně a držel ho za uzdu, připraveného k jízdě.

"Našli jsme její stopu, generále," řekl mladý bojovník a ukázal prstem tím směrem. "Jede k severu, po úzké stezce, která vede dál do lesa. Má rychlého koně..." Garic jen obdivně pokýval hlavou. "Vzala si jednoho z nejlepších, pane, to se musí uznat. Ale i tak se asi daleko nedostane."

Karamon vyskočil do sedla. "Děkuji ti," začal, ale pak si všiml, jak přivádějí ještě jednoho koně. "Co to má znamenat?" zachmuřil se. "Říkal jsem přece, že pojedu sám..."

"Já pojedu s tebou, bratře," promluvil nějaký hlas.

Karamon se ohlédl. Arcimág vyšel ze svého stanu, oblečený v černém cestovním plášti a vysokých botách. Karamon se zamračil, Garic však už pomáhal Raistlinovi vystoupit na štíhlého, neklidného koně, kterého měl

čaroděj nejraději. Karamon se před ostatními neodvážil říct ani slovo a jeho bratr to věděl. Když arcimág zvedl hlavu, Karamon v jeho očích spatřil pobavený záblesk, odraz slunečních paprsků na jejich duhovkách.

"Tak už ale konečně jeďme," zamumlal si spíš sám pro sebe Karamon, pokoušeje se skrýt svůj hněv. "Garicu, dokud se nevrátím, přebíráš velení. Nemyslím si, že to bude trvat dlouho. Dohlédni na to, aby naši hosté měli dost jídla, a zažeň ty sedláky zpátky na cvičiště. Až se vrátím, nechci vidět, jak místo do slaměných panáků bijí jeden do druhého."

"Ano, pane," řekl vážně Garic a uctivě Karamona pozdravil rytířským pozdravem.

V Karamonově mysli se náhle objevil obraz Sturma Ostromeče a s ním i obraz dnů jeho mládí, dnů, kdy on a jeho bratr cestovali se svými přáteli — s Tanisem, s kovářem Flintem, se Sturmem... Prudce zavrtěl hlavou, a zatímco vyváděl koně z tábora, pokoušel se na to všechno znovu zapomenout.

Ty vzpomínky se mu ale vrátily s ještě větší silou, když dorazil na stezku vedoucí do lesa a vedle sebe zahlédl svého bratra. Mág držel svého koně o půl kroku za válečníkovým, jako jezdíval vždy. Přestože si v jízdě nijak zvlášť neliboval, Raistlin jezdil dobře. Ostatně dělal všechno dobře, pokud se na to byl ochoten soustředit. Teď ani nepromluvil a ani se na svého bratra nepodíval. Kápi měl přetaženou přes hlavu a zdálo se, že je ztracený ve svých myšlenkách. Nebylo to nijak neobvyklé — bratrům se často stávalo, že spolu jeli celé dny a jejich rozhovory se omezovaly jen na to nejnutnější.

Přesto však mezi nimi bylo těsné pouto, pouto krve, kostí a duše. Karamon cítil, jak se znovu vrací do toho starého, ničím nezatíženého přátelství. Jeho hněv začal opadávat - stejně byl z velké části rozčilený jen sám na sebe. Napůl otočený Raistlina oslovil.

"Je mi to líto.. .co se tam stalo, Raiste," řekl neochotně, zatímco jejich koně zajížděli čím dál hlouběji do lesa v Crysaniiných jasně zřetelných stopách. "To, co jsi říkal, byla pravda... Ona mi skutečně řekla, že... že..." Karamon se zajíkl a zrudl. Otočil se v sedle. "Že... Zatraceně! Raiste, to jsi na ni musel být tak hrubý?"

Raistlin zvedl kápí zakrytou hlavu a obrátil tvář k bratrovi. "Musel jsem být hrubý," řekl svým tichým hlasem. "Musel jsem ji přinutit k tomu, aby se podívala na propast, otevírající se jí pod nohama, na propast, která nás všechny zničí, jestliže do ní spadneme."

Karamon udiveně zíral na svého bratra. "Přesto to bylo nelidské."

K jeho ještě většímu úžasu si Raistlin povzdechl. Mágovy strohé, lesknoucí se oči na chvíli změkly. "Jsem daleko lidštější, než si dokážeš představit, můj bratře," řekl unaveným tónem, který se Karamonovi zabodával přímo do srdce.

"Tak ji miluj, ty blázne," řekl Karamon a zpomalil, aby se dostal k bratrovi. "Zapomeň na ty nesmysly o propastech a temných jámách a já nevím čem ještě. Ty můžeš být nejmocnější z čarodějů a ona svatá kněžka, ale pod těmi rouchy jste oba z masa a krve. Obejmi ji a..."

Karamona tak strhlo to, co říkal, že zastavil koně uprostřed stezky, tvář žhnoucí vášní a nadšením. I Raistlin zastavil svého koně. Naklonil se kupředu a položil dlaň na bratrovu ruku. Jeho žhavé prsty sežehly Karamonovu kůži. Výraz jeho tváře byl tvrdý a nemilosrdný a jeho oči mohly být ze skla, tak byly chladné a tvrdé.

"Poslouchej mě, Karamone, a pokus se mě pochopit," řekl Raistlin tónem tak bezvýrazným, že se jeho bratr zachvěl. "Nejsem schopen lásky. Copak sis to ještě neuvědomil? Samozřejmě, máš pravdu — pod tím rouchem jsem jen maso a krev, jakkoli je to hrozné. Jako každý jiný muž, jsem schopen chtíče. To je všechno — je to jen chtíč."

Pokrčil rameny. "Nejspíš by mi to příliš neublížilo, kdybych se tomu poddal, nanejvýš by mě to na nějakou dobu oslabilo. Rozhodně by to však ani trochu neovlivnilo moji magii. Ovšem — " upřel oči na Karamona a jeho pohled jím pronikl jako ledový osten — "kdyby Crysania pochopila, co se vlastně stalo, zničilo by ji to. A ona by to zcela jisté pochopila."

"Ty mizerný, krutý bastarde!" neovládl se Karamon.

Raistlin jen zvedl obočí. "To že jsem?" zeptal se klidně. "Kdybych něco takového byl, copak bych bez váhání nevyužil toho, co se mi nabízí? Jsem schopen chápat a ovládat sebe sama — což mnoha ostatním zůstane odepřeno."

Karamon jen zamžikal. Pobídl koně a znovu se rozjel po stezce, ztracený v naprostém zmatku. Jeho bratr už pokolikáté dokázal všechno převrátit vzhůru nohama. Karamon náhle cítil, jak ho zaplavuje pocit viny — byl vlastně jen ubohou obětí svých živočišných pudů, nebyl ani natolik člověkem, aby se dokázal ovládat, kdežto jeho bratr se svým přiznáním, zeje neschopen lásky, představil jako člověk šlechetný a obětavý. Karamon jen zavrtěl hlavou.

Bratři sledovali Crysaniinu stopu dál do hloubi lesa. Bylo to snadné, Crysania se nikdy neodchýlila od stezky a ani se nikdy nepokoušela za sebou zakrýt stopy.

"To může jenom žena," zamumlal po chvíli Karamon. "Jestli se jenom chtěla vztekat, proč se u bohů jenom nesebrala jen tak a nešla pěšky. Proč si jenom musela vzít koně a rozjet se přes polovinu Krynnu?"

"Ty jí nerozumíš, můj bratře," řekl Raistlin, oči upřené na stopu. "Takové úmysly neměla. V té jízdě je účel, věř mi."

"Pche! odfrkl si Karamon. "Hlavně že to slyším od odborníka na ženy.

Vždyť já jsem byl ženatý! Já to znám. Odjela pryč, protože ji něco rozčililo, a dobře věděla, že se za ní vypravíme. Najdeme ji někde tady kolem, její kůň bude ležet na zemi a bude zchromlý. Ona bude chladná a povýšená. Omluvíme se a... A já jí dám její vlastní stan, když ho tak chce - podívej! Jako bych ti to neříkal." — Zadržel koně a mávl rukou k pláním. "Je tam taková stopa, že by ji mohl sledovat i tupý trpaslík. Jedeme."

Raistlin neodpovídal a jel dál po bratrově boku, výraz jeho hubené tváře však byl hodně zamyšlený. Společně sledovali plání Crysaniinu stopu, až se dostali na místo, kde znovu vstoupila do lesa, narazila na potok a překročila jej. Právě tam, na břehu potoka, se však Karamon náhle zastavil.

"Co to má..." Podíval se nalevo, pak napravo a opsal s koněm na břehu velký kruh. Raistlin zarazil koně a s povzdechem se opřel o hrušku sedla.

"Říkal jsem ti to," řekl na půl úst. "Má nějaký cíl. Je chytrá, můj bratře, dost chytrá na to, aby poznala tvou mysl a to, jak uvažuje — když uvažuje."

Karamon se na bratra zamračil, neřekl však ani slovo.

Crysaniiny stopy zmizely.

Jak říkal Raistlin, Crysania měla svůj cíl. Byla chytrá a inteligentní, dokázala odhadnout, jak bude Karamon uvažovat, a promyšleně ho oklamala. Přestože sama nevěděla o stopařském umění vůbec nic, už několik měsíců žila s těmi, kdo v tomto umění byli opravdovými mistry. Často byla sama — s "čarodějnicí" jich mluvilo jen málo — a Karamon, zaneprázdněný vojenskými úkoly, a Raistlin, pohroužený do studia, ji obvykle nechávali úplnou volnost. Crysania tak neměla na práci o mnoho víc než jezdit bez doprovodu, naslouchat příběhům těch, kteří byli kolem ní, a učit se z nich. A nyní pro ni nebylo nic jednoduššího než sjet s koněm doprostřed potoka, kde jeho kopyta nezanechala žádné stopy, a zase z vody vyjet tam, kde byl břeh skalnatý a opět na něm žádné stopy nemohly zůstat. Když vjela do lesa, vyhnula se hlavní cestě a místo toho si vybrala jednu z téměř neviditelných zvířecích stezek, vedoucích k potoku. Jakmile se na ni dostala, zahladila své stopy, jak jen uměla nejlépe. I když to přece jen nebylo úplně dokonalé, věřila, že Karamona u ní něco takového ani ve snu nenapadne, a vůbec se neobávala toho, že by její stopy našel.

Kdyby Crysania věděla, že se svým bratrem jede také Raistlin, možná by si nebyla tak jistá, protože se někdy zdálo, že mág zná její mysl lépe než ona sama. Crysania to však nevěděla, a tak jela dál jen zvolna, aby dopřála svému koni trochu odpočinku a sobě čas na to, aby si ještě o něco lépe promyslela své plány.

V jedné ze sedlových brašen měla mapu, kterou ukradla z Karamonova

stanu. Na mapě byla vyznačená malá vesnice, ukrytá hluboko v horách. Byla tak malá, že ani neměla jméno - alespoň na mapě ne. Přesto však byla jejím cílem. Chtěla tam dosáhnout dvojího — změnit čas a dokázat Karamonovi, jeho bratrovi a sobě samotné, že je víc než jen zbytečné a vlastně i nebezpečné zavazadlo. Prokázala by svou vlastní cenu.

Zde, v této vesnici, Crysania chtěla znovu obnovit kult starých bohů.

Ta myšlenka ovšem nebyla nijak nová. Bylo to něco, o co se chtěla pokusit už dlouho, ale z celé řady důvodů to ještě neudělala. Prvním důvodem bylo to, že jí jak Karamon, tak Raistlin jednoznačně zakázali využívat v táboře její kněžskou moc, ať už by šlo o cokoli. Oba se báli o její život, protože sami byli v mládí svědky upalování čarodějnic. (Raistlin se sám mohl stát jejich obětí, kdyby ho Sturm s Karamonem nebyli zachránili.)

Crysania měla dost rozumu na to, aby pochopila, že nikdo z vojáků nebo z jejich rodin by jí nevěřil — všichni byli v hloubi duše přesvědčení o tom, že je čarodějnice. Pak ji ale napadlo, že kdyby se jí podařilo dostat k lidem, kteří o ní nic nevědí, vysvětlit jim, kdo je a odkud přichází, předat jim zprávu, že bohové lidi neopustili, ale že lidé opustili je, pak by ji následovali tak, jako následovali o dvě stě let později Zlatolunu.

Dokud ji však hluboce nezasáhla Raistlinova tvrdá slova, nenašla v sobě odvahu jednat. I teď, když se den chýlil ke konci a ona pomalu vedla koně zšeřelým lesem, stále slyšela jeho hlas a viděla záblesk v jeho očích, když ji napomínal.

Zasloužila jsem si to, přiznala si Crysania. Přestala jsem věřit. Pokoušela jsem se využít svých "půvabů" abych ho přivedla k sobě, místo toho, abych využila svého příkladu a přivedla ho k Paladinovi. Povzdechla si a nepřítomně si prohrábla prsty rozcuchané vlasy. Kdyby jeho vůle nebyla tak silná, podlehla bych.

Její obdiv k mladému arcimágovi, už tak dost hluboký, se dál zvětšoval — právě tak, jak to Raistlin předvídal. Crysania se rozhodla, že musí vrátit Raistlinovi víru v sebe samu a dokázat, že je hodná jeho důvěry a pozornosti. I když byla sama, hodně zrudla, když si pomyslela, co si o ní asi musí myslet. Kdyby se ale vrátila do tábora se zástupem těch, kteří uvěřili, nejenže by mu dokázala, že čas může být změněn i tím, že skuteční kněží vstoupí do světa, kde předtím žádní nebyli, ale také by mohla dostat šanci rozšířit své učení v řadách Karamonovy armády.

Když o tom přemýšlela a dávala svým plánům stále zřetelnější podobu, Crysania byla sama se sebou v mnohem větším míru než kdykoli za celé ty měsíce, co pobývali v tomto čase. Konečně něco dělala úplně sama. Nejela za Raistlinem, ani jí to nepřikázal Karamon. Nálada se jí o hodně zlepšila. Podle vlastního odhadu se měla do vesnice dostat ještě před západem slun-

ce.

Cesta, po které jela, už dlouho stoupala po úbočí hory. Náhle stoupání skončilo a cesta se sklonila dolů. Vedla do malého údolí mezi horami. Crysania zadržela koně. Tam dole, uhnízděná v údolí, byla vesnice, která byla jejím cílem." Něco jí na té osadě připadalo divné, ještě však nebyla tak ostříleným cestovatelem, aby se naučila v takových věcech důvěřovat svým instinktům. Soustředila se jen na to, aby se do vesnice dostala před soumrakem, a tak toužila po tom, aby mohla začít svůj plán okamžitě provádět, že znovu vyskočila na koně a vydala se po cestě do údolí. Rukou přitom svírala Paladinův medailon, který měla zavěšený kolem krku.

"A co uděláme teď?" zeptal se Karamon. Stál ve třmenech a rozhlížel se kolem, po proudu i proti proudu.

"Ty jsi tady odborník na ženy," opáčil Raistlin.

"Tak dobře, udělal jsem chybu," zavrčel Karamon. "Hádat se nám ale nepomůže. Za chvíli se setmí a potom už její stopu nenajdeme. Nemohl bys konečně přijít s nějakým rozumným návrhem?" řekl kysele a záštiplně se na bratra zadíval. "A jako Černokněžník taky nic nesvedeš?"

"Kdyby to šlo, tak bych jako ‚černokněžník' něco svedl už dávno," odsekl popuzeně Raistlin. "Co asi tak mám podle tebe udělat? Vyčarovat ji jen tak ze vzduchu nebo ji hledat v křišťálové kouli? Kdepak, tak zase plýtvat silami nehodlám. Kromě toho to nebude nutné. Máš mapu? Jinak řečeno, dokázal sis na ni vzpomenout?"

"Mám mapu," řekl zasmušile Karamon, vytáhl z opasku mapu a podal ji bratrovi.

"Můžeš klidně napojit koně a nechat je odpočinout," řekl Raistlin a seskočil ze sedla. Karamon také slezl z koně a odvedl zvířata k potoku, zatímco Raistlin studoval mapu.

Když Karamon uvázal koně ke keři a vrátil se ke svému bratrovi, slunce už zapadalo. Raistlin držel mapu až skoro u nosu, jak se ji snažil studovat i navzdory přicházející noci. Karamon slyšel, jak jeho bratr zakašlal a zabalil se do svého cestovního pláště.

"Neměl bys být v noci venku," řekl stroze Karamon.

Raistlin znovu zakašlal a kysele se na něj ušklíbl. "Budu v pořádku."

Karamon pokrčil rameny a zadíval se přes bratrovo rameno na mapu. Raistlin ukázal štíhlým prstem na malou tečku uprostřed horského úbočí.

"Tady je," řekl.

"Ale proč? Proč by chodila do nějaké takové vesnice, kde je jenom hlad a bída a jinak nic?" zeptal se Karamon, zamračený a překvapený. "To nedává žádný smysl."

"Protože pořád ještě nechápeš, proč tam jede," konstatoval Raistlin. Rozvážně svinul mapu a zadíval se do slábnoucího světla. Mezi jeho obočím se objevila tmavá rýha.

"A proč tedy?" vybídl ho skepticky Karamon. "Co je to za veliké tajemství, o kterém tady pořád mluvíš? O co tady jde?"

"Dostala se do velkého nebezpečí," řekl náhle Raistlin a jeho chladný hlas byl podbarvený hněvem. Karamon se na něj vyděšeně zadíval.

"Cože? Jak to víš? Copak to vidíš..."

"Nic nevidím, ty mizerný pitomče, to je snad jasné," odsekl přes rameno Raistlin. Byl už na nohou a šel rychlými kroky ke koni. "Přemýšlím! Používám svůj mozek! Jde do té vesnice jenom proto, aby tam hlásala starou víru. Jde tam proto, aby jim pověděla o skutečných bozích."

"U Propasti!" zaklel Karamon a oči se mu rozšířily. "Máš pravdu, Raiste," řekl poté, co několik okamžiků přemýšlel. "Když o tom teď uvažuji, vlastně jsem ji několikrát slyšel o tom mluvit. Ale nikdy jsem si nemyslel, že by to mohla myslet vážně."

Když ale uviděl, že jeho bratr odvazuje koně od stromu a chystá se nasednout, rozběhl se k němu a chytil jeho koně za uzdu. "Počkej, Raiste! Teď přece nic dělat nemůžeme! Musíme počkat do rána." Ukázal směrem k horám. "Víš přece stejně dobře jako já, že potmě se po těch zatracených cestách jet neodvážíme. Mohlo by se stát, že by některý z našich koní stoupl do nějaké díry a zlomil si nohu. A to už vůbec nemluvím o tom, co v těch bohy zapomenutých lesích vlastně žije."

"Pokud by šlo jenom o světlo, mám svoji hůl," řekl Raistlin a sáhl po Magiově holi, skryté v koženém pouzdře u jeho sedla. Když se však chtěl narovnat, celého ho zkroutil záchvat kašle. Mág se jen bezmocně chytil sedla, lapaje po dechu.,

Karamon čekal, dokud křeč nepolevila. "Podívej, Raistline," řekl, teď už o něco jemněji, "bojím se o ni stejně jako ty, ale přesto si myslím, že to trochu přeháníš. Buďme rozumní. Přece jenom nejede do hor plných skřetů. To magické světlo k nám přiláká úplně všechno, co v těchto lesích jenom je, všechno se k nám seběhne, jako se můry slétávají ke světlu. Koně jsou zchvácení. Ty také nejsi příliš schopný pokračovat, natož abys bojoval, kdyby na to přišlo. Utáboříme se tady na noc, ty si odpočineš a ráno se vydáme dál."

Raistlin mlčel, ruce položené na sedle, a díval se na svého bratra. Vypadalo to, že se chystá protestovat, ale potom ho opět přepadl kašel. Ruce se mu svezly k bokům a mág si opřel čelo o bok koně, jako by vyčerpáním ani nemohl mluvit.

"Máš pravdu, bratře," řekl, když popadl dech.

Udivený tím náhlým projevem slabosti, Karamon chvíli dokonce uvažoval o tom, že by šel svému bratrovi pomoci, včas se ale zadržel — něco takového by mělo za následek jen další ukázku bratrovy ironie. Jako by se nic nestalo, začal rozvazovat bratrovy pokrývky. Přitom něco říkal, vlastně ani sám nevěděl co.

"Rozložím to a ty si odpočineš. Možná bychom mohli rozdělat i malý oheň a ty by sis mohl ohřát ten tvůj nápoj proti kašli. Mám tady nějaké maso a trochu zeleniny, Garic mi to nachystal." Karamon mluvil dál, už si ani neuvědomoval, že mluví. "Podusím to a bude to zase jako za starých časů."

"Bohové!" Na okamžik se zastavil a usmál se. "I když jsme nikdy nevěděli, odkud přijdou další peníze, jedli jsme v těch dobách docela dobře! Pamatuješ si to? Mívali jsme takové koření - ty jsi ho vždycky měl. Hodilo se to do hrnce... Co to ale bylo?" Karamon se zahleděl do dálky, jako by si myslel, že svýma očima pronikne mlhami času. "Pamatuješ si na to, o čem mluvím? Používáš to při svých kouzlech. Ale dušené maso je s tím skvělé... To jméno, zatraceně... bylo to jako to naše — majorie, majara? Cha!" Karamon se nervózně zasmál, "nikdy nezapomenu na to, jak nás ten tvůj starý učitel nachytal, že vaříme z jeho magického koření! Myslel jsem si, že přijde o žaludek."

Karamon si povzdechl a vrátil se ke své práci, usilovně škubaje řemeny bratrových zavazadel. "Víš, Raiste," řekl po chvíli tiše, "jedl jsem od těch dob skvělá jídla na nádherných

místech — v palácích a v elfích lesích a tak různě, ale tam tomu se nic nevyrovnalo. Rád bych to zkusil znovu, protože bych chtěl vědět, jestli by to bylo takové, jaké si to pamatuji. Bylo by to jako za starých časů..."

Ozvalo se zašustění látky. Karamon se zastavil. Uvědomil si, že jeho bratr otočil hlavou v černé kápi a upřeně ho pozoruje. Polkl a snažil se soustředit na uzly, které se snažil rozvázat. Nechtěl se tak lehce učinit zranitelným, ale teď mu nezbývalo než čekat na Raistlinovo sarkastické napomenutí.

Ozvalo se další tiché zašustění a Karamon ucítil, jak se mu v dlani ocitlo něco měkkého — malý váček.

"Majoránka," tiše zašeptal Raistlin. "To koření se jmenuje majoránka."

5. kapitola

Teprve když Crysania vjela do vesnice, uvědomila si, že něco není v pořádku.

Karamon by si toho bezpochyby všiml už v okamžiku, kdy by se z vrcholu kopce na vesnici poprvé podíval. Všiml by si, že z kuchyňských ohnišť nestoupá žádný dým. Všiml by si nepřirozeného ticha — nebylo slyšet ani matky, svolávající své děti, ani dusot kopyt dobytka, sháněného z polí, ani hlasy sousedů, vyměňujících si veselé pozdravy po dlouhém dni plném těžké práce. Všiml by si, že se dým nevznáší ani nad kovářovým stavením, a znepokojeně by si uvědomil, že v oknech nesvítí jediná svíce. Kdyby potom zvedl oči, s obavami by pozoroval hejna mrchožravých ptáků, kroužících na nebi...

Toho všeho by si Karamon, Tanis Půlelf, Raistlin nebo kdokoli jiný z nich všiml, a kdyby skutečně musel vstoupit do vesnice, vstoupil by do ní s rukou na meči nebo s obranným zaklínadlem na rtech.

Crysania však bez rozmýšlení vjela do osady, a teprve když se začala rozhlížet kolem, aby zjistila, kde všichni jsou, ucítila první záchvěv strachu. Pak se do jejích myšlenek vkradl rozčilený a podrážděný křik těch velkých ptáků a ona si náhle uvědomila jejich přítomnost. Zamávali křídly a pomalu odletěli do houstnoucí temnoty, nebo splynuli se stíny, usazení na větvích stromů.

Crysania seskočila ze sedla před stavením, které podle vývěsního štítu bylo hostincem. — Přivázala koně k nějakému sloupku a došla ke dveřím. Pokud to byl hostinec, byl hodně malý, byl však dobře postavený, čistý, se závěsy v oknech — jeho pohostinný vzhled však v podivném tichu působil velmi, velmi zvláštním dojmem. Z oken nevycházelo žádné světlo. Osadu rychle pokrývala tma. Crysania otevřela dveře. Příliš jí to ale nepomohlo, dovnitř stejně viděla jen stěží.

"Je tu někdo?" váhavě zavolala. Při zvuku jejího hlasu ptáci venku chraptivě zakrákali. Crysania se zachvěla. "Je tu někdo? Chtěla bych pokoj..."

Její hlas však pomalu odumřel. Už nepochybovala o tom, že to místo je prázdné, opuštěné. Že by snad všichni odešli, aby se připojili k vojsku? Crysania už viděla vesnice, kde se něco takového stalo. Když se však rozhlédla kolem, uvědomila si, že v této vesnici jde o něco úplně jiného. Ti lidé by za sebou nic nezanechali, snad jen nábytek — všechen svůj majetek by vzali s sebou.

A tady ten stůl přece byl prostřený k večeři...

Když se její oči přizpůsobily šeru a ona popošla o několik kroků dál do

místnosti, spatřila sklenice stále ještě plné vína a otevřené láhve, stojící na stolech. Žádné jídlo tam nebylo. Některé z talířů ležely rozbité na zemi vedle hromádky ohlodaných kostí. Dva psi a kočka, pobíhající kolem, jí napověděli, jak se ty talíře dostaly na podlahu.

Z místnosti vedly schody do poschodí. Crysania chvíli uvažovala o tom, že se tam vypraví, už jí na to ale nezbyla odvaha. Nejdříve se porozhlédne po městečku. Přece tam někdo musí být, někdo, kdo jí řekne, co se děje.

Vzala ze stolu lampu a zapálila ji zápalkou, kterou vytáhla ze své torny. Pak vyšla na ulici, kterou už pohltila téměř naprostá tma. Co se vlastně stalo? Kde jsou všichni? Nevypadalo to, že by osada byla napadena. Nikde nebyly žádné stopy po boji — žádný rozbitý nábytek, žádná krev, žádné poházené zbraně.

Když vyšla ze dveří hostince, její neklid ještě vzrostl. Kůň sebou při pohledu na ni neklidně trhl. Crysania potlačila náhlou touhu vyskočit do sedla a ujíždět pryč tak rychle, jak jen to bylo možné. To zvíře bylo unavené, bez odpočinku dál nemohlo. Crysania si to uvědomila, odvázala koně a zavedla ho do stáje za hostincem. Byla prázdná. Ne, že by to bylo neobvyklé — v těchto dobách byli koně přepychem. Stáj však byla plná slámy a byla tam i voda, takže hostinec byl přinejmenším připravený na pocestné. Crysania pověsila lampu na hák, odsedlala vyčerpaného koně a vytřela ho slámou. Věděla, že to dělá hodně neobratně, ale dělala to poprvé.

Kůň se však zdál být spokojený, a když odcházela, už žvýkal oves, který našel v korytu.

Dívka vzala lampu a vrátila se na prázdnou, tichou ulici. Nahlížela do prázdných domů, dívala se do ztemnělých krámků. Nic. Nikdo. Pak najednou uslyšela jakýsi zvuk. Srdce se jí na okamžik zastavilo a světlo lampy v její třesoucí se ruce se zachvělo. Crysania se zastavila, naslouchala a pokoušela se sama sebe přesvědčit, že to byl jen nějaký pták nebo zvíře.

Ne, ozvalo se to znovu. A znovu. Byl to divný zvuk, jakoby zaškrábání, následované tupým buchnutím. Další zaškrábání, další tlumená rána. Zcela jistě na tom nebylo nic hrozného ani hrozivého. Crysania však stále ještě stála uprostřed ulice, aniž by příliš toužila vydat se k místu, odkud ten zvuk přicházel, a zjistit, co se tam vlastně děje.

"Hlouposti!" řekla si přísně. Rozhněvaná na sebe samotnou, zklamaná z toho, že její plán nejspíš selhal, a pevně rozhodnutá zjistit, co se děje, Crysania směle vyrazila kupředu. Zároveň ale s neklidem zjistila, že její ruka jakoby o své vlastní vůli sevřela medailon jejího boha.

Zvuk sílil. Řada domů a malých krámků skončila. Crysania zabočila za roh a snažila se jít co nejtišeji, když vtom si uvědomila, že asi měla zhasnout lampu. Ta myšlenka však přišla příliš pozdě. Světlo už dopadlo na

postavu, která způsobovala ty podivné zvuky. Ten člověk se otočil, zastínil si rukou oči a zadíval se na Crysanii.

"Kdo jsi?" ozval se mužský hlas. "Co chceš?" Hlas nezněl vyděšeně, jen byl naplněný nesmírnou únavou, jako by dívčina přítomnost pro muže byla dalším nesnesitelně těžkým břemenem.

Namísto odpovědi Crysania přistoupila blíž k tomu člověku. Konečně totiž zjistila, co to bylo za zvuk. Byl to zvuk lopaty, nabírající hlínu. Muž držel lopatu v ruce, neměl však s sebou žádné světlo. Bezpochyby pracoval tak usilovně, že si ani nevšiml, že přišla noc.

Crysania zvedla lampu, aby její světlo ozářilo ji i toho muže, a zvědavě si ho prohlížela. Byl mladý, ještě mladší než ona — mohl mít snad dvacet let. Byl to skutečně člověk, měl bledou, vážnou tvář, a na sobě šaty, které mohly být úborem kněze, kdyby nebyly pokryté jakýmisi podivnými znameními. Když přišla ještě blíž, Crysania si všimla že se muž potácí. Kdyby se neopíral o lopatu, zabořenou do hlíny, byl by upadl. Místo toho se však o ni opíral, jako by byl naprosto vyčerpaný.

Crysania zapomněla na všechen strach a rozběhla se k němu, aby mu pomohla. K jejímu nesmírnému úžasu ji však muž pohybem ruky zastavil.

"Nechoď ke mně!" vykřikl.

"Cože?" zeptala se užasle Crysania.

"Nechoď ke mně!" opakoval ještě naléhavěji. Lopata ho však už neudržela na nohou. Klesl na kolena a sevřel si rukou břicho, jako kdyby trpěl nesnesitelnou bolestí.

"Nic takového neudělám," řekla Crysania, protože si uvědomila, že ten mladík je buď nemocný nebo zraněný. Rychle k němu přiskočila a už ho chtěla vzít kolem pasu, aby mu pomohla vstát, když její pohled spočinul na tom, co mladík dělal.

Strnula, oči rozšířené hrůzou.

Zasypával hrob, hromadný hrob.

Podívala se do té obrovské jámy a spatřila tam množství těl - mužských, ženských, dětských. Nebylo na nich ani stopy po zranění, ani kapka krve. Přesto však byli mrtví — celá vesnice tam leží mrtvá, uvědomila si otupěle Crysania.

A pak se otočila a viděla mužovu tvář, kapky potu perlící se mu na čele, oči lesknoucí se horečkou. Pochopila.

"Snažil jsem se tě varovat," řekl unaveně a přitom se téměř dusil. "Černá horečka."

"Pojď se mnou," řekla Crysania a hlas se jí třásl zármutkem. Otočila se zády k hrůzné jámě a vzala mladíka za paže. Bránil se jen slabě.

"Ne! Nedělej to!" prosil ji. "Dostaneš to i ty. Zemřeš... za několik ho-

din."

"Jsi nemocný. Potřebuješ si odpočinout," řekla. Nedbala na jeho protesty a vedla ho pryč.

"Ale ten hrob..." zašeptal a jeho vyděšené oči zabloudily k ztemnělému nebi, na kterém kroužila hejna černých ptáků. "Nemůžeme jejich těla..."

"Jejich duše jsou s Paladinem," řekla Crysania, ačkoli sama jen s námahou překonávala nevolnost, která se jí zmocnila při představě hrůzných hodů, které na tom místě měly zanedlouho začít. Už teď slyšela triumfální krákání. "Jsou to jen prázdné schránky, co tam teď leží. Oni vědí, že živí mají přednost."

Mladík vzdychl, byl však příliš slabý na to, aby se s Crysanii přel, takže jen sklonil hlavu a opřel se rukou o Crysaniina ramena. Všimla si, že je neuvěřitelné hubený — když se o ni opřel, sotva cítila nějakou váhu. Napadlo ji, jak dlouho to asi je, co se naposledy pořádně najedl.

Pomalu opustili místo, kde byl vykopaný ten hrob. "Můj dům je tamhle," řekl a vyčerpaně ukázal na malou chaloupku na kraji vesnice.

Crysania přikývla. "Řekni mi, co se stalo," řekla, aby odvedla své i jeho myšlenky od plácání mohutných křídel, které se ozvalo za jejich zády.

"Moc toho není, co bych ti mohl říct," řekl a celý se zachvěl pod náporem zimnice. "Přichází to náhle, bez varování. Včera si děti ještě hrály na zahradách a večer už umíraly v náručích svých matek. Ke stolům, prostřeným k večeři, už nikdo nezasedí. Dnes ráno ti, kteří se ještě mohli hýbat, vykopali ten hrob, svůj vlastní hrob..."

Hlas mu selhal a jeho tělo se zkroutilo bolestí.

"Budeš v pořádku," řekla Crysania. "Uložím tě do postele, dám ti vodu a budeš spát. Já se za tebe budu modlit..."

"Modlit!" zasmál se hořce mladík. "Já jsem jejich kněz." Mávl rukou směrem k hrobu. "Viděla jsi, co dokázaly modlitby?"

"Tiše, šetři si sílu," řekla Crysania, když došli ke knězovu domku. Pomohla mladíkovi do postele, zavřela dveře, a když si všimla, že na ohništi je naskládané dříví, zapálila ho plamenem své lampy. Brzy se rozhořel. Crysania zapálila svíce a pak se vrátila ke svému pacientovi. Jeho horečnaté oči sledovaly každý její pohyb.

Přitáhla si k jeho posteli židli, nalila vodu do mísy a navlhčila v ní kus plátna. Pak si sedla k mladíkovi a položila chladný obklad na jeho rozpálené čelo.

"I já jsem kněz," řekla mu a dotkla se medailonu, který nosila kolem krku. "Budu se za tebe modlit ke svému bohu, aby tě uzdravil."

Odložila misku s vodou na malý stolek u postele a položila ruce na mladíkova ramena. Potom se začala modlit. "Paladine..."

"Cože?" přerušil ji a sevřel její ruku svou horkou dlaní. "Co to děláš?"

"Uzdravím tě," řekla Crysania a jemně a trpělivě se na něj usmála. "Jsem kněžka boha Paladina."

"Paladina!" Mladík zkřivil obličej bolestí, pak se nadechl a nevěřícně se na ni zahleděl. "Tak jsem to předtím slyšel správně. Ale jak můžeš patřit k jeho kněžím? Říká se, že zmizeli těsně před Pohromou."

"To je dlouhý příběh," odpověděla Crysania a přetáhla přes mladíkovo chvějící se tělo pokrývku. "Řeknu ti ho později. Teď ale musíš věřit tomu, že jsem skutečně jednou z kněžek toho velkého boha a že tě uzdravím."

"Ne!" vykřikl mladík a sevřel jí ruku tak silně, že to zabolelo. "I já jsem klerik, kněz bohů Hledačů. Pokusil jsem se své lidi uzdravit — " jeho hlas se zlomil — "ale nemohl jsem nic dělat. Všichni zemřeli!" Zavřel oči v bolesti a naprostém zoufalství. "Modlil jsem se! Bohové... mě nevyslyšeli."

"To proto, že se modlíš k falešným bohům," řekla rychle Crysania a natáhla ruku, aby mladíkovi odhrnula z čela vlasy zmáčené potem. Otevřel oči a upřeně se na ni zadíval. Svým způsobem to byl hezký muž, vážný a vzdělaný. Oči měl modré a vlasy zlatavé.

"Vodu," zašeptal rozpukanými rty. Crysania mu pomohla posadit se. Žíznivě se napil z misky a Crysania ho znovu uložila na postel. Ještě se na ni chvíli díval, pak zavrtěl hlavou a unaveně zavřel oči.

"Ty něco víš o Paladinovi, o starých bozích?" zeptala se tiše Crysania.

Mladík otevřel oči. Náhle se v nich objevil záblesk života. "Ano," řekl hořce, "znám je. Vím, že zničili naši zemi. Vím, že na nás seslali bouře a nemoci. Vím, že v naší zemi uvolnili zlé síly. A pak odešli. Opustili nás, když jsme je potřebovali nejvíce."

Teď bylo na Crysanii, aby na něj užasle hleděla. Čekala popírání, nedůvěru, možná i nevědomost, a věděla, že to všechno dokáže překonat. Ale toto? Tento zoufalý hněv? Na něco takového nebyla připravená. Očekávala pověrčivé davy a našla hromadný hrob a umírajícího mladého kněze.

"Bohové nás neopustili," řekla a hlas se jí třásl horlivostí. "Jsou zde, čekají jen na slova modlitby. Zlo, které vstoupilo na Krynn, sem povolali ve své pýše a nevědomosti sami lidé."

Crysania si s největší živostí vzpomněla na příběh o Zlatoluně, která uzdravila umírajícího Elistana a tak ho obrátila na starou víru. Ta vzpomínka ji naplnila posvátným nadšením. Uzdraví tohoto mladého muže, obrátí ho na svou víru...

"Pomohu ti," řekla. "Pak budeš mít čas na vyprávění a budeš mít čas na to, abys pochopil."

Crysania znovu poklekla vedle jeho postele, sevřela v dlani Paladinův medailon a znovu se začala modlit. "Paladine..."

Čísi ruka jí hrubě zacloumala a odtrhla jí prsty od medailonu. Crysania vyděšeně zvedla oči. Byl to ten mladý klerik. Napůl seděl, byl nesmírně zesláblý, třásl se horečkou, ale stále ještě na ni upřeně hleděl očima, které byly klidné a neúprosné.

"Ne," řekl pevně, "ty musíš pochopit. Nemusíš mě přesvědčovat. Já ti věřím!" S hořkým a zasmušilým úsměvem se podíval do tmy nad sebou. "Ano, Paladin je s tebou. Cítím jeho sílu a moc. Je možné, že s blížící se smrtí se mé oči otevírají."

"To je výborné!" vykřikla nadšeně Crysania. "Mohu..."

"Přestaň!" Kněz zalapal po dechu, její ruku však nepouštěl. "Poslouchej mě! Protože ti věřím, odmítám ti dovolit, abys mě uzdravila!"

"Cože?" Crysania na něj jen nechápavě zírala. Pak pokračovala: "Jsi nemocný, blouzníš," řekla pevně. "Nevíš, co říkáš."

"Vím," řekl ten muž. "Podívej se na mě. Jsem při smyslech? Ano?"

Crysania si ho pozorně prohlédla a musela přikývnout.

"Ano, musíš to uznat. Nejsem... blázen. Jsem při vědomí, vím, co říkám."

"Ale proč tedy..."

"Protože," řekl tiše a bylo znát, že každé vydechnutí mu působí značnou bolest, "protože jestli je Paladin zde - a já tomu věřím — tak proč dopustil, aby se tohle stalo? Proč nechal mé lidi zemřít? Proč dopouští takové utrpení? Proč ho způsobuje? Odpověz mi!" Vztekle jí zacloumal. "Odpověz mi!"

Její vlastní otázky! Raistlinovy otázky! Crysania cítila, že její rozum klopýtá v temnotách. Jak by mu mohla odpovědět, když sama na ty otázky zoufale hledala odpověď?

Ochromenými rty opakovala Elistanova slova: "Musíme věřit. Nemůžeme znát úmysly bohů, nemůžeme je chápat..."

Mladík klesl na postel, unaveně zavrtěl hlavou a i Crysania zmlkla, bezmocná tváří v tvář takovému nezkrotnému, šílenému hněvu. Tak jako tak ho ale uzdravím, rozhodla se. Je slabý a nemocný na těle i na duši. Nemůžeme očekávat, že pochopí...

Pak si povzdechla. Ne. Za jiných okolností by ji Paladin snad vyslyšel. Nyní si ale Crysania uvědomila, že její bůh zůstane k jejím modlitbám hluchý. Ve své božské moudrosti si vezme toho mladíka k sobě a všechno se vysvětlí.

Teď tomu tak ale být nemohlo.

Crysania si najednou ke svému zoufalství uvědomila, že čas nelze změnit, alespoň ne takto a ne jejím přičiněním. Zlatoluna navrátí lidem víru ve staré bohy v době, kdy ten hrozný hněv pomine a lidé budou ochotni naslouchat, přijmout nové věci a věřit jim, ale ne dříve.

Její selhání ji naprosto zničilo. Stále ještě klečíc u postele, skryla tvář do dlaní a prosila, aby jí bylo odpuštěno za to, že nebyla ochotná něco přijmout a pochopit.

Na vlasech ucítila jemný dotek. Zvedla oči. Mladý kněz se na ni vyčerpaně usmíval.

"Je mi to líto," řekl jemně a jeho rozpraskané rty se zachvěly. "Je mi líto, že tě musím zklamat."

"Rozumím ti," řekla tiše Crysania, "a udělám to, co si budeš přát."

"Děkuji," odpověděl. Pak dlouho mlčel a Crysania slyšela jen jeho namáhavé dýchání. Začala vstávat, vtom ale ucítila, jak jeho ruka sevřela její. "Udělej pro mě něco," zašeptal.

"Cokoli," řekla a donutila se usmát, ačkoli ho přes slzy sotva viděla.

"Zůstaň tu se mnou, když umírám..."

6. kapitola

Stoupám po schodech, které vedou na lešení. Hlavu mám skloněnou. Stále se ještě snažím osvobodit, přestože vím, že je to zbytečné — už celé dny a týdny se snažím osvobodit, ale marně.

Černý plášť se mi plete pod nohy. Zakopl jsem. Někdo mne chytá, padám, ale ta ruka mne vleče dál. Došel jsem na vrchol lešení.

Přede mnou je katův špalek, celý černý zaschlou krví. Jak zoufale se pokouším vyprostit ruce z pout. Kdybych je jen mohl uvolnit! Mohl bych použít svou magii — mohl bych uniknout, uniknout...

"Neunikneš!" směje se můj kat a já poznávám, že jsem to já sám, kdo promluvil. Je to můj smích! Je to můj hlas! "Poklekni, směšný čaroději! Ulož si hlavu na ten studený a krvavý polštář!"

Ne! Křičím hrůzou a hněvem a zoufale zápasím se svými pouty, není mi to však nic platné. Zezadu mě sevřela čísi ruka a strhává mě na kolena. Moje zmítající se tělo se dotýká té chladné a slizké věci! Stále ještě zápasím, křičím a svíjím se, stále mě jejich ruce tlačí k zemi.

Přes hlavu mi přehazují černou kápi... Slyším, jak se kat blíží, slyším, jak mu černý plášť šustí kolem kotníků, slyším, jak se jeho sekera zvedá, zvedá...

"Raiste! Raistline! Probuď se!"

Raistlin otevřel oči. Díval se k obloze, ochromený panickým děsem, a v tu chvíli neměl ani ponětí o tom, kde je a kdo ho vzbudil.

"Raistline, co se stalo?" opakoval ten hlas.

Sevřely ho pevné ruce a známý hlas, prostoupený soucitem, zapudil jedovatý svist padajícího ostří katovy sekery...

"Karamone!" vykřikl Raistlin a chytil se bratra. "Musíš mi pomoci! Zastav je! Nedovol jim, aby mě zabili! Zastav je! Zastav je!"

"Tiše, Raiste, já jim nedovolím, aby ti ublížili," zašeptal Karamon, přitiskl si bratra k sobě a prsty ho hladil po měkkých hnědých vlasech. "Tiše, jsi v pořádku. Jsem tady, hned u tebe."

Raistlin položil hlavu na bratrovu hrať, a když slyšel pomalý, pravidelný tep jeho srdce, zhluboka a rozechvěle vydechl. Pak zavřel oči a rozvzlykal se jako dítě.

"Není to zvláštní?" řekl odevzdaně o něco později, když jeho bratr přiložil na oheň a postavil na něj velký hrnec s vodou. "Jsem největší mág, jaký kdy žil, a nějaký hloupý sen ze mě udělá vřískající děcko."

"Však jsi jenom člověk," zabručel Karamon, skláněje se nad hrncem.

Soustředěně ho pozoroval, jako to dělá každý, kdo se pokouší přinutit vodu, aby se co nejrychleji začala vařit. Pak pokrčil rameny. "Sám jsi něco takového přece říkal."

"Ano... jsem člověk!" opakoval hněvivě se třesoucí Raistlin, zachumlaný do svých černých šatů a cestovního pláště.

Karamon se po něm při těch slovech zneklidněle ohlédl, protože si vzpomněl, co mu Par-Salian a ostatní mágové řekli na Konkláve, které se konalo ve Věži Vysoké magie. *Tvůj bratr se chce postavit bohům! Chce se stát jedním z nich!*

Zatímco se však Karamon díval na svého bratra, Raistlin si přitáhl kolena blíž k tělu, obejmul je rukama a unaveně si o ně opřel hlavu. Karamon ucítil v hrdle podivné sucho a živě si vybavil teplý a nádherný pocit, který ho zaplavil, když se k němu jeho bratr uchýlil pro pomoc. Pak se ale Karamon raději znovu otočil ke svému vaření.

Raistlin náhle prudce zvedl hlavu.

"Co to bylo?" zeptal se v tom stejném okamžiku Karamon. Také on ten zvuk zaslechl a vstal.

"Vím já," řekl tiše Karamon, pozorně naslouchaje. Pak se velký muž tiše a s překvapující rychlostí rozběhl ke svým věcem, popadl meč a vytáhl ho z pochvy.

V téže chvíli Raistlinovy prsty sevřely Magiovu hůl, která mu ležela po boku. Jako kočka vyskočil na nohy a vodou z hrnce uhasil oheň. Tma se na ně snesla s jemným zasyčením, jak uhlíky na ohništi naposledy zapraskaly a zhasly.

Oba bratři čekali, než se jejich oči přizpůsobí tmě, tiše stáli a naslouchali.

Potok, u kterého tábořili, bublal a šuměl mezi skalami, větve skřípaly a listy šelestily, jak lesem proletěl první závan ostrého větru a pronikl do samého srdce podzimní noci. To, co zaslechli, však nebyl ani vítr ve větvích stromů, ani voda.

"Tam," zašeptal Raistlin, když k němu bratr pomalu došel. "Je to v lese na druhé straně potoka."

Byl to divný, škrábavý zvuk — jako by se někdo bezúspěšně snažil proniknout neznámým územím. Trvalo to několik okamžiků, pak nebylo slyšet nic a pak se to zase ozvalo znovu. Buď to byl někdo, kdo ten kraj vůbec neznal, anebo to bylo něco velkého, neohrabaného, v těžkých botách.

"Skřeti!" sykl Karamon.

Sevřel jílec meče a podíval se na bratra. Roky temnoty, odcizení, žárlivosti a nenávisti — to všechno v jediném okamžiku zmizelo. Museli čelit společnému nebezpečí a znovu byli jedním člověkem, jako jím byli v těle

své matky.

Karamon opatrně vstoupil do potoka. Mezi stromy se objevil červený měsíc, Lunitár — byl však v novu. Podobal se čerstvě přistřiženému knotu a světla vydával jen pramálo.

Karamon měl strach, že si na nějakém kameni vyvrtne kotník, a tak postupoval jen velmi obezřetně. Raistlin šel za ním. V jedné ruce držel teď už zhaslou hůl a druhou se opíral o bratrovo rameno.

Přešli potok tak tiše, jako. vítr, šeptající nad vodou, a vylezli na protější břeh. Zvuk stále ještě neutichl. Bezpochyby ho vydávalo něco živého. Slyšeli to šustění i ve chvílích, když vítr nefoukal.

"Zadní stráž skřetí jednotky," řekl Karamon na půl úst, otočený tak, aby ho bratr mohl slyšet.

Raistlin přikývl. Skřetí nájezdníci za sebou na cestě, po které jeli k vesnici, kterou chtěli přepadnout, obvykle nechávali hlídky. Protože to byla činnost víc než nudná a znamenala, že se hlídkující skřeti nemohli účastnit zabíjení a drancování, vždycky zbyla na ty nejníže postavené — ty nejméně schopné a nejvíce postradatelné členy bandy.

Raistlin náhle sevřel Karamonovu paži a na okamžik ho zastavil.

"Crysania!" zašeptal mág. "Ta vesnice! Musíme se dozvědět, kde ti skřeti jsou."

Karamon se ušklíbl. "Dostanu ho živého!" řekl a názorně předvedl, jak by sevřel krk hypotetického skřeta.

Raistlin se zlověstně usmál. "A já ho budu vyslýchat," řekl s gestem neméně významným.

Bok po boku se oba bratři plížili po stezce. Co nejpečlivěji se drželi ve stínu, aby se jim od přezek nebo od meče neodrazil ani jediný paprsek měsíčního světla. Stále ještě ten zvuk slyšeli. Čas od času utichal, ale pokaždé se ozval znovu. Zůstávalo to pořád na stejném místě. Ať už to byl kdokoli nebo cokoli, nemělo to o nich ani to nejmenší tušení. Postupovali stále blíž k té věci, až už byli — pokud to tedy mohli odhadnout - přímo před tím.

Teď už věděli, že místo, odkud k nim ten zvuk doléhal, je v lese, asi dvacet stop od cesty. Raistlin se rychle rozhlédl a jeho bystré oči si všimly úzké stezky. V měsíčním světle byla stěží viditelná, oddělovala se od té, po které šli, a vedla k potoku — nejspíš zvířecí stezka. Bylo to to nejlepší místo pro stopaře, kteří by tam mohli ležet, aniž by je někdo spatřil, rychle odtud vyrazit na cestu, pokud by se rozhodli zaútočit, a stejně rychle se z ní zase ztratit, pokud by se nepřítel ukázal být příliš silný.

"Počkej tady!" ukázal Karamon Raistlinovi.

Odpovědí mu bylo zašustění bratrovy černé kápě. Karamon natáhl ruku, zachytil se nízké převislé větve a vydal se do lesa. Šel pomalu a téměř ne-

hlučně a držel se několik stop od stezky vedoucí do lesa.

Raistlin se postavil ke stromu. Štíhlými prsty zajel do jedné ze skrytých kapes a spěšně přilepily kousek síry k malé kuličce netopýřího guana. V jeho mysli se objevila slova zaklínadla a Raistlin si je zvolna opakoval. Navzdory soustředění si však dokonale uvědomoval slabé zvuky bratrových kroků.

Přestože se Karamon snažil jít co nejtišeji, Raistlin dobře slyšel vrzání válečníkovy kožené zbroje, cinkání kovových přezek a praskání větví pod jeho nohama, které ho pomalu odnášely stále dál od jeho čekajícího bratra. Naštěstí však jejich oběť vydávala takový hluk, že se k ní Karamon musel dostat nezpozorován...

Noc prořízl příšerný výkřik, následovaný hrozným řevem a šviháním ohýbaných větví, tak silným, jako by se lesem prodíral celý pluk skřetů...

Raistlin vyrazil kupředu.

Pak se ozval něčí hlas: "Raiste! Pomoc! Aáááá..."

Ještě větší rámus, zvuk větví narážejících jedna na druhou, tupé údery...

Raistlin popadl cípy svého pláště a rozběhl se po stezce. Na opatrnost dávno zapomněl. Stále ještě se před ním ozýval bratrův křik. Byl ztlumený listím a větvemi, ale zároveň byl čistý, ne zdušený nebo poznamenaný bolestí.

Arcimág se hnal lesem, pohrdaje větvemi, které ho šlehaly do obličeje, i šlahouny, které se mu omotávaly kolem nohou.

Náhle se vřítil na jakousi mýtinu. Rychle se zastavil a skrčil se u jednoho ze stromů. Před sebou spatřil nějaký pohyb — obrovský temný stín, který jako by se vznášel ve vzduchu a plul několik stop nad zemí. S tou příšerou něco zápasilo, křičelo z plných plic a strašlivě klelo — podle hlasu to musel být Karamon!

"Ast kinarann Soth—aran, Suh kali Jalaran," zazpíval Raistlin zaklínadlo a vyhodil kuličku, kterou držel v ruce, do korun stromů. Ve větvích okamžitě zazářilo prudké světlo a zaburácel dunivý výbuch. Koruny stromů začaly hořet a plameny ozářily podivnou scénu, odehrávající se na palouku pod nimi.

Raistlin se vrhl kupředu s magickými slovy na rtech. Z prstů mu vyšlehly fialové blesky.

V naprostém úžasu se zastavil. Před ním byl jen klející Karamon, visící za jednu nohu na laně, které bylo nahoře omotané kolem silné větve. Vedle něj se vyděšeně zmítal divoký králík, stejně jako Karamon visící za jednu nohu na stromě.

Raistlin zíral na svého bratra jako na zjevení. Karamon křičel o pomoc a pomalu se otáčel ve větru, zatímco se kolem něj snášelo k zemi hořící listí.

"Raiste!" křičel jako o život. "Sundej mě... Já chci..."

Znovu se otočil a ocitl se tváří v tvář svému naprosto šokovanému bratrovi. S tváří zrudlou, jak se mu do hlavy nahrnula krev, se Karamon rozpačitě usmál. "Past na vlky," řekl.

Lesem zářilo jasné oranžové světlo. Plameny se mihotaly na válečníkově meči, který ležel tam, kde ho Karamon upustil, a jiskřily na jeho lesklé zbroji, jak se pomalu otáčel ve vzduchu, visící na laně. Míhaly se i v panikou zachvácených očích lapeného králíka.

Raistlin se rozesmál.

Teď bylo na Karamonovi, aby užasle zíral na svého bratra. Když se opět otočil hlavou k Raistlinovi, začal usilovně kroutit krkem, aby viděl mága hlavou nahoru a nohama dolů. Na tváři se mu objevil nešťastný, prosebný výraz.

"Raistline, honem! Sundej mě dolů!"

Raistlin se začal tiše smát. Ramena se mu rozechvěla.

"Raiste, u Propasti, tohle není žádná legrace!" vybuchl Karamon, divoce mávaje rukama. Samozřejmě to nemohlo způsobit nic jiného, než že se přestal otáčet a místo toho se začal houpat ze strany na stranu. Také králík na druhém konci smyčky začal poletovat vzduchem. O to víc sebou ale mrskal a hrabal nožkama ve vzduchu. Netrvalo dlouho a oba začali kroužit opačným směrem, oblétávali jeden druhého a zaplétali se do lan, která je držela ve vzduchu.

"Sundej mě!" řval Karamon. Králík pištěl hrůzou.

To už bylo příliš. Arcimágovi se najednou vrátily vzpomínky na jejich dětství, aby rázem zahnaly tmu a hrůzu, která mu svírala duši tak dlouho, že se to zdálo jako celá věčnost. Znovu byl mladý, plný nadějí a snů. Znovu byl se svým bratrem, tím bratrem, který mu byl blíž než kdokoli jiný, blíž, než mu kdokoli mohl být. Jeho bručivý, tvrdohlavý, milovaný bratr... Raistlin si zakryl dlaněmi obličej, zalapal po dechu a skytaje smíchy spadl do trávy. Smál se tak divoce, že mu z očí tekly slzy.

Karamon na něj zíral jako rozzuřený medvěd — ten sveřepý pohled muže visícího za nohu na stromě však jen zvýšil bratrovo veselí. Raistlin se smál a smál, dokud ho nenapadlo, že by také mohl něčemu v sobě ublížit. Ten smích však chutnal sladce a na chvíli zaplašil temnotu. Raistlin ležel na vlhké trávě, smál se jako šílený a cítil, jak mu veselí proniká tělem jako dobré víno. A pak se rozesmál i Karamon a jeho hromový smích burácel lesem jako jarní bouřka.

Mág se vzpamatoval, teprve když kousek od něj začaly padat kusy hořících větví. Utřel si slzící oči a pomalu vstal, smíchem tak zesláblý, že se stěží udržel na nohou. Jediným pohybem vytáhl malou stříbrnou dýku,

kterou nosil skrytou na zápěstí.

Natáhl se a přeřízl lano, které drželo bratrův kotník. Karamon s těžkým žuchnutím dopadl na zem, kleje přitom jako nejhorší skřet.

Mág s úsměvem na rtech přešel ke králíkovi a přeřízl provaz, kterým nějaký lovec přivázal ubohého hlodavce na větev. Zvířátko bylo šílené strachy, Raistlin ho však jemně pohladil po hlavě, řekl několik slov a králík se pomalu uklidnil, skoro jako by byl v magickém tranzu.

"Dostali jsme ho ale živého," řekl Raistlin a rty se mu zachvěly. Zvedl králíka do vzduchu. "Ale neodvážil bych se tvrdit, že se od něj dozvíme něco důležitého."

Karamon se posadil a třel si naražené rameno. Tvář měl tak rudou, že se mohlo zdát, že spadl do sudu s barvou.

"Opravdu vtipné," brblal a s nevrlým úšklebkem se podíval na malého králíka. Plameny v korunách stromů už zvolna vyhasínaly, jen vzduch byl stále ještě plný kouře a tu a tam hořela tráva. Naštěstí byl vlhký, deštivý večer, takže se oheň nemohl šířit dál do lesa.

"Moc pěkné kouzlo to bylo," zavrčel Karamon a rozhlédl se po zbytcích okolních stromů. S početnými kletbami a vzdechy se namáhavě vztyčil.

"Vždycky se mi líbilo," odpověděl nevzrušeně Raistlin. "Fišpán mě ho tehdy naučil. Pamatuješ se na to?" Podíval se na doutnající stromy. "Řekl bych, že by to starý pán docela ocenil."

Raistlin poodešel s králíkem v náručí od spálených stromů a nepřítomně hladil jeho měkké, hedvábné uši. Králík zavřel oči, ukolébaný mágovými laskavými prsty a hypnotickým mumláním. Karamon vytáhl meč z keře, kam mu předtím spadl, a kulhal za bratrem.

"Ta zatracená smyčka mi úplně ochromila nohu." Postavil se na jednu nohu a druhou několikrát zatřepal, aby se mu v ní krev znovu rozproudila.

Odněkud se přivalila těžká mračna, zakryla hvězdy a zcela zdusila oheň Lunitáru. Plameny ve větvích uhasly a les se ponořil do tmy tak hluboké, že ani jeden z bratrů neviděl na cestu pod nohama.

"Řekl bych, že už nemá cenu se schovávat," řekl Raistlin. "*Širak.*"Krystal na vrcholu Magiovy hole se rozzářil magickým jasem.

Bratři se mlčky vrátili do tábora. Mlčení to však bylo příjemné, přátelské — takové, jaké už nezažili celá léta. Ticho noci už rušilo jenom ustavičné pocházení jejich koní, vrzání a cinkání Karamonovy zbroje a tiché šustění mágova pláště. Jednou se za nimi ozvala těžká rána — nějaká spálená větev se ulomila a spadla na zem.

Když došli do tábora, Karamon zasmušile prohrábl vyhaslé ohniště a podíval se na králíka v Raistlinově náručí.

"Ani bych neřekl, že ho považuješ za snídani."

"Skřetí maso nejím," usmál se Raistlin a položil zvířátko na zem. Jakmile králík ucítil pod nohama chladnou zem, škubl sebou a oči se mu otevřely. Chvíli se kolem sebe rozhlížel a pak bleskurychle zmizel v bezpečí lesa.

Karamon si těžce povzdechl, pak se něčemu tiše zasmál a posadil se na zem kousek od své torny. Stáhl si botu a začal si masírovat pohmožděný kotník.

"*Dulak*," zašeptal Raistlin a hůl zhasla. Položil ji vedle svých věcí, uložil se na deku a druhou si přetáhl přes sebe.

S návratem tmy se ten sen vrátil. Neodešel. Jen čekal.

Raistlin se zachvěl a jeho tělo se náhle roztřáslo chladem. Na čele mu vyrazil pot. Nemohl, neodvážil se zavřít oči. Byl ale tak unavený... tak vyčerpaný. Kolik nocí to je, co nespal?

"Karamone," řekl tiše.

"Ano?" ozval se ze tmy jeho bratr.

"Karamone," řekl Raistlin po chvíli mlčení, "pamatuješ se... na to, jak když jsme byli děti... jsem míval ty hrozné sny?" Hlas mu na chvíli selhal. Rozkašlal se.

Jeho bratr neřekl ani slovo.

Raistlin si odkašlal a pak zašeptal: "A ty jsi mě hlídával.. Bránível jsi mě..."

"Vzpomínám si," řekl tlumený, chraptivý hlas. "Karamone," začal Raistlin, ale už ani nemohl dokončit větu. Bolest a únava byly příliš silné. Tma jako by se nad ním sevřela a sen se vyplazil ze své skrýše.

A pak se ozval cinkot zbroje. Vedle něj se objevil velký, mohutný stín. Kůže zavrzala a Karamon se posadil vedle svého bratra, široká záda opřená o kmen stromu a meč položený na kolenou.

"Spi, Raiste," řekl tiše. Mág ucítil, jak se bratrova těžká, neobratná ruka dotkla jeho ramene. "Zůstanu vzhůru a budu hlídat."

Raistlin se zabalil do svých přikrývek a zavřel oči. Přikradl se k němu spánek, sladký a klidný. Poslední, co si pamatoval, byl pomíjivý přelud z onoho snu, natahující po něm kostnaté ruce - aby byl vzápětí odehnán světlem Karamonova meče.

7. kapitola

Karamonův kůň se neklidně ošil, když se velký válečník naklonil v sedle a zadíval se na vesnici, ukrytou v hlubokém údolí. Zachmuřil se a ohlédl se po bratrovi. Za úsvitu začalo vytrvale pršet a déšť stále ještě těžce a monotónně bušil do bláta kolem nich. Nad jejich hlavami se převalovaly těžké šedé mraky, jakoby podpírány temnými, vysokými stíny stromů. Neslyšeli nic, jen zvuk kapek klouzajících z listů a větví.

Raistlin pokýval hlavou. Pak něco tiše řekl svému koni a rozjel se k vesnici. Karamon ho rychle následoval. Bylo slyšet, jak vytahuje z pochvy meč.

"Nebudeš ho potřebovat, bratře," řekl přes rameno Raistlin.

Kopyta jejich koní se prodírala bahnem cesty a jejich zvuk se v těžkém, deštěm promáčeném vzduchu rozléhal až příliš hlasitě. Navzdory Raistlinovým slovům Karamon pustil jílec meče, až když vjeli mezi první domky vesnice. Tam seskočil z koně, podal uzdu bratrovi a opatrně se vydal k témuž malému hostinci, do kterého večer vstoupila Crysania.

Nahlédl dovnitř a spatřil stůl, prostřený k večeři, a rozbité nádobí. Přiběhl k němu jakýsi pes, začal mu olizovat ruku a vrtěl přitom ocasem. Kočky zmizely pod židlemi a ztratily se ve tmě, jakoby provinile. Karamon nepřítomně pohladil psa a už se chystal vejít dovnitř, když na něj Raistlin zavolal.

"Slyšel jsem koně. Tamhle."

Karamon se s taseným mečem vydal za roh hostince. Za několik okamžiků se vrátil, meč zastrčený v pouzdře a obočí svraštěné.

"Je to ten její," řekl. "Je odsedlaný a dostal vodu i žrádlo."

Raistlin jen kývl, jako by to očekával, a přitáhl si plášť těsněji k tělu.

Karamon se znepokojeně rozhlédl po vesnici. Z okapů odkapávala voda a dveře do hostince se se skřípotem kývaly na zrezivělých pantech. Ze oken domů nezasvítil ani jediný paprsek světla, odnikud se neozýval dětský smích. Nebylo slyšet ani hlasy žen, volajících jedna na druhou, ani bručení mužů, stěžujících si cestou do práce na mizerné počasí. "Raiste, co je to?"

"Mor," řekl Raistlin.

Karamon se zakuckal a okamžitě si přikryl ústa a nos cípem pláště. Raistlin se na něj zpod kápě ironicky usmál.

"Neboj se, bratře," řekl a seskočil z koně. Karamon přivázal obě zvířata ke sloupku u hostince a vrátil se ke svému bratrovi. — "Copak jsi už zapomněl, že s námi je skutečný kněz?"

"Ale kde je ten tvůj kněz?" zamumlal Karamon přes látku, kterou si stále ještě zakrýval tvář.

Mág otočil hlavu a zadíval se na řady tichých, prázdných domů. "Řekl bych, že tamhle," zašeptal. Karamon sledoval jeho pohled a v okně malého stavení na opačném konci vesnice spatřil osamělé světlo.

"Tak to už bych raději šel do tábora plného skřetů," zamumlal Karamon, když docela pomalu kráčeli rozblácenými a opuštěnými ulicemi. Hlas měl ochraptělý strachem, který nebyl s to skrýt. Vyhlídku na to, že zemře s šesti palci ocelové čepele v břiše, by snášel s vyrovnanou myslí. Představa, že může zemřít zcela bezmocný, ničený něčím, s čím nelze bojovat a co se, neviděno, lhostejně vznáší ve vzduchu, však srdce velkého bojovníka naplňovala hrůzou.

Raistlin neodpověděl. Tvář skrýval pod kápí, a jaké mohly být jeho myšlenky, to se Karamon neodvažoval hádat. Dvojice došla na konec ulice. Kolem nich dopadaly na rozbahněnou zem těžké kapky deště. Byli už jen kousek od toho světla, když se Karamon náhodou podíval nalevo od cesty.

"U bohů!" zašeptal, prudce se zastavil a chytil bratra za ruku.

Ukázal na hrob.

Ani jeden z nich nepromluvil. Z hrobu se s rozhněvaným krákáním a plácáním křídel vznesli černí ptáci. Karamon naprázdno polkl. Tvář měl bledou jako křída a spěšně se odvrátil. Raistlin se ještě chvíli díval, rty stisknuté tak silně, že z jeho úst zbyla jen rovná čára.

"Pojď, bratře," řekl chladně a znovu se vydal směrem k malému domu.

Karamon se podíval na osvětlené okno. S rukou na jílci meče si povzdechl a kývl hlavou. Raistlin se lehce opřel do dveří a ty se stejně lehce otevřely.

Na rozházené posteli tam ležel nějaký mladík. Oči měl zavřené a ruce složené na prsou. V jeho nehybné, popelavé tváři byl jen klid a mír, přestože jeho oči byly hluboko zapadlé ve vychrtlém obličeji a rty měl zmodralé chladem smrti. Vedle něho klečela kněžka, oblečená v rouchu, které kdysi mohlo být bílé. Hlavu měla položenou na sepjatých rukou. Karamon chtěl něco říct, ale Raistlin ho zadržel a zavrtěl hlavou. Nechtěl ji vyrušovat.

Bratři stáli mlčky ve dveřích a kolem nich se snášel déšť.

Crysania byla se svým bohem. Zabraná do modliteb si všimla příchodu svých přátel až poté, co ji vrzání a cinkání Karamonovy zbroje vrátilo do skutečnosti. Zvedla hlavu a beze známky překvapení se na ně zadívala. Rozcuchané vlasy se jí svezly z ramen.

Tvář měla klidnou a bez známky napětí, jen pobledlou únavou a zármutkem. Přestože se neodvážila modlit k Paladinovi, aby je přivedl, věděla, že bůh vyslyšel modlitby jejího hlasu i jejího srdce. Ještě jednou sklonila hlavu, aby mu tiše poděkovala, pak si povzdechla a vstala, s obličejem obráceným k oběma bratrům.

Její oči se setkaly s Raistlinovými. Světlo ohně způsobilo, že mágovy zlaté oči zářily i v hloubi jeho kápě. Když konečně promluvila, zdálo se jí, že se její hlas ztrácí v šumění padajícího deště.

"Selhala jsem," řekla.

Raistlina jako by to vůbec neznepokojovalo. Úkosem pohlédl na tělo mladého kněze. "Neuvěřil?"

"Ale uvěřil." Crysania také obrátila oči k mrtvému mladíkovi. "Nechtěl, abych ho uzdravila. Jeho hněv byl... příliš velký." Sehnula se a přetáhla přes nehybnou postavu pokrývku. "Paladin si ho vzal k sobě. Jsem si jistá, že teď už pochopil."

"Pochopil," řekl Raistlin. "A ty?"

Crysania sklonila hlavu. Dlouhé tmavé vlasy jí zakryly tvář. Tak dlouho stála bez jediného slova, že si Karamon, stále ještě nechápaje, nakonec tlumeně odkašlal a nervózně přešlápl.

"Raiste..." začal tiše.

"Mlč," zašeptal Raistlin.

Crysania zvedla hlavu. Vlastně ani Karamona neslyšela. Její oči teď byly tmavě šedé, tak tmavé, že se až zdálo, že chtějí splynout s černí mágova pláště. "Pochopila jsem," řekla pevným hlasem. "Teprve teď jsem pochopila a uvědomila si, co musím udělat. V Ištaru jsem spatřila, jak zanikla víra v bohy. Paladin vyslyšel mé modlitby a řekl mi, co bylo největší a osudnou slabostí Kněze-krále — jeho pýcha. Můj bůh mi řekl, jak se takové chybě mohu vyhnout. Řekl mi, že pokud se ho na to zeptám, odpoví mi.

V Ištaru mi však Paladin také ukázal, jak jsem já sama velice slabá. Když jsem opustila to zlé město a následovala jsem tě sem, byla jsem jen o málo víc než vyděšené dítě, choulící se k tobě uprostřed té hrozné noci. Teď jsem však znovu získala svoji sílu. Tento strašlivý pohled se navždy vryl do mé duše."

Zatímco to říkala, Crysania se pomalu blížila k Raistlinovi. Jeho oči svíraly její svým uhrančivým pohledem. Crysania se viděla v jejich hladkém, lesklém povrchu. Paladinův medailon, který nosila kolem krku, zářil chladným bílým světlem. Tón jejího hlasu nabýval na horlivosti a ruce měla pevně sevřené.

"Budu ten pohled mít před očima," řekla tiše a postavila se před arcimága, "když s tebou projdu Portálem, vyzbrojená svojí vírou a silná ve svém přesvědčení, že ty a já společně navždy vypudíme ze světa temnotu."

Raistlin natáhl ruce a vzal její dlaně do svých. Byly téměř ochromené chladem. Mág je přikryl svýma štíhlýma rukama s dlouhými, žhavými prsty.

"Nemusíme měnit čas," řekla Crysania. "Fistandantilus byl zlý člověk.

Všechno, co kdy udělal, dělal jen pro svůj vlastní prospěch. Nám však na světě záleží, mně i tobě. A jen to už bude stačit k tomu, aby byl konec příběhu jiný, lepší. Já to vím — můj bůh mi to řekl."

Raistlin se usmál svým jemným úsměvem, pozvedl si Crysaniiny ruce k ústům a políbil je, aniž by přitom jeho pohled opustil její oči.

Crysania cítila, jak jí rudnou tváře, a pak se zhluboka nadechla. Karamon ze sebe vydal jakýsi podivný, napůl zdušený zvuk, prudce se otočil a vyšel ze dveří.

Stál v tom tíživém tichu a na hlavu se mu snášel déšť. Karamon cítil, jak mu v hlavě zní jakýsi hlas tónem stejně prázdným a zlověstným jako kapky deště, dopadající na zem u jeho nohou.

Chce se stát bohem. Chce se stát bohem!

Vyčerpaný a sklíčený Karamon v obavách svěsil hlavu. Jeho zájem o armádu, jeho radost z toho, že byl jejím "generálem", jeho zaujetí pro Crysanii a množství dalších drobných starostí mu vytlačily z mysli ten prapůvodní důvod, proč se vlastně vrátil. A nyní se mu to vědomí s Crysaniinými slovy vrátilo a zasáhlo ho jako příval studené mořské vody.

Přesto však nebyl schopen myslet na nic jiného než na to, jaký byl Raistlin tu noc předtím. Jak dlouho už to vlastně bylo, co naposledy slyšel svého bratra takhle se smát? Jak dlouho už to bylo, co naposledy sdíleli takové teplo, takovou blízkost? Živě si vybavil Raistlinovu tvář, jak ji viděl, když chránil bratrův spánek. Arcimág jako by omládl a Karamon si víc než dobře pamatoval na dny jejich dětství a jinošství - na dny, které byly v jeho životě těmi nejšťastnějšími.

Pak ale vystoupila do popředí, nevyzvána, jakási skrytá vzpomínka, jako by se snad jeho duše zvráceně radovala z toho, jak ho může týrat a mást. Znovu spatřil sebe sama v té tmavé cele v Ištaru, kde poprvé pochopil, jak nesmírná je schopnost jeho bratra konat zlo. Vzpomněl si na své tehdejší rozhodnutí, že jeho bratr musí zemřít. Pomyslel na Tasslehoffa...

Raistlin to ale všechno vysvětlil! Přece mu to v Ištaru všechno řekl. Karamon znovu začal kolísat.

Co když se Par-Salian mýlil, co když se oni všichni mýlili? Co když Raist a Crysania skutečně mohou zachránit svět před dalšími podobnými hrůzami a utrpením?

"Jsem jenom žárlivý, nabručený hlupák," zamumlal sám pro sebe Karamon a třesoucí se rukou si utřel z tváře dešťovou vodu. "Možná, že ti staří čarodějové jsou všichni zrovna takoví jako já a jeden jako druhý na něho žárlí."

Tma kolem něj zhoustla a mraky nad jeho hlavou potemněly. Místo šedi

jim nyní vládla neproniknutelná čerň. Déšť znovu zesílil. Ze dveří vyšel Raistlin. Crysania šla po jeho boku a držela se jeho paže. Měla na sobě svůj těžký plášť a šedobílou kápi měla přehozenou přes hlavu. Karamon si odkašlal.

"Vynesu ho ven a uložím ho k těm ostatním," řekl chraptivým hlasem a vydal se ke dveřím. "Pak ten hrob zasypu."

"Ne, bratře," řekl Raistlin. — "Ne. Takový pohled nesmí zůstat skrytý pod zemí." Shodil si z hlavy kápi a nedbaje prudkého lijáku zvedl tvář k nebi. "Tento pohled musí hořet v očích bohů! Kouř jejich zkázy vystoupí až k nebesům a její zvuk bude znít v božských uších!"

Karamon se otočil, šokovaný tím neočekávaným výbuchem, a zadíval se na svého bratra. Raistlinova hubená tvář byla téměř stejně stažená a bledá jako tvář mrtvého kněze a jeho hlas byl plný hněvu.

"Pojď se mnou," řekl, vytrhl ruku z Crysaniina sevření a dlouhými kroky zamířil ke středu vesnice. Crysania ho následovala. Rukou si přidržovala kápi, aby jí ji prudký vítr nestrhl z hlavy. Karamon šel poslední, mnohem pomaleji než dvojice před ním.

Raistlin se zastavil uprostřed rozblácené, deštěm promáčené ulice a obrátil se ke Crysanii a svému bratrovi.

"Karamone, přiveď koně — naše i Crysaniina. Odveď je do toho lesa za vesnicí —" mág mávl rukou tím směrem — "zavaž jim oči a pak se vrať sem." Karamon na něj jen nechápavě zíral. "Udělej to!" nařídil mu Raistlin ostrým, rezavým hlasem. Karamon udělal, co mu bratr nařídil, a odvedl koně pryč. "Teď zůstaň tady," pokračoval mág, když se jeho bratr vrátil. "Zůstaň stát tam, kde jsi, a nepřibližuj se ke mně, ať se děje cokoli." Podíval se na Crysanii, která stála kousek od něj, a pak se jeho oči vrátily ke Karamonovi. "Ty mi rozumíš, bratře."

Karamon beze slova přikývl, natáhl se a jemně vzal Crysanii za ruku.

"Co se děje?" zeptala se a pokusila se Karamonovi vytrhnout.

"Chce použít svou magii," odpověděl Karamon. Raistlin po něm však vrhl ostrý, pánovitý pohled a Karamon ztichl. Crysania se náhle přitiskla k velkému válečníkovi, vyplašená podivně dychtivým výrazem Raistlinova obličeje, a celá se roztřásla. Karamon ji vzal kolem ramen, ani na okamžik nespouštěje oči ze svého křehkého bratra. Tak spolu stáli v hustém lijáku, dívali se na Raistlina a téměř ani nedýchali, aby arcimága nevyrušili.

Raistlin zavřel oči. Obrátil obličej k nebi a zvedl ruce dlaněmi k černým mrakům. Jeho rty se pohnuly, několik okamžiků ho však skoro neslyšeli. Pak ale náhle začali rozumět slovům, která arcimág říkal, přestože se jim zdálo, že ani nezvýšil hlas. Mluvil podivným a hrozivým jazykem magie. Stále znovu a znovu opakoval tatáž slova a hlas mu přitom klesal a zase

stoupal v tichém zpěvu. Slova se neměnila, způsob, jakým je vyslovoval, však byl pokaždé jiný.

V údolí se rozhostilo tíživé ticho. V Karamonových uších umlkl i šelest padajícího deště. Jediné, co slyšel, byl bratrův tichý zpěv a podivná, neznámá melodie jeho hlasu. Crysania se přitiskla ke Karamonovi ještě o něco těsněji. Velký válečník ji konejšivě pohladil po ramenou.

Čím déle jeho bratr zpíval, tím víc se do válečníkovy duše vkrádal strach. Nemohl se zbavit pocitu, že ho něco neúprosně táhne k Raistlinovi, že k sobě arcimág přitahuje celý svět - ačkoli se velký muž ani nepohnul z místa. Když se však znovu podíval na svého bratra, ten pocit se vrátil s ještě větší silou.

Raistlin stál ve středu světa, ruce natažené k nebi, a všechen zvuk, všechno světlo, ba dokonce i sám vzduch jako by se dychtivé vrhaly do jeho náručí. Země se pod Karamonovýma nohama vzepjala a začala se zmítat ve vlnách, které náhle zamířily k arcimágovi.

Raistlin zvedl ruce ještě výš a jeho hlas nepatrně zesílil. Pak se mág náhle odmlčel a po chvíli ticha pronesl pomalu a pevně celé zaklínadlo, jedno slovo po druhém. Zvedl se vichr a země se otřásla. Karamon cítil, že se celý svět žene k jeho bratrovi, a co nejpevněji se zapřel nohama o zem v panickém strachu, že i on bude stržen do temného víru, jehož středem byl arcimág.

Raistlinovy prsty zamířily k šedému nebi, kypícímu bouřkovými mračny. Jeho tělem proudila síla, čerpaná z chladného vzduchu a promoklé země. Z jeho prstů vyšlehly stříbrné blesky a udeřily do mraků. Odpovědí mu byl nesmírný rozeklaný blesk, jasnější než samo slunce. Jen nepatrně se dotkl malého stavení, ve kterém leželo tělo mladého kněze. Ozval se ohlušující výbuch a starý domek se ztratil v obrovské kouli modrobílého ohně.

Raistlin znovu promluvil a z jeho prstů znovu vyšlehly stříbrné blesky. Znovu bylo odpovědí světlo z nebes, tentokrát však zasáhlo samotného mága! Nyní to byl Raistlin, kdo se ztratil v rudých a zelených plamenech.

Crysania vykřikla a pokoušela se vyprostit z Karamonova sevření. Karamon si však dobře pamatoval bratrova slova a vší silou ji držel, aby se nerozběhla k mágovi.

"Dívej se!" zašeptal a pevně ji stiskl. "Ty plameny se ho ani nedotkly!"

Raistlin, stojící uprostřed plamenů, zvedl svou hubenou pravici k nebi a jeho černý plášť kolem něj zavířil, jako by se mág najednou ocitl ve středu zuřící bouře. Znovu promluvil. Z jeho těla vyrazily ohnivé prsty plamenů, osvětlily temnotu, rozletěly se po mokré trávě a v pekelném reji zavířily na hladině nesčetných kalužin, jako by je někdo polil olejem. Raistlin stál uprostřed jako hlava obrovského kola, jehož paprsky byly z plamenů.

Crysania se už ani nepohnula. Zcela ji přemohl děs a hrůza, jaké ještě nikdy nezažila. Křečovitě se držela Karamona, ten jí však nemohl poskytnout žádnou útěchu. Drželi se jeden druhého jako vyděšené děti, zatímco kolem nich vířily plameny. Oheň se hnal ulicemi a jedno stavení po druhém vybuchovalo a ztrácelo se v příšerném požáru.

Purpurový, červený, modrý a zelený magický oheň se vzepjal k obloze, ozářil nebe a zaujal místo mraky zakrytého slunce. Černí ptáci se vyděšeně rozprchli, když se strom, na kterém se usadili, náhle změnil v pochodeň.

Raistlin znovu promluvil, už naposledy. Se zábleskem čistého bílého světla se z nebe snesl oheň a pohltil těla v hromadném hrobě.

Od plamenů vyrazil prudký závan větru, narazil na Crysanii a shodil jí z hlavy kápi. Do dívčiny tváře udeřila vlna palčivého žáru. Kouř ji dusil a ona už nemohla dýchat. Všude kolem ní padaly spršky jisker a u jejích nohou se objevily první plameny. Zdálo se, že i ji nakonec oheň pohltí, nic se jí však ani nedotklo. Ona i Karamon stáli v bezpečí uprostřed hořící vesnice. V tu chvíli si Crysania uvědomila Raistlinův pronikavý pohled, upírající se přímo na ni.

Mág stál přímo uprostřed ohnivého pekla a ukazoval na ni prstem.

Crysania zalapala po dechu a přitiskla se ke Karamonovi.

Raistlin znovu zvedl svoji ruku. Kolem jeho těla vířil černý plášť, zmítaný vichrem ohnivé bouře, kterou arcimág vytvořil. Jeho ruka znovu ukázala na Crysanii.

"Ne!" vykřikl Karamon a pokusil se ji zadržet. Crysania se však jemně zbavila válečníkova sevření a vydala se k Raistlinovi, nespouštějíc z něho oči.

"Přistup ke mně, Ctěná dcero!" Přes chaos k ní dolehl Raistlinův hlas a ona cítila, že ta slova znějí v jejím srdci. "Projdi skrz plameny a okusíš moc bohů..."

Žár ohně, který arcimága obklopoval, spálil a sežehl její duši. Crysanii se zdálo, že její kůže musí v každém okamžiku zčernat a rozpadnout se. Slyšela, jak jí žárem praskají vlasy. Ohnivá bouře ji vysála dech z plic a bolestivě je sežehla. Záře ohně ji však neodolatelně přitahovala, plameny před ní tančily a lákaly ji dál a Raistlinův tichý hlas ji vedl do jejich středu.

"Ne!" Crysania zaslechla, jak Karamon za jejími zády vykřikl, nebyl však pro ni zhola ničím, ani něčím tak nevýznamným jako zvuk jejího tepu. Došla ke stěně z plamenů. Raistlin natáhl ruku, Crysania však na chvíli zaváhala.

Jeho ruka hořela! Viděla, jak se kroutí žárem, rozpraskaná a zčernalá.

"Přistup ke mně, Crysanie..." šeptal jeho hlas.

Crysania natáhla ruku a rozechvěle ji strčila do plamenů. Několik oka-

mžiků cítila jen prudkou bolest, která jí zastavila srdce. Vykřikla hrůzou a bolestí, když vtom se kolem jejího zápěstí sevřela Raistlinova ruka a protáhla ji ohnivou oponou. Crysania mimoděk zavřela oči.

Do obličeje se ji opřel studený vítr. Nadechla se čerstvého vzduchu. Jediné teplo, které cítila, byl známý žár mágova těla. Otevřela oči a zjistila, že stojí těsně před ním. Zvedla hlavu, podívala se mu do očí... a v srdci ucítila prudkou, ostrou bolest.

Raistlinova hubená tvář se leskla potem a v jeho očích se odrážely modrobílé plameny z hořících těl. Dýchal rychle a povrchně. Zdál se být úplně pohlcený svojí magií, jako by zcela zapomněl na své okolí. Ve tváři měl výraz naprostého vytržení, nadšení a triumfu.

"Pochopila jsem," zašeptala sama k sobě Crysania a vzala mágovy ruce do svých. "Pochopila jsem. Proto mne tedy nemůže milovat. Má jen jedinou lásku, a tou je jeho magie. Jen této lásce všechno dá a jen pro tu je ochoten všechno obětovat."

Ta myšlenka bolela, byla to však bolest skoro příjemná, mdlá a zasmušilá.

"Opět je mi příkladem," řekla sama pro sebe a její oči se naplnily slzami. — "Příliš dlouho jsem se zabývala malichernostmi tohoto světa, malostí mě samotné. Měl pravdu, cítím moc bohů. A musím jich být hodná — jich i jeho."

Raistlin zavřel oči. Crysania se k němu tiskla a cítila, jak z jeho těla odchází magie, jako by z otevřené rány odtékala krev jeho života. Ruce mu klesly k bokům. Mračno ohně, které je obklopovalo, se několikrát zachvělo a pak zmizelo.

S povzdechem, který byl vlastně jen sotva slyšitelným vydechnutím, Raistlin klesl na kolena na spálenou zemi. Znovu začalo pršet. Crysania slyšela, jak dešťové kapky syčí na ještě doutnajících zbytcích zničené vesnice. Do vzduchu se vznesly kotouče páry, pronikly skrz černé kostry někdejších domů a jako duchové jejich mrtvých obyvatel zaplavily ulici.

Crysania poklekla k arcimágovi a rukou odhrnula z jeho tváře dlouhé hnědé vlasy. Raistlin otevřel oči a zadíval se na nijako by ji však ani nepoznával. Dívka spatřila v jeho očích hluboký, nemizící zármutek - zármutek člověka, který směl vstoupit do říše nebezpečné, smrtící krásy a který se nyní znovu ocitl uprostřed šedivého, deštěm zmáčeného světa.

Mág se malátně předklonil. Hlavu měl svěšenou a bezvládnýma rukama se dotýkal země. Crysania se podívala na Karamona, který k ní právě doběhl.

"Jsi v pořádku?" zeptal se jí.

"Já ano," zašeptala. "Co je s ním?"

Společně zvedli Raistlina na nohy. Zdálo se, jako by si vůbec neuvědomoval jejich přítomnost. Třásl se vyčerpáním a musel se opřít o svého bratra.

"Bude v pořádku. Takhle to vypadá skoro vždycky." Karamon se odmlčel a pak zašeptal: "Vždycky? Co to vůbec říkám? V životě jsem nic takového neviděl! Ve jménu bohů -" Karamon se s hrůzou zadíval na svého bratra - "Nikdy jsem ještě neviděl takovou moc! Nevěděl jsem to. Nevěděl..."

Podpíraný bratrovýma silnýma rukama se Raistlin opřel o válečníkovu hruď. Rozkašlal se, lapal po dechu a zalykal se, že až nebyl schopen se udržet na nohou. Karamon ho pevně sevřel. Kolem jejich nohou vířila mlha a dým a na rozbahněnou ulici padal hustý déšť. Čas od času bylo slyšet praskání hořícího dřeva a syčení vody, padající do plamenů. Když záchvat pominul, Raistlin zvedl hlavu a v jeho očích se znovu objevil život. I paměť se mu vrátila.

"Crysanie," obrátil se k dívce, "požádal jsem tě o to, protože musíš mít pevnou víru ve mne a v mou moc. Pokud v našem snažení uspějeme, Ctěná dcero, pak projdeme Portálem a s očima otevřenýma vstoupíme do Propasti — místa nepředstavitelných hrůz."

Crysania se neovladatelně roztřásla. Stála jen několik kroků od Raistlina a jeho lesknoucí se oči ji držely v neúprosném sevření.

"Musíš být silná, Ctěná dcero," pokračoval soustředěně Raistlin. "Proto jsem tě vzal na tuto výpravu. Prošel jsem řadou zkoušek a ty jsi jimi musela projít také. V Ištaru jsi prošla zkouškou vody a větru. Ve Věži jsi prošla zkouškou temnoty a nyní jsi prošla zkouškou ohně. Očekává tě však ještě jedna zkouška, Crysanie, a ty na ni musíš být připravená, jako na ni musíme být připravení my všichni."

Mág zavřel oči a zavrávoral. Karamon svého bratra zachytil, zvedl ho a odnášel ho k čekajícím koním. Tvář měl náhle zasmušilou a ztrhanou.

Crysania se rozběhla za nimi, s pohledem upřeným na Raistlina. Navzdory zjevnému vyčerpání byl na jeho tváři výraz nesmírného klidu a posvátného vytržení. "Co se mu stalo?" zeptala se.

"Spí," odpověděl Karamon. Hlas měl hluboký a chraptivý a bylo v něm skrytého něco podivného, Crysania však nemohla přijít na to, co by to mohlo být.

Když došli ke koním, Karamon se na okamžik zastavil a ohlédl se.

Ze zuhelnatělých trosek vesnice stoupal dým. Kostry domů se zřítily do hromad čistého bílého popela — a ze stromů zbyly jen matně je připomínající oblaka kouře, směřující k zasmušilému nebi. Viděli, jak déšť pronikl popelem, změnil ho na bláto a odplavil ho pryč. Mlha se roztrhala na cáry a

vichřice odvála poslední kotouče dýmu. Vesnice zmizela, jako by nikdy neexistovala. Crysania se zachvěla, přitáhla si plášť těsněji k tělu a obrátila se ke Karamonovi, který právě usazoval Raistlina do sedla a třásl jím, aby mág procitl natolik, že se dokázal udržet v sedle.

"Karamone," zašeptala Crysania, když se k ní válečník vrátil, aby jí pomohl. "Co myslel Raistlin tou další zkouškou? Všimla jsem si, jak jsi vypadal, když to řekl. Ty o tom něco víš? Rozumíš mu?"

Karamon dlouho neodpovídal. Kousek od nich se omámeně kymácel v sedle Raistlin. Nakonec sklonil hlavu a znovu usnul. Když pomohl Crysanii, Karamon došel ke svému koni a vyskočil do sedla. Dojel k bratrovi, natáhl se a chytil uzdu, která vypadla z bezvládných rukou spícího mága. Pak se vydali zpět k horám, stoupali stále výš a výš do mlhy a deště, a Karamon se ani jednou neohlédl.

Mlčel a opatrně vedl jejich koně po horské stezce. Vedle něj se Raistlin zakymácel v sedle a byl by spadl na zem, kdyby ho Karamon včas nezachytil.

"Karamone?" zavolala na něj tiše Crysania, když dorazili na vrchol kopce.

Válečník se otočil a podíval se na dívku. Povzdechl si a obrátil oči k jihu, kde kdesi v dálce ležel Thorbardin. Vzdálený obzor zakrýval val temných a zlověstných mračen.

"Jedna stará pověst říká, že než se Huma střetl s Královnou Temnot, bohové ho podrobili několika zkouškám. Prošel zkouškou větru, zkouškou ohně a zkouškou vody. A nakonec," řekl tiše Karamon, "musel projít zkouškou krve."

Humova píseň

Skrze krev a ohně záři, sklizeň to dračí,
putoval Huma, provázen sny o Draku Stříbrném,
jelenu, žijícím po věky, znamení pravé cesty.
Konečně dospěl k cíli, k chrámu daleko na východě,
co leží tam, kde západ začíná.
Tam Paladin se objevil
v nesmírné záři přejasných hvězd,
by všem oznámil, jak hrozná je cesta, před Humou ležící
Však věděl veliký bůh, že duše lidí naplněny jsou touhou,
že věčnost za světlem touží putovat.
A věděl bůh, že přitom stáváme se tím
Čím není nám dáno být.

KNIHA 3

Stopy v písku..

Fistandantilova armáda pokračovala dál na jih a dorazila do Kargotu právě tehdy, když z korun stromů spadl poslední list a nad zem se vznesla chladná ruka nastupující zimy.

Břehy Novomoře armádu zastavily, ale Karamon, který věděl, že se musí dostat na druhou stranu, měl už připravený plán. Předal vedení hlavní skupiny svému bratrovi a jen se svými nejvěrnějšími a nejlépe vycvičenými muži se vydal ke břehům Novomoře. Spolu s ním se na cestu vydali i kováři, dřevorubci a truhláři, kteří se k armádě připojili.

Karamon postavil své hlídky ve městě Kargotu. Snil o tomto městě celý svůj život — svůj minulý život. Tři sta let po Pohromě to bylo živé přístavní město plné shonu, ale nyní, sto let po tom, co obrovská hora udeřila do tváře Krynnu, to bylo město ztracené ve spoustě zmatku. Kargot býval malým zemědělským městečkem uprostřed Solamnijských plání, které si nyní nemohlo zvyknout na to, že se za jeho branami objevilo moře.

Karamon se díval dolů, kde na strmých útesech náhle končily křižující se cesty, a nečekaně si vzpomněl na Tarsis. Pohroma zanechala město napospas poušti, s loděmi ležícími jako mrtví ptáci na dně ztraceného přístavu, zatímco zde v Kargotu Novomoře omývalo vše, co bylo před časem na souši.

Karamon toužebně pomyslel na všechny ty opuštěné lodi v Tarsu. V Kargotu sice bylo několik lodí, ale nebylo jich zdaleka tolik, kolik by jich býval potřeboval. Poslal proto rychle své muže po okolí s jediným cílem — aby buď některé lodě koupili, nebo najali rychlé veslice, pokud možno i s posádkou. Ti, kteří dopluli do Kargotu, byli kováři a řemeslníci, kteří své lodi přizpůsobili co největšímu nákladu, aby mohli v krátké době přeplout přes úžiny Bouřlivého moře do Abanasinie.

Karamon dostával každý den zprávy o tom, jak pokračuje vyzbrojování trpasličí armády, jak se Pax Sarkas připravuje na válku, jak si trpaslíci přivezli otroky, aby pro ně dolovali železo, obstarali kovářské práce a vyrobili zbraně a brnění. Zprávy se zmiňovaly i o tom, jak byly vyrobené zbraně dopravovány do Thorbardinu a ukrývány v horách.

Dostával také zprávy od poslů lesních trpaslíků a lidí z Planin. Slyšel o

shromažďování kmenů v Abanasinii, odhodlaných zapomenout na nesnášenlivost, kteří se rozhodli bojovat po jejich boku za své přežití. Také lesní trpaslíci se připravovali. Chystali stejné zbraně jako tupí trpaslíci nebo jejich bratranci horští trpaslíci.

Dokonce měl i zprávy o elfech z Qualinestu. Karamon měl zvláštní pocit, že zprávy, které odtud dostal, mu neposlal nikdo jiný než Solostaran, Mluvčí Sluncí, který právě před týdnem zemřel v Karamonově vlastním čase. Raistlin se jen pohrdavě ušklíbal nad snahou zatáhnout do války i elfy, protože už předem věděl, jaká bude jejich odpověď. Přesto však mág ve skrytu duše doufal, že tentokrát to bude jiné...

Ale nebylo.

Karamonovým mužům se nepodařilo se Solostaranem promluvit. Ještě než sesedli z koní, zasvištěly šípy, zapíchaly se do země a vytvořily kolem nich varovný kruh. Když se podívali do lesa, uviděli napjaté tětivy a další tisíce připravených šípů. Nepadlo ani jediné slovo, poslové už na víc nečekali a odjeli. Šípy vzali s sebou jako odpověď.

Také samotná válka Karamona znepokojovala. Vzpomněl si na rozhovor mezi Raistlinem a Crysanii, který vyslechl, a měl stále silnější pocit, že vlastně dělá jen to, co už se jednou stalo. Také jeho děsilo to pomyšlení, stejně jako jeho bratra, ale z úplně jiného důvodu.

"Mám pocit, jako by ten ocelový obojek, který jsem měl na krku v Ištaru, byl zpátky," zamumlal si pro sebe Karamon jedné noci v hostinci v Kargotu, když přebíral poštu svých poslů. "Jsem zase otrokem, tak jak jsem byl před tím. Ale tentokrát je to horší, protože i když jsem tehdy byl otrokem, měl jsem stále alespoň nějakou svobodu. Mohl jsem se rozhodnout, jestli chci zemřít nebo zůstat naživu. Zdá se mi, že tentokrát mi i ta jediná svoboda schází."

Pro Karamona to byl nesmírně podivný pocit. Dělal a prožíval spoustu věcí, kterým nerozuměl. Rád by to býval vše prohovořil se svým bratrem, ale Raistlin byl v táboře, a i kdyby byli spolu, Karamon si byl jistý, že by se o tom s ním mág odmítl bavit.

Raistlin se v té době soustředil vlastně jen na to, aby získal co nejvíce sil. Za pomoci svých kouzel spálil do posledního stébla vesnici v horách a pak na více než dva dny usnul. Když se probudil z tvrdého spánku, překvapeně si uvědomil, že má nevídaný hlad. Během dalších několika dní snědl tolik jídla, kolik ho nesnědl za celé poslední měsíce. Také jeho kašel docela zmizel, na těle mu přibylo svalů a rychle se mu vracelo zdraví.

Stále ho ale trápily hrozné noční můry, které nedovedly zahnat ani ty nejsilnější léky.

Ve dne i v noci se zabýval jen jedinou věcí. Kdyby tak věděl, jakou

chybu Fistandantilus udělal, chybu, kterou by on mohl napravit.

Na mysl mu přišel divoký nápad. Mág si pohrával s myšlenkou vydat se do budoucnosti a přečíst v ní, co ho čeká. Ale jestliže ho zničení vesnice na dva dny vyčerpalo, kolik sil by ho asi stálo cestování časem? A ačkoli to v současnosti může

trvat jen den nebo dva, než se zotaví, v minulosti mezitím mohou uběhnout celé věky. Nakonec tuto myšlenku zamítl, protože by mu nezbylo dost sil na boj s Královnou.

A pak, když už se téměř odevzdal zoufalství, se před ním objevil spásný nápad...

1. kapitola

Raistlin odhrnul závěs a vyšel ze stanu. Stráže znepokojeně ustoupily. Pohled na mága vždy vyděsil i ty, kteří patřili k jeho osobním strážcům. Nikdo ho nikdy neslyšel přicházet a některým se zdálo, že se zjevuje ze vzduchu. První známka toho, že byl s nimi, byl dotek spalujících prstů na jejich holých ramenou, tichá slova nebo šustot černého roucha.

Mágův stan byl zahalený posvátnou hrůzou, ačkoli z něj nikdy nikdo neslyšel vycházet žádné znepokojivé zvuky. Mnoho z nich to místo pozorně sledovalo, zvláště děti, které tajně doufaly, že zahlédnou netvora, který by se vymanil z mágovy nadvlády, vydal se táborem a vraždil každého na potkání, dokud by mu nedaly kus chleba a rychle si ho ochočily.

Ale nic takového se nikdy nestalo. Mág jen pečlivě chránil a pěstoval svoji sílu. Dnešní noc bude ale jiná, povzdechl si zamračeně Raistlin. Ale nedá se nic dělat.

"Stráž," zamumlal.

"A-ano, pane?" zakoktal se zmatený strážce. Mág mluvil jen zřídka.

"Kde je paní Crysanie?"

Strážce nemohl zakrýt znechucení ve tváři, když odpovídal, že čarodějnice je ve stanu generála Karamona a odpočívá.

"Mám pro ni poslat, pane?" zeptal se Raistlina s takovou neochotou, že se mág nemohl ubránit úsměvu. Umně ho ale skryl pod svou kápí.

"Ne," odpověděl Raistlin a spokojeně nad touto zprávou pokýval hlavou. "A ještě je tu můj bratr, mluvil jsi o něm. Kdy si myslíš, že se vrátí?"

"Generál poslal zprávu, že se vrátí zítra, pane," pokračoval zmateně strážce, protože byl přesvědčený o tom, že mág už vše ví. "Počkáme zde na jeho příjezd a zároveň na příjezd vozů se zásobami. První vůz přijel už dnes." Strážce najednou něco napadlo. "Jestli máte, můj pane, v úmyslu změnit rozkazy, měl bych raději zavolat velitele hlídek."

"Ne, nic takového nemám v úmyslu," odpověděl klidně Raistlin. "Jenom se chci ujistit, že nebudu dnes v noci ničím a nikým rušen. Je to jasné? Jak jsi říkal, že se jmenuješ?"

"Michael, pane," odpověděl strážce. "Jestli je to vaše přání, dám pozor, aby vás nikdo nerušil."

"Dobře," řekl Raistlin. Mág se na chvilku zarazil a zíral na jasnou noční oblohu ozářenou světlem Lunitáru a bezpočtu hvězd. Ze Solináru bylo vidět jenom bledé stříbrné světlo táhnoucí se napříč nebem. Pro Raistlina však byl nejdůležitější měsíc, který mohl vidět jen on — Nuitár, Černý měsíc, černá díra uprostřed zářivých hvězd.

Raistlin přistoupil o kousek blíž ke strážci, sundal si kápi a nechal na

tvář dopadat světlo červeného měsíce. Michael by rád před jeho pohledem ustoupil, ale jeho přísný výcvik Solamnijského rytíře mu včas přikázal, aby zůstal stát.

Raistlin cítil, jak muž ztuhl. Znovu se usmál. Zvedl hubenou ruku a zlehka ji položil na Michaelovu pancířem zakrytou hruď.

"Nikdo ať se neodváží vstoupit dnes v noci do mého stanu," opakoval jemně mág, byl to zvláštní šepot, který se nikdy neminul účinkem. "Ať se stane cokoli! Nikdo - ani paní Crysania, můj bratr nebo kdokoli jiný... nikdo!"

"Ro—rozumím, pane," vykoktal se sebe Michael.

"Možná dnes v noci uslyšíš zvláštní zvuky," pokračoval Raistlin a nespouštěl ze strážce oči. "Prostě si jich nevšímej. Ten, kdo vstoupí do stanu, riskuje svůj vlastní život...i můj!"

"Ano, pane," řekl Michael a polkl. Po čele mu stékal pramínek potu, který se vlivem chladné noci zdál ještě chladivější.

"Ty jsi — nebo jsi byl — Solamnijský rytíř?" zeptal se Raistlin.

Michael se cítil nepříjemně a uhnul pohledem. Otevřel pusu, ale Raistlin zavrtěl hlavou. "Na tom nezáleží. Nemusíš mi to říkat. Ačkoliv sis oholil knír, máš to napsané ve tváři. Abys tomu rozuměl, kdysi jsem jednoho rytíře znal. Přísahej při zákonu Práva a Povinnosti, že uděláš to, oč tě žádám."

"Přísahám při zákonu Práva a Povinnosti!" zašeptal Michael.

Mág přikývl a bylo vidět, že je spokojen. Otočil se a zmizel ve svém stanu. Michael, zbaven toho hrozného pohledu, se vrátil na své místo a otřásl se pod svým těžkým vlněným pláštěm. V poslední chvilce se však Raistlin rozmyslel a rychle se obrátil, až se plášť kolem něj rozvlnil.

"Pane rytíři," zašeptal.

Michael se otočil.

„Jestli někdo vstoupí do mého stanu, vyruší mě z čarování a já to přežiji, najdou tady na zemi jen tvoji mrtvolu. To bude jediná omluva za tvou neschopnost."

"Ano, pane," řekl hlasitě Michael a snažil se, aby jeho hlas zůstal klidný.

"Dobře," dokončil Raistlin, "to je vše, co jsem chtěl." Mág konečně vstoupil do stanu a zanechal Michaela v temnotě. Voják si pomyslel: Jen dobří bohové vědí, co se děje ve stanu za mnou. Přál si, aby tam s ním byl jeho bratranec Garic, s kterým by mohl sdílet tuto strastiplnou stráž. Ale Garic byl s Karamonem. Michael se zahalil do teplého pláště a toužebně se zadíval do tábora, kde plály ohně, odkud vonělo víno a kde byli všichni jeho přátelé, smáli se a vyprávěli si veselé historky. A tady stál Michael, zahalený v husté tmě osvětlené pouze hvězdami, a jediný zvuk, který sly-

šel, bylo vrzání jeho vlastního brnění, pod kterým se jeho tělo zimomřivě chvělo.

Raistlin prošel stanem a zastavil se u velké dřevěné truhly, kterou měl vedle postele. Na truhle byly vyřezané magické symboly. Patřila společně s Magiovou holí k těm několika Raistlinovým věcem, kterých se nikdo nesměl dotknout. Nikdo se ani neodvážil. Zvláště po tom, co ji jednou jeden ze strážců omylem zvedl.

Raistlin neřekl nic, jen ho sledoval, jak ji rychle pustil a zalapal po dechu.

Truhla nepálila, byla naopak chladná. Alespoň tak to svým přátelům řekl onen strážce, třesoucí se hrůzou. Ale nebyl to jenom chlad, co ji obklopovalo, byl to také pocit takového strachu a děsu, že se strážce až divil, že při tom nezešílel.

Od té doby s truhlou hýbal jen Raistlin, ačkoli nikdo nevěděl jak. Vždycky byla v jeho stanu, ale nikdo z nich ji nikdy nenakládal na koně.

Raistlin nadzvedl víko a klidně si prohlížel její obsah — byla v ní čarodějná kniha v modré vazbě, flakónky, zabroušené sklenice, mošny plné magických pomůcek, jeho vlastní černé knihy, sada pergamenových svitků a několik poskládaných černých rouch. V truhle nebyly žádné prsteny nebo magické medailony. Raistlin jimi opovrhoval, byly to pro něj jen symboly slabosti.

Raistlin si rychle prohlédl všechny předměty a zastavil se u tenké knihy, která v náhodném pozorovateli musela vzbudit podiv, proč něco tak světského spočívá mezi předměty tak nezměrné hodnoty. Na knize byl úhledným písmem vyryt nápis, který měl přilákat pozornost — *Kejklířské techniky k pobavení a ohromení!* A pod tím bylo napsáno: *Jak ohromit vaše přátele! Podveďte hlupáky!* Možná toho na obalu knihy bylo napsáno ještě víc, ale pokud tam kdy něco víc bylo, setřely to časté doteky něčích milujících rukou.

Raistlin se na knihu zadíval a na tváři se mu při vzpomínce na věci, které s ní zažil, objevil úsměv. Pak zašátral mezi černými rouchy a vytáhl malou krabičku, také opatřenou magickými znaky. Raistlin odříkal zaklínadlo, které krabičku chránilo před cizíma rukama, a otevřel ji. Uvnitř byla jen jediná věc — ozdobený stříbrný stojan. Mág ho opatrně vyndal, vstal a odnesl ho na stůl blízko vchodu do stanu.

Posadil se do křesla a z jedné ze svých tajných kapes vyndal malý křišťál, který zářil barvami a na první pohled nevypadal jako nic jiného než dětská duhová kulička. Ale při bližším pohledu bylo vidět, že se uvnitř té koule mihotají barvy. Až se zdálo, jako by ty barvy byly živé a pokoušely

se uniknout.

Raistlin kuličku položil na stojan. Vypadala na něm směšně, byla příliš malá. A pak najednou byla její velikost přesná. Kulička vyrostla a stojan se zmenšil.. .nebo snad to byl Raistlin, kdo se zmenšil — najednou se mágovi zdálo, že to je on, kdo vypadá směšně.

Raistlin byl však na takový pocit zvyklý. Věděl, že dračí jablko - to bylo pravé jméno kuličky hrající všemi barvami - vždy způsobilo, že se ten, kdo ho použil, cítil v nevýhodě. Ale Raistlin si už dávno získal jeho poslušnost a naučil se ovládat dračí sílu, která se v něm ukrývala.

Čaroděj se uvolnil, zavřel oči a zcela se oddal magii. Položil ruku na chladný křišťál dračího jablka a začal odříkávat starodávné zaklínadlo.

"Ast bilak moiparalan, Suh akvalar tantangusar."

Z dračího klenotu se pod jeho prsty rozléval nepříjemný chlad, až Raistlina rozbolely kosti. Zaťal zuby a zopakoval kouzelná slova.

"Ast bilak moiparalan, Suh akvalar tantangusar."

Plejáda barev, až dosud jen líně tančící uvnitř skleněné koule, se zuřivě roztočila. Raistlin se upřeně díval do dračího jablka, bojoval s bolestí hlavy a pevně svíral barevný křišťál.

Znovu pomalu zopakoval zaklínadlo.

Barvy se přestaly otáčet a uprostřed se objevilo světlo. Raistlin zamžikal a pak se zamračil. Světlo nemělo být ani bílé ani černé, mělo zářit všemi barvami a zároveň ani jednou, mělo představovat směsici dobra, zla a neutrality, které byly uvnitř dračího jablka svázány k sobě. Tak to alespoň vždy bylo, už od té doby, kdy se poprvé podíval dovnitř a bojoval s dračím jablkem, aby si získal jeho poslušnost.

To světlo, které nyní Raistlin viděl, zdánlivě vypadalo jako to pravé, jen mělo kolem dokola tmavý kroužek. Pozorně si je prohlížel a přísně si zakázal jakoukoli představivost. Ještě více se zachmuřil. Skutečné se kolem okraje rozšířil tmavý stín... byly to stíny... křídel!

Ze světla vystoupil pár rukou. Raistlin neváhal, popadl je a překvapeně vydechl.

Ruce ho táhly takovou silou, že zastihly mága naprosto nepřipraveného, a ten náhle ztratil nad tou věcí vládu. Když ucítil, jak ho ruce vtahují dovnitř dračího jablka, ve kterém nebylo to světlo, jaké očekával a jaké svou vůlí přivolával, trhl sebou, aby se těm rukám vymanil.

"Co to má znamenat?" přísně se dožadoval odpovědi. "Proč se mi vzpíráš? Už jsem si tě přece dávno získal."

Ona volá... Ona volá a my ji musíme poslechnout!

"Kdo volá, kdo je důležitější než já?" zeptal se pohrdavě Raistlin a najednou mu ztuhla krev v žilách.

Naše královna! Slyšíme její hlas, je v našich snech a ruší náš spánek. Pojď, Mistře, dovedeme tě k ní! Pojď, rychle!

Královna! Raistlin se začal třást a nemohl přestat. Když ruce ucítily, že povolil sevření, začaly ho s ještě větší silou táhnout dovnitř dračího jablka. Raistlin se vzpouzel a snažil se urovnat si myšlenky, které se mu roztočily v hlavě stejně rychle jako plejáda barev uvnitř skleněné koule.

Královna! Ale ovšem! Jak je možné, že ho to nenapadlo? Částečně vstoupila na tento svět a pak se vydala mezi draky zla. Kdysi byla z tohoto světa vypuzena díky nesmírné oběti jednoho ze Solamnijských rytířů, hrdiny Humy, a od té doby jak draci zla, tak draci dobra pokojně spali na tajném místě.

Temná královna, Takhisis, Pětihlavý drak, nechala dobré draky nerušeně spát, probudila ty zlé a poslala je do boje, aby jí získali vládu nad světem..

Dračí jablko, symbol rovnováhy zla, dobra a neutrality, ovšem bylo jejími příkazy nanejvýš rozrušeno, protože v této chvíli v něm mělo převahu zlo. Proto svému pánovi vypovědělo poslušnost.

Raistlin zíral dovnitř jablka a přemýšlel, jestli to, co vidí, jsou dračí křídla nebo stíny na jeho vlastní duši.

Na svou otázku však nebyl schopen odpovědět. Všechny tyto úvahy se odehrály v jeho mysli mezi jedním nadechnutím a vydechnutím. Mág si byl jistý pouze v jediném — že vidí svůj vlastní hrob. Kdyby na jediný okamžik ztratil soustředění, navždy by upadl do spárů Královny Temnot.

"Ne, moje královno," zamumlal a pevně stiskl ruce vyčnívající z dračího jablka. "Nebude to tak jednoduché."

Tiše, ale důrazně promluvil k dračímu jablku: "Ještě stále jsem tvůj vládce. Byl jsem to já, kdo tě zachránil ze Silvanestu, ze spárů šíleného elfího krále Loraka. Byl jsem to já, kdo tě bezpečně vynesl ze záhuby Krvavého moře v Ištaru. Jsem Rais..." zaváhal, polkl a v ústech ucítil hořkost, pak ale zaťal zuby a pokračoval, "jsem Fistandantilus, Pán minulého i přítomného, a nařizuji ti, abys mě poslechlo!"

Světlo v dračím jablku se zakalilo. Raistlin hned ucítil, jak jeho ruce ochably. Tělem mu zároveň projel strach i vztek, ale okamžitě potlačil své pocity, pevně ruce stiskl a držel. Povolily.

Uděláme, co budeš chtít, Mistře.

Raistlin zadržel dech, aby si nemusel vydechnout úlevou.

"Velmi správně," řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl přísně, jako když rodič kárá neposlušné děcko. Nesmírně nebezpečné dítě, pomyslel si. Chladně pokračoval: "Musím se spojit se svým učedníkem ve Věži Vysoké magie v Palantasu. Dávejte pozor, co vám nařídím. Přeneste můj hlas ča-

sem. Chci, aby má slova uslyšel Dalamar."

Řekni, co chceš, Mistře. A on tě uslyší, jako slyší hlas vlastního srdce, a ty uslyšíš jeho odpověď.

Raistlin spokojeně přikývl...

2. kapitola

Dalamar zavřel magickou knihu a znepokojeně sevřel ruce v pěst. Byl si jistý, že dělá vše správně, správně vyslovoval magická slova, dokonce je i opakoval v předepsaném počtu. Předměty k tomu určené byly také správné. Vzpomínal si, že už nejméně stokrát viděl Raistlina, jak toto kouzlo prováděl. Přesto to nemohl dokázat.

Unaveně složil ruce do klína, zavřel oči a ve vzpomínkách se vrátil ke svému mistrovi. *Shalafi*, vzpomínal na Raistlina a snažil se vybavit si jeho sametový hlas, přesný tón a rytmus těch zaklínadel a přemýšlel, co jen tak může dělat špatně.

Nepomohlo to. Všechno se zdálo stejné! Co se dá dělat, povzdechl si Dalamar, budu muset počkat, až se vrátí.

Temný elf se postavil, vyslovil magické zaklínadlo a skleněný krystal stojící na Raistlinově stole v knihovně zamžikal. V krbu nehřál oheň, protože v Palantasu byla teplá jarní noc. Dalamar se dokonce odvážil i otevřít okno.

Raistlinovo zdraví bylo stále velmi chatrné, i v jeho nejlepších časech. Neměl čerstvý vzduch příliš rád, a tak raději sedával ve své teplé studovně, zahalen vůní růží a koření a pachem potu. Dalamarovi to nikdy příliš nevadilo, ale byly časy, zvláště pak na jaře, kdy jeho elfí duše zatoužila po přírodě a kdy měl chuť vrátit se navždy domů.

Teď stál u okna a nasával vůni nového života, kterou nepokazil ani děs z Soikanova háje, držícího zvědavce na míle

daleko od Věže, a na malý okamžik si dovolil pomyslet na rodný Silvanest.

Temný elf, ten, kterému nebylo dovoleno spatřit světlo -to byl Dalamar pro svůj vlastní lid. Když ho přistihli nosit černé roucho, na které žádný elf nemohl pohlédnout bez ucuknutí, když ho viděli studovat kouzelnické umění, které bylo lidem jeho postavení a druhu přísně zakázáno, elfí vládci Dalamara spoutali, zacpali mu ústa a zavázali oči.

Dalamarova poslední vzpomínka na Silvanest byla vůně osikových stromů, kvetoucích květin a hlíny. Pamatoval si, že to bylo na jaře.

Vrátil by se, kdyby mohl? Kdykoli stál nahý, vzpomněl si na ně. Ty hnisavé rány, které měl po celém těle, se nikdy nezahojily. To byla cena, kterou musel zaplatit za to, že studoval se *Shalafim*.

Jak řekl velkému Par-Salianovi, Hlavě Řádů, mistrovi z Věže Vysoké magie ve Žďárské cestě, svému vlastnímu mistrovi: "Bylo to víc, než jsem si zasloužil." Temný elf také sloužil jako zvěd mágů všech tří Řádů, kteří Raistlinovi nevěřili a kteří se v celé jejich historii nebáli žádného smrtelní-

ka tak jako právě jeho.

Opustil by toto nebezpečné místo? Vrátil by se domů, do Silvanestu? Dalamar se zachmuřené díval z okna. Při vzpomínce na Raistlina se na jeho rtech objevil hořký úsměv. Dalamarův pohled se neochotně stočil z noční oblohy zpět do knihovny, na řady knih s modrou vazbou, lemující její zdi. Ve vzpomínkách se vrátil k nádhernému, hroznému, překrásnému, strašidelnému pohledu, kterého směl jako Raistlinův učedník být svědkem. Uvnitř své duše cítil chvějící se pocit moci — byl to příjemný pocit, který převážil i s ním spojenou bolest.

Ne, nikdy by se nevrátil. Nikdy...

Dalamara vytrhlo z jeho úvah zazvonění stříbrného zvonku. Zazvonil jen jednou, byl to krátký zvuk, ale pro ty, kdo žili ve Věži, to znělo, jako by vzduchem otřásl hrom. Někdo stál před hlavní branou. Někdo překonal hrůzný háj a stál před samotnými dveřmi do věže!

V jeho mysli se vykouzlila vzpomínka na Par-Saliana a Dalamar měl náhle podivný pocit, že bíle oděný kouzelník stojí před jeho dveřmi. V uších mu zněla slova, která jen před několika dny pronesl před Radou — "Jestli se někdo z vás odváží vstoupit do Věže, zatímco on je pryč, zabiji ho!"

Při pomyšlení na ta slova Dalamar rychle opustil knihovnu, aby se vzápětí se zadrženým dechem objevil u hlavních věžních dveří.

Nebyl to však bílý mág se třpytivýma očima, kdo se před ním objevil. Místo něj tam stála postava oblečená do dračího brnění, s tváří zakrytou šerednou maskou Dračího Velmistra. Postava svírala v ruce černý klenot — noční drahokam - a Dalamar za ní cítil, ačkoli nic neviděl, přítomnost posvátné síly — rytíře smrti.

Dračí Velmistr používal klenot na ochranu před Strážci, jejichž bledé tváře se odrážely ve slabém světle nočního drahokamu a odhalovaly žíznivou touhu po krvi. Ačkoli Dalamar neviděl Velmistrovi do tváře, tušil, že je velmi nahněván.

"Paní Kitiaro," uklonil se Dalamar. "Odpusť mi to přivítání, ale kdybys řekla, že přijdeš..."

Kitiara si prudce strhla přilbu a chladně se na Dalamara podívala svýma hnědýma očima, které učedníkovi připomněly její příbuzenský vztah se *Shalafim*.

"... a ty bys pro mě připravil slavné přivítání, o tom nepochybuji!" rozhněvaně vyštěkla. "Přicházím tam, kam se mi zlíbí, a kromě toho jsem přijela navštívit svého bratra!" Její hlas se doslova třásl vzteky. "Podařilo se mi projít tím vaším bohy zatraceným lesem a pak jsem byla napadena přímo před branou!" Vytáhla svůj meč a vykročila kupředu. "Měla bych ti dát

lekci, ty elfí nádhero..."

"Ještě jednou se omlouvám," řekl klidně Dalamar a v šikmých očích se mu objevil záblesk, který způsobil, že Kitiara zaváhala.

Jako většina bojovníků Kitiara považovala všechny mágy za slabochy, kteří zbůhdarma plýtvali časem nad magickými knihami, místo toho aby se učili zacházet s mečem. Ovšem, občas se jim podařil pěkný kousek, ale když přišlo na lamám chleba, raději se spoléhala na svůj meč a válečnické schopnosti než na podivná slova a netopýří trus.

A jak v duchu viděla Raistlina, svého bratra, tak si představovala i jeho učedníka. Kromě toho si vzpomněla, že Dalamar je elf, tedy tvor, který je přímo předurčený ke slabosti.

Ale na druhou stranu se Kitiara od ostatních válečníků přece jen lišila. Hlavní důvod, proč překonala všechny své protivníky, byl ten, že byla výjimečně schopná odhadovat své přátele i nepřátele. Stačil jí jediný pohled do Dalamarových očí a na jeho rozložitou postavu a Kitiara si, ač rozzlobená, uvědomila, že se setkala s nepřítelem, který jí byl roven.

Přestože mu stále ještě nerozuměla, cítila nebezpečí, které z toho muže vyzařovalo. Pochopila, že by si měla dávat pozor, pokusit se ho nějak využít a kromě toho si uvědomila, že se jí mág líbí. Prohlédla si jeho pohlednou postavu. Když nad tím tak přemýšlela, opravdu nevypadal jako pravý elf - měl silné svalnaté tělo, které ani černé roucho nedokázalo zahalit. Kitiara se rozhodla, že by se k němu měla chovat raději přátelsky než útočně. Když její pohled sklouzl na mágovu hruď, kde bylo jeho černé roucho trochu rozepnuté a pod ním se rýsovala bronzová pleť, Kitiara si uvědomila, že by to mohlo být docela zábavné.

Kitiara uložila meč zpět do pochvy a přistoupila k mágovi. Lesk ostří jejího meče se nyní objevil v jejích očích.

"Odpusť mi, Dalamare. Jmenuješ se tak, ne?" Její zamračený pohled se proměnil v zářivý úsměv, který už jí tolikrát předtím pomohl. "Rozčilil mě ten zatracený les. Máš pravdu, měla jsem svému bratrovi dát vědět, že přijedu, a ne se jen tak rozhodnout." Stála blízko Dalamara, příliš blízko. Podívala se mu do zahalené tváře a dodala: "Často jednám, jak mě napadne..."

Dalamar mávl rukou a propustil stráže. Pak si prohlédl ženu stojící před ním a na oplátku se usmál.

Když Kitiara viděla jeho úsměv, natáhla ruku a zeptala se: "Je mi tedy odpuštěno?"

Dalamarova tvář se roztáhla do ještě většího úsměvu. — "Sundej si rukavici, paní," řekl.

Kitiara se na něj podívala a zlostně zamrkala, ale Dalamar se stále jen povzbudivě usmíval. Kitiara pokrčila rameny a rozpačitě si sundala kože-

nou rukavici.

"Tak," řekla podrážděně, "jak vidíš, neukrývám žádnou zbraň."

"Ano, to jsem věděl," odpověděl Dalamar a uchopil ji za ruku. Podíval se jí zpříma do očí, zvedl její ruku ke svým rtům a políbil ji. "Snad bys mi nechtěla odepřít toto malé potěšení?"

Jeho rty byly měkké, ruka silná a pevná a Kitiara cítila, jak se pod jeho dotekem zachvěla. V Dalamarových očích však viděla, že pochopil její hru a s pobavením se k ní přidal. Její úcta k němu ještě vzrostla a potvrdila skutečnost, že tento nepřítel je skutečně hoden její pozornosti.

Vytrhla se mu a cudně ruku schovala za zády. Bylo to velice ženské gesto, které se ani trochu nehodilo k jejímu dračímu brnění. Bylo to gesto, které ho mělo zmást. Podle elfova zrůžovělého obličeje se dalo usoudit na to, že Kitiara uspěla.

"Možná mám zbraň ukrytou pod svým brněním. Měl by sis to později také ověřit," řekla posměšně Kitiara.

"Naopak," odpověděl Dalamar a zastrčil ruce do kapes svého roucha, "tvé zbraně jsou víc než zřejmé. Kdybych tě skutečně chtěl prohledávat, paní, hledal bych tam, kde ostatní, na místech, kterými už proniklo mnoho mužů. Ale já se raději dotýkám míst, kterých se žádný z nich ještě nedotkl." Elfovy oči se smály.

Kitiara zadržela dech. Jeho slova ji téměř rozčilila. Vzpomněla si na jeho měkké rty, postoupila ještě o krok dopředu a dotkla se svou tváří jeho.

Dalamar, jako by si nebyl vědom toho, co dělá, ustoupil na stranu a vyhnul se jí. Kitiara čekala, že ji muž zachytí do své náruče, ale místo toho ztratila rovnováhu a klopýtla.

Když se opět postavila na nohy, obrátila se na něj a po tváři jí přejely rozpaky a vztek. Kitiara už zabila mnoho mužů z daleko nicotnějších důvodů, než byl pouhý posměch. Pak ale s naprostým úžasem pochopila, že si Dalamar není ani v nejmenším vědom toho, co udělal. Nebo snad ano? Jeho tvář postrádala jakýkoli výraz. Mluvil o jejím bratrovi. Ne, udělal to záměrně. Zaplatí za to...

Kit věděla, že její protivník už svoje schopnosti ukázal. Neztrácela čas tím, že by se proklínala za vlastní chyby. Nelízala si rány, jen se chystala k dalšímu útoku.

"... je mi skutečně líto, že tady *Shalafi* není," pokračoval Dalamar. "Jsem si jistý tím, že až se tvůj bratr dozví o tvé návštěvě, bude ho to upřímně mrzet."

"On tu není?" Kit okamžitě zpozorněla. "Proč? Kde je? Kam šel?"

"Jsem si jistý, že ti to říkal," odpověděl překvapeně Dalamar. "Vrátil se do minulosti, aby pátral po Fistandantilově moudrosti a potom našel Portál,

aby..."

"Ty chceš říct, že odešel? Že by odešel bez kněze?" Kit si najednou uvědomila, že nikdo nesmí vědět o tom, že poslala pana Sotha zabít Crysanii a zabránila tak Raistlinovi setkat se s Královnou. Pevně stiskla rty a otočila se na mrtvého rytíře.

Dalamar se podíval stejným směrem jako ona a musel se usmát, protože mel přečtenou každou myšlenku, která se jí honila její roztomilou kudrnatou hlavou. "Předpokládám, že také víš o útoku na paní Crysanii?" zeptal se nevinně.

Kit se zamračila. "Ty víš velice dobře, že o tom vím. Stejně tak jako můj bratr. Není to žádný génius, je to prostě blázen."

Obrátila se za sebe. "A ty jsi mi řekl, že ta žena je mrtvá!"

"Byla," řekl rytíř Soth, který se najednou před ní vynořil odnikud a upíral na ni své oranžové oči. "Žádný člověk nikdy nepřežil můj útok. Ani tvůj pán ji nemohl zachránit."

"Ne," souhlasil Dalamar, "ale její pán mohl a on to udělal. Paladin použil jedno ze svých kouzel, povolal k sobě její duši a zanechal dole jen její tělesnou schránku. *Shalafiho* bratr Karamon, paní," Dalamar se před Kitiarou hluboce uklonil, "ji vzal do Věže Vysoké magie a mágové ji poslali k tomu nejmocnějšímu, aby ji zachránil — ke Knězi—králi z Ištaru."

"Imbecilové!" vyštěkla Kitiara a tvář jí zfialověla. "Poslali mu ji zpátky! To bylo přesně to, co Raistlin chtěl!"

"Oni to dobře věděli," řekl jemně Dalamar, "řekl jsem jim to..."

"Ty jsi jim to řekl?" vydechla Kitiara.

"Jsou věci, které bych ti měl vysvětlit," pokračoval Dalamar. "Bude to ale nějakou dobu trvat. Nebylo by lepší, abychom se na to pohodlně posadili v mé komnatě?"

Napřáhl k ní ruku. Kitiara chvilku otálela, ale pak se do něj zavěsila. Dalamar ji vzal kolem pasu a přitáhl ji k sobě. Kitiara měla v úmyslu se vzpouzet, ale nedokázala mu odporovat. Dalamar ji oběma rukama držel.

"Aby kouzlo fungovalo, musíš stát vedle mě tak blízko, jak jen to je možné."

"Ale já jsem ještě schopná tam dojít," řekla Kit. "Málokdy k pohybu používám kouzla."

Dívala se mu přitom do očí, tělo přitisknuté k jeho. Náhle ucítila, jak se jeho svalnatá postava od ní odpoutala.

"Dobrá." Dalamar pokrčil rameny a zmizel. Kit se kolem sebe rozhlédla a uslyšela jeho hlas. "Točitým schodištěm nahoru, paní, a po stém třicátém osmém schodu doleva.

"A tak jistě chápeš," řekl Dalamar, "že to bylo v mém nejlepším zájmu, stejně jako v tvém. Konkláve všech tří Řádů - Bílého, Červeného a Černého — mne vyslalo, abych tomu zabránil."

Oba seděli v elfových soukromých komnatách. Čaroděj mávl rukou a nedojedené zbytky večeře zmizely v prázdnotě. Posadili se k ohni, který hořel spíš proto, aby svítil, než aby zahřál už tak dost teplou noc. Kromě toho, tančící plameny podněcovaly k rozhovoru...

"Proč jsi jim v tom nezabránil," zeptala se rozhněvaně Kitiara a položila zlatý pohár na stůl. "Co na tom bylo těžkého?" Mávla rukou, aby svým slovům dodala na důrazu. "Nůž do zad! Jak rychlé a jednoduché!" Věnovala Dalamarovi pohrdavý pohled. "Nebo snad něčeho takového nejsi schopen, mágu?"

"Ne, to ne," odpověděl a opětoval její pohled. "Pokud se my, černí mágové, chceme někoho zbavit, používáme k tomu prostředky mnohem rafinovanější. Proti tvému bratrovi bychom je však nikdy nepoužili."

Dalamar se otřásl a rychle dopil zbytek vína.

"Hlouposti," odsekla Kit.

"Tak si mě poslechni, Kitiaro, a vše pochopíš," řekl jemně Dalamar. "Neznáš svého bratra. Neznáš ho, ale co ještě horší, nebojíš se ho!"

"Bát se ho? Té ubohé, slabé trosky? To nemyslíš vážně." Kitiara se začala smát, ale náhle její smích utichl. Naklonila se k němu blíž. "Mluvíš vážně, vidím ti to na očích."

Dalamar se smutně usmál. "Bojím se ho jako ničeho na světě. Ani smrt mi nepřipadá tak strašná." Temný elf se chytil za černé roucho a škubnutím ho roztrhl. Na jeho odhalených prsou se objevila ošklivá rána.

Kitiara se na něj překvapeně podívala, a když uviděla jeho bledou tvář, zeptala se: "Jaká zbraň ti to udělala, nepoznám ..."

"Jeho ruka," odpověděl bezbarvě Dalamar. "Je to známka po jeho pěti prstech. To je jeho vzkaz Par-Salianovi a Konkláve, se kterým mě za nimi poslal a nařídil mi, abych jim předal jeho pozdrav."

Kit už ve svém životě viděla hodně - muže vykuchané přímo před jejíma očima, uťaté hlavy, mučení v podzemních celách známých jako Kobky zatracení, ale když uviděla Dalamarovy krvácející rány, v myšlenkách si vybavila Raistlinovy hubené ruce, jak se vpalují do masa temného elfa, a neubránila se záchvěvu hrůzy.

Posadila se zpět do křesla a znovu si zopakovala Dalamarova slova. Začínala si myslet, že snad přece jen Raistlina podcenila. Zbledla a raději se napila vína.

"Takže on má v úmyslu vstoupit do Portálu," řekla pomalu a snažila si srovnat v hlavě to, co se právě dozvěděla. "Vstoupí tedy s knězem do Por-

tálu — a odtud se dostane do Propasti. A co se stane potom? Přece ví, že Královnu v její vlastní říši neporazí."

"Jistěže to ví," řekl Dalamar, "je silný, ale tam je silnější ona. A tak má v úmyslu vylákat ji ven a donutit ji, aby vystoupila na tento svět. A tam, jak věří, ji bude moci porazit a zničit."

"Šílenství!" zašeptala Kitiara. Na víc se nezmohla. "On se dočista zbláznil!" Rychle postavila svou číši na stůl, když si uvědomila, že si třesoucíma se rukama rozlévá víno do klína. "On ji viděl jen na tomto světě, když nebyla nic jiného než pouhý temný stín, protože jí cosi bránilo, aby sem vstoupila celá... On nemá ani tušení, jak by to vypadalo, kdyby..."

Kitiara vstala a začala dost nervózně přecházet po koberci ozdobeném pestrobarevnými stromy a zvířaty, které elfové tak milovali. Najednou jí po zádech přejel mráz, a tak si raději stoupla blíž k ohni. Jak se Dalamar postavil vedle ní, jeho černý plášť zašustil. Přestože byla Kit úplně zabraná do svých myšlenek, cítila Dalamarovo teplé tělo vedle svého.

"Co si mágové myslí, že se stane?" náhle se zeptala. "Kdo vyhraje, jestli se mu jeho plán podaří? Má vůbec nějakou naději?"

Dalamar pokrčil rameny, postoupil o krok blíž k ní a jemně se dotkl její šíje. Prsty jí hladil jemnou kůži. Byl to krásný pocit. Kitiara slastně zavřela oči a vzrušeně se zachvěla.

"Mágové to nevědí," řekl tiše Dalamar a sklonil se, aby ji políbil těsně pod uchem. Kitiara se nahrbila jako kočka a přitiskla se k němu.

"Tady bude ve svém živlu," pokračoval Dalamar, "Královna tím bude oslabena, ale ani tak nebude jednoduché ji porazit. Jsou však i tací, kteří si myslí, že by jejich boj mohl zničit svět."

Kitiara zvedla ruku, zapletla prsty do mágových sametových vlasů a přitáhla si jeho rty ke svým. "Ale... jakou má tedy šanci?" trvala na svém.

Dalamar se zarazil a odtáhl se od ní. Rukama stále svíral Kitiařina ramena. Pak ji otočil tváří k sobě, podíval se na ni a ona viděla, jak přemýšlí. "Ano, vždy je tu nějaká šance."

"A co budeš dělat ty, když se mu podaří vstoupit do Portálu?" Kitiara položila ruce na Dalamarovu hruď, kde její bratr zanechal ty ošklivé rány. Její oči vyzařovaly takovou vášeň, že téměř, ne však docela, ukryly její chladné myšlenky.

"Musím mu zabránit, aby se vrátil na tento svět," řekl Dalamar. "Musím zablokovat Portál, aby se nemohl dostat dál."

Rukou se dotkl jejích rtů.

"Co bude odměnou za tak nebezpečný úkol?" Přitiskla se k němu a jemně ho kousla do konečků prstů.

"Stanu se vládcem této věže," odpověděl. "A další hlavou Řádu Černých

mágů. Proč se ptáš?"

"Mohla bych ti pomoci," vzdychla Kitiara. Prsty přejížděla po Dalamarově hrudi, něžně se dotýkala jeho ramen a zatínala nehty do jeho kůže jako vrnící kočka. Dalamar ji tiskl k sobě stále pevněji a jejich těla se k sobě ještě více přiblížila.

"Mohla bych ti pomoci," opakovala šeptem Kitiara. "Nemůžeš proti němu bojovat sám."

"Ale moje milá," Dalamar si ji ironicky změřil. "Komu chceš pomoci? Mně nebo jemu?"

"To záleží hlavně na tom, kdo vyhraje," řekla Kit a zasunula ruku pod roztržené roucho temného elfa.

Dalamarův úsměv se ještě více rozšířil. Otřel rty o její bradu. Zašeptal jí do ucha: "Hlavně, že jeden druhému rozumíme, paní."

"Ano, rozumíme," řekla Kitiara a vzrušeně vzdychla. — "A teď, milý bratře, bych se tě na něco chtěla zeptat. Už dlouho mi to vrtá hlavou. Co nosí kouzelníci pod svými rouchy, temný elfe?"

"Velmi málo," zamumlal Dalamar. "A co nosí ženy-válečnice pod svým brněním?"

"Nic."

Kitiara byla pryč.

Dalamar ležel ve své posteli a blaženě podřimoval. Na polštáři ještě cítil podivnou směsici vůní, vůni jejích vlasů, parfému a oceli, které jako by snad Kitiaře ani nepatřily.

Temný elf se protáhl a spokojeně se usmál. Určitě by ho zradila, o tom vůbec nepochyboval. A ona věděla, že kdyby to pomohlo jeho záměrům, bez váhání by ji zničil. Ani jednomu z nich to však nevadilo, ba naopak, přidalo to jejich milování na jedinečnosti.

Zavřel oči a nechal se unášet spánkem. Otevřeným oknem slyšel šustot dračích křídel a představil si, jak Kitiara sedí na svém modrém drakovi, na sobě má brnění a tvář má zakrytou ohavnou maskou, která se ve svitu měsíce nádherně leskne...

Dalamare!

Temný elf se překvapeně posadil. Náhle se probudil a tělem mu projel nevýslovný strach. Rozhlédl se kolem — ten hlas byl tak známý!

"*Shalafi*?"zeptal se váhavě. Nikdo tam však nebyl. Dalamar si položil hlavu do dlaní. "Sen, byl to jen sen," zamumlal.

Dalamare!

Ten hlas! Byl tu znovu, a tentokrát byl daleko silnější. Dalamar se bezradně rozhlédl a jeho strach ještě více zesílil. To nebyl ten starý Raistlin,

takhle si mág nikdy nehrál. Raistlin znovu přivolal kouzlo na cestování časem. Už byl pryč déle než týden, nikdo však nečekal, že by se vrátil tak brzy. Přesto si Dalamar byl jistý, že to je on, znal ten hlas lépe než tlukot vlastního srdce.

"*Shalafi*, slyším tě," Dalamar se snažil, aby jeho hlas zněl klidně, "Ale nikde tě nevidím, kde..."

Jak jsi asi pochopil, jsem zpátky, drahý učedníku. Hovořím k tobě za pomoci dračího jablka. Mám pro tebe úkol. Dobře mě poslouchej a uděláš přesně to, co ti řeknu. A uděláš to hned! Neztrácej čas. Každá chvilka je důležitá...

Dalamar zavřel oči, aby se mohl lépe soustředit. Teď už ten hlas slyšel zcela jasně, kromě toho však otevřeným oknem slyšel i veselý smích. Oslavoval se příchod jara. Před branami Starého města hořely táborové ohně, mladí lidé si dávali květiny a líbali se ve tmě. Vzduch byl naplněn láskou a vůní rozkvetlých jarních růží.

Ale pak začal Raistlin mluvit a Dalamar přestal všechno ostatní vnímat. Zapomněl na Kitiaru, zapomněl na lásku, zapomněl na jaro. Poslouchal, ptal se, chápal a celé jeho tělo se soustředilo jen na *Shalafiho*.

3. kapitola

Bertrem se pomalu procházel komnatami Velké knihovny. Jeho roucho mu šustilo kolem kotníků a ten tichý zvuk se mísil s estetikovým rytmickým mumláním. Byl se z okna knihovny podívat na oslavy jara a nyní se vracel zpět ke své práci mezi tisíci a tisíci knih a svitků, ležících v útrobách Velké knihovny. V uších mu stále zněla melodie jedné písně.

"Ta-tum, ta—tu," prozpěvoval si Bertrem tichým falešným hlasem, aby snad nenarušil klid a posvátnost komnat Velké knihovny.

Jediné, co by ho mohlo rušit, byla ozvěna jeho hlasu, protože knihovna se na noc zamykala a nikdo v ní nezůstával. Estetikové, kteří své životy strávili studiem a dohlížením na zdejší knihy, plné vědomostí shromážděných z celého Krynnu, většinou buď spali nebo pracovali na svých vlastních úkolech.

"Ta-tum, ta—tum, má milá má oči jako laňka, ta—tum, ta-tum, a já jsem lovec, který..." Bertrem se málem roztančil.

"Ta-tum, ta—tum, vezmu luk a šípy..." Bertrem poskakoval v rohu. "Vystřelím a šíp letí do srdce mé milé... Hej, ty tam! Kdo je to?"

Bertremovi vyskočilo srdce až do krku — a estetik se málem skácel hrůzou, když se před ním objevila vysoká postava v černém rouchu s tváří zahalenou kápí, stojící uprostřed mramorového sálu.

Postava neodpověděla. Jen tam tiše stála a zírala na něj. Bertrem v sobě posbíral všechnu odvahu, podkasal si plášť a osopil se na příchozího.

"Co tě sem přivádí? Knihovna je zavřená! Dokonce i pro vás, černé kouzelníky!" Estetik se zamračil a mávl rukou. "Odejdi. Vrátit se můžeš zítra ráno, a až sem půjdeš, použij hlavní dveře jako každý jiný!"

"Ale já nejsem každý jiný," řekla ta postava a Bertrem v těch slovech poznal elfský přízvuk, i když muž promluvil solamnijsky. "Dveře jsou pro ty, kteří nemají moc prostupovat zdmi. Já tu moc mám a nejen to. Umím dělat i daleko nepříjemnější věci."

Bertrem se otřásl. Ten chladný elfí hlas nevyhrožoval jen tak do větru.

"Jsi temný elf, nemám pravdu?" řekl Bertrem a zoufale se snažil vymyslet, co má dělat. Měl by vyvolat poplach? Křičet o pomoc?

"Ano, jsem ten, za koho mne máš," postava si z hlavy strhla kapuci a na mužovu urostlou postavu dopadlo světlo ze zlatých koulí visících ze stropu — darů Černých mágů, které věnovali Astinovi ve Věku Snění. "Jmenuji se Dalamar a sloužím..."

"Raistlinovi!" vydechl Bertrem. Znepokojeně se kolem sebe rozhlédl, jako by očekával, že na něj tajemný mág odněkud vyskočí.

Dalamar se usmál. Měl krásnou a ušlechtilou tvář, ale také měl v sobě

cosi, co Bertremovi nahánělo strach. Všechny myšlenky na volání o pomoc se náhle vytratily z estetikovy mysli.

"Co—co chceš?" vykoktal ze sebe.

"Chci něco, oč mě žádá můj pán," opravil ho Dalamar, "neboj se mě, hledám jen znalosti, nic víc. Jestli mi pomůžeš, budu pryč dřív, než se naděješ."

Když mu ale nepomohu... Bertrem se otřásl od hlavy až k patě. "Udělám, co je v mých silách," odpověděl, "ale raději by sis měl promluvit s..."

"Se mnou!" ze stínu se náhle ozval hlas.

"Astine!" zabreptal Bertrem a ukázal na Dalamara, "tenhle... já... neřekl jsem mu... objevil se... Raistlin..."

"Ano, Bertreme," řekl klidně Astinus, přistoupil k němu a položil mu ruku na rameno. "Vím, co se stalo." Dalamar se nepohnul, dokonce ani nedal najevo, že si je vědom Astinovy přítomnosti. "Vrať se ke svému studiu, Bertreme," pokračoval Astinus a jeho hluboký baryton se rozléhal sálem. "Já to zařídím."

"Ano, pane!" Bertrem vděčně vykročil ze sálu. Roucho se kolem něj rozvlnilo, když se mnich ještě jednou podíval na temného elfa, který se až dosud nepohnul ani nepromluvil. Bertrem došel ke dveřím, vyšel z místnosti a bylo slyšet, jak se jeho nohy v měkkých sandálech rozběhly chodbou.

Vládce Velké knihovny v Palantasu se v duchu usmál. Před očima temného elfa však zůstal chladný a jeho bezvěká tvář neprozrazovala o nic víc než mramorové zdi kolem.

"Tudy, mladý mágu," řekl Astinus, prudce se otočil a vykročil chodbou rychlým krokem, který odpovídal vzhledu muže středních let.

Dalamar byl překvapen, a tak na chvilku zaváhal, když ale uviděl, že zůstává pozadu, rychle Astina následoval.

"Jak víš, co hledám?" zeptal se temný elf.

"Jsem kronikář a dějepisec," odpověděl Astinus. "I když tady spolu teď mluvíme, vnímám všechny události, které se v tomto okamžiku dějí. Slyším každé slovo, vidím každý pohyb a nezáleží na tom, jestli je to dobré nebo špatné. Tak sleduji naše dějiny. Byl jsem zde první a budu zde poslední. A to je také důvod, proč vím, co hledáš."

Astinus zamířil doleva, vzal jednu ze zlatých koulí, aby si posvítil na cestu, a šel dál. V magickém světle viděl Dalamar dlouhé řady knih, uložené na dřevěných policích. Podle kožené vazby poznal, že knihy jsou velmi staré, přesto však vypadaly téměř jako nové. Mniši je pravidelně oprašovali a u těch, které byly ohmatané, vyměňovali vazbu.

"Tady je to, co hledáš," ukázal Astinus, "Války o Trpasličí bránu."

Dalamar zíral. "Všechny ty knihy?" Řady knih se zdály nekonečné a

temný elf ucítil, jak se mu do duše vkrádá zoufalství.

"Ano," odpověděl Astinus, "a ještě je tu jedna další řada."

"Já—já..." Dalamar byl ztracen. Raistlin nemohl tušit, oč ho žádá. Nemohl po něm chtít, aby přečetl celé to množství za tak krátkou dobu. Dalamar se nikdy necítil bezmocnější a neschopnější než nyní. Rozhněvaně zrudl, když ucítil, jak se na něj Astinus chladně dívá.

"Snad bych ti mohl pomoci," řekl suše dějepisec, poslepu natáhl ruku po jedné z knih a vytáhl ji z police. Otevřel ji, zalistoval v ní, očima přejížděl řádek po řádku a pročítal úhledně popsané stránky.

"Aha, tady to je," vytáhl z kapsy záložku ze slonové kosti, opatrně ji vložil mezi stránky a knihu pečlivě zavřel. Pak ji podal Dalamarovi. "Vezmi si ji s sebou. Řekni mu to, co chce slyšet, a také mu řekni, že vítr fouká a stopy v písku zmizí jen tehdy, když je překročí."

Dějepisec se temnému elfovi hluboce uklonil, obrátil se a vydal se kolem dlouhé řady knih zpátky chodbou. Pak se náhle zastavil a obrátil se na Dalamara, který nehnutě stál a v ruce svíral knihu, kterou mu Astinus dal.

"Mladý mágu, nemusíš se vracet zpět. Až knihu dočteš, vrátí se sama do knihovny. Nepotřebuji, abys mi děsil mé estetiky. Ubohý Bertrem dnes v noci asi neusne. A pozdravuj ode mne *Shalafiho*."

Astinus se ještě jednou uklonil a zmizel ve stínu. Dalamar zůstal stát a poslouchal, jak se historikovy kroky vzdalují dlouhou chodbou. Temný elf se otřásl, vyslovil krátké zaklínadlo a vrátil se do Věže Vysoké magie.

"Tak mi sám Astinus dal knihu o Válce o Trpasličí bránu, Shalafi. Skládá se ze starých textů, které sám napsal..."

Ovšem, Astinus věděl, co potřebuji. Pokračuj.

"Ano, *Shalafi*. Začíná to tady, kde to Astinus označil: A tak velký mág Fistandantilus použil dračí královské jablko, aby se vrátil časem a povolal svého učedníka. Toho pak poslal do Velké knihovny v Palantasu, aby opatřil knihu, ze které by vyčetl, zda bude jeho snažení úspěšné." Dalamar se zarazil a nakonec úplně přestal číst nahlas, když si ohromeně pročítal poslední část ještě jednou.

Pokračuj! ozval se netrpělivě Raistlinův hlas. Zněl v Dalamarově mysli, ne v jeho uších. Dalamar si nemohl nevšimnout, že je jeho pán rozhněvaný. Rychle odtrhl pohled od odstavce, který byl napsán před víc jak sto lety, ale který přesně popisoval to, co se přihodilo před několika okamžiky. Dalamar tedy pokračoval.

"Je tady důležitá poznámka: Kroniky, tak jak v té době existovaly, naznačovaly...

Tato část je podtržená, *Shalafi*" přerušil Dalamar četbu.

Která část?

"V té době — to je podtržené."

Raistlin neodpověděl. Dalamar konečně našel místo, kde přestal, a rychle pokračoval.

"... naznačovaly, že jeho výprava bude úspěšná. Fistandantilus a jeho kněz Denubis podle všeho měli bezpečně vstoupit do Portálu. Co by se však stalo v Propasti, bylo zahaleno záhadou, protože se některé historické události vykládají různě.

A tak tedy Fistandantilus uvěřil, že jeho snaha o vstup do Portálu a pokus porazit Temnou Královnu budou úspěšné a s novou silou nutil trpaslíky do dalších válek. Pax Sarkas padl do rukou armády horských trpaslíků a lidí z Planin. (Viz Kroniky, svazek 126, kniha 6, strana 589-700.) Armádu vedl Fistandantilův nejlepší generál Feragas, který byl kdysi otrok ze severního Ergotu a kterému čaroděj zaplatil výcvik pro gladiátory ištarských Her. A tak Fistandantilova armáda porazila síly krále Duncana a zahnala trpaslíky do Thorbardinských hor.

Fistandantilovi na válce nezáleželo, pouze mu sloužila k tomu, aby oddálil svůj vlastní konec. Našel vchod do Portálu pod povrchem pevnosti zvané Žaman, postavil tam vlastní základnu a začal se připravovat na vstup do zakázané brány. Svého generála nechal bojovat.

Co se stalo potom, je za hranicemi mých vypravěčských schopností. Nemohu to přesně popsat, protože uvolněné magické síly byly tak mocné, že zmátly mé vidění.

Generál Feragas padl v boji s Dewary, temnými trpaslíky z Thorbardinu. Po jeho smrti se Fistandantilova armáda rozpadla a horští trpaslíci se vydali do pevnosti Žamanu.

V průběhu bojů si Fistandantilus a Denubis uvědomili, že mají velmi málo času a že bitva je už téměř prohraná. Proto začal kouzelník odříkávat svoje zaklínadlo.

Ve stejném okamžiku se ale jednomu gnómovi, který byl v zajetí thorbardinských trpaslíků a který se snažil uprchnout, podařilo opravit vynález na cestování časem. Na rozdíl od všech dosud doložených důkazů o úspěšnosti gnómských vynálezů na celém Krynnu tento skutečně fungoval. Vlastně fungoval docela dobře.

Mohu se tedy jen domnívat, že se moc gnómova vynálezu smísila s kouzelnou mocí Fistandantilovou. A výsledek všichni známe.

Nastal výbuch tak obrovský, že téměř celé Dergotské pláně podlehly zkáze. Obě armády byly smeteny z povrchu zemského. Pevnost Žaman se otřásla a zřítila a vytvořila horu, kterou dnes známe jako Lebku.

Denubis při nehodě zahynul. Také Fistandantilus měl zemřít, ale jeho magická síla mu umožnila přežít v podobě čirého ducha. Vznášel se na

tomto světě až do chvíle, kdy našel tělo mladého mága jménem Raistlin Majere..."

Dost!

"Ano, *Shalafi*," zamumlal Dalamar.

A pak Raistlinův hlas náhle zmizel.

Dalamar seděl ve studovně a věděl, že je sám. Třásl se hrůzou, ohromený tím, co právě přečetl. Pokoušeje se najít v knize jakoukoli souvislost, která by dávala smysl, temný elf si sedl ke stolu, k Raistlinovu stolu, a ponořil se do vlastních myšlenek tak, že si ani nevšiml, že temnou noc vystřídal šedivý rozbřesk.

Raistlinova těla se zmocnil strach a vzrušení. Jeho myšlenky však byly zmatené, mág potřeboval čas na to, aby se uklidnil a důkladně si prostudoval vše, co se dozvěděl. V hlavě mu zněla jediná věta: *Má cesta může být úspěšná!*

Může být úspěšná!

Raistlin se zhluboka nadechl a najednou si uvědomil, že až dosud nedýchal. Ruce se mu na povrchu dračího jablka roztřásly. Raistlin byl k smrti vyčerpaný. Podivně se zasmál, když pomyslel na stopy v písku vedoucí k popravišti, které ho pronásledovaly v jeho snech. Už totiž nevedly k popravišti, ale ke platinovým dveřím, ozdobeným symboly Pětihlavého draka. Dveře se na jeho příkaz otevřely. Zbývalo jen jediné: Zabít všetečného gnóma...

Raistlin ucítil prudké škubnutí.

"Přestaň!" nařídil a proklínal se za to, že ztrácí soustředění.

Ale tentokrát už ho dračí jablko neposlechlo. Bylo příliš pozdě! Raistlin si uvědomil, že je vtahován dovnitř. Cítil, jak ho ruce táhnou blíž a blíž. Předtím nemohl s určitostí říct, komu patřily, zda byly lidské nebo elfí, mladé nebo staré. Nyní však věděl, že to jsou ženské ruce. Jemné, něžné, s hladkou bílou pletí a smrtícím stiskem.

Raistlin se začal potit a s panickou hrůzou se zoufale vzepřel, protože tušil, že se blíží jeho konec. Zburcoval všechny své síly, jak tělesné, tak duševní, aby se z toho sevření vymanil, ale ty ruce ho přitahovaly stále blíž a blíž. Dokonce už viděl i její tvář. Byla krásná, měla tmavé oči, sváděla ho a celé její tělo se chvělo touhou.

Blíž a blíž...

Raistlin se zoufale bránil, snažil se vytrhnout z ženina sevření, které se zdálo tak jemné a něžné, ale přesto tak neuvěřitelně silné. Raistlin pátral ve své duši, aby z ní vykřesal poslední naději. Věděl, že někde hluboko v ní musí být pomoc, která by ho zachránila...

Před očima se mu vynořil obraz krásky v bílém rouchu. V ruce svírala Paladinův medailon. Zazářila ve tmě a pevný stisk se na malý okamžik uvolnil. Byl to ale jen krátký okamžik. Raistlin slyšel, jak se žena surově směje. — Její obraz zmizel.

"Bratře!" vykřikl Raistlin skrz zaťaté zuby a před očima se mu objevila postava muže, která byla celá oděná ve zlatém brnění. V ruce držel lesknoucí se meč, stoupl si vedle svého dvojčete a chránil ho. Ale válečník byl najednou zezadu sražen k zemi.

Blíž a blíž...

Raistlin bojoval ze všech sil, ale začal ochabovat a ztrácel vědomí. A pak se najednou z nejskrytějšího koutku jeho duše vynořila další postava. Neměla na sobě bílé roucho ani nesvírala v ruce zlatý meč. Byla nevelkého vzrůstu, špinavá a po tváři se jí kutálely slzy.

V ruce držela mrtvou... velmi mrtvou... krysu.

Karamon se vrátil do tábora, když se na nebi objevil první paprsek ranního rozbřesku. Strávil noc na koni, byl ztuhlý, vyčerpaný a neuvěřitelně hladový.

Vidina dobré snídaně a pohodlné postele ho poslední hodinu hnala kupředu a jeho tvář roztáhla do širokého úsměvu, když se před nimi objevil tábor. Chystal se právě pustit uzdu svého unaveného koně, když vtom se rozhlédl po táboře. Velký muž se zarazil, zvednutou rukou zastavil své muže a seskočil z koně.

"Co se děje?" zeptal se znepokojeně a v okamžiku zapomněl na vidinu teplého jídla. Garic, který až dosud jel vedle něj, zavrtěl zmateně hlavou.

Tam, kde se měl vznášet kouř z ranních ohnišť a kde se mělo ozývat chrápání mužů, snažících se prodloužit si ještě o kousek noční spánek, to vířilo jako ve včelím úlu po útoku medvěda. Žádné ohniště ještě nebylo rozděláno, lidé bezcílně pobíhali sem a tam nebo stáli v malých houfech a zuřivě debatovali.

Když zahlédli Karamona, začali cosi vykřikovat — a vydali se směrem k němu. Garic náhle vykřikl a během krátkého okamžiku jeho muži vytvořili kolem svého generála neproniknutelnou hradbu.

Bylo to poprvé, co Karamonovi muži předvedli takovou věrnost, a způsobilo to, že generál na okamžik nebyl schopen jediného slova. Pak si odkašlal a promluvil.

"To není třeba," zabručel a pobídl koně. Část mužů se rozestoupila, aby ho nechala projít. "Podívejte se na ně! Nikdo z nich nemá zbraň. Polovina z nich jsou ženy a děti. Ale..." usmál se na ně, "stejně vám děkuji."

Obrátil pohled na mladého rytíře Garica, který se hrdě zapýřil, přestože

stále ještě svíral jílec meče.

V té chvíli k nim dorazili první lidé z tábora. Rukama popadli uzdu Karamonova koně. Ten si asi myslel, že jde do bitvy - byl k tomu také vycvičen — začal se nebezpečně vzpínat a chystal se zasadit svými kopyty smrtící ránu.

"Stát!" vykřikl Karamon a zadržel zdivočelé zvíře. "Zůstaňte stát! Copak jste se všichni zbláznili? Chováte se jako dav sedláků! Řekl jsem, abyste zůstali stát! Jste snad hloupá kuřata? Co to má znamenat? Kde jsou moji důstojníci?"

"Tady, pane," ozval se hlas jednoho z jeho kapitánů. Muž byl v obličeji rudý, rozpačitý a rukama si klestil cestu davem. Když muži zaslechli hlas svého velitele, utichli a ozývalo se jen nespokojené bručení, jak do nich strkali kapitánovi strážci ve snaze prodrat se skrz vyplašený dav.

"Prosím za prominutí, pane," řekl kapitán, zatímco se Karamon snažil uklidnit svého koně a plácal ho po krku. Kůň byl stále zmatený a vyděšeně stříhal ušima.

Kapitán byl starší muž, který sice nepatřil mezi rytíře, ale měl třicetileté zkušenosti nájemného žoldáka. Měl zjizvenou tvář a chyběla mu část ruky, o kterou zřejmě přišel v nějaké šarvátce. Toho rána byla jeho zjizvená tvář zrudlá hanbou, když stál před svým mladým generálem.

"Děti si všimly, že se vracíš, pane, ale než jsem se k tobě dostal, tihle divocí psi," mávl rukou směrem k lidem, "se za tebou rozběhli jako zběsilí. Ještě jednou prosím za odpuštění, generále, ale neměli v úmyslu tě rozčilit."

Karamon se snažil tvářit klidně a nevzrušeně. "Co se stalo?" zeptal se, odváděje svého koně do tábora. Kapitán mu hned neodpověděl, ale významně se podíval na Karamonovu eskortu.

Karamon pochopil. "Běžte napřed," řekl a mávl rukou. "Garicu, odveď je do tábora."

Když on a kapitán osaměli, tedy alespoň měli tolik soukromí, kolik ho bylo možné najít v přeplněném táboře, kde je každý zvědavě pozoroval, Karamon se tázavě na kapitána podíval.

Starý žoldák však řekl jen jediné slovo: "Čaroděj!"

Karamon dorazil k Raistlinovu stanu a srdce se mu zastavilo, když kolem uviděl kruh ozbrojených strážců, kteří bránili zvědavcům v přístupu. Když ho někteří zahlédli, bylo na nich vidět, jak si oddechli. Karamon zaslechl poznámku: "Generál je tady! On už se o to postará!" Ostatní horlivě přikyvovali a někteří dokonce nadšeně tleskali.

Na příkaz několika kapitánů vytvořili úzkou uličku, aby mohl Karamon projít. Ozbrojení strážci si stoupli po jeho boku a rychle uzavírali řadu. Lidé se natahovali přes hlavy strážců, aby viděli alespoň něco, protože jim

kapitán odmítl cokoli říci. Karamon sám by nebyl překvapen, i kdyby na vrcholku Raistlinova stanu seděl drak a kolem se valil zelený kouř. Místo toho uviděl mladého muže stojícího na stráži a Crysanii procházející se před vchodem do stanu. Karamon se zvědavě podíval na mladíka a přemýšlel, jestli ho zná.

"Nejsi ty ten Garicův bratranec?" řekl váhavě a snažil si vzpomenout na jeho jméno. "Michael, že ano?"

"Ano, generále," odpověděl mladý rytíř. Narovnal se a pokusil se zasalutovat. Byl to však velmi chabý pokus. Jeho tvář byla bledá a unavená a oči zarudlé. Byl na pokraji úplného vyčerpání, ale držel před sebou oštěp a bránil každému ve vstupu do stanu.

Když Crysania uslyšela Karamonův hlas, vzhlédla.

"Díky bohu!" řekla.

Karamon se podíval do její bledé tváře a temně šedých očí a otřásl se.

"Zbavte se jich!" nařídil kapitánovi, který okamžitě nařídil svým mužům jednat. Brzy nato se mručící vojáci začali rozcházet, jen si stěžovali, že je po vzrušující podívané.

"Karamone, poslouchej mě!" Crysania mu položila ruku na rameno.

Ale Karamon ji setřásl a nevšímal si jejích pokusů promluvit. Vydal se k Michaelovi, chtěl ho odstrčit a vstoupit do stanu. Mladý rytíř se ale před ním odhodlaně postavil s oštěpem v ruce, aby mu v tom zabránil.

"Z cesty!" nařídil Karamon.

"Je mi líto, pane," řekl vážně Michael, ačkoli se mu hlas třásl, "ale Fistandantilus nařídil, že nikdo nesmí dovnitř."

"Chápeš to?" ozvala se Crysania. Karamon za sebou uslyšel její kroky, ale nespustil z Michaela oči. "Snažila jsem se ti to říct, ale ty jsi mě neposlouchal! Už to trvá celou noc a já cítím, že se uvnitř děje něco strašného! Ale Raistlin chtěl, aby přísahal ve jménu Práva a Povinnosti, nebo co..."

"Povinnost," Karamon zamumlal a zavrtěl hlavou. "Právo a Povinnost!" Zamračil se a vzpomněl si na Sturma. "Tento zákaz může vykoupit jenom smrt."

"Ale to je šílenství!" vykřikla Crysania. Hlas se jí zlomil. Tvář si na okamžik ukryla v dlaních. Karamon ji váhavě vzal kolem ramen a ona se k němu vděčně přitiskla.

"Karamone, tak jsem se bála!" zamumlala. "Bylo to hrozné. Probudil mě Raistlinův křik. Volal mé jméno. Běžela jsem sem... uvnitř stanu zářilo zelené světlo a on nesrozumitelně křičel, pak jsem ho slyšela vykřikovat tvé jméno... A potom začal zoufale naříkat. Pokoušela jsem se dostat dovnitř, ale..." rukou ukázala na Michaela, který tiše stál před nimi. "A pak se jeho hlas začal ztrácet, bylo to hrozné, jako by ho něco vsálo dovnitř!"

"Pak se stalo co?"

Crysania se zarazila, po chvilce však pokračovala. "On... řekl ještě něco jiného, ale stěží jsem mu rozuměla. Světla zhasla. Pak se ozvalo zapraskání a najednou bylo ticho, strašné ticho!" Crysania zavřela oči a otřásla se.

"Co tedy řekl? Rozuměla jsi mu?"

"To je na tom to nejpodivnější," Crysania zvedla hlavu a zmateně se na Karamona dívala. "Znělo to jako — Bupu."

"Bupu!" opakoval ohromeně Karamon. "Jsi si tím jistá?" Crysania přikývla.

"Proč by volal jméno tupého trpaslíka?" přemýšlel Karamon.

"Nemám tušení," Crysania unaveně vzdychla a odhrnula si vlasy z čela. "Napadlo mě totéž. Kromě toho, nebyla to náhodou trpaslice, která vyprávěla Par-Salianovi, jak k ní byl Raistlin milý?"

Karamon zavrtěl hlavou. Neměl čas na to, aby se zabýval tupými trpaslíky. Jeho největší problém byl nyní Michael. V hlavě mu kroužily živé vzpomínky na Sturma. Kolikrát už viděl na tváři tohoto mladíka stejný výraz? Přísahat ve jménu Práva a Povinnosti...

Zatracený Raistlin!

Michael bude stát na hlídce až do chvíle, kdy padne vyčerpáním, a pak, až se probudí a uvidí, že selhal, zabije se. Ale musela být přece nějaká jiná možnost! Karamon se zadíval na Crysanii. Mohla by použít své magické síly a zbavit ho toho strašného závazku...

Karamon zavrtěl hlavou. To by proti ní postavilo lidi z tábora a ti by ji bez váhání upálili na hranici! Zatracený Raistlin! Zatracení kněží! Zatracení Solamnijští rytíři i s jejich zákonem Práva a Povinnosti!

Zhluboka se nadechl a vydal se k Michaelovi. Mladý muž zvedl výhružně oštěp, ale Karamon zvedl ruce, aby ukázal, že je má prázdné.

Odkašlal si. Ačkoli věděl, co chce říct, nevěděl, jak začít. A pak si najednou znovu vzpomněl na Sturma. Před očima se mu objevila jeho tvář, byla tak zřetelná. Nebyla to ta živá tvář, ta vážná, ušlechtilá a spravedlivá, byla to tvář zahalená závojem smrti. Bylo v ní obrovské utrpení, které setřelo rysy hrdosti a odhodlání. V jeho očích se zračilo pochopení a Karamonovi se zdálo, že se na něj dokonce usmál. Byl to však velmi smutný úsměv.

Na okamžik nebyl Karamon schopen jediného slova, jen na něj zíral, ale tvář zmizela a na jejím místě zůstala jen tvář mladého rytíře. Byl vyděšený, unavený, ale i odhodlaný...

"Michaeli," řekl Karamon a držel přitom ruce nad hlavou. "Měl jsem kdysi přítele, také to byl Solamnijský rytíř. On - on už nežije. Zahynul ve válce daleko odtud, kde... Ale na tom nezáleží. Stur— můj přítel byl přesně

jako ty. Také on věřil v zákon Práva a Povinnosti... ale zemřel kvůli němu. Těsně předtím než zemřel, si uvědomil, že je něco ještě důležitějšího než zákon Práva a Povinnosti a že se v zákonu na něco zapomnělo."

Michael zatvrzele mlčel a pevněji sevřel oštěp.

"Zapomnělo se na samotný život."

Karamon zahlédl v rytířových zarudlých očích zaváhání. Zaleskly se v nich i slzy. Michael prudce zamrkal, aby je zahnal, a Karamon si s úlevou uvědomil, že v jeho tváři zahlédl náznak pochybnosti.

Karamon se těch pochyb okamžitě chytil, jako by jeho slova byla hrot meče mířícího přímo k srdci nepřítele. "Život, Michaeli, je vše, co máme. Není to jenom náš život, ale také životy všech ostatních, žijících na tomto světě. To je to, co má zákon Práva a Povinnosti chránit, ale někdy se stane, že ho okolnosti postaví proti původnímu záměru a zákon se tak stane důležitější než sám život."

Pomalu, s rukama stále nad hlavou, přistoupil k mladíkovi.

"Nechci po tobě, abys opustil hlídku. Ale ty i já víme, že kdybys odešel, nebylo by to ze zbabělosti." Karamon zavrtěl hlavou. "Bohové vědí, co jsi dnes v noci musel zažít a vyslechnout. Chci po tobě, abys opustil hlídku ze soucitu. Můj bratr tam uvnitř možná umírá, možná je už mrtvý. Když po tobě chtěl, abys přísahal, nemohl tušit, co se stane. Musím jít za ním. Michaeli, pusť mě k němu. Na tom není nic nečestného."

Michael nehnutě stál a zíral před sebe. A pak se zhroutil. Ramena mu klesla a oštěp mu vypadl z ruky. Karamon ho zachytil do svých paží a pevně ho stiskl. Mladík se vyčerpáním rozplakal a jeho velitel ho konejšivě poplácal po zádech.

"Pojďte sem někdo," rozhlédl se kolem sebe, "najděte Garica... Aha, tady jsi," oddechl si, když viděl, jak k nim mladý rytíř běží. "Vezmi svého bratrance k ohni, dej mu něco teplého k jídlu a ulož ho ke spánku. Vy ostatní," ukázal rukou na své strážce, "dejte to tady do pořádku."

Když Garic odváděl svého bratrance do tábora, Crysania se vydala do stanu, ale Karamon ji zastavil. "Bude lepší, když půjdu dovnitř první," řekl.

Očekával, že se bude vzpouzet, a proto ho překvapilo, když Crysania beze slov ustoupila. Karamon už vstupoval do stanu, když na rameni ucítil její dotek.

Otočil se.

"Jsi moudrý jako Elistan, Karamone," řekla a soustředěně si ho prohlížela. "Mohla jsem mu říct to co ty. Proč jsem to neudělala?"

Karamon zrudl. "Já — jen jsem ho pochopil, to je vše," zamumlal.

"Já jsem mu nechtěla rozumět. Jen jsem chtěla, aby mě poslechl." Crysania stiskla rty.

"Poslyš," řekl Karamon, "můžeš svoje svědomí zpytovat později. Teď ale budu potřebovat tvoji pomoc!"

"Ano, jistě." Na Crysaniině tváři se znovu objevilo ztracené sebevědomí. Bez váhání následovala Karamona do Raistlinova stanu.

Karamon nechtěl, aby dovnitř nahlížely zvědavé oči, a tak rychle zatáhl závěs. Uvnitř byla tma, byla tak hustá, že oba v první chvíli neviděli vůbec nic. Stáli blízko vchodu a čekali, až jejich oči přivyknou tmě. Crysania se náhle chytila Karamona.

"Slyším ho dýchat!" řekla s úlevou.

Karamon přikývl a vydal se kupředu. Jak se den jasnil, vyháněl ze stanu noc a Karamon s každým dalším krokem viděl víc.

"Tady je," řekl a rychle odkopl stranou stůl, který stál v cestě. "Raiste!" zvolal a klekl na zem.

Mág ležel na chladné podlaze, měl bledou tvář a modré rty. Jeho dech byl slabý a přerušovaný. Karamon ho opatrně zvedl a odnesl na postel. Ve slabém světle si všiml, že Raistlinovi ve tváři hraje slabý úsměv, jako by se mu zdál příjemný sen.

"Myslím, že jen spí," řekl Karamon Crysanii, která mága právě přikrývala vlněnou přikrývkou. "Ale něco se tu stalo, to je zřejmé." Rozhlédl se kolem sebe. "Zajímalo by mě... Při všech bozích!"

Crysania vzhlédla a podívala se přes rameno.

Strop stanu byl sežehlý a zčernalý, látka byla popálená a na některých místech v ní byly velké díry. Vypadalo to, jako by po stanu přejel plamen. Žár stan poničil, ale ne docela. Na stole ležel předmět, který vzal Karamonovi dech.

"Dračí královské jablko!" řekl s posvátnou úctou.

Před mnoha lety ho vyrobili mágové všech Řádů a naplnili ho vlastnostmi dobra, zla i neutrality. Síla ukrytá uvnitř byla dostatečně silná, aby roztočila události časů, křišťálové jablko však nyní jen klidně leželo na stříbrném stojanu, který pro ně Raistlin vyrobil.

Kdysi to byla věc, ve které kroužilo magické světlo. V této chvíli se však ta věc halila do tmy. Byla seshora dolů prasklá.

Nyní...

"Jablko je rozbité," řekl klidně Karamon.

4. kapitola

Fistandantilova armáda se přeplavila přes Úžiny Bouřlivého moře v prapodivné flotile složené z bezpočtu rybářských člunů, veslic, nahrubo svázaných vorů a vesele vyzdobených zábavních lodic. Přestože to na druhý břeh nebylo nijak daleko, trvalo to déle než týden, než se všichni vojáci, zvířata a zásoby dostali přes Úžiny.

Ve chvíli, kdy byl Karamon připravený Úžiny překročit, jeho armáda se rozrostla do takových rozměrů, že už neměl ani dost člunů, aby mohl najednou přepravit všechny své vojáky. Mnoho lodí se muselo vydat přes moře hned několikrát. Největší z nich převážely dobytek a vlastně se z nich staly veliké plovoucí stodoly, plné stání pro koně a hubené krávy a ohrad pro prasata.

Většinou šlo všechno hladce, ovšem Karamon stejně spával nanejvýš tři hodiny denně, protože se ani na okamžik nemohl odtrhnout od problémů, o kterých si všichni mysleli, že jen on je dokáže vyřešit — a které zahrnovaly vlastně cokoli, kravami trpícími mořskou nemocí počínaje a náručí mečů spadlou přes palubu konče. A když už byl konec na dohled a téměř všichni byli v bezpečí na druhé straně, náhle se přihnala bouře. Bičovala moře vichrem tak silným, až se celé pokrylo pěnou a pohltilo dvě velké lodě, které se utrhly od přístavních hrází. Celé dva dny se nikdo neodvážil vyplout. Přesto se však celá armáda nakonec šťastně dostala přes Úžiny a vlastně se ani nikomu nic nestalo, snad až na několik vojáků, kteří dostali mořskou nemoc, jakési dítě, které spadlo do vody (zachránili ho) a na jednoho koně, který se splašil, rozkopal své stání a zlomil si přitom nohu (utratili ho a snědli.)

Když se armáda vylodila na abanasinijských březích, přivítal ji náčelník lidí z Planin — těch barbarských kmenů, které obývaly pláně severní Abanasinie a toužily po proslulém thorbardinském zlatě — a také vyslanci trpaslíků. Setkání se zástupcem trpaslíků však Karamonovi způsobilo takový šok, že se ještě několik dnů poté nervózně otřásl, kdykoli si na to vzpomněl.

"Reghar Křesadlo," oznámil Garic, stojící u vchodu do stanu. Ustoupil a vpustil dovnitř skupinu tří trpaslíků.

Karamon jen nevěřícně zíral na prvního z trpaslíků a jeho jméno mu zvonilo v uších. Raistlinovy hubené prsty mu sevřely paži.

"Ani slovo!" vydechl arcimág.

"Ale vždyť vypadá... a to jméno!" zašeptal vyděšeně Karamon.

"Pochopitelně," řekl odměřeně Raistlin, "koneckonců je to Flintův dědeček."

Flintův dědeček! Flint Křesadlo — jeho starý přítel! Starý trpaslík, který zemřel v Tanisově náručí v Bohodomově, starý trpaslík, tak obhroublý a popudlivý, ale přesto nesmírně laskavý a přátelský, trpaslík, který Karamonovi připadal jako zosobnění důstojného stáří. Ještě se nenarodil! Toto byl jeho dědeček!

Náhle Karamona jako těžké kladivo udeřilo plné vědomí toho, kde je a co dělá. Doposud si mohl myslet, že to všechno se odehrává v jeho vlastní době. Teprve teď pochopil, že to, co podniká, vlastně ještě nikdy nebral vážně. I to, že ho Raistlin nakonec "pošle" domů, se zdálo být tak samozřejmé, jako by ho měl jen posadit do člunu a říct mu sbohem. Už dávno zapomněl na řeči o "změnách času," jen ho mátly a přesvědčovaly o tom, že se pohybuje v uzavřeném, nekonečném kruhu.

Karamon cítil, jak ho polilo horko a hned nato zima. Flint se ještě nenarodil. Tanis neexistoval. Nebyla ani Tika. *A ani on sám ještě neexistoval*! Ne! To bylo příliš nepravděpodobné - tak to nemohlo být!

Stan se Karamonovi naklonil před očima. Byl si téměř jistý, že omdlí. Naštěstí si Raistlin všiml, jak velký válečník zbledl. Vytušil, co se v tu chvíli děje v bratrově mysli, vstal, rychle předstoupil před napůl zhrouceného Karamona a dobře volenými slovy přivítal příchozí. Neopomenul se však přitom úkosem podívat na svého bratra a temným, pronikavým pohledem mu připomenout jeho povinnosti.

Karamon se s největším úsilím vzpamatoval. Podařilo se mu ty matoucí a zneklidňující myšlenky vypudit z mysli, když sám sebe přesvědčil o tom, že bude lepší, když se jimi bude zabývat později, v klidu a beze spěchu. Takové rozhodnutí už musel za několik posledních dnů učinit mnohokrát, jedinou chybou bylo, že vytoužený klid stále nepřicházel...

Vstal a najednou zjistil, že už je tak klidný, že beze stopy vzrušení dokáže podat ruku šedovousému trpaslíkovi.

"Sotva bych si kdy pomyslel, že budu jednat s lidmi a čaroději, a ještě k tomu proti svému vlastnímu tělu a krvi," řekl bez okolků Reghar, posadil se do nabídnutého křesla a jedním douškem vypil korbel piva, který před něj postavili. Zamračil se. Karamon mávl na chlapce, který mu občas sloužil, aby trpaslíkovi znovu nalil.

Reghar se mračil a čekal, až se na jeho pivu usadí pěna. Pak si povzdechl a zvedl korbel směrem ke Karamonovi, který už zase seděl ve svém křesle. "*Durth Zami och Durth Tabor*. Podivné časy přinášejí podivné přátele."

"Také si to myslím," zamumlal Karamon, ohlížeje se po Raistlinovi. Zvedl svoji sklenici — byla v ní jen čistá voda - a zhluboka se napil. Raistlin zdvořile pozvedl pohár s vínem, smočil v něm rty a zase pohár postavil

na stůl.

"Sejdeme se zítra ráno a projednáme naše plány," řekl Karamon. "Náčelník lidí z Planin bude také přítomen." Reghar se ještě o něco víc zamračil a Karamon si v duchu povzdechl, protože tušil, že ho čekají další potíže. Pokračoval však stále stejným srdečným tónem. "Bude nám ctí s vámi povečeřet a tak stvrdit naše spojenectví."

Reghar podrážděně vstal. "Je docela dobře možné, že budu bojovat po boku barbarů," zavrčel. "Ale, při Reorxově vousu, nemusím s nimi jíst — a s vámi koneckonců také ne."

Karamon také povstal. Na sobě měl svou nejlepší obřadní zbroj (další dar rytířů) a vyzařovala z něj síla a důstojnost. Trpaslík přimhouřil oči a upřeně se na něj zadíval.

"No malý určitě nejsi," zabručel. Pak si ale pohrdavě odfrkl a zavrtěl hlavou. "Mám ale pocit, že máš v hlavě víc svalů než mozku."

Karamon se neubránil úsměvu, ačkoli se ho trpaslíkova poznámka nemile dotkla. Tolik to připomínalo Flinta!

Raistlin se však neusmíval.

"Můj bratr je vojevůdce, kterému se sotva kdo vyrovná," řekl chladně a povznesené. "Když jsme opustili Palantas, byli jsme tři. Jen díky schopnostem a skvělému myšlení generála Karamona jsme byli schopni přivést na vaše území tuto mohutnou armádu. Odvážím se tvrdit, že se rádi podvolíte jeho autoritě."

Reghar si znovu odfrkl a zadíval se na Raistlina zpod křoví podobného šedého obočí. Pak se otočil a za mohutného řinčení těžkého brnění zamířil k východu ze stanu.

U východu se však zastavil.

"Říkáte tři, a z Palantasu? A teď máte tohle?" Pronikavý pohled jeho tmavých očí přelétl po Karamonově brnění a starý trpaslík máchl rukou v širokém gestu, které v sobě zahrnulo velký stan, rytíře v naleštěné zbroji, kteří stáli na stráži u vchodu, stovky mužů, vykládajících z lodí zásoby a zvířata, další stovky mužů, cvičících se v bojovém umění, řady kuchyňských ohňů...

Ohromený a zaskočený bratrovou nezvyklou chválou Karamon ani nebyl s to odpovědět. Jediné, čeho byl schopen, bylo nepřítomné kývnutí.

Trpaslík si znovu odfrkl, když však s cinkotem a řinčením vykráčel ze stanu, byl v jeho očích záblesk nevrlého obdivu.

Chvíli se nedělo nic a pak Reghar najednou strčil hlavu zpátky do stanu. "Na tu večeři přijdu," zavrčel, jako by ho k tomu nutili, a oddusal pryč.

"Já budu také muset odejít," řekl bezvýrazně Raistlin, vstal a zamířil k východu. Ruce měl skryté v záhybech svého pláště a byl zcela zaujatý

svými myšlenkami, když najednou ucítil, jak se jeho ramene dotkla něčí ruka. Rozčileně se ohlédl a spatřil svého bratra.

"Co chceš?"

"Chtěl jsem ti... Jenom jsem ti chtěl poděkovat," zachraptěl Karamon a pak dodal: "Chtěl jsem ti poděkovat za to, co jsi řekl.... Ještě nikdy jsem od tebe něco takového neslyšel."

Raistlin se usmál svým jemným úsměvem. Oči měl chladné a zasmušilé, Karamon si toho však ve své radosti nevšiml.

"Je to prostě a jednoduše pravda, bratře," řekl mág a pokrčil rameny. "A navíc nám to pomohlo, protože ty trpaslíky potřebujeme. Kolikrát jsem ti už říkal, že máš hodně skrytých vloh, které by bylo jenom třeba s trochou času a námahy rozvinout. Koneckonců jsme dvojčata," dodal s notnou dávkou sarkasmu Raistlin. "Nikdy bych se neodvážil tvrdit, že bychom mohli být tak rozdílní, jak si to namlouváš."

Mág znovu zamířil k východu ze stanu, opět však na svém rameni ucítil bratrovu ruku. Potlačil netrpělivý povzdech a otočil se.

"Tam v Ištaru jsem tě chtěl zabít, Raistline —" Karamon se odmlčel a olízl si suché rty - "a stále ještě si myslím, že jsem k tomu tehdy měl důvod. Alespoň podle toho, co jsem věděl tehdy. Dnes už si tím tak jistý nejsem." Povzdechl si, upíraje oči ke špičkám svých těžkých bot. Pak znovu zvedl zrudlou tvář k Raistlinovi. "Chtěl bych být přesvědčený o tom, že jsi to byl ty, kdo tohle způsobil — že jsi ty sám dostal mágy do situace, ve které jim nezbylo než mne poslat do minulosti, aby mi pomohli poznat to, co jsem tady poznal. Možná to tak není," rychle dodal Karamon, když viděl, jak se bratrovy rty svírají a jeho chladné oči se stávají ještě chladnějšími, "a jsem si jistý, že alespoň zčásti tomu tak opravdu není. Vím, že to děláš pro sebe. Ale myslím si, že alespoň část tvé mysli se stará o ostatní, i když jen zřídka. Ta část tvého já si uvědomila, že je to se mnou špatné, a přišla mi na pomoc."

Raistlin poslouchal svého bratra s úsměvem na rtech. Když Karamon skončil, jen pokrčil rameny. "V pořádku, Karamone. Pokud ti ty tvé romantické představy dopomohou k tomu, abys lépe bojoval, lépe plánoval svou strategii, lépe myslel — a především, pokud mi dovolí odejít z tohoto stanu a vrátit se k mé práci — pak si je dál chovej na svých prsou. Pro mě to nemá žádný význam."

Uvolnil ruku z bratrova sevření a pomalu došel k východu ze stanu. Tam na chvíli zaváhal. Pootočil kápí zakrytou hlavu a znovu promluvil, hlasem hlubokým, vyčerpaným a nesoucím stopy zvláštního smutku.

"Karamone, ještě jsi mě stále nepochopil."

Pak vykročil ze stanu. Při chůzi mu kolem kotníků šustil jeho černý

plášť.

Slavnostní setkání se toho večera konalo pod širým nebem. Jeho začátek ovšem nebyl nijak velkolepý.

K večeři prostřeli na dlouhých dřevěných stolech, narychlo stlučených ze dřeva vorů, které je přepravily přes moře. Reghar se dostavil s početnou družinou, ve které bylo na čtyřicet trpaslíků. Čerytíř, náčelník lidí z Planin, který svou zasmušilou tváří a vysokou, hrdou postavou Karamonovi silně připomínal Řekyvana, s sebou také přivedl přibližně stejný počet bojovníků. I Karamon vybral ze svých lidí čtyřicet mužů, kterým důvěřoval (nebo alespoň doufal v jejich oddanost) a u kterých měl naději, že snesou zátěž nadcházející pitky.

Ještě než se všichni sešli, Karamon dospěl k přesvědčení, že trpaslíci a lidé z Planin budou sedět co nejdál od sebe a žádné vyprávění, byť sebezajímavější, je k sobě nedostane. A ani se příliš nezmýlil. Poté, co všechny delegace dorazily, se trpaslíci shlukli kolem svého vůdce, lidé z Planin zase kolem toho svého a Karamonovi muži jen nejistě přihlíželi.

Karamon se postavil mezi ty tři šiky. Vystrojený byl velmi pečlivě — na sobě měl zlaté brnění a přilbu z gladiátorských her a pár kousků nové zbroje, které k původnímu brnění přidali jeho řemeslníci. S do bronzova opálenou kůží, obrovitou postavou a energickým obličejem zde působil velitelsky a majestátně a i zarputilí trpaslíci si mezi sebou vyměnili několik pohledů nesoucích známky neochotného souhlasu.

Karamon zvedl ruce.

"Buďte pozdraveni, moji přátelé," zvolal svým silným, burácivým hlasem. "Vítejte. Tato večeře nechť se stane znamením sjednocení, znamením spojenectví a nově nalezeného přátelství našich národů..."

Odpovědí mu bylo nevrle mumlání, slova posměchu a pohrdavé úsměvy. Jeden z trpaslíků si dokonce odplivl. Několik mužů z Planin zvedlo své luky a postoupilo o krok kupředu - něco takového považovali za smrtelnou urážku. Jejich náčelník je však zadržel a Karamon klidně pokračoval.

"Budeme bojovat bok po boku a možná také budeme bok po boku umírat. Začněme proto naše první setkání také bok po boku, pojezme jídla a popijme jako bratři. Vím, že jste se jen s nevolí odloučili od svých příbuzných a přátel, chtěl bych však, abyste si našli přátele nové. A proto, abychom se lépe seznámili, jsem se rozhodl pro vás připravit malou hru."

Jak to dořekl, oči všech trpaslíků se rozšířily úžasem, brady jim poklesly a vzduch v táboře zaplnilo hlučné reptání. Žádný dospělý trpaslík přece žádné hry nehraje! (Jisté činnosti, které by snad mohly hry připomínat, jako "bití kamene" nebo "hod kladivem", a které trpaslíci s oblibou provozovali,

oni sami považovali za úctyhodné sporty.) Ovšem Čerytíř a jeho muži rázem zpozorněli. Lidé z Planin milovali nejrůznější hry a soutěže a považovali je za téměř stejně zábavné jako války se sousedními kmeny.

Karamon mávl rukou a ukázal na velký nový stan ve tvaru kužele, který stál v pozadí a už se stal předmětem mnoha podezřívavých pohledů jak ze strany trpaslíků, tak ze strany lidí z Planin. Byl přes dvacet stop vysoký a na jeho vrcholu vlála Karamonova zástava. Hedvábná korouhev s vyšitou devíticípou hvězdou se třepotala ve večerním větru, ozářená velkým ohněm hořícím opodál.

Zatímco se všichni dívali na stan, Karamon natáhl ruku a škubl za jakési lano. Plátěné stěny stanu rázem spadly na zem a na Karamonův pokyn je několik šklebících se malých uličníků odneslo pryč.

"Co je to za nesmysl?" zavrčel Reghar a prsty mu sklouzly k toporu jeho válečné sekyry.

Uprostřed jezera černého, slizkého bahna tam stál osamocený dřevěný stožár. Jeho dokonale ohlazený a vyleštěný povrch se leskl ve světle ohňů. Kousek od vrcholu stožáru byla kulatá plošina, vyrobená z tlustých prken a proděravěná několika nepravidelnými otvory.

Nebyl to však ani pohled na černý stožár, ani na plošinu nebo na černé jezírko, co jak lidi, tak trpaslíky přimělo k výkřikům úžasu a nadšení. Byl to pohled na to, co bylo připevněné ke dřevu na špici stožáru. Ve světle plamenů tam zářily dvě zkřížené zbraně — meč a válečná sekyra. Nebyly to však hrubé železné zbraně, jaké měla většina bojovníků. Tyto zbraně někdo vykoval z nejlepší oceli a tak dokonale je zpracoval a ozdobil, že jeho mistrovství přivedlo ty, kteří stáli kolem sloupu, do naprostého vytržení.

"Při Reorxově vousu!" Reghar se zhluboka a roztřeseně nadechl. "Ta sekyra tam nahoře má cenu celé naší vesnice! Za takovou zbraň bych dal padesát let života!"

Čerytíř jen zíral na meč a po chvíli rychle zamrkal očima, jak se mu do očí vedraly slzy touhy a zamlžily mu zrak.

Karamon se jen usmál. "Ty zbraně jsou vaše!" oznámil jim.

Čerytíř a Reghar na něj zírali, ohromením neschopni žádného slova.

"Jsou vaše — pokud je dokážete sundat!"

Z hrdel lidí i trpaslíků se ozval mnohohlasý výkřik a všichni se okamžitě vrhli k jezírku. Vřavu však ihned přehlušil Karamonův mohutný hlas.

"Reghare a Čerytíři, oba si můžete vybrat devět válečníků, aby vám pomáhali! Ten, kdo se těch zbraní zmocní první, si je může ponechat!"

Čerytíře nemusel nikdo pobízet. Ani se neobtěžoval žádat o pomoc, vrhl se do bláta a brodil se ke stožáru. Čím blíž však byl svému cíli, tím víc se

propadal, jak bylo jezírko stále hlubší a hlubší. Už po několika krocích stál po pás v lepkavém bahně.

Reghar byl o něco opatrnější, počkal a pozoroval svého soupeře. Pak si trpasličí vůdce vybral devět nejsilnějších trpaslíků a spolu s nimi vstoupil do bahna. Celá družina však po několika krocích zmizela — těžká brnění stáhla trpaslíky ke dnu. Jejich spolubojovníci je s námahou vytáhli, Reghara jako posledního.

Starý trpaslík si vyždímal bahno z vousů a pomalu se vysoukal z brnění, přísahaje sloupu hroznou pomstu při všech bozích, na které si jen vzpomněl. Zvedl sekyru nad hlavu a znovu se vydal do bláta. Na své trpaslíky jako by zapomněl.

Čerytíř se mezitím dostal ke stožáru. Přímo u jeho paty nebylo bahno tak hluboké a pod ním byla pevná skála. Náčelník sevřel sloup rukama a pomalu se vytáhl z bahna. Vyšplhal do výšky tří stop a vítězoslavně se usmál na své muže, nadšeně ho povzbuzující. Pak ale náhle začal klouzat zpátky. Zaťal zuby a zoufale se snažil udržet na stožáru, nebylo mu to však nic platné. Nakonec se velký náčelník opět ocitl ve slizkém bahně, pochopitelně ke všeobecnému veselí v řadách trpaslíků. Seděl tam, nic neříkal a jen zuřivě hleděl na prokletý stožár. Ta věc byla natřená vepřovým sádlem.

Ačkoli spíš plaval než šel, Reghar se nakonec přece jen doplahočil k patě stožáru. Vůdce trpaslíků byl po pás v bahně, jeho obrovská síla ho však držela na nohou.

"Uhni!" obořil se na nešťastného náčelníka. "Máš myslet hlavou, ne kolenem. Když pro tu cenu nevylezeme nahoru, tak ji dostaneme dolů."

Na jeho zablácené vousaté tváři se objevil triumfální výraz. Rozložitý trpaslík se rozmáchl a vší silou udeřil sekyrou do stožáru.

Karamon se potajmu usmál a čekal, co bude následovat.

Zazvonilo to jako tisíc zvonů. Trpaslíkova sekyra se odrazila od sloupu, jako by narazila na skalní útes. Stožár byl celý ze dřeva železného stromu. Zběsile rozkmitaná sekyra vyletěla trpaslíkovi z rukou a stejně jako on sám spadla do bláta. Teď bylo na lidech z Planin, aby se dosyta nasmáli — a nejvíc ze všech se smál jejich blátem pokrytý náčelník.

Trpaslík a člověk se na sebe vztekle zadívali, napjali se a smích vystřídalo výhružné mručení. Karamon zadržel dech. Pak ale Regharův pohled sklouzl k sekyře plné zubů, která se pomalu ztrácela v černé hmotě, a hned nato zamířil k nádherné zbrani, jejíž ocel se třpytila v záři ohně vysoko nad jeho hlavou. Trpaslík něco zamumlal a otočil se ke svým mužům.

Ti se už také stačili zbavit brnění a pomalu se přebrodili ke svému vůdci. Reghar začal zuřivě křičet a ukazoval jim, aby se seřadili u paty namaštěného sloupu. Trpaslíci udělali, co si přál, a začali stavět pyramidu. Úplně

dole stáli tři, na nich dva a na těch další. Spodní řada byla brzy po pás v bahně, pak ale trpaslíci našli pod nohama pevnou půdu a dál už stáli pevně.

Čerytíř se zamračil a chvíli jen mlčky přihlížel. Pak přivolal devět svých mužů a za několik okamžiků už lidé stavěli svoji vlastní pyramidu. Jelikož byli trpaslíci o hodně menší, musela být jejich pyramida vespod užší než lidská a k vrcholu se museli dostávat po jednom. Jako poslední se vydal vzhůru sám Reghar. Vylezl na ramena trpaslíka, který stál nejvýše, pokoušel se udržet rovnováhu a zároveň se natahoval k

dřevěné plošině, zatímco se pod ním kymácela a vzdychala pyramida z jeho bojovníků. Natahoval se, natahoval, ale nedosáhl.

Čerytíř se vyšplhal nahoru po zádech svých vlastních mužů a snadno se dostal k plošině. Když spatřil nevrlý úšklebek na Regharově ušpiněné tváři, hlasitě se rozesmál a pokusil se protáhnout jedním z těch podivně tvarovaných otvorů.

Jenomže se do něj nevešel.

Klel, krčil ramena, kroutil se jako had, ale nebylo mu to nic platné. Čerytíř byl sice štíhlý, ale byl to člověk, a člověk se tím malým otvorem protáhnout nemohl. V tom okamžiku Reghar vyskočil a pokusil se zachytit plošiny...

Ani teď nedosáhl.

Trpaslík proletěl vzduchem a s mohutným plácnutím přistál v bahně. Síla, s jakou se odrazil, rozbila trpasličí pyramidu a trpaslíci následovali svého vůdce.

Tentokrát se lidé nesmáli. Čerytíř se na Reghara podivně zadíval a náhle sám seskočil do bláta. Přistál kousek od trpaslíka, chytil ho za kabátec a vytáhl ho na světlo.

V tu chvíli se už jeden od druhého téměř ani nedali rozeznat, jak byli od hlavy k patě pokrytí blátem. Stáli proti sobě a zarputile se dívali jeden na druhého.

"Ty dobře víš," začal Reghar, vytíraje si bláto z očí, "že já jsem jediný, kdo se dokáže protáhnout tou zatracenou dírou."

"A ty zase víš," procedil mezi zuby Čerytíř, "že nikdo jiný než já tě tam nedostane."

Trpaslík chytil člověka za ruku a společně zamířili k lidské pyramidě. Čerytíř vyšplhal nahoru jako první a jeho tělo vytvořilo poslední schod k plošině. Všichni pak zajásali, když Reghar vylezl na lidskou pyramidu a snadno se protáhl otvorem v plošině.

Trpaslík se nahoře postavil, natáhl se ke zbraním, chytil je za rukojeti a triumfálně je zvedl nad hlavou. Dav náhle ztichl. Trpaslíci a lidé se na sebe opět podezíravě zadívali.

Teď se rozhoduje o všem, pomyslel si Karamon. Kolik je v tobě z Flinta, Reghare? Kolik je v tobě z Řekyvana, Čerytíři? Tolik na tom teď záleží.

Reghar se sklonil k otvoru a jeho oči našly náčelníkovu neústupnou tvář. "Za tuto sekyru, která musela být vykována samotným Reorxem, vděčím tobě, muži z Planin. Bude mi ctí bojovat po tvém boku. Pokud ovšem máme bojovat společně, potřebuješ o něco lepší zbraň."

Za nepopsatelného jásotu celého tábora pak podal otvorem náčelníkovi ten nádherný, lesknoucí se ocelový meč.

5. kapitola

Slavnost se protáhla dlouho do noci. Celý tábor zněl smíchem, výkřiky a dobře míněnými kletbami, pronášenými jak v jazycích trpaslíků a lidí z Planin, tak v solamnijštině a obecné.

Pro Raistlina nebylo nic snazšího než tiše odejít. Ve všeobecném povyku a vzrušení nikdo nepostrádal mlčenlivého a cynického mága.

Vydal se ke svému stanu, který pro něj Karamon dal postavit, a držel se co možná nejvíc ve stínu a tmě. Ve svém černém plášti byl jen přeludem, náznakem pohybu, náhodou spatřeným koutkem oka.

Crysaniinu stanu se z dálky vyhnul. Stála ve vchodu a se zadumaným výrazem na tváře pozorovala veselící se vojáky. Neodvážila se k nim připojit, protože dobře věděla, že by přítomnost "čarodějnice" Karamonovu plánu jen ublížila.

Jaká je v tom vlastně ironie, pomyslel si Raistlin, že se černého čaroděje i v této době bojí, zatímco Paladinova kněžka budí jen posměch a pohrdání.

Tiše našlapoval ve svých kožených botách vlhkou trávou louky, na které se armáda utábořila, a celá ta věc mu způsobovala podivné potěšení. Zvedl oči k nebi a s lehkým úsměškem se podíval na Platinového draka nad svojí hlavou a Pětihlavého draka, připraveného k boji přímo proti svému protivníkovi.

Vědomí, že Fistandantilus býval mohl uspět, nebýt nepředvídaného zásahu nějakého mizerného gnóma, vneslo do Raistlinova bytí temnou radost. Podle všech jeho výpočtů byl ten gnóm klíčem ke všemu. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že změnil čas, ačkoli mágovi stále nebylo jasné, jak se mu to mohlo podařit. Raistlin však přesto měl všechny důvody pro to, aby se domníval, že jediné, co musí udělat, je dostat se do horské pevnosti Žamanu. Odtamtud by se už snadno dostal do Thorbardinu, našel toho gnóma a zneškodnil ho.

Čas, který byl předtím změněn, by se vrátil do svých starých kolejí. Kde Fistandantilus prohrál, Raistlin by zvítězil.

Proto teď arcimág, právě jako před ním Fistandantilus, soustředil všechen svůj zájem a pozornost jen na válečné úsilí, aby se co nejrychleji dostal do Žamanu. Společně s Karamonem trávili dlouhé hodiny nad starými mapami, studovali opevnění a pevnosti a srovnávali je s tím, co si pamatovali ze svých cest tím krajem, podniknutých v časech, které měly teprve přijít. Zároveň se pokoušeli odhadnout, k jakým změnám mohlo za ta dvě století dojít.

Klíčem k vítězství ovšem bylo dobytí Pax Sarkasu.

A to, jak mnohokrát s povzdechem prohlásil Karamon, bylo téměř ne-

možné.
"Duncan v něm bude mít tu nejsilnější posádku, jakou si jen dovede představit," konstatoval válečník s prstem položeným na značce, která na mapě označovala tu obrovskou pevnost. "Ty přece víš, Raiste, jak to tam vypadá. Copak si už nepamatuješ na ty obrovské hory kolem? Ti prokletí trpaslíci se tam udrží klidně deset let! Zavřou dveře, shodí z těch svých strojů ty skály, a jací jsme byli. Jestli si dobře vzpomínám, museli ty skály zvedat stříbrní draci," dodal zasmušile obrovitý generál.

"Obejdeme to," navrhl Raistlin.

Karamon zavrtěl hlavou. "A kudy?" Jeho prst se vydal na západ. "Na jedné straně máme Qualinest. Tamější elfové by nás rozsekali na kousky a nadělali by si z nás sušené maso."

Karamonův ukazovák teď zamířil na východ. "Tady máme pro změnu buď hory, nebo moře. Přes moře nemůžeme — nemáme dost člunů. A navíc — " posunul prst o kousek níž - "pokud přistaneme tady dole, jsme v pasti. Na severu je Pax Sarkas, na jihu Thorbardin a my jsme přímo uprostřed a křídla nám nechrání vůbec nic."

Velký muž začal neklidně přecházet po stanu. Po několika krocích se vždycky zastavil a rozčileně se podíval na mapu.

Raistlin zívl, vstal a položil ruku na Karamonovo rameno. "Jedno si pamatuj, bratře," zašeptal. "Pax Sarkas padl."

Karamonova tvář potemněla. "Jistě," zavrčel. Vůbec ho nenadchlo, že mu Raistlin připomněl, že to všechno jako by byla jen jakási gigantická hra, kterou snad arcimág hrál. "Předpokládám, že víš, jak padl."

"To nevím," zavrtěl hlavou Raistlin. "Ale padne..."

Chvíli mlčel a pak ještě jednou opakoval: "Ale padne."

Z lesa se vyplížily tři černé postavy, uhýbající před světlem ohně a pochodní, a dokonce i před svitem měsíce a hvězd. Na okraji tábora zaváhaly, jako by nevěděly, kam mají jít. Nakonec jedna z nich natáhla ruku a cosi zašeptala. Zbývající dvě pokývaly hlavami a nyní se mnohem rychleji rozběhly tmou.

Pohybovaly se rychle, ne však tiše. Žádný trpaslík se nikdy nedokázal pohybovat potichu, a tito — neboť to také byli trpaslíci — se zdáli být ještě hlučnější než ostatní. Dupali a rámusili — a šlapali na každou suchou větev, polohlasně mumlajíce ty nejhorší kletby.

Raistlin, očekávající je v stínu svého stanu, je slyšel už zdaleka a nevěřícně zakroutil hlavou. S něčím takovým však naštěstí ve svých plánech počítal, a proto celé setkání sjednal na chvíli, kdy mu smích a povyk opilých vojáků poskytoval dostatečnou ochranu.

"Vstupte," zašeptal sarkasticky, když se těžké a neohrabané kroky nohou v okovaných botách zastavily před vchodem do jeho stanu.

Chvíli se nic nedělo a bylo slyšet jen uřícené oddechování trpaslíků a jejich tlumený hovor. Nikdo z nich se neměl k tomu, aby se dotkl stanu jako první. Náhle se ozvalo drsné zaklení, něčí ruka odhrnula plachtu u vchodu a do stanu vstoupil jakýsi trpaslík. Nejspíš to byl vůdce těch tří, protože směle vkráčel dovnitř, zatímco druzí dva se krčili za jeho zády a celí se třásli strachy.

První trpaslík došel ke stolu ve středu stanu. Kráčel velice rychle, přestože byla naprostá tma. Za dlouhá léta strávená pod zemí se Dewarovy oči naprosto dokonale přizpůsobily tmě. Však se také říkalo, že někteří trpaslíci měli dokonce i elfí zrak, díky němuž viděli ve tmě záři, vycházející z živých bytostí.

Ať už ale byly trpaslíkovy oči dobré, jak chtěly, z postavy v černé plášti sedící na druhé straně stolu nemohly zjistit vůbec nic. Bylo to, jako by se dívaly do nejčernější noci a náhle spatřily ještě něco temnějšího — něco jako hlubokou propast, která se náhle otevřela u trpaslíkových nohou. Tento Dewar byl silný a nebojácný, ba co víc, lhostejný k nebezpečí — koneckonců jeho otec zemřel jako blouznící šílenec. Temný trpaslík však zjistil, že není schopen potlačit nepatrné zachvění, které se nejdříve objevilo na zátylku a pak mu pomalu sestoupilo po zádech.

Posadil se. "Vy dva," obrátil se v řeči trpaslíků k těm, kteří ho doprovázeli, "běžte ke vchodu a hlídejte tam."

Přikývli a rychle se vzdálili, víc než rozveseleni tím, že mohou odejít z blízkosti té černé postavy, sednout si ke vchodu a hledět do tmy. Náhlý záblesk prudkého světla je však přiměl k tomu, aby poplašeně vyskočili. Jejich vůdce vztekle zaklel a zakryl si rukou oči.

"Ne světlo... Ne světlo!" vykřikl v hrubé obecné. Pak se mu ale jazyk přilepil na patro a trpaslík ze sebe dlouhou chvíli byl s to vypravit jen zmatené pazvuky. To světlo totiž přicházelo ne z hořící svíce nebo pochodně, ale z plamene, který hořel v mágově napůl sevřené dlani.

Všichni trpaslíci jsou od přírody podezřívaví a už vůbec nevěří magii. Dewarové však byli nevzdělaní a jejich svět ovládal bezpočet pověr, takže i tento nepatrný trik, jaký uměl skoro každý pouliční kouzelník, nahnal trpaslíkovi takový strach, že přišel o řeč.

"Chci vidět ty, se kterými jednám," řekl tiše, téměř šeptem Raistlin. "Ničeho se neboj, toho světla si venku nikdo nevšimne. A i kdyby, budou si myslet, že studuji."

Dewar si pomalu odkryl oči. Vystaven tak silnému světlu bolestivě pomrkával. Jeho dva společníci se znovu posadili, teď ještě o něco blíž vcho-

du než předtím. Tento dewarský náčelník byl právě ten, který se účastnil zasedání Duncanovy rady. Ačkoli jeho tvář na první pohled prozrazovala onu napůl šílenou, napůl vypočítavou krutost, kterou se vyznačovala většina příslušníků jeho plemene, v pohledu jeho lesknoucích se očí byly známky nepominutelné inteligence, která z něj činila obzvlášť nebezpečného protivníka.

Ty oči teď chladně hodnotily mága, sedícího na druhé straně stolu, zatímco mágovy oči hodnotily jeho. Dewar byl spokojený. O lidech si myslel to stejné co většina trpaslíků, a o lidském mágovi měl mínění dvojnásob špatné. Dewar však byl dobrým znalcem lidí a v mágových tenkých rtech, vyhublé tváři a chladných očích viděl bezohlednou touhu po moci, které rozuměl a které také mohl důvěřovat. "Ty... Fistandantilus?" zamručel nevrle. "Ano." Mág sevřel ruku a plamen zmizel. Znovu se ocitli v temnotě a trpaslíkovi se ulevilo. "A také znám řeč trpaslíků, takže jí můžeš bez obav hovořit. Upřímné řečeno bych jí sám dal přednost, aby nemohlo dojít k nedorozumění."

"Správně a dobře." Dewar se naklonil kupředu. "Já být Argat, ten můj klan. Dostat tvoje zpráva. Ona nás velice zaujmout. Ale my muset vědět víc."

"Nemýlím-li se, má to znamenat ‚co bychom z toho mohli mít?'" řekl posměšným tónem Raistlin. Ukázal svojí hubenou rukou do kouta stanu.

Když se Argat podíval tím směrem, zprvu rozeznal jen tmu. Pak jakýsi předmět v koutě stanu začal zářit, nejdříve slabě, pak se stále rostoucí jasností. Argat opět ztratil řeč, teď však spíš úžasem než strachem.

Vrhl po Raistlinovi ostrý, podezřívavý pohled.

"Jen si posluž. Můžeš se na to sám podívat," řekl Raistlin a pokrčil rameny. "Vlastně bych ti to mohl dát ještě dnes, samozřejmě pokud se dohodneme..."

Argat už však těžkými kroky zamířil k té věci. Klekl si na zem a zabořil ruce do hromady ocelových mincí, zářící jasným magickým světlem. Několik okamžiků jen omámeně zíral na to bohatství. Oči se mu leskly a mince mu klouzaly mezi prsty. Pak si zhluboka povzdechl, vstal a vrátil se ke svému křeslu.

"Ty mít nějaký plán?"

Raistlin přikývl. Záře vycházející z hromady peněz potemněla a zbyl z ní jen slabý odlesk, i ten však stále přitahoval trpaslíkovu pozornost.

"Naši zvědové zjistili," začal Raistlin, "že se nám Duncan chce postavit na pláních před svojí pevností a tam nás porazit, nebo nám přinejmenším způsobit těžké ztráty. Kdybychom měli převahu, stáhne své síly zpět do pevnosti, zavře brány a spustí mechanismus, který tytéž brány zakryje ho-

rami balvanů.

S tím množstvím zásob a zbraní, které tam nashromáždil, může jen sedět se založenýma rukama a čekat, než to buď sami vzdáme a odtáhneme, — anebo k pevnosti přitáhnou z Thorbardinu jeho posily a obklíčí nás v údolí. — Nemám pravdu?"

Argat si prohrábl prsty svůj černý plnovous. Vytáhl nůž, vyhodil ho do vzduchu a zase ho obratně chytil. Pak se znovu podíval na mága, rychle přestal a roztáhl ruce po stole.

"Omlouvám se. Je to jen takový zlozvyk," řekl a křivě se usmál. "Doufám, že jsem tě nepolekal. Jestli ti to vadí, můžu..."

"Kdyby mi to vadilo, tak s tím sám rychle skoncuji," řekl skoro blahosklonně Raistlin. "Jen pokračuj." Arcimág ukázal na nůž. "Zkus to ještě jednou."

Argat pokrčil rameny před těma podivnýma očima, které neviděl, jen cítil, jak se na něj upírají zpod černé kápě. Přesto se však necítil ve své kůži. Vzal nůž a znovu ho vyhodil do vzduchu...

Ze tmy se vynořila štíhlá bílá ruka, chytila nůž za rukojeť a jediným pohybem zabodla ostrou čepel do stolu před sebou,

Argatovi zasvítilo v očích. "Magie," zabručel.

"Obratnost," řekl chladně Raistlin. "Budeme pokračovat v naší diskusi, nebo budeme hrát hry, ve kterých jsem vynikal v dětství?"

"Tvá informace správný," zamumlal Argat a zastrčil nůž za opasek. "To Duncanův plán."

"V pořádku. *Můj* plán je docela jednoduchý. Duncan bude uvnitř pevnosti. Nevyjede z ní a místo toho přikáže zavřít brány."

Raistlin se pohodlně opřel a špičky jeho dlouhých prstů se spojily. "Když ten rozkaz přijde, brány se nezavřou."

"Tak jednoduchý?" odfrkl si Argat.

"Ano, opravdu to je tak velice jednoduché." Raistlin položil ruce na stůl. "Ti, kteří by je mohli zavřít, budou mrtví. Potřebuji jenom tolik, abys udržel brány po těch několik minut, které budeme potřebovat k tomu, abychom na ně zaútočili. Pax Sarkas padne. Tví lidé složí zbraně a spojí se s námi."

"Jednoduchý, ale mít to jedna chyba," řekl Argat a zamyšleně si Raistlina změřil. "Naše domovy a rodiny v Thorbardin. Co s nimi, když my zradit?"

"Nic," řekl Raistlin. Sáhl do mošny, kterou měl položenou u křesla, a vytáhl z ní svitek svázaný černou stuhou. "Tohle necháš předat Duncanovi." Podal svitek Argatovi a ukázal na něj. "Přečti to."

Trpaslík se zamračeně zvedl a upíraje na Raistlina podezřívavý pohled vzal svitek, odnesl ho k truhle s penězi a při jejich slabé magické záři ho

začal číst.

Náhle se užasle ohlédl po mágovi. "Tohle... tohle v řeč můj národ!"

Raistlin netrpělivě kývl, "A co bys očekával? Duncan by tomu jinak nikdy neuvěřil."

"Ale..." zalapal po dechu Argat, "ten řeč tajný, známý jen Dewarové a pár další, třeba Duncan král..."

"Čti!" mávl hněvivě rukou Raistlin. "Nemám na tebe celou noc."

Trpaslík tiše zaklel a pustil se do čtení. Trvalo mu to dlouho, přestože ta zpráva byla jen krátká. Když dočetl, prohrábl si své spletené vousy a chvíli přemýšlel. Potom vstal, sroloval svitek a několikrát si s ním zamyšleně poklepal po dlani.

"Ty mít pravda. To řešit všechno." Znovu se posadil a jeho tmavé oči, upřené na mága, se nebezpečné zúžily. "Já ale muset ještě něco pro Duncan. Ne jenom svitek. Něco velký."

"Co považuje tvůj národ za velké?" zeptal se Raistlin a rty se mu zkřivily. "Pár tuctů rozsekaných těl?"

Argat se ušklíbl. "Hlava váš generál."

Nastalo ticho. Trvalo dlouho, a ani nejmenší zašustění látky neprozradilo Raistlinovy myšlenky. Dokonce to vypadalo, jako by přestal dýchat. Tak dlouho to ticho trvalo, až se nakonec Argatovi zdálo, že se samo stalo živou bytostí - tak bylo hluboké a mocné.

Trpaslík se otřásl, ale pak se jen znovu ušklíbl. Kdepak, od toho požadavku neustoupí. Duncan ho bude muset prohlásit za hrdinu zrovna tak, jako prohlásil za hrdinu toho zmetka Charase.

"Dohodnuto." Raistlinův hlas byl bezvýrazný, nebyla v něm ani stopa po vzrušení. S tím slovem se však naklonil přes stůl a Argat se rychle stáhl, když cítil, jak se k němu arcimág blíží. Už viděl ty lesknoucí se oči — jejich nezměřitelná hloubka se vpíjela do samého jádra jeho já.

"Dohodnuto," opakoval mág. "Udělej všechno pro to, abys dodržel to, co jsi slíbil."

Argat se bezděky zajíkl a na jeho tváři se náhle objevil zlý úsměv. "Oni vědět, proč ti říkat Temný pán, nemít já pravda?" řekl a pokusil se o smích, zatímco si zastrkával svitek za opasek.

Raistlin neodpověděl. To, že trpaslíka slyšel, se dalo poznat jen ze zašustění jeho černé kápě. Argat pokrčil rameny, otočil se a zamířil ke svým společníkům. Pánovitým gestem ukázal na truhlu v koutě. Trpaslíci k ní přiběhli, zavřeli ji a zamkli klíčem, který Raistlin vytáhl ze záhybů svého pláště a mlčky jim ho podal. Navzdory tomu, že trpaslíci jsou zvyklí nosit těžká břemena a obvykle jim to nečiní žádné potíže, tito dva zvedli truhlu teprve s řádným hekáním. Argatovy oči se zaleskly potěšením.

Trpaslíci vyšli ze stanu, aniž by čekali na svého vůdce. Truhlu nesli mezi sebou a co nejrychleji s ní utíkali do bezpečného stínu lesa. Argat je tiše sledoval a pak se naposledy otočil k mágovi, který se mezitím znovu změnil na temný stín uprostřed černé noci.

"Nebát se, přítel. My ty nezklamat."

"Ne, příteli," potvrdil tiše Raistlin. "Nezklamete mě."

Argat sebou trhl. Mágův tón se mu vůbec nelíbil.

"Měl bys vědět, Argate, že ty peníze jsou prokleté. Jestli mě oklameš, ty i všichni ostatní, kteří se těch peněz dotkli, zakrátko zjistí, že jim kůže na prstech černá a začíná hnít. A až se i jejich dlaně změní na krvácející změť páchnoucího masa, zčerná i kůže na jejich rukou a nohou. A pak, zatímco budou jen nečinné přihlížet, se jim kletba rozšíří na celé tělo. Nakonec, až už je hnijící nohy neunesou, padnou mrtví k zemi."

Argat ze sebe vydal jakýsi podivný přiškrcený zvuk. "Ty lhát," procedil mezi zuby.

Raistlin mlčel. Argat ani nebyl schopen rozeznat, jestli vůbec ještě je ve stanu. Trpaslík mága ani neviděl, ani necítil jeho přítomnost. Co slyšel, byly rozjařené výkřiky, které se ozvaly z náhle se otevřevších dveří velkého stavení. Tábor zalilo světlo a ze dveří se vyhrnul zástup lidí a trpaslíků.

Argat tiše zaklel a rychle vyběhl ze stanu.

Jak běžel k lesu, zuřivě si otíral ruce o kalhoty.

6. kapitola

Svítá. Slunce světa Krynnu jen velmi pomalu vystupuje ze stínu hor, jako by vědělo, na jaké hrůzy má toho dne jeho světlo dopadnout. Čas však nemůže být zastaven. Když se slunce konečně objevilo nad horskými štíty, pozdravily jej hlasité výkřiky a bušení meči o štíty, patřící těm, kdo se možná dívali na své poslední svítání.

Mezi nimi byl i Duncan, král horských trpaslíků. Stál na hradbách mohutné pevnosti Pax Sarkasu a všude kolem něj byli jeho generálové. Duncan dobře slyšel hluboké, hrdelní hlasy svých mužů, ozývající se zpod hradeb, a spokojeně se usmál. Toto bude slavný den.

Jen jeden trpaslík neprovolával slunci slávu. Duncan se na něj ani nemusel podívat, aby si byl vědom mlčení, které znělo v jeho srdci stejně silně, jako k jeho uším doléhal bouřlivý jásot vojáků.

O samotě, daleko od ostatních, stál Charas, hrdina horských trpaslíků. Byl vysoký a majestátní, jeho zlatá zbroj zářila v ranním slunci a v ruce držel obrovské kladivo. Stál tam docela sám, díval se na vycházející slunce — a kdyby na něj v té chvíli někdo pohlédl, spatřil by slzy, stékající mu po tvářích.

Nikdo se však neohlédl. Všichni před ním jen uhýbali očima. Ne snad proto, že by plakal, přestože trpaslíci považují slzy za dětinskou slabost. Ne, důvod, proč se od něj všichni odvraceli, nebyl skrytý v jeho slzách. Odvraceli se od něj, protože ty slzy stékaly po hladké, holé tváři.

Charas si oholil své vousy.

Dokonce i ve chvílích, kdy Duncanovy oči putovaly plání pod pevností, dokonce i tehdy, když si jeho paměť vštěpovala rozmístění nepřítele, jehož vojáci stáli na holé pláni pod ním se vztyčenými oštěpy, lesknoucími se na slunci, thén stále cítil ten nesmírný úžas, který naplnil jeho duši toho rána, když poprvé spatřil na hradbách Charase, jak zaujímá své místo s holou tváří. Vysoký bojovník držel v rukou své nádherné vlnité vousy a k hrůze všech, kteří se na něj dívali, je hodil do větru.

Vousy jsou trpaslíkova dědičná výsada, jeho pýcha i pýcha jeho rodiny. Je-li stižen neštěstím, stráví trpaslík dny smutku, aniž by si své vousy česal, jen jedno jediné ho však může přinutit k tomu, aby si je oholil — hanba. Je to znamení pohany, trest za vraždu, za krádež, za zbabělost, za zběhnutí.

"Proč?" Nic jiného ohromeného Duncana nenapadlo.

Charas zíral kamsi nad hřebeny hor a odpověděl hlasem, který se trhal a praskal jako rozbíjená skála. "Jdu do této bitvy, protože jsi nařídil, abych do ní šel, můj théne. Zavázal jsem se ti věrností a jsem vázán svou ctí ten slib splnit. Ale i když budu bojovat, chci, aby všichni věděli, že nevidím

nic čestného v zabíjení svých bratří a ani v zabíjení lidí, kteří víc než jedenkrát bojovali po mém boku. Nechť všichni vidí, že Charas vyjíždí do pole v hanbě."

"Jak krásně jen budeš vypadat v očích těch, které vedeš," řekl smutně Duncan.

Charas však zavřel ústa a už neřekl ani slovo.

"Théne!" zvolalo hned několik mužů najednou a Duncan znovu obrátil oči k pláni. I on už si ale všiml těch čtyř postav, v té dálce podobných dětským hračkám, které se oddělily od mohutné armády a vyrazily k pevnosti. Tři z nich nesly třepotající se korouhve. Čtvrtá nesla jen dlouhou hůl, zářící jasným světlem, viditelným i navzdory dálce a vycházejícímu slunci.

Dvě z korouhví Duncan samozřejmě poznával. Zástavu trpaslíků z kopců, ten až příliš dobře známý symbol kladiva a kovadliny, který se v jiných barvách opakoval i na Duncanově vlastní korouhvi. Zástavu lidí z Planin ještě na vlastní oči nikdy neviděl, poznal ji však okamžitě. Bylo to pro ně příznačné — symbol větru ženoucího se nad prérijní trávou. Třetí zástava nemohla patřit nikomu jinému než tomu samozvanému generálovi, který se vynořil jakoby odnikud.

"Pche!" odfrkl si Duncan a pohrdavě přejel očima zástavu s vyšitou devíticípou hvězdou. "Podle toho, co jsme slyšeli, by měl nosit zástavu Spolku lupičů a měl by si na ni ještě nechat vyšít přežvykující krávu."

Generálové se zasmáli.

"Nebo uschlé růže," nadhodil jeden. "Slyšel jsem, že mezi jeho zloději a sedláky je pěkná řádka těch odpadlických rytířů."

Čtveřice jezdců se k nim cvalem blížila, korouhve jim vlály nad hlavami a kopyta jejich koní zvedala oblaka dýmu.

"Ten čtvrtý, ten v černém plášti — nebude to ten mág, kterému říkají Fistandantilus?" zeptal se nevrle Duncan a zamračil se tak, že se mu oči málem ztratily pod svraštěným hustým obočím. Trpaslíci nemají pro magii žádné nadání, proto jí nanejvýš pohrdají a ještě mnohem víc jí nedůvěřují.

"Ano, théne," odpověděl jeden z generálů.

"Toho se bojím ze všech nejvíc," zamumlal nepokojně Duncan.

"Ale kdeže," prohrábl si rozvážně vousy starý generál po jeho boku. "Toho čaroděje se bát nemusíš. Naši zvědové nám přinesli zprávy, že jeho zdraví je víc než podlomené. Svou magii používá jen zřídka, pokud vůbec někdy, a většinou se schovává ve stanu. Kromě toho by jich musela být celá armáda, aby s touto pevností něco svedli."

"Řekl bych, že máš pravdu," pravil Duncan a také on si prohrábl své dlouhé vousy. Koutkem oka zahlédl Charase. Náhle jako by se necítil ve své kůži a kvapně sevřel ruce za zády. "Přesto ho ale nespouštějte z očí."

Zesílil hlas. "Hej, vy ostrostřelci — měšec zlata tomu, kdo první uloží svůj šíp mezi žebra toho čaroděje!"

Odpověděl mu bouřlivý jásot, který však rychle utichl, když se čtveřice vyslanců zastavila před pevností. Jejich vůdce, obrovitý generál, napřáhl ruku dlaní vzhůru v prastarém zdvořilostním gestu. Duncan přešel přes hradbu, vylezl na mohutný kamenný kvádr, který tam byl postaven právě k tomu účelu, rozkročil se, založil ruce v bok a přísně se zadíval na nepřátelské ozbrojence.

"Chceme s vámi jednat!" zvolal hluboko pod ním generál Karamon. Jeho hlas se mohutnou ozvěnou odrážel od horských svahů, lemujících pevnost.

"Není o čem!" vykřikl Duncan. Jeho hlas byl téměř stejně silný, přestože člověk pod ním byl přinejmenším čtyřikrát větší.

"Dáváme vám poslední možnost! Vraťte svým soukmenovcům to, co jim právoplatně náleží. Vraťte těmto lidem, co je jejich. Rozdělte se o své ohromné bohatství. Mrtví si ho stejně neužijí!"

"Zato vy živí byste si už nějak poradili, nemám pravdu?" odpověděl hromovým hlasem Duncan a pohrdavě se zasmál. "To, co máme, jsme získali poctivou prací v našich domovech pod horami, ne tím, že jsme jezdili po cizí zemi ve společnosti divokých barbarů. Tady je naše odpověď!"

Duncan zvedl ruku. Ostrostřelci, už dlouho netrpělivě vyčkávající, konečně napjali tětivy svých luků. Duncanova pravice klesla a do vzduchu se vznesly stovky šípů. Trpaslíci na hradbách propukli v smích, tak si byli jisti tím, že se nepřítel otočí a dá se na útěk, aby spasil holé životy.

Smích jim však zamrzl na rtech. Postavy dole se ani nepohnuly, přestože se na ně z výšky řítilo mračno šípů. Čaroděj v černém plášti zvedl ruku a v témže okamžiku se hroty šípů proměnily v plameny a jejich dřevěná těla v kouř. Za několik okamžiků se v čistém ranním vzduchu proměnily v nicotu.

"Taková je naše odpověď!" vznesl se k hradbám generálův tvrdý, chladný hlas. Muž obrátil koně a vyrazil směrem ke svým armádám, doprovázen černým čarodějem, trpaslíkem a mužem z Planin.

Duncan zaslechl, jak jeho muži tiše šeptají a pokradmu po sobě vrhají zasmušilé, zmalomyslnělé pohledy. Rozhněvaně potlačil své vlastní pochyby a obrátil svůj zrak k vojákům, třesa se vzteky.

"Co to má znamenat?" vykřikl. "To jste tak vyděšení z triků nějakého pouličního kejklíře? Čemu to velím, armádě mužů, nebo bab?"

Když viděl, jak jeho muži rudnou a klopí zraky, král sestoupil ze své pozorovatelny. Přešel na druhou stranu hradby a rozhlédl se po nádvoří mohutné pevnosti, jejíž zdi tvořily štíty vysokých hor. Kolem dokola ná-

dvoří byla vidět ústí nespočetných jeskyní. Obvykle se z těch rozšklebených otvorů valila oblaka dýmu, jak kdesi hluboko pod zemí trpaslíci dolovali rudy a tavili ocel, dnes však doly i kovárny zely prázdnotou.

Dnes ráno bylo nádvoří plné trpaslíků. Na sobě měli těžká brnění a v rukou štíty, kladiva a sekery, nejoblíbenější zbraně trpasličí pěchoty. Když se Duncan objevil na hradbách, znovu se nádvořím rozezněl hlučný jásot.

"Je to válka!" zvolal Duncan a zvedl ruce nad hlavu.

Jásot ještě zesílil a pak náhle utichl. Chvíli bylo ticho a pak se hlasy všech trpaslíků spojily v dunivé písni.

Hluboko pod horou sekyry válečné
povstanou z ohnivé záplavy
kladivy ukuté, z moci hor zrozené
skály už kovají armády železné

Raduj se, vojáku, tvé srdce uslyší
válečné rohy znít
zpět nese tě slávy zpěv
nebo tvůj štít.

Sekyry z ocele ve vzduchu plání
o skalách mohutných budou teď snít
jen ocel jsou, železo — starší než svět
skály a ocel, ocel a měď

Raduj se, vojáku, tvé srdce neváhá
o bitvách ryku snít
zpět nese tě slávy zpěv
nebo tvůj štít.

Železo rudé z žil naší země
mosaz jak zlato, zelená měď
kovárny bohů teď plameny zaplanou
temnotu porazí září svou všemocnou

Raduj se, vojáku, tvé srdce pohltí
hrdiny touha se bít
zpět nese tě slávy zpěv
nebo tvůj štít.

Duncan cítil, jak jeho pochyby mizejí stejně rychle, jako v klidném vzduchu mizely šípy jeho ostrostřelců. Jeho generálové už sbíhali z hradby a zaujímali svá postavení. Jen jeden zůstal — Argat, vůdce Dewarů. I Charas zůstal. Duncan obrátil oči k hrdinovi a otevřel ústa, aby promluvil.

Hrdina všech trpaslíků však jen upřel na svého krále zasmušilý, zoufalý pohled, uklonil se mu, obrátil se a seběhl na nádvoří, aby se postavil do čela pěších zástupů.

Duncan se za ním vztekle zadíval. "Kéž by Reorx proměnil jeho vousy v kouř!" zamumlal a i on se vydal na nádvoří. Nesměl mu ujít okamžik, kdy se velké brány otevřou a jeho armáda vypochoduje na pláň. "Kdo si myslí, že je? Něco takového by si vůči mně nedovolil ani můj vlastní syn! Tohle musí přestat! Po bitvě se postarám o to, aby se zase začal chovat, jak má."

Zatímco to říkal, napůl k sobě a napůl k ostatním, došel pomalým krokem až ke schodům na nádvoří. Tam však náhle ucítil, jak mu rameno sevřela čísi ruka. Král zvedl oči a spatřil Argata.

"Žádat, Duncan král," řekl svou hrubou řečí ten trpaslík, "aby ty přemýšlet. Náš plán být dobrý plán. Ty nechat ten bezcenný kus skála. Ať si ho oni vzít." Máchl rukou směrem k armádám dole na pláni. "Oni to neopevnit. Když my běžet k Thorbardin, oni se za námi rozběhnout po pláni. My potom zase sebrat Pax a bác — " temný trpaslík tleskl dlaněmi - "oni naši. My je chytit mezi Pax na sever a Thorbardin na jih."

Duncan si toho Dewara chladně změřil. Argat svůj plán přednesl i na válečné radě a Duncan už tehdy uvažoval o tom, jak temný trpaslík na něco takového mohl přijít. Dewarové se obvykle o vojenské záležitosti příliš nezajímali a starali se jen o jediné — o to, jak velký bude jejich podíl na kořisti. Že by za tím byl Charas? Že by se tímto způsobem snažil vyhnout boji?

Duncan vztekle setřásl Dewarovu ruku. "Pax Sarkas nikdy nepadne!" řekl. "Tvůj plán je plánem zbabělce. Té lůze nevydám ani jedinou měděnou minci, ani ten nejmenší oblázek! To tady raději zemřu!"

Pak se otočil a těžkými kroky sestoupil ze schodů, vousy vlající kolem rozčileného obličeje.

Argat se pohrdavě ušklíbl. "Ty možná zemřít na mizerná skála, Duncan král. Argat ne." Otočil se ke dvěma trpaslíkům, kteří stáli opodál, skryti ve skalní rozsedlině, a dvakrát kývl. Trpaslíci odpověděli stejně a rychle odběhli.

Argat zůstal stát na hradbách. Zvedl oči a díval se, jak slunce stoupá k zenitu. Po chvíli bezmyšlenkovitě vytáhl ruce z kapes a začal si je otírat o svou koženou zbroj, jako by si je chtěl od něčeho očistit.

Velkoloup si s tím nebyl zrovna jistý, ale přece jenom mu to přišlo trochu divné.

S vnímavostí byl sice trochu na štíru a o komplikovaných válečných plánech a vojenské strategii neměl ani ponětí, nějak se ale stejně dovtípil, že trpaslíci, vracející se z vítězné bitvy, většinou nevrávorají zaliti krví a nepadají mu mrtví k nohám.

Kdyby se to stalo jenom jednomu nebo dvěma, mohlo by se to snad považovat za nepřízeň štěstěny, ale množství trpaslíků, kterým se to přihodilo nyní, už narůstalo skutečně zneklidňující měrou. Velkoloup se rozhodl, že se pokusí zjistit, co se děje.

Pokročil o dva kroky kupředu, pak ale za sebou uslyšel mimořádně zneklidňující zvuky a tak se zastavil. Těžce vzdychal a otočil se. Ke všemu ještě zapomněl na svou jednotku.

"Ne, ne, ne!" vykřikl rozčileně nešťastný Velkoloup, mávaje rukama nad hlavou. "Kolikrát já vám říkat? Zůstat tady! Zůstat tady! Zůstat tady! Král říct Velkoloup - ‚Vy loup zůstat tady.' To znamenat zůstat tady! Vy rozumět?"

Velkoloup si svou rotu změřil neúprosným pohledem. Ti trpaslíci, kteří se mu ještě byli schopni podívat do oka (druhé chybělo), se roztřásli hanbou. Ti tupí trpaslíci, kteří zakopli o píky, ti, kteří je pustili z rukou, ti, kteří jimi ve zmatku pobodali své sousedy, ti, kteří leželi na zemi, rozplácnutí jako žáby, ti, kteří udělali čelem vzad a teď se sveřepě dívali do očí těm za nimi, ti všichni se při slovech svého velitele chvěli jako osiky a nejraději by byli někde úplně jinde.

"Podívat, mizery špinaveci," zavrčel Velkoloup, lopotně oddechuje, "já jít a zjistit, co jít. Nevypadat to jak dobře, tak vracet jako tak. Není zpívat, jenom téct krev. Tak král neříct Velkoloup to mít být. Já jít. Vy zůstat. Rozumět? Mizery špinaveci, opakovat."

"Já jít," zahulákali jako ozvěna jeho vojíni, "vy zůstat."

Velkoloup si začal rvát vousy. "Ne! *Já* jít! Vy — Ne, zapomenout!" Jen co se vztekle odklátil, zaslechl za sebou stejný podezřelý zvuk — řinčení pík, narážejících na dláždění.

Možná to bylo jediné štěstí, že Velkoloup nemusel jít daleko. Jinak by při svém návratu zjistil, že polovina jeho mužstva padla za oběť píkám svých chrabrých bratří. Takto zjistil, co potřeboval, a vrátil se ke své rotě ve chvíli, kdy nechtěné ztráty ještě nepřesáhly deset mužů.

Velkoloupovi stačilo jen sotva dvacet kroků, aby zabočil za roh a bezmála vrazil do Duncana, svého krále. Ten si ho nevšiml, neboť v té chvíli k němu byl právě obrácený zády. Navíc byl zcela zaujatý rozhovorem s Charasem a několika dalšími důstojníky. Velkoloup spěšně ustoupil a znepoko-

jeně naslouchal.

Na rozdíl od brnění mnoha trpaslíků, které po jejich návratu z bojiště bylo tak poseto šrámy, že až vypadalo, jako by jeho majitel spadl z vrcholku té nejvyšší hory, utrpělo brnění hrdiny všech trpaslíků jen nepatrně. Charasovy ruce byly zakrvácené až po lokty, byla to však krev nepřátel. Jen málo bylo těch, kdo dokázali vzdorovat mocným úderům kladiva, které svíral v rukou. Zástupy těch, kteří padli jeho ranou, byly nespočetné, mnozí se však v posledních okamžicích divili, proč vysoký bojovník při každém úderu zoufale vzdychá.

Teď už však Charas nenaříkal. Jeho slzy byly pryč, oči měl úplně suché. Právě se snažil o něčem přesvědčit svého krále.

"Théne, byli jsme poraženi," řekl a znělo to neodvolatelně. "Generál Železná ruka nemohl udělat nic jiného než zavelet k ústupu. Pokud chceš Pax Sarkas udržet, musíme se vrátit a zavřít brány. Pamatuj, théne, že toto není okamžik, který bychom nepředvídali."

"I tak je to ale chvíle hanby," zamumlal Duncan a hněvivě zaklel. "Porazila nás horda lupičů a sedláků!"

"Ti lupiči a sedláci byli dobře vycvičeni, můj théne," řekl vážně Charas a generálové jen zasmušile přikyvovali. "Lidé z Planin jsou bojovníky z nejlepších a naši vlastní soukmenovci bojují se statečností, která jim byla vrozena. A navíc jim přijeli z hor na pomoc ti rytíři se svými koňmi."

"Musíš vydat rozkaz, théne," řekl jeden z generálů. "Nebo se budeme muset připravit zemřít tam, kde stojíme."

"Zavřete tedy ty proklaté brány!" vykřikl rozzuřeně Duncan. "Ten mechanismus ale nechte být. Nespouštějte ho, dokud to nebude nutné. Možná to ani nutné nebude. Jestliže se pokusí brány prorazit, draze nám za to zaplatí, a já bych se chtěl dostat ven bez toho, abych musel odklízet celé vozy kamení."

"Zavřete brány, zavřete brány!" ozvalo se z mnoha hrdel.

Všichni, kdo byli na nádvoří, živí, zranění, dokonce i umírající, otočili hlavy, aby viděli, jak se obrovské brány otáčejí a zavírají. Mezi nimi byl i bázlivě přihlížející Velkoloup. Už toho o těch obrovských branách tolik slyšel — jak se otáčejí v obrovských, olejem namazaných závěsech, které jdou tak lehce, že na zavření brány stačí na každé straně jen dva trpaslíci. Velkoloup byl trochu zklamaný, když slyšel, že mechanismus nesmí být uvolněn. Pohled na hromady skal, řítící se z hory, aby zakryly bránu do pevnosti, si jen nerad nechal ujít.

I tak to ale vypadalo, že to bude docela zábavné...

Při pohledu, který se mu naskytl jen okamžik poté, však Velkoloup tak zatajil dech, že se málem udusil. Jak se díval na bránu, zjistil, že vidí i skrz

ni, a to, co viděl, ho zcela omráčilo.

Přímo na něj se valila obrovská armáda. A nebyla to jeho armáda!

Což znamená, že to musí být nepřítel, rozhodl po chvíli hlubokého přemýšlení, protože pokud mu bylo známo, bojovaly spolu v tu chvíli jen dvě strany — jeho a jejich.

Polední slunce jasně zářilo na brnění Solamnijských rytířů, lesklo se na jejich štítech a odráželo se na jejich tasených mečích. Jen několik kroků za nimi běžela pěchota. Fistandantilova armáda se řítila k pevnosti v naději, že se k ní dostane dřív, než se její brány zavřou a zmizí pod kamením.

Těch několik horských trpaslíků, kteří byli dost stateční na to, aby se jí postavili do cesty, bylo rozsekáno lesklou ocelí a rozdupáno kopyty.

Nepřítel byl stále blíž a blíž. Velkoloup nervózně polkl. O vojenských manévrech toho moc nevěděl, přesto se mu ale zdálo, že právě teď je ta nejvhodnější chvíle zavřít brány. A vypadalo to, že jeho generálové jsou stejného názoru, protože zběsile pobíhali kolem, křičeli a řvali.

"U Reorxe, co jim to tak..." začal Duncan.

Charas náhle zbledl.

"Duncane," řekl tiše, "byli jsme zrazeni. Musíme okamžitě pryč."

"Co—cože?" vyrazil ze sebe ohromeně Duncan. Postavil se na špičky a marně se pokoušel dostat nad dav, který se tlačil na nádvoří. "Zrazeni? Ale jak..."

"Byli to Dewarové, můj théne," řekl Charas, který díky své neobvyklé výšce viděl, co se děje. "Jak se zdá, pobili strážce bran a teď se pokoušejí zabránit tomu, aby se zavřely."

"Zničte je!" Duncanovi vystoupila hněvem pěna z úst a na vousy mu kapaly sliny. "Všechny je pobijte!" Král trpaslíků vytáhl meč a vyrazil kupředu. "Osobně..."

"Ne, théne!" Charas krále zachytil a strhl ho zpátky. "Je pozdě! Honem, musíme se dostat ke gryfům! Králi, musíme do Thorbardinu!"

Duncan ho však neposlouchal a zuřivě se mu snažil vytrhnout. Nakonec mladší z trpaslíků se staženou tváří sevřel ruku v pěst a udeřil krále přímo do čelisti. Duncan zavrávoral, zakymácel se, ale neupadl.

"Za tohle mi zaplatíš svou hlavou!" vyrazil ze sebe a namáhavě sevřel jílec meče. Další úder Charasovy pěsti však všechno dokončil. Duncan spadl na zem a zůstal bezvládně ležet.

Charas se s tváří zkřivenou zármutkem sklonil ke králi, popadl ho tak, jak byl, v těžké ocelové zbroji, a s povzdechem si přehodil rozložitého trpaslíka přes rameno. Potom Charas přivolal několik vojáků, kteří se ještě drželi na nohou a byli schopni ho krýt, a rozběhl se tam, kde čekali gryfové. Bezvědomý král mu přitom visel přes rameno a ruce a nohy se mu bezvlád-

ně komíhaly ve vzduchu.

Velkoloup zíral na přibližující se armádu v téměř naprostém vytržení. V hlavě se mu stále ozýval Duncanův poslední rozkaz — "Vy zůstanete zde."

Jediné, co Velkoloupa napadlo, bylo otočit se a utíkat zpátky ke svým vojákům.

Tupí trpaslíci mají sice zcela zaslouženě pověst nejzbabělejšího plemene na Krynnu, ale pokud jsou zahnáni do kouta, dokáží bojovat s takovou zběsilostí a úporností, že je tím každý nepřítel zcela zaskočen.

Přesto však většina armád využívá tupé trpaslíky jen jako pomocné oddíly a drží je tak daleko od bojiště, jak jen je to možné, protože je nanejvýš pravděpodobné, že jednotka tupých trpaslíků způsobí ve vlastních řadách stejné ztráty jako v nepřátelských.

Právě proto Duncan postavil jedinou skupinu tupých trpaslíků, která v té době byla v Pax Sarkasu — skupinu bývalých horníků — doprostřed nádvoří a nařídil jim, aby tam zůstali stát. Myslel si, že tak je nejlépe udrží na uzdě. Pro ten nepravděpodobný případ, že by nepřátelská jízda prorazila branami, jim nechal rozdat píky.

Právě to se však nyní stalo. Když viděli, jak je Fistandantilova armáda neúprosně svírá, trpaslíci si uvědomili, že jsou v pasti a porážka je neodvratná. Následkem byl nepopsatelný zmatek.

Jen velmi málo trpaslíků zachovalo chladnou hlavu. Ostrostřelci na hradbách vystřelovali na útočícího nepřítele mračna šípů a alespoň zčásti tak jeho nápor zpomalili. Několika velitelům se podařilo shromáždit své jednotky a připravit se na spořádaný ústup do hor, většina trpaslíků se však rozprchla v zoufalé snaze spasit se útěkem do okolních kopců.

A tak se stalo, že zakrátko stála útočící armádě v cestě jen jedna jediná jednotka — tupí trpaslíci.

"To být to," vykřikl Velkoloup na své muže, když se celý udýchaný vrátil zpět. Jeho tvář byla pod nánosem špíny bledá jako stěna, byl však klidný a zachovával rozvahu. Řekli mu, aby zůstal tady, a on tady, při Reorxově vousu, také zůstane.

Když si ale všiml, jak jeho muži pomalu začínají couvat, oči rozšířené děsem při pohledu na cválající koně, kteří se před jejich zraky blížili k otevřeným branám, Velkoloup nabyl přesvědčení, že jeho oddílu je třeba trochu pozvednout morálku.

Koneckonců už předtím své vojáky na něco takového připravoval. Přitom je také naučil válečný pokřik, na který byl docela hrdý. Jediné neštěstí bylo, že se jim vlastně ještě ani jednou nepovedl.

"Poslouchat!" zařval. "Co mně dát?"

"Smrt!" zajásala jeho jednotka.

Velkoloup zrudl. "Ne, ne, ne!" zaječel a vztekle zadupal. Jeho muži se nešťastně podívali jeden na druhého.

"Já říkat, mizery špinaveci, to být..."

"Nehynoucí oddanost!" triumfálně vykřikl jeden z trpaslíků.

Ostatní se na něj pohrdavě zašklebili a mumlali něco jako "být tak hloupý." Jeden žárlivý soused ho dokonce šťouchl do zad píkou. Naštěstí to byl opačný konec (trpaslík držel píku obráceně), takže nedošlo k žádnému vážnému incidentu.

"To je to," řekl Velkoloup, pokoušeje zapomenout na to, že mu dusot kopyt zní v uších čím dál silněji. "Teď zkusit zas. Co mi dát?"

"Ne... hrnou... hynoucí oddanost." Moc přesvědčivé to nebylo, spíš přidušené, protože většina trpaslíků tak obtížná slova jen stěží dokázala vyslovit. Zcela určitě to nebylo tak hlasité (a už vůbec tak nadšené) jako to první.

Vzadu se zvedla čísi ruka.

"Co být, loup Chrap?" zavrčel Velkoloup.

"Muset my... nehynoucí oddanost... když mrtví?"

Velkoloup se na něj upřeně zahleděl svým jediným okem.

"Ne, ty hroupnivec!" odsekl, skřípaje zuby. "Smrt nebo nehynoucí oddanost. Co být dřív."

Tupí trpaslíci se vesele zašklebili. Nesmírně je to rozveselilo.

Velkoloup zavrtěl hlavou a cosi zamumlal. Pak se otočil čelem k nepříteli. "Píka vzhůru!" vykřikl.

To ovšem byla chyba. Velkoloup si to uvědomil, jen to dořekl, protože za sebou uslyšel rámus, povyk, kletby a pár bolestivých výkřiků.

To už na tom ale stejně nezáleželo.

Slunce se skrylo za krvavě červený závoj a kleslo do tichých lesů Qualinestu.

V Pax Sarkasu bylo ticho. Mocná nedobytná pevnost padla krátce po poledni. Odpoledne strávili vojáci v potyčkách s trpaslíky, kteří za boje ustupovali do hor. Mnoho jich uniklo, protože nápor rytířů zadržela hrstka kopiníků, kteří zůstali tam, kde stáli, a odmítli ustoupit byť jen o jedinou píď.

Charas odletěl na gryfovi do Thorbardinu, odnášeje v náručí svého bezvědomého krále. Ti Duncanovi velitelé, kterým se podařilo přežít, ho doprovázeli.

Poražená armáda horských trpaslíků, kteří se v jeskyních a skalách zasněžených průsmyků cítili jako doma, se pomalu probojovávala do Thorbardinu. Dewarové, kteří zradili své soukmenovce, popíjeli Duncanovo

víno a chvástali se svými hrdinskými činy. Zbytek Karamonovy armády je sledoval s pohrdáním a opovržením.

Večer, když slunce zapadlo, se nádvoří naplnilo trpaslíky a lidmi, oslavujícími právě dobyté vítězství, a jejich důstojníky, kteří se marně pokoušeli zastavit příval pálenky, který s sebou hrozil strhnout celou armádu. Vyžádalo si to hodně křiku, nadávek a bití po hlavách, ale nakonec Karamonovi velitelé dokázali sebrat dost mužů na to, aby mohli postavit hlídky a pohřební čety.

Crysania prošla zkouškou krve. I když jí Karamon pozorně hlídal a držel ji mimo bitevní vřavu, podařilo se dívce po chvíli pobytu v pevnosti uniknout. Nyní skrytá pod pláštěm a kápí pokradmu procházela mezi raněnými a opatrně uzdravovala ty, které mohla uzdravit, aniž by na sebe přitáhla nežádoucí pozornost. Ještě po létech budou ti, kteří přežili, vyprávět svým vnoučatům, že viděli postavu v bílých šatech se zářícím světlem kolem krku, která se jich dotkla rukama a jakoby zázrakem je zbavila bolesti.

Karamon zatím seděl v jednom ze sálů pevnosti a společně se svými důstojníky zvažoval další plány. Byl ale tak vyčerpaný, že byl jen stěží schopen přemýšlet.

Tak se stalo, že se našlo jen velmi málo těch, kteří viděli, jak otevřenou branou pevnosti projíždí osamělý jezdec v černém plášti. Jel na klidném černém koni, který sebou lehce trhl, když ucítil pach krve. Jezdec ho zadržel a zdálo se, že k němu promluvil několik uklidňujících slov. Ti, kteří ho viděli, na okamžik strnuli, a mnohých z nich se náhle zmocnila horečnatá (nebo opilá) představa, že je to sama Smrt, přicházející pro ty, co ještě nebyli pohřbeni.

Pak někdo zašeptal "to je ten čaroděj", a všichni se zase otočili. Někteří se rozechvěle zasmáli, jiní si ulehčeně oddechli.

S očima stíněnýma černou kápí, ale pozorně sledujícíma všechno kolem něj, Raistlin pomalu projížděl pevností, aby se nakonec dostal k té nejpodivnější scéně na celém bitevním poli. Před sebou spatřil těla snad stovky nebo i více tupých trpaslíků, ležících (alespoň většinou) v rovných řadách, rameno na rameni. Většina z nich stále ještě ve svých mrtvých rukou svírala píky, někteří správně, jiní obráceně. Mezi nimi leželo i několik koní, kteří byli zraněni (většinou náhodou) divokými ranami a údery zoufalých tupých trpaslíků. Když koně odnášeli, zjistili, že nejeden má přední nohy poznamenané hlubokými kousnutími. Tupí trpaslíci ke konci svého posledního boje odhodili zbytečné píky a bojovali, jak uměli nejlépe — zuby a nehty.

"Toto v kronikách nebylo," zašeptal sám pro sebe Raistlin, dívaje se při-

tom na zubožená drobná těla. Svraštil obočí a v očích se mu zablesklo. "Znamená to snad," vydechl, "že čas už byl změněn?"

Dlouho tam stál a přemýšlel. Pak najednou pochopil.

Raistlinovu tvář, skrytou ve stínu černé kápě, nikdo neviděl, ale kdyby ji v tu chvíli někdo pozoroval, povšiml by si, jak se na ní nakrátko mihl smutek a hněv.

"Ne," řekl si hořce, "ta zoufalá oběť těch ubohých stvoření nebyla opomenuta proto, že by k ní nedošlo. Přesto však o ní nevíme..."

Odmlčel se a ještě jednou se krátce podíval na zkrvavená těla.

"Nikoho už nezajímali."

7. kapitola

"Musím mluvit s generálem!"

Ten hlas pronikl měkkým, teplým oblakem spánku, který Karamona obklopil jako dobře nacpaná peřina patřící k posteli, ve které ležel — první skutečné posteli, ve které za celé měsíce spal.

"Jdi pryč," ospale zamumlal válečník. Pak ale slyšel, jak Garic říká to stejné ještě jednou, tentokrát dost blízko...

"To nejde. Generál spí. Nesmíme ho rušit."

"Musím s ním mluvit. Je to naléhavé!"

"Já vím! Ale..."

Hlasy přešly do tichého šepotu. To je dobře, pomyslel si Karamon, konečně zase usnu. Naneštěstí však zjistil, že ho ten šepot ještě víc ruší. Pochopil, že něco není v pořádku. S povzdechem se převalil na posteli a přetáhl si přes hlavu polštář. Celé tělo ho bolelo — seděl v sedle bez odpočinku vlastně celých osmnáct hodin. Garic to ale určitě zvládne...

Dveře do pokoje se tiše otevřely.

Karamon sevřel víčka ještě těsněji a zahrabal se do měkké postele. Přitom ho napadlo, že za několik set let bude v téže posteli spát Verminaard, zločinný Dračí Velmistr. Také ho někdo tak probudil to ráno, kdy Hrdinové osvobodili otroky v Pax Sarkasu?

"Generále," dolehl k němu Garicův tichý hlas, "Karamone."

Zpod polštáře se ozvala tlumená kletba.

Možná bych mu mohl pod polštář strčit mrtvou žábu, pomyslel si nevrle Karamon. Za těch dvě stě let už bude hezky odporná.

"Generále," nedal se odbýt Garic. "Je mi líto, že tě musím vzbudit, pane, ale musíte se ihned dostavit na nádvoří."

"A to proč?" zahučel Karamon, shodil ze sebe pokrývky a posadil se. Na tváři se mu objevil nešťastný výraz, když velký bojovník ucítil ztuhlá záda a stehna. Protřel si oči a zadíval se na Garica.

"Armáda, pane. Odjíždějí."

Karamon vytřeštil oči. "Cože? Ty ses zbláznil."

"Ne, pane," vyrazil ze sebe mladý voják, který se vplížil do pokoje chvíli po Garicovi a teď se schovával za jeho zády. Přítomnost jeho velitele ho naplňovala posvátnou hrůzou — přestože ten velitel byl nahý a napůl spal. "Shro... shromažďují se na nádvoří, pane. Trpaslíci, lidé z Planin... i někteří z našich."

"Rytíři ne," dodal rychle Garic.

"Hm.. .hm..." zamumlal Karamon a pak mávl rukou. "Aby to kat spral. Tak jim řekněte, ať se rozejdou. Tohle je nesmysl." Vztekle zaklel. "U bo-

hů, tři čtvrtiny z nich byly včera namol opilé!"

"Dnes ráno jsou už všichni střízliví, pane. A myslím si, že bys tam skutečně měl jít," řekl tiše Garic. "Vede je tvůj bratr."

"Co to má znamenat?" rozčileně se zeptal Karamon. Od úst mu v chladném vzduchu šla pára. Bylo to to nejchladnější ráno za celý podzim. Kameny Pax Sarkasu pokrývala tenká vrstva jinovatky, milosrdně zakrývající krvavé stopy bitvy. Karamon se nevěřícně rozhlédl po nádvoří, oblečený jen v plášti, kožených kalhotách a vysokých botách, které si ve spěchu natáhl na nohy. Bylo plné trpaslíků a lidí, stojících ve vyrovnaných šicích a očekávajících povel k pochodu.

Karamonův hněvivý pohled spočinul na Regharovi, aby se pak přesunul k Čerytíři, vůdci lidí z Planin.

"Tohle jsme přece včera odmítli," řekl Karamon. Hlas se mu chvěl stěží skrývaným hněvem. Udělal několik kroků a zastavil se před Regharem. "Našim zásobovacím vozům to bude trvat ještě nejméně dva dny, než sem dorazí. Sám jsi mi včera řekl, že na další pochod nemáme dost zásob. A na Dergotských pláních nenajdeš ani králíka..."

"*Nám* na těch pár jídlech zas tak nesejde," zabručel Reghar. Důraz, který položil na to "nám" nemohl nikoho nechat na pochybách, co tím trpaslík myslel. Karamonova náklonnost k dobrým večeřím byla všeobecně známá.

Generálovu náladu to však nijak nezlepšilo. Karamon sebou trhl a zrudl. "A co zbraně, ty vousatý blázne?" vykřikl. "A co čerstvá voda, přístřeší na noc a žrádlo pro koně?"

"Tak dlouho na Pláních být nechceme," opáčil Reghar a v očích se mu zablesklo. "Horští trpaslíci, kéž by Reorx proklel jejich kamenná srdce, jsou v naprostém zmatku. Musíme udeřit co nejrychleji, dokud se jim nepodaří znovu zformovat."

"U bohů, o tom už jsme přece mluvili!" vykřikl vyčerpaně Karamon. "To, co bylo tady, byla jen část jejich armády. Duncan má pod tou horou další tisíce vojáků!"

"Možná. Ale třeba taky ne," nevlídně zavrčel Reghar, zadíval se k jihu a složil ruce na prsou. "V každém případě jsme si to rozmysleli. Vyrazíme ještě dnes — s tebou nebo bez tebe."

Karamon se ohlédl po Čerytíři, který stále ještě nepromluvil. Vůdce lidí z Planin vlastně za celou tu dobu jen jedinkrát přikývl. Jeho muži, sešikovaní za svým vůdcem, byli klidní a vážní, Karamon si však mezi nimi všiml několika tváří, které ještě byly hodně pobledlé a nazelenalé. Bylo vidět, že se někteří z Čerytířových mužů ještě úplně nevzpamatovali.

Nakonec pohled Karamonových očí utkvěl na postavě v černém plášti,

sedící na vysokém černém koni. Už od chvíle, kdy vyšel ze stanu, na sobě generál cítil spalující pohled jezdcových očí, jakkoli mohly být ukryty pod černou kápí.

Velký válečník se odvrátil od trpaslíka a pomalu přešel k Raistlinovi. Nijak ho nepřekvapilo, že vedle něj spatřil Crysanii. Seděla v sedle svého koně, zabalená do těžkého pláště. Když přišel blíž, všiml si, že se lem dívčina pláště černá zaschlou krví. Její tvář, zahalená šátkem, který si omotala kolem krku a brady, byla sice bledá, ale klidná a vyrovnaná. Karamona mimoděk napadlo, kde asi celou tu dlouhou noc byla a co dělala. Pak se ale jeho myšlenky znovu soustředily na bratra.

"Toto je tvé dílo," řekl tiše, přistoupil k Raistlinovi a opřel se rukou o šíji jeho koně.

Raistlin klidně přikývl a naklonil se ke Karamonovi. Tvář měl stejně chladnou a bílou jako jinovatka na dláždění pod jejich nohama. "Co to má znamenat?" naléhal Karamon, stále ještě šeptem. "Čeho tím chceš dosáhnout? Přece nemůžeme vyrazit bez zásob!"

"Hraješ tu hru příliš opatrně, drahý bratře," řekl Raistlin. Pak pokrčil rameny a dodal: "Vozy se zásobami nás jednou stejně dohoní. Pokud ti dělají starosti zbraně, pak by sis měl uvědomit, kolik jsme jich získali tady. Reghar má pravdu — musíme udeřit dřív, než se Duncanovy jednotky znovu zformují."

"Něco takového jste ale museli probrat se mnou!" řekl tvrdě Karamon, ruce sevřené v pěst. "*Já* jsem velitel."

Raistlin se zadíval do dálky a neklidně se posunul v sedle. Karamon cítil, jak se mágovo tělo pod černým pláštěm nervózně chvěje. "Neměl jsem čas ti to říct," zašeptal arcimág. "Měl jsem včera sen. Přišla ke mně *ona*... má Královna, Takhisis. Musím se dostat do Žamanu tak rychle, jak jen to bude možné."

Karamon se zadíval na svého bratra. Už tomu rozuměl. "Tví vojáci pro tebe vůbec nic neznamenají," řekl a ukázal na lidi a trpaslíky, vyčkávající za jeho zády. "Tebe zajímá jen jedno — chceš se co nejrychleji dostat k tomu tvému drahocennému Portálu." Jeho hněvivý pohled sklouzl na Crysanii, která si ho chladně měřila, přestože její oči byly hluboko zapadlé a odrážely se v nich hrůzy bezesné noci, strávené mezi raněnými a umírajícími. "Ty také? I ty ho v tom chceš podporovat?"

"Prošla jsem zkouškou krve, Karamone," řekla Crysania. "Něčemu takovému musím jednou provždy zabránit. Právě jsem viděla to největší zlo, které si lidé dokáží způsobit."

"Kéž by to byla pravda," zamumlal Karamon s pohledem upřeným na svého bratra.

Raistlin zvedl své hubené ruce a stáhl si kápi z čela, aby mu bylo vidět do očí. Karamon o krok ustoupil — v bratrových očích spatřil sám sebe, neupraveného, zarostlého, s nečesanými vlasy, poletujícími ve větru. A pak se s tím neúprosným pohledem, který ho držel ve svém sevření jako pohled hada, svírající lapeného ptáka, do jeho mysli dostala první slova.

Ty mě znáš, můj bratře. Krev, která nám proudí v žilách, často hovoří jasněji než naše ústa. Ano, máš pravdu. Tato válka je mi lhostejná. Vedu ji jen s jediným cílem, a tím je dostat se k Portálu. Ti blázni mě k němu dovedou a dál mě jejich osud sotva zajímá.

Dovolil jsem ti, Karamone, aby sis zahrál na generála, protože se mi zdálo, že tě tvá malá hra těší. A musím říct, že jsi mě samotného překvapil. Lépe jsi mi posloužit nemohl. A budeš mi sloužit i nadále. Dovedeš naši armádu do Žamanu. Až tam dorazíme, pošlu tě domů. Pamatuj, bratře — v bitvě na Dergotských pláních jsme byli poraženi. Nemůžeš to změnit!

"Nevěřím ti!" řekl hluše Karamon, upíraje na Raistlina pohled zdivočelý zoufalstvím. "Ty bys nejel na smrt! Musíš vědět něco, co my nevíme. Přece..."

Karamon se zoufale odmlčel. Raistlin se sklonil těsně k němu a jako by ta slova zdusil v Karamonově hrdle.

Já vím, do čeho jdu. Co vím a co nevím, to se tě vůbec netýká, takže si nezatěžuj hlavu neplodnými dohady.

"Řeknu jim to!" procedil mezi sevřenými zuby Karamon. "Řeknu jim pravdu!"

Cože jim to řekneš? Že jsi viděl budoucnost? Že jsou odsouzení k smrti? Když spatřil zápas, odehrávající se v Karamonově ztrhané tváři, Raistlin se lehce usmál. *Řekl bych, bratře, že něco takového bys neudělal. A teď, pokud se chceš ještě někdy vrátit domů, bys měl odejít, obléct se a znovu se postavit do čela své armády.*

Arcimág zvedl ruku a stáhl si kápi do čela. Karamon se zhluboka nadechl, jako by mu někdo polil tvář studenou vodou. Byl schopen jen stát, zírat na svého bratra a třást se vzteky.

V tu chvíli nemyslel na nic jiného než na Raistlina, stojícího u stromu a zplna hrdla se smějícího, na Raistlina, držícího vystrašeného králíka... na kamarádství mezi nimi, které se zdálo být tak skutečné. Přísahal by na to! I toto však bylo skutečné. Stejně skutečné, ostré a chladné jako čepel nože lesknoucí se ve studeném ránu.

Hrot toho nože začal pomalu pronikat mraky zmatku v Karamonově mysli, aby nakonec přeťal další z pout, která ho spojovala s jeho bratrem.

Nůž klesal pomalu. Tolik pout ještě zbývalo.

První povolilo v krví zbrocené aréně v Ištaru, uvědomil si Karamon. A

teď, když stojí uprostřed jinovatkou pokrytého nádvoří Pax Sarkasu, povoluje další.

"Vypadá to, že nemám na vybranou," řekl a obraz jeho bratra byl rozmazaný slzami hněvu a bolesti.

"Nemáš," řekl Raistlin. Sevřel uzdu a chystal se k odjezdu. "Mám ještě něco na práci. Paní Crysania pojede s tebou vpředu. Na mě čekat nemusíš, pojedu teď nějakou dobou jako poslední."

Takže jsem skončil, řekl si Karamon. Díval se, jak jeho bratr odjíždí, a už se ani nezlobil — po všem tom hněvu už zbyla jen tupá, nepolevující bolest. Jednou mu kdosi říkal, že podobnou bolest cítí lidé, kterým amputovali nohu či ruku...

Prudce se otočil a odešel sám do svých komnat, aby se připravil na cestu. Spíš přitom cítil než slyšel těžké ticho, které ho provázelo.

Když se Karamon vrátil, měl už na sobě svou oblíbenou zlatou zbroj a ze zad mu vlál ve větru jeho plášť. Trpaslíci, lidé z Planin i muži z jeho vlastní armády ho pozdravili ohlušujícím jásotem.

Nejenže toho velkého muže skutečně obdivovali a vážili si ho, ale také mu všichni připisovali skvělý plán, který jim den předtím přinesl snadné vítězství. Generál Karamon má štěstí, říkali, snad mu žehná nějaký bůh. Anebo to snad nebylo štěstí, co trpaslíkům zabránilo zavřít brány?

Většina z nich hodně zneklidněla, když se rozneslo, že by snad měli jít dál bez něj. Černý čaroděj se stal terčem mnoha zlobných pohledů, namítat se však nikdo nic neodvážil.

Jásot jeho vojáků byl pro Karamona nesmírně uklidňující a generál nebyl chvíli schopen slova. Pak se ale zase vzchopil a rychle vyštěkl několik rozkazů, aby se jeho muži připravili na pochod.

Pánovitým gestem si k sobě přivolal jednoho z mladších rytířů.

"Michaeli, nechávám tě zde jako velitele pevnosti," řekl, natahuje si rukavice. Mladý rytíř zrudl potěšením při té nečekané poctě, ovšem zároveň se s obavami ohlédl na prázdné místo, které se po jeho odchodu otevřelo v rytířském šiku.

"Pane, mám jen nízkou hodnost... Snad někdo lepší by možná mohl..."

Karamon se na něj posmutněle usmál a zavrtěl hlavou. "Lepších je jen málo. Copak jsi už zapomněl? Byl jsi připravený zemřít, abys splnil rozkaz, a také jsi v sobě našel dost soucitu na to, abys neuposlechl. Nebude to snadné, ale udělej, co bude v tvých silách. Ženy a děti tu zůstanou a já sem pošlu i všechny raněné. Až přijedou vozy se zásobami, dohlédni na to, aby se co nejrychleji vydaly za námi." Potřásl

hlavou. "I když mám pocit, že ani to nebude stačit," zamumlal. Pak s

povzdechem dodal: "Když budete muset, přes zimu tady nejspíš vydržíte, ať už se s námi stane cokoli..."

Když si všiml, jak se rytíři dívají jeden na druhého a jejich tváře jsou zmatené a znepokojené, Karamon se kvapně odmlčel. Ne, nesmí tu smutnou pravdu odhalit. Rychle se usmál a předstíraje veselí poplácal Michaela po zádech, přidal pár povzbuzujících a nic neznamenajících slov a za doprovodu radostných výkřiků vyskočil na koně.

Když korouhevník zvedl zástavu, výkřiky ještě zesílily. Karamonova korouhev s vyšitou devíticípou hvězdou jasně zářila v ranním slunci. Rytíři se sešikovali za jeho zády. Crysania se vydala kupředu a rytíři se galantně rozestoupili, aby mohla projet na své obvyklé místo. Ačkoli rytíři neviděli v její přítomnosti větší užitek než kdokoli jiný, byla to přece jen žena a Zákon jim nařizoval, aby ji chránili třeba i s nasazením vlastního života.

"Otevřete brány!" zvolal Karamon.

Do bran se opřely nedočkavé ruce a rychle je otevřely. Karamon se ještě naposledy rozhlédl kolem, aby zjistil, zda je všechno, jak má být, když vtom se náhle setkal s očima svého bratra.

Raistlin seděl na svém černém koni ve stínu vysoké brány. Nehýbal se ani nemluvil. Jen tam seděl a čekal.

Minul krátký, pomíjivý okamžik, tak krátký, že jim stačil jen k jedinému nadechnutí. Bratři jeden druhého upřeně pozorovali. Pak se Karamon prudce odvrátil.

Natáhl ruku a vzal si od korouhevníka svoji zástavu. Zvedl ji vysoko nad hlavu a vykřikl jediné slovo: "Thorbardin!" Na jeho pancíři zlatě zahořelo ranní slunce, právě vystupující nad hřebeny hor. Zlaté paprsky ozářily hvězdu na Karamonově korouhvi a odrazily se od dlouhých řad oštěpů za jeho zády.

"Thorbardin!" vykřikl ještě jednou Karamon, pobídl koně a tryskem se vyřítil z bran pevnosti.

"Thorbardin!" jakoby ozvěnou mu odpověděl hromový výkřik tisíců hrdel a bití mečů o štíty. Trpaslíci začali se svým dobře známým pochmurným válečným zpěvem. — "Kámen a ocel, ocel a kámen, kámen a ocel, ocel a kámen," zaduněly v hrozivém rytmu jejich okované boty, když se sevřené šiky trpaslíků vydaly na pochod z pevnosti.

Za nimi následovali muži z Planin, pochodující už mnohem neuspořádaněji. Na sobě měli proti chladu kožešinové pláště a šli klidně a zvolna. Cestou si ostřili zbraně, vázali si do vlasů pera nebo si malovali na tváře podivné symboly. Bylo však jisté, že je i takový pochod začne brzy nudit, jeden po druhém sejdou z cesty, a jak bylo jejich zvykem, budou putovat krajem po nepočetných loveckých družinách. Za barbary šly Karamonovy

oddíly sedláků a zlodějů. Hodně jich klopýtalo a vrávoralo, jak se ještě stále nemohli zbavit následků včerejší pitky. Zadní voj pak tvořili jejich noví spojenci, Dewarové.

Vycházeje se svými muži z pevnosti, Argat se pokusil zachytit Raistlinův pohled. Čaroděj však jen nehybně seděl na svém černém koni, zachumlaný do černého pláště, oči skryté pod kápí. Jediné, co z jeho živého těla bylo vidět, byly dvě štíhlé bílé ruce, držící uzdu.

Raistlin se nedíval ani na Dewara, ani na armádu, procházející branou Pax Sarkasu. Jeho oči se upíraly na zlatou postavu, jedoucí v čele dlouhého zástupu. A bylo by zapotřebí lepších očí, než byly ty Dewarovy, aby zahlédly, že čarodějovy prsty uzdu nepřirozeně svírají a že se jeho tělo na okamžik zachvělo, jako by si mág smutně povzdechl.

Dewarové vypochodovali z pevnosti a kromě několika mužů, kteří v ní byli ponecháni jako posádka, už na nádvoří nezůstal vůbec nikdo. Ženy si utřely slzy a v družném hovoru se vrátily ke své práci. Děti se vyšplhaly na hradby a mávaly armádě tak dlouho, dokud nezmizela za obzorem. Brány Pax Sarkasu se otočily ve svých naolejovaných závěsech a pomalu se zavřely.

Michael stál na hradbách a pozoroval velkou armádu, pochodující k jihu, oštěpy pěšáků, lesknoucí se v paprscích vycházejícího slunce, teplý dech mužů a koní, srážející se v chladném vzduchu, a poslouchal vzdalující se zpěv trpaslíků, odrážející se od chladných hor nad starou pevností.

Daleko za armádou jela osamocená postava v černém plášti. Při pohledu na ni Michaelovo srdce pookřálo. Bylo to dobré znamení — smrt jela za armádou, ne před ní.

Při východu slunce se otevírala brána Pax Sarkasu, když zapadalo, dopadaly jeho paprsky na zavírající se bránu mohutné horské pevnosti Thorbardinu. Vodou poháněný stroj, který bránu zavíral, zavzdychal a zavrzal, a v tu chvíli to vypadalo, jako by se na místo, kde předtím byla brána, sesul kus horského úbočí. Zavřená brána zcela splynula se skalní stěnou, ve které byla vybudována, tak skvělé bylo umění trpaslíků, kteří ji v horském masivu celé roky budovali.

Uzavření pevnosti znamenalo válku. Zvědové nesení rychlými křídly gryfů přinesli zprávy o tom, že se Fistandantilova armáda vydala na pochod, a horskou pevnost ovládla horečná činnost jejích obyvatel. Dílny zbrojířů se naplnily jiskrami a kováři usínali u svých výhní s kladivy v rukou. Krčmy rázem zdvojnásobily zisky, jak se do nich nahrnuli válečníci a chvástali se činy, které měli vykonat na bitevním poli.

Jen jediná část rozlehlého podzemního království byla tichá a právě tam

zamířily dva dny poté, co Karamonova armáda opustila Pax Sarkas, kroky hrdiny všech trpaslíků.

Charas vstoupil do Trůnního sálu krále horských trpaslíků a slyšel, jak jeho těžké boty prázdně duní o podlahu míse podobného sálu, vybudovaného v samém srdci hory. Byla prázdná, jen na opačném konci sedělo na kamenném pódiu několik trpaslíků.

Charas minul řady dlouhých kamenných lavic, kde předešlou noc tisíce trpaslíků bouřlivým nadšením přivítaly slova, kterými král vyhlásil válku svým soukmenovcům.

Dnes se mělo konat válečné zasedání Rady thénů. Zde nebyla obvykle přítomnost řadových trpaslíků nutná, a i Charase poněkud překvapilo, že ho na ni pozvali. Hrdina byl v nemilosti, to každý věděl. Někteří dokonce šířili pověsti o tom, že Duncan pošle Charase do vyhnanství.

Jak se přicházel blíž, Charas si všiml, že ho Duncan pozoruje hodně nevlídně. Možná to ale bylo způsobeno tím, že královo levé oko a tvář byly namodralé a oteklé — což zase nebylo nic jiného než následek ran, které mu Charas uštědřil v Pax Sarkasu.

"Přestaň s tím," zavrčel Duncan, když se před ním vysoký bezvousý trpaslík hluboce uklonil.

"Až mi bude odpuštěno, můj théne," řekl Charas, stále v hlubokém předklonu.

"Odpuštěno co? To, že jsi pěstí vrátil rozum jednomu starému trpaslíkovi?" zasmušile se usmál Duncan. "Ne, to ti neodpustím. Za to ti poděkuji." Král si přejel rukou po otlučené čelisti. "Vždyť se říká, že sloužit je bolestivé. Teď už tomu rozumím. Prozatím by to ale stačilo."

Když se Charas narovnal, Duncan mu podal jakýsi svitek. "Pozval jsem tě sem kvůli něčemu úplně jinému. Přečti si to."

Charas si svitek udivené prohlédl. Byl převázaný černou stuhou, zapečetěný však nebyl. Charas letmo pohlédl na ostatní thény, sedící na svých kamenných trůnech o něco níže než král, a jeho oči našly jeden prázdný, ten, který ho zajímal nejvíce — trůn Argata, théna Dewarů. Hrdina se zamračil, rozvinul pergamen a nahlas četl, klopýtaje přes nástrahy hrubé řeči Argatova rodu.

Duncan, z thorbardinský trpaslíci, král.

Pozdravy od těch, kteří pro tebe zrádci.

Tento svitek ty dostat od my, co vědět, že ty potrestat Dewary pod hora za co oni udělat v Pax Sarkas. Jestli ty vůbec dostat svitek, to znamenat, že my v pořádku udržet bránu.

Ty náš plán v Rada nelíbit, tak možná teď chápat náš moudrost. Nepřítel teď veden skrze čaroděj. Čaroděj být náš přítel. On říct armáda jít na Dergotské pláně. My jít s nimi, přítel s nimi. Až ta hodina přijít, ti který pro tebe zrádci jít udeřit. My bít nepřítel zevnitř a hnát ho před tvůj sekyry.

Jestli ty nám nevěřit, držet náš lid pod horou. Oni být rukojmí, dokud my nevrátit. My slibovat velký dar, který my ti dát, aby my dokázat náš věrnost.

Argat, z Dewarové, thén.

Charas si svitek dvakrát přečetl a jeho tvář se ani v nejmenším nerozjasnila. Pokud se s ní vůbec něco stalo, ještě potemněla.

"Takže?" zeptal se Duncan.

"Se zrádci nemám nic společného," řekl Charas, svinul pergamen a znechuceně ho vrátil králi.

"Ale jestliže jsou jejich úmysly upřímné," nedal se odbýt Duncan, "mohli bychom tak dobýt velkého vítězství!"

Charas zvedl oči, aby se jeho pohled setkal s pohledem krále, sedícího nad ním na kamenném pódiu. "Můj théne, pokud bych v této chvíli mohl mluvit s velitelem našich nepřátel, s oním Karamonem — který je podle všeho čestný a statečný muž — řekl bych mu přesně a dopodrobna, jaké nebezpečí ho čeká, i kdyby to nás samotné mělo stát vítězství."

Ostatní thénové se zamračili a několik z nich si pohoršeně odkašlalo.

"Měl by ses stát Solamnijským rytířem," zamumlal jeden, a ani zdaleka to nebylo míněno jako kompliment.

Duncan se na ně výhružně podíval a thénové rozčileně zmlkli.

"Charasi," řekl trpělivě Duncan, "my víme, jak nahlížíš na čest, a chválíme tě za to. Čest však nenakrmí děti těch, kteří by v této bitvě mohli padnout, a ani nezabrání našim soukmenovcům, aby nás nechali shnít na Dergotských pláních, pokud by se jim podařilo nás porazit. Ne," pokračoval král a jeho hlas nabyl na tvrdosti a hloubce, "je čas pro čest a čas, kdy muži musejí dělat to, co je třeba." Znovu si přejel rukou po čelisti. "Ty sám jsi toho byl důkazem."

Charasova tvář zvážněla. Bezděky zvedl ruku, aby si prohrábl dlouhý vous, který tam už dávno nebyl, pak ji zase nechal klesnout, zrudl a sklopil oči k špičkám svých bot.

"Naši zvědové tu zprávu potvrdili," pokračoval Duncan. "Armáda se dala na pochod."

Charas zvedl hlavu a nevěřícně se zachmuřil. "Tomu nevěřím!" prohlásil. "Nevěřil jsem tomu, ani když jsem to sám slyšel. To skutečně opustili Pax Sarkas? Ještě předtím, než je dostihly vozy se zásobami? Pak ale musí

být pravdou to, že velení převzal ten čaroděj. Takovou chybu by žádný generál nikdy neudělal..."

"Během příštích dvou dnů se dostanou na Pláně. Jejich cílem je, alespoň podle zpráv našich zvědů, pevnost Žaman, ze které si chtějí udělat hlavní stan. Máme tam malou posádku, která se bude naoko bránit a pak ustoupí. Doufáme, že se jí podaří nepřítele vylákat na otevřené prostranství."

"Žaman," zamumlal Charas, a když už si nemohl prohrábnout vousy, poškrábal se alespoň na bradě. Prudce vykročil směrem ke králi a jeho tvář zaplála horlivostí. "Théne, pokud budu schopen předložit plán, jak tuto válku skoncovat, aniž by došlo k velkému krveprolití, vyslechnete mne a dovolíte mi, abych ten plán provedl?"

"Poslouchám," řekl pochybovačně Duncan a tvář se mu složila do přísných vrásek.

"Théne, dej mi četu vybraných bojovníků a já se pokusím zabít toho čaroděje, toho Fistandantila. Až bude mrtev, ukážu tento svitek jeho generálovi a našim soukmenovcům. Pochopí, že byli zrazeni. A uvidí také sílu naší armády, sešikované přímo před nimi. Nebudou mít na vybranou — budou se muset vzdát."

"A co s nimi budeme dělat, jestliže se skutečně vzdají?" skočil mu do řeči Duncan, zároveň však o tom plánu ani na okamžik nepřestával přemýšlet. Ostatní thénové si přestali mumlat pod vousy a dívali se jeden nad druhého, hustá obočí hluboko svraštěná.

"Dej jim Pax Sarkas, théne," řekl Charas a jeho dychtivost stále rostla. "Pochopitelně jen těm, kdo tam chtějí žít. Naši soukmenovci se bezpochyby vrátí do svých starých domovů. Můžeme jim nabídnou několik ústupků — skutečně jen několik," dodal, když si všiml, jak Duncanova tvář potemněla. "Ty dojednáme společně s podmínkami kapitulace. Lidé i naši bratranci však budou mít kde přezimovat — mohou koneckonců také pracovat v dolech..."

"Ten plán je proveditelný," pronesl zamyšleně Duncan. "Jakmile se dostanete do pouště, můžete se skrývat v Dunách..."

Umlkl a znovu se zamyslel. Pak rozvážně pokýval hlavou. "Je to však také velmi nebezpečný plán, Charasi. Všechno může přijít vniveč. I kdyby se vám podařilo Černého zabít — a musím ti připomenout, že je to prý čaroděj z nejmocnějších — je nanejvýš pravděpodobné, že než se dostanete k tomu Karamonovi Majereovi, budete sami zabiti. Říká se, že jsou to dvojčata!"

Charas se unaveně usmál. Rukou si stále ještě držel oholenou bradu. "To je pochopitelné riziko, ale pokud by to vše mělo znamenat, že mou rukou už nepadne žádný z mých soukmenovců, rád ho podstoupím."

Duncan se na něj upřeně zadíval, pak se poškrábal na opuchlé tváři a zhluboka si povzdechl. "Dobrá," řekl. "Máš mé svolení. Vyber si své muže pečlivě. Kdy vyrazíš?"

"S tvým svolením, théne, ještě dnes večer."

"Brána hory se ti otevře a pak se zase zavře. To, zda tě přivítá jako vítěze, nebo zda ze sebe vyvrhne armádu horských trpaslíků, to závisí jen na tobě, Charasi. Ať Reorxův plamen svítí na tvé kladivo."

Charas se uklonil, otočil se a vyšel ze sálu krokem mnohem rychlejším a radostnějším, než jakým do něj vstupoval.

"Zde odchází ten, kterého si jen stěží můžeme dovolit ztratit," řekl jeden z thénů s očima upřenýma na vzdalující se postavu vysokého bezvouského trpaslíka.

"Ztratili jsme ho už dávno," osopil se na něj Duncan. Tvář však měl šedivou a staženou zármutkem, když nakonec zašeptal: "Teď se musíme připravit na válku."

Na jejich alianci byly i v těch nejlepších chvílích vidět odřené švy, teď však ty švy jeden po druhém praskaly. Lidé ze severu svalovali všechnu vinu za dlouhé útrapy na trpaslíky a lidi z Planin, protože ti podporovali čaroděje.

Lidé z Planin zase ještě nikdy nevstoupili do hor. Tam zjistili, že boj v horách je boj v zimě a sněhu, a navíc, jak to jejich náčelník nehledanými slovy vysvětlil Karamonovi, "je to buď příliš *nahoru* nebo příliš *dolů*."

Teď, když lidé z Planin viděli na obzoru nesmírné štíty Thorbardinských hor, začínali si myslet, že všechno zlato a ocel světa není ani zdaleka tak krásné jako zlaté, *rovné* pláně jejich země. Karamon si víc než jednou všiml, jak se jejich tmavé oči obracejí k severu, a pochopil, že se také jednoho rána může probudit a jeho spojenci budou pryč.

Pokud šlo o trpaslíky, ti se na lidi dívali jako na zbabělé slabochy, kteří ve chvíli, kdy začne jen trochu přituhovat, vezmou nohy na ramena a s pláčem se rozběhnou k mámě. Proto považovali nedostatek vody a jídla jen za malou nepříjemnost, a když si někdo z nich dovolil byť jen naznačit, že má žízeň, ostatní ho rychle usměrnili.

Právě o tom a o řadě dalších problémů Karamon přemýšlel, když toho večera stál uprostřed pouště a špičkou boty kopal do písku.

Pak zvedl oči a jeho pohled utkvěl na Regharovi. Starý trpaslík se bláhově domníval, že ho Karamon nevidí, a jeho skálopevná neústupnost z něj rázem spadla. Ramena mu poklesla a vůdce trpaslíků si unaveně povzdechl. To, jak se podobal Flintovi, bylo ve své hloubce až bolestivé. Karamon se zastyděl za svůj hněv. Věděl, že mířil mnohem víc k němu samému, a pokusil se udělat všechno pro to, aby svou chybu napravil.

"Neboj se. Máme dost vody na to, abychom přežili i tuto noc. A zítra na nějakou studnu docela určitě narazíme, nemám pravdu?" řekl a neobratně poplácal Reghara po zádech. Starý trpaslík překvapeně zvedl oči. Díval se hodně podezíravě, protože měl strach, že by se mohl stát terčem nějakého žertu.

Když ale spatřil Karamonovu usmívající se tvář, rychle se uklidnil. "Ano," odpověděl a i on se lehce usmál. "Zítra určitě."

Zvedli se, opustili vyschlou studnu a vydali se zpět k táboru.

Na Dergotských pláních přicházela noc rychle. Slunce se kvapně sklánělo za hřebeny kopců, jako by už nemohlo snést pohled na tu nekonečnou pustinu písečné pouště. V táboře hořelo jen pár ohňů — většina mužů byla příliš unavená na to, aby se je pokoušeli zapálit, a kromě toho na nich stejně nebylo co vařit. Seveřané, trpaslíci a lidé z Planin se shlukli do skupin podle toho, ke kterému národu příslušeli, a navzájem nevraživě pozorovali jeden druhého. Dewarům se samozřejmě vyhýbali všichni.

Karamon zvedl oči a spatřil svůj vlastní stan, jak stojí opodál, osiřelý a osamocený, jako by on, velitel armády, své muže jednoduše odepsal.

V jedné prastaré krynnské pověsti se vyprávělo o muži, který spáchal zločin tak příšerný, že se sami bohové sešli, aby se poradili, jak ho potrestat. Když pak oznámili, že ten člověk má mít od té chvíle schopnost vidět budoucnost, muž se jim vysmál, protože si myslel, že bohy přechytračil. Nakonec však zemřel v hrozných mukách — což Karamon nikdy nebyl schopen pochopit.

Teď už ale rozuměl a jeho duši naplnila krutá bolest. Pro smrtelníka skutečně není těžší trest, neboť tím, že získá schopnost vidět výsledek všeho svého konání, člověk zároveň ztrácí své největší bohatství — naději.

Až do této chvíle Karamon doufal. Věřil, že Raistlin nakonec najde řešení. Věřil, že jeho bratr něco takového nedopustí. Raistlin něco takového přece *nemohl* dopustit. Nyní však Karamon viděl, že Raistlinovi ani v nejmenším nezáleží na tom, co se stane se všemi jeho muži a trpaslíky, už vůbec nemluvě o jejich rodinách, které zanechali na cestě. Jeho naděje odumřela a ztratila se. Byli ztraceni. Neměl žádnou možnost zabránit tomu, co se již jednou stalo, aby se to stalo znovu.

Když toto pochopil a uvědomil si, jakou bolest ho to nevyhnutelně bude muset stát, Karamon se bezděky začal stranit těch, o které měl pečovat. Začal přemýšlet o domovu.

Domov! Téměř zapomenutý, s největším úsilím odsouvaný na samé dno jeho mysli. Vzpomínky na něj ho nyní zaplavovaly s tak pronikavou jasností, že za těch dlouhých, osamělých večerů často hleděl do ohně, který pro samé slzy ani neviděl.

Jen jediná myšlenka nutila Karamona jít stále dál. Tím, že vedl svoji armádu stále blíž k záhubě, vracel se krok za krokem k Tice, k domovu...

"Dávej pozor!" chytil ho za ruku Reghar a vytrhl ho z jeho snění. Karamon zamžikal a zastavil se vteřinu předtím, než narazil do jednoho z těch podivných pahorků, které tu a tam vyrůstaly z Plání.

"K čemu ty zatracené krtince vlastně jsou?" zavrčel Karamon a vztekle se zadíval na to, co se mu postavilo do cesty. "Žijí v nich nějaká zvířata? Už jsem kolikrát slyšel o velkých veverkách bez ocasů, které žijí v takových doupatech na Estwildských pláních." Očima si změřil tu zvláštní stavbu, asi tři stopy vysokou a právě tak širokou, a podrážděně zavrtěl hlavou. "Hrozně nerad bych se ale setkal s veverkou, která postavila tohle."

"Cože? S veverkou?" uchechtl se Reghar. "To postavili trpaslíci. Copak to nevidíš? Podívej se, jak skvěle je to opracované." Zálibně přejel dlaní po hladkém povrchu malé kupole. "Odkdy je příroda schopná něčeho takového?"

Karamon se ušklíbl. "Trpaslíci? Ale kdy? A proč? Ani trpaslíci nemilují práci tak nesmírně, že by něco takového dělali jen pro něčí krásné oči. Proč by měli stavět v poušti nějaké kamenné krtince?"

"Pozorovatelny," opravil ho suše Reghar.

"Tak pozorovatelny," skoro se zasmál Karamon. "A co tady asi pozorovali? Hady?"

"Zemi, nebe, armády jako je ta naše," Reghar zadupal. Od jeho bot se zvedl oblak zvířeného prachu. "Slyšels to?"

"Co?"

"Tohle." Reghar znovu zadupal. "Je to duté."

Karamonovo obočí se zase narovnalo a jeho oči se rozšířily náhlým poznáním. "Jsou tam tunely!" Velký válečník se rozhlédl po poušti a při pohledu na řady malých pahorků vystupujících z písku pouště obdivně pískl.

"Celé míle tunelů," řekl Reghar, pokyvuje hlavou. "Postavili je už tak dávno, že to nepamatoval ani můj pradědeček. Bohužel většinu z nich právě tak dlouho nikdo nepoužil," povzdechl si starý trpaslík. "Mezi trpaslíky kolují pověsti o tom, že mezi Pláněmi a Paxem kdysi stávaly celé řady pevností, táhnoucí se až ke Karoliským horám. Jestli je na těch pověstech něco pravdy, mohli kdysi trpaslíci putovat z Paxu do Thorbardinu, aniž by na ně jedinkrát zasvítilo slunce.

Pevnosti už tu ale nejsou. A nejspíš už neexistuje ani většina tunelů. Pohroma je zničila. Tak jako tak by mě ale vůbec nepřekvapilo, kdyby se dole jako krysy neschovávali Duncanovi zvědové," dodal vesele Reghar, když znovu vykročili k táboru.

"Ať už ale jsou nahoře nebo dole, uvidí nás hodně zdaleka," zamumlal

Karamon a rychle se rozhlédl po rovné, prázdné krajině.

"Ano," řekl hlubokým hlasem Reghar, "a dost jim to pomůže."

Karamon neodpověděl. Šli mlčky dál, generál směrem ke svému osamocenému stanu a trpaslík k táboru svých vojáků.

Z jednoho z pahorků, vzdáleného jen několik desítek kroků od Karamonova stanu, pozorovaly každý pohyb jeho armády čísi oči. Ty oči však nezajímaly zástupy vojáků. Soustředily se jen na tři lidi, jen na tři tolik osamocené lidi...

"Dlouho už to trvat nebude," řekl Charas. Díval se ven úzkým průzorem, tak dokonale vyřezaným do kamene, že ti, kteří byli uvnitř, mohli vyhlížet ven, aniž by zároveň někdo mohl nahlédnout dovnitř. "Jak je to asi daleko?"

To patřilo vrásčitému, hodně zachmuřenému trpaslíkovi, který se znuděně podíval jedním z průzorů, nahlédl do tunelu u jejich nohou a bez váhání prohlásil: "Dvě stě padesát tři kroků. Budeš přímo u něho."

Charas znovu vyhlédl na Pláně, kde stál generálův velký stan a kus od něj hořely ohně jeho vojáků. Hrdinu víc než potěšilo, že starý trpaslík dokázal tu vzdálenost odhadnout s takovou přesností. U někoho jiného by Charas možná pochyboval, tohle však byl Bijec. Postarší zloděj, kterého povolali zpět do služby jen kvůli této jediné výpravě, měl pověst, která se přímo skvěla pozoruhodnými činy — téměř tak velkolepými, jako byly činy Charasovy.

"Slunce už zapadá," oznámil Charas. Nutné to však vůbec nebylo, protože prodlužující se stíny bylo velice dobře vidět na stěnách tunelu za jeho zády. "Generál se už vrací zpět. Vchází do svého stanu." Charas se zamračil. "Při Reorxově vousu, doufám, že se právě dnes večer nerozhodne změnit své zvyky."

"Ale kdeže," řekl klidně Bijec. Seděl v koutě, hlavu opřenou o zeď, a mluvil s jistotou muže, který si za starých časů vydělával na živobytí tím, že pečlivě sledoval, jak jeho bližní přicházejí — a zejména odcházejí. "Když začneš chodit na cizí, hnedka se naučíš, že každej má svou rutinu a žádnej se jí nechce zbavit. Je hezky, nic se nedělo, venku je jenom písek a kromě toho taky písek. Ani ho to nenapadne."

Charas se zamračil. Příliš se mu nelíbilo, že starý zloděj začal vytahovat na světlo svoji nepříliš zákonnou minulost. Hrdina si ale byl dobře vědom toho, kde jsou meze jeho schopností, a protože potřebovali někoho, kdo je mistrem lsti, umí se pohybovat rychle a neslyšně, dokáže zaútočit za noci a pak zas uniknout do tmy, vybral si Bijce.

I tak ale Charas, kterého pro jeho čestnost obdivovali i samotní rytíři, trpěl neodbytnými výčitkami svědomí. Zaháněl je tím, že si připomínal, že

Bijec za své méně chvályhodné činy už dávno zaplatil a několikrát prokázal svému králi služby tak užitečné, že sice nemohl být považován za zcela úctyhodného, ale zcela jistě byl přinejmenším řadovým hrdinou.

Kromě toho, nařídil si Charas, nezapomínej na životy, které zachráníme nyní.

Náhle se vytrhl ze zamyšlení a ulehčeně si oddechl. "Měl jsi pravdu, Bijče. Přichází černý mág a ze svého stanu vylezla i ta čarodějnice."

Charas jednou rukou sevřel topůrko sekyry, kterou měl připevněnou k pasu, a druhou posunul do pohodlnější polohy krátký meč, který měl skrytý pod košilí. Nakonec sáhl do mošny, vytáhl odtamtud svitek pergamenu a s vážným, soustředěným výrazem na bezvousé tváři ho zasunul do bezpečí jedné z kapes své kožené zbroje.

Pak se otočil ke čtyřem trpaslíkům, kteří ho doprovázeli, a řekl: "Pamatujte si, že té ženě a tomu generálovi nesmíte ublížit víc, než co bude nezbytně nutné pro to, aby nekladli odpor. Čaroděj však musí zemřít, a musí zemřít rychle, protože je z těch tří ten nejnebezpečnější."

Bijec se usmál a ještě pohodlněji se opřel o zeď. On tam nepůjde, na to už je příliš starý. Něco takového by ho sice kdysi urazilo, nyní to však bral spíše jako projev úcty. Kromě toho to v jeho kolenou povážlivě vrzalo a skřípalo.

"Nechtě je ještě chvilku v klidu, ať se trochu usadí," radil starý trpaslík. "Nechtě je, ať se dají do jídla. Pak už je to jenom dvě stě padesát tři kroků," řekl, přejel si hřbetem ruky po hrdle a povzneseně se ušklíbl.

Garic stál na stráži před generálovým stanem a naslouchal tichu, doléhajícímu k němu zevnitř. To ticho bylo mnohem víc znepokojující a v jeho uších znělo mnohem hlasitěji než ta nejprudší hádka.

Letmo nahlédl dovnitř a spatřil ty tři, jak jako každý večer mlčky sedí, občas něco zcela nesrozumitelného polohlasně zamumlají, ale jinak zůstávají zadumaní a pohroužení do svých vlastních myšlenek.

Čaroděj byl ustavičně zabraný do svých kouzel a dokonce se říkalo, že připravuje nějaké mocné kouzlo, které vyhodí bránu Thorbardinu do povětří. Pokud šlo o čarodějnici, kdo mohl říct, co si vlastně myslí? Garic v duchu děkoval Karamonovi, že ji hlídá.

Mezi vojáky kolovaly o té čarodějnici nejrůznější zkazky a podivné báchorky. Někteří vyprávěli o zázracích, které dokázala v Pax Sarkasu, o mrtvých, ožívajících po jediném doteku jejích rukou, o rukou a nohou, přirůstajících ke zkrvaveným pahýlům. Garic všechny takové pověsti samozřejmě odmítal, přesto však v čarodějnici cítil něco, co ho nutilo přemýšlet o tom, zda jeho první dojem byl správný.

Mladý rytíř neklidně přešlapoval ve studeném větru, který se proháněl po poušti. Z těch tří ve stanu mu největší starosti dělal jeho velitel. Během posledních měsíců začal Garic Karamona až nábožně uctívat. Snažil se být ve všem jako jeho generál, pozoroval ho co nejpečlivěji, a tak mu nemohlo uniknout, jak je Karamon zkroušený a nešťastný, přestože si možná myslel, že své pocity dokonale skrývá. Karamon zaujal v jeho životě místo rodiny, kterou mladý rytíř dávno ztratil, a Garic teď dumal nad jeho zármutkem tak, jako by přemýšlel o neštěstí staršího bratra.

"Určitě za to můžou ti zatracení temní trpaslíci," zamumlal Garic, podupávaje, aby mu v nohách nepřestala proudit krev. "Nedůvěřoval bych jim ani trochu a poslal bych je ke všem ďasům. A kdyby tady nebyl ten černý kouzelník, generál by určitě udělal to samé..."

Garic se zastavil, zatajil dech a naslouchal.

Nic. Ale přesto by přísahal...

Mladý rytíř se zadíval do pouště, ruku na jílci meče. I když bylo přes den horko, v noci bylo to místo chladné a nevlídné. Kus před sebou viděl táborové ohně a tu a tam i stíny pocházejících mužů.

A pak to zaslechl ještě jednou. Za zády se mu ozval jakýsi zvuk — přímo za zády. Zvuk těžkých, okovaných bot.

"Co to bylo?" zeptal se Karamon a zvedl hlavu.

"Vítr," zamumlala Crysania, podívala se na stěnu stanu a zachvěla se, když viděla, jak se látka vlní a dýchá jako živá bytost. "Na tomhle příšerném místě fouká pořád."

Karamon napůl vstal, ruku na jílci meče. "To nebyl vítr."

Raistlin se ohlédl po bratrovi. "Sedni si!" zavrčel podrážděně, "a radši dojez večeři, ať s tím můžeme skončit. Musím se vrátit ke své práci."

Arcimág tou dobou v duchu zápolil s jedním velmi obtížným zaklínadlem. Už celé dny se s ním trápil, pokoušeje se zjistit, jak má ta slova správně vyslovit, aby se zmocnil jejich tajemství. Zatím se mu však nepodvolila a vlastně ani nedávala smysl.

Teď odstrčil svůj netknutý talíř a chtěl vstát, když vtom mu země doslova zmizela pod nohama.

Náhle si připadal, jako by byl na palubě lodi, sjíždějící z hřebenu vysoké vlny, tak rychle se pod ním písčitá zem naklonila. V naprostém úžasu spatřil, jak se před ním otevírá obrovská díra. Beze stopy v ní zmizela jedna z tyčí podpírajících stan. Ten se naklonil a začal se hroutit. Lampa zavěšená na jedné z podpěr se zběsile rozkývala a stíny lidí ve stanu se rozběhly po stěnách jako obrazy zuřivých démonů.

Raistlin se pudově zachytil stolu a podařilo se mu udržet na okraji rych-

le se zvětšující jámy. Ve stejném okamžiku však spatřil, jak se z díry hrnou jakési postavy — přikrčené, vousaté postavy trpaslíků. Divoce tančící světlo se odrazilo od ocelových čepelí a zasvítilo v temných, hněvivých očích — pak se postavy zase ztratily ve stínu.

"Karamone!" vykřikl Raistlin, podle toho, co se ozvalo za ním — vzteklého zaklení a zařinčení meče vytahovaného z pochvy — však usoudil, že si je Karamon nebezpečí dobře vědom.

Arcimág také slyšel silný ženský hlas, volající jméno boha Paladina, a spatřil záblesk čistého bílého světla, na starost o Crysanii mu však už nezbýval čas. Těsně před ním se ve světle lampy zablesklo mohutné válečné kladivo, zdánlivě nesené pouhou tmou, a zamířilo na mágovu hlavu.

Raistlin vyslovil první kouzlo, které ho napadlo, a s uspokojením spatřil, jak neviditelná síla jeho magie vytrhla kladivo z trpaslíkových rukou a na jeho pokyn ho odnesla kamsi do kouta stanu, kde se zaduněním dopadlo na zem.

Raistlinova mysl, zprvu zcela ochromená neočekávaným útokem, teď znovu začala pracovat. Jakmile pominul počáteční šok, mág se na celý ten incident začal dívat jen jako na další nepříjemnost, která ho odváděla od studia. Chtěl s tím vším rychle skoncovat, a proto teď veškerou svou pozornost věnoval nepříteli, který stál přímo před ním a díval se na něj očima, v nichž nebylo ani stopy po strachu.

Ani Raistlin necítil strach, a uklidňovaný vědomím, že mu nic nemůže ublížit, neboť je chráněn časem, přivolal chladně a beze spěchu na pomoc svou magii.

Cítil, jak mu proudí žilami a shromažďuje se v jeho těle, a s rozkoší se oddával magické extázi. Napadlo ho, že by to zdaleka nemuselo být až tak nepříjemné. Vlastně to bude zajímavé praktické cvičení... Natáhl ruce a začal pronášet zaklínadlo, po kterém z jeho prstů vyletí modré blesky a zaboří se do nepřítelova svíjejícího se těla... Cosi ho však přerušilo.

Jako blesk z čistého nebe se před ním objevily dvě malé postavy, které vyskočily ze tmy tak rychle a neočekávaně, jako by je někdo shodil z hvězd zářících nad pouští.

Jedna z postav, divoce se zmítajících v prachu u mágových nohou, náhle vyskočila a vzrušeně se na něj zadívala.

"Podívej se! To je přece Raistlin! Gnimši, dokázali jsme to! Dokázali jsme to! Ahoj, Raistline, nejsi náhodou trochu překvapený? Mám pro tebe jeden úplně fantastický příběh! Byl jsem mrtvý, teda nebyl jsem tak jako úplně mrtvý, ale..."

"Tasslehoffe!" vydechl Raistlin.

V mysli mu najednou jako blesk, který měl vyletět z jeho prstů, zasyčely

příšerné myšlenky.

První - to je přece šotek! Čas by mohl být změněn!

Druhá — čas může být změněn!

Třetí - mohu zemřít!

Náraz těch myšlenek otřásl Raistlinovým tělem a spálil ledový klid, který mág tolik potřeboval pro svá složitá kouzla.

Jak do jeho mozku proniklo nehledané řešení jeho problému a zároveň hrůzné poznání, jak drahou cenu by za ně mohl zaplatit, Raistlin ztratil vládu nad sebou samým. Slova magického zaklínadla mu bez užitku splynula ze rtů, nepřítel se však stále blížil.

Raistlin instinktivně trhl zápěstím a do dlaně mu vklouzla malá stříbrná dýka, kterou mág nosil stále při sobě.

Bylo to však příliš málo a příliš pozdě...

9. kapitola

Charas se nesoustředil na nic jiného než na muže, kterého toužil zabít. Jednal se skvěle nacvičenou cílevědomostí zkušeného vojáka a nevěnoval žádnou pozornost náhlému zjevení dvou malých postav. Pravděpodobně je považoval jen za přízraky, přivolané kouzly černého mága.

V témže okamžiku si však hrdina uvědomil, že mágovy lesknoucí se oči náhle pohasly. Viděl, jak se Raistlinova ústa, připravená vyslovit smrtící zaklínadlo, otevřela úžasem a jeho brada klesla. Trpaslík pochopil, že přinejmenším na několik vteřin je mu jeho nepřítel vydán na milost a nemilost.

Vrhl se kupředu, probodl mečem černý plášť a s uspokojením ucítil, že ani tentokrát neminul cíl.

Přiskočil k černému mágovi a zarazil čepel svého meče ještě hlouběji do mužova štíhlého těla. Jako plameny zuřícího požáru ho obklopil podivný žár, který z něj vycházel. Mágův šílený hněv a nenávist udeřily Charase jako ocelová pěst, odhodily ho o několik kroků dozadu a srazily ho na zem.

Charas však dobře věděl, že čaroděj byl zasažen a jeho rána byla smrtelná. Ležel na zádech, díval se do těch žhavých, nenávistných očí, a viděl v nich zuřivost, ale také v nich viděl bolest. A v poskakujícím světle lucerny spatřil ještě něco — jílec svého meče, trčící z mágova břicha. Viděl, jak ho mágovy štíhlé ruce křečovitě sevřely a jak z mužových úst vyrazil příšerný výkřik. Věděl, že už se nemá čeho bát. Tento čaroděj mu už neublíží.

Charas se namáhavě zvedl, natáhl ruku a vytrhl meč z rány. Mág znovu vykřikl, s rukama zalitýma svou vlastní krví klesl tváří k zemi a zůstal tiše ležet.

Charas teď měl chvíli času na to, aby se pozorně rozhlédl kolem. Jeho muži sváděli rozhořčenou bitvu s generálem, bledým hněvem a zuřivostí. Velký bojovník dobře slyšel výkřiky svého bratra. Čarodějnici nebylo vůbec nikde vidět a i to podivné bílé světlo, které z ní zářilo, se ztratilo v černé tmě.

Pak Charas kousek od sebe zaslechl nějaké přidušené zvuky. Otočil se tím směrem a spatřil ty dva přízraky, jak zděšeně hledí na mágovo tělo. Charas se na ně pozorněji podíval a s úžasem zjistil, že démoni, které čaroděj přivolal z temných rovin bytí, nejsou nic hroznějšího než šotek v jasně modrých kalhotách a plešatějící gnóm v kožené zástěře.

I když ho poněkud překvapily, Charas se těmi přízraky už nemohl zabývat. Dosáhl toho, kvůli čemu sem přišel, přinejmenším toho hlavního. Věděl sice, že si už nebude moci promluvit s tím generálem, alespoň ne teď, ale jeho hlavním úkolem bylo dostat své muže do bezpečí. Skočil do kouta,

popadl kladivo, vykřikl na své muže, aby ustoupili, a mrštil zbraň po generálovi.

Kladivo zasáhlo obrův spánek. Sice ne tak silně, aby ho zabilo, ale i tak se Karamon skácel k zemi jako podťatý a ve stanu se náhle rozhostilo naprosté ticho.

To všechno netrvalo déle než několik málo minut.

Charas odhrnul plachtu u vchodu a spatřil mladého rytíře, jak leží v bezvědomí v písku. Pokud to mohl posoudit, nezdálo se, že by si někdo z mužů u těch vzdálených ohňů všiml něčeho neobvyklého.

Trpaslík natáhl ruku, zadržel kymácející se lampu a rozhlédl se po stanu. Čaroděj ležel v kaluži své vlastní krve. Generál ležel vedle něj, ruku nataženou k bratrově, jako by jeho poslední myšlenka mířila právě k mágovi. Čarodějnice ležela na zádech v rohu stanu a oči měla zavřené.

Když Charas spatřil na jejích šatech krev, přísně se rozhlédl po svých vojácích. Jeden z nich svěsil hlavu.

"Promiň, Charasi," řekl ten trpaslík, podíval se na Crysanii a viditelně se přitom zachvěl. "To světlo ale bylo tak jasné! Myslel jsem, že se mi rozskočí hlava. Myslel jsem jenom na to, jak se toho co nejrychleji zbavit. Stejně bych to ale nedokázal... Jenomže pak ten čaroděj vykřikl a ona taky vykřikla a to světlo najednou přestalo svítit tak silně. Zranil jsem ji, to ano, ale nebude to nic zlého."

"V pořádku," kývl Charas. "Pojďme pryč." Trpaslík zvedl svou sekyru a zadíval se na generála, ležícího v bezvědomí u jeho nohou. "Je mi to líto," řekl, vytáhl z kapsy ten malý kousek pergamenu a strčil ho bojovníkovi do natažené dlaně. "Možná ti to jednou budu moci vysvětlit." Vstal a rozhlédl se kolem. "Jste všichni v pořádku? Tak jdeme."

Jeho muži se vrhli ke vchodu do tunelu.

"Ale co uděláme tady s těmi?" zeptal se jeden z nich, když narazil na šotka s gnómem.

"Seberte je," řekl ostře Charas. "Tady je nechat nemůžeme, způsobili by poplach."

Šotek jako by se náhle probral k životu.

"Ne!" vykřikl a upřel na Charase vyděšené, prosebné oči. "Nemůžete nás vzít s sebou! Dostali jsme se sem teprve teď! Našli jsme Karamona a můžeme se vrátit domů! Prosím, ne!"

"Seberte je!" opakoval Charas.

"Ne!" zanaříkal šotek, zmítaje sebou v rukou svých věznitelů. "Prosím —, vy nám nerozumíte! Byli jsme v Propasti a utekli jsme..."

"Dejte mu roubík," zavrčel Charas, nahlížeje do tunelu pod stanem, aby se přesvědčil, zda je všechno v pořádku. Mávl na své trpaslíky, aby si po-

spíšili, a klekl si k díře v zemi.

Jeho muži sestoupili do tunelu, vlekouce za sebou umlčeného šotka. Ten se stále ještě zoufale vzpíral, kopal je a škrábal, takže ho nakonec museli svázat jako kuře, jinak by ho snad ani nebyli schopni odnést. O to méně však měli starostí se svým druhým zajatcem. Ubohý gnóm byl tak vyděšený, že samou hrůzou nebyl s to přemýšlet. Jenom se docela bezmocně díval kolem, ústa dokořán, a udělal všechno, co mu nařídili.

Jako poslední sestoupil do tunelu Charas. Ještě předtím než zmizel v zemi, se naposledy rozhlédl po stanu.

Lampa se už nekývala a její měkké světlo dopadalo na příšernou scénu z toho nejhoršího snu. Stoly byly rozbité, židle polámané, jídlo se válelo po zemi. Zpod těla v černém plášti vytékala tenká stružka krve. Na okraji jámy se shromažďovala v malé kaluži, a zatímco se na ni Charas díval, začala pomalu, po kapkách, stékat do tunelu.

Hrdina seskočil do otvoru, doběhl do bezpečné vzdálenosti a zase se zastavil. Popadl konec dlouhého lana, ležícího na dně tunelu, a prudce jím trhl. Druhý konec lana byl přivázaný k jednomu z nosných sloupů přímo pod generálovým stanem, a jak za ně Charas zatáhl, sloup se zřítil. Ozvalo se hluboké zadunění a Charas spatřil, jak v dálce padají ze stropu kameny. Pak všechno zahalilo mračno prachu.

Když takto uzavřel cestu případným pronásledovatelům, Charas se otočil a rozběhl se za svými muži.

"Generále..."

Karamon vyskočil na nohy a jeho velké ruce sáhly tam, kde tušily nepřítelův krk. Tvář měl zkřivenou vztekem.

Garic vyděšeně ustoupil.

"Generále!" vykřikl. "To jsem přece já!"

Karamonovi se do mozku zaryla prudká bolest a s ní i známý zvuk Garicova hlasu. Velký bojovník se se zasténáním chytil za hlavu a zavrávoral. Garic ho naštěstí ještě stačil zachytit a usadit do křesla.

"Co je s mým bratrem?" vypravil ze sebe Karamon.

"Karamone, já..." namáhavě polkl Garic.

"Co je s mým bratrem?" zachraptěl Karamon a sevřel pěsti.

"Odnesli jsme ho do jeho stanu," tiše odpověděl Garic. "To zranění je..."

"Co to říkáš? Jaké že je to zranění?" zavrčel netrpělivě Karamon, zvedl hlavu a zadíval se na Garica krví podlitýma očima plnýma bolesti.

Garic otevřel ústa, ale potom je zase zavřel a svěsil hlavu. "Můj otec mi o takových zraněních leccos řekl," zamumlal. "Něco takového znamená velmi dlouhé dny v hrozných bolestech ..."

"Zasáhli ho tedy do břicha," řekl Karamon.

Garic přikývl a zakryl si tvář dlaněmi. Karamon se na něj pozorněji zadíval a zjistil, že mladý rytíř je na smrt bledý. Velký muž těžce vzdychl, zavřel oči a připravil se na nápor závratě a nevolnosti, o němž věděl, že musí přijít, jen co se postaví. Pak pomalu vstal. Tma kolem něj se zakymácela a rozvířila ve zběsilém tanci. Karamon se silou vůle udržel na nohou a země pod jeho nohama se pomalu uklidnila. Velký válečník otevřel oči.

"Jak je ti?" zeptal se Garica s pohledem upřeným na rytířovu ztrhanou tvář.

"Jsem v pořádku," odpověděl Garic a zrudl hanbou. "Dostali mě zezadu."

"To nic," povzdechl si Karamon. Na mladíkových vlasech zahlédl zaschlou krev. "To se stává. Netrap se tím." Válečník se nevesele usmál. "Mě dostali zepředu."

Garic znovu přikývl, z výrazu jeho tváře se však dalo snadno vyčíst, jak mu ta porážka hlodá v mysli.

Ono ho to nakonec přejde, pomyslel si unaveně Karamon. Každému se to stane, dřív nebo později.

"Půjdu za bratrem," řekl a nejistými kroky zamířil ze stanu. Pak se zastavil. "Co je s paní Crysanii?"

"Spí. Zranili ji nožem... na... hrudi. Obvázal... Obvázali jsme to, jak jsme uměli nejlépe." Červeň na Garicově tváři

ještě víc potemněla. "Museli jsme... Museli jsme jí roztrhnout šaty. A taky jsme jí dali něco pálenky..."

"Ví o Raist... o Fistandantilovi?"

"Čaroděj to nedovolil."

Karamon zvedl obočí a pak se zachmuřil. Letmo se rozhlédl po zničeném stanu a na zdupané zemi spatřil temnou stružku zaschlé krve. Zhluboka se nadechl, odhrnul plachtu u vchodu a nejistě vyšel ven. Garic ho následoval.

"Jak to vypadá s vojáky?"

"Už to vědí — zprávy se šíří rychle." Garic jen bezmocně rozhodil rukama. "Museli jsme toho tolik udělat — museli jsme pronásledovat ty trpaslíky..."

"Nesmysl," odsekl Karamon a podrážděně sebou trhl, jak se mu bolest znovu zaryla do mozku.

"Máš pravdu. Pokoušeli jsme se kopat, ale stejně tak jsme mohli rozkopat celou tu zatracenou poušť," řekl Garic.

"Tak jak to vypadá s tou armádou?" opakoval svou otázku Karamon, stoje před Raistlinovým stanem. Zevnitř k němu dolehlo tiché zasténání.

"Muži jsou rozrušení," povzdechl si Garic. "Hádají se, jsou zmatení, vyděšení... Nevím."

Karamon pochopil. Nahlédl do tmy bratrova stanu. "Půjdu za ním sám. Díky za všechno, co jsi udělal," řekl tiše. "Běž si odpočinout, nebo omdlíš. Budu tě ještě potřebovat, a nemocný mi nebudeš k ničemu."

"Ano, pane," řekl Garic. Vrávoravě vykročil, pak se ale zase zastavil, sáhl si pod pancíř a vytáhl odtamtud krví prosáklý kousek pergamenu. "Toto jste měl v ruce, pane. Je to v řeči trpaslíků..."

Karamon se na to podíval, otevřel to a přečetl. Pak pergamen zase svinul a bez jediného slova ho zastrčil do kapsy.

U stanů nyní stálo na stráži několik vojáků. Karamon mávl na jednoho z nich a počkal venku, dokud se nepřesvědčil, že Garica v pořádku odvedl na lůžko. Pak se nadechl a vkročil do Raistlinova stanu.

Na stole hořela svíce a vedle ní ležela otevřená magická kniha. Arcimág zjevně předpokládal, že se hned po večeři vrátí ke svému studiu. Ve stínu u jeho postele se krčil zjizvený prošedivělý trpaslík, ve kterém Karamon poznal jednoho z Regharových důstojníků. U vchodu salutoval další strážný.

"Počkej venku," nařídil mu Karamon a strážný odešel.

"Nedovolí nám, abysme se ho třeba jenom dotkli," lakonicky prohlásil trpaslík a kývl směrem k Raistlinovi. "Musí se to ovázat. Moc to nepomůže, to je jasný, ale na chvilku by z něho ještě mohlo něco zůstat uvnitř."

"Postarám se o něho," řekl stroze Karamon.

Trpaslík se opřel rukama o kolena a postavil se. Na chvíli zaváhal, jako by si nebyl jistý, jestli může promluvit. Nakonec se rozhodl a podíval se na Karamona svýma jasnýma, moudrýma očima.

"Reghar říkal, že bych ti to měl říct. Jestli chceš, abych to udělal... abych to rychle skončil, tak jsem to už dělal. Nebo jinak — umím to, a vím, co dělám, jsem koneckonců řezník..."

"Jdi pryč."

Trpaslík pokrčil rameny. "Prosím. Je to na tobě. Ale kdyby to byl můj bratr..."

"Jdi pryč!" zašeptal Karamon. Když trpaslík odcházel, velký muž se na něj ani nepodíval, a vlastně ani neslyšel jeho těžké kroky. Všechny Karamonovy smysly se soustředily na jeho bratra.

Raistlin ležel na posteli, stále ještě ve svém černém plášti, a rukama si svíral tu hroznou ránu. Krví promočená černá látka se spojila s jeho masem v jedinou příšernou hmotu. Arcimág se svíjel bolestí a válel se po posteli. Každé jeho vydechnutí bylo slabým, trhaným vzdechem. Každé jeho nadechnutí se měnilo na hrozná muka.

Ze všeho nejhroznější však Karamonovi připadaly bratrovy lesknoucí se

oči, sledující ho, jak přichází k posteli. Raistlin byl při vědomí.

Karamon si klekl k mágově posteli a položil dlaň na jeho horkou ruku. "Proč jsi jim nedovolil, aby šli pro Crysanii?" zeptal se tiše.

Raistlin se zoufale zašklebil. Zaskřípal zuby a s námahou ze sebe vyrazil několik nesouvislých slov. "Paladin... mne... neuzdraví." To poslední už bylo jen bolestivým vydechnutím a skončilo jako přidušený výkřik.

Karamon se na něj zmateně zadíval. "Ale — ty umíráš! Vždyť ale nemůžeš umřít! Sám jsi to říkal..."

Raistlin obrátil oči v sloup a křečovitě trhl hlavou. Z úst mu vyrazil pramínek krve. "Čas... je změněn. Všechno... je jinak."

"Ale..."

"Jdi pryč! Nech mě umřít!" zaječel Raistlin hněvem a bolestí a jeho tělo sebou prudce zazmítalo.

Karamon se zachvěl. Snažil se na bratra dívat se soucitem, mágova tvář, zkřivená utrpením, však nebyla tou tváří, kterou kdysi tak dobře znal.

Maska moudrosti a jemné inteligence byla pryč. Tvář pod ní byla pokrytá křižujícími se stopami pýchy, ctižádosti a nezkrotné touhy a v hloubce pod ní se matně rýsovala necitelná krutost. Jako by se Karamon ani nedíval na tvář, kterou vídával celý život, ale na tvář jakéhosi hrozného cizince.

Teď už tuším, pomyslel si Karamon, jakou tvář tehdy spatřil Dalamar ve Věži Vysoké magie, když mu Raistlin vypálil holými prsty díry do kůže. Možná vidím tvář, kterou spatřil Fistandantilus v okamžiku své smrti...

Karamon s odporem odvrátil tvář od tohoto příšerného, lebce podobného obličeje, — duši naplněnou hrůzou. Rysy v tváři mu ztvrdly a potemněly. Natáhl ruku k bratrovu tělu. "Alespoň mi dovol, abych ti ošetřil tu ránu."

Raistlin zuřivě zavrtěl hlavou. Jedna z krví potřísněných rukou, bránících posledním zbytkům života uniknout z týraného těla, sevřela Karamonovu paži. "Ne! Skoncuj to! Selhal jsem! Bohové se mi smějí! Nevydržím..."

Karamon na něj jen mlčky zíral. Náhle se velkého muže zmocnil zběsilý, pudový hněv — hněv vyrůstající z let plných sarkastických úšklebků a neopětovaných služeb, hněv, který viděl stovky přátel umírat jen kvůli tomuto muži, hněv, který téměř poznal svou vlastní zkázu, hněv, který viděl lásku navždy upíranou, lásku pohlcovanou zlem... Karamon natáhl ruku, popadl černý plášť a zvedl bratrovu hlavu z polštáře.

"Při bozích, ne!" zařval Karamon hlasem, který se doslova třásl hněvem. "Ty nezemřeš. Slyšíš mě?" Oči se mu zúžily. "Ty nezemřeš, můj bratře, ty nezemřeš. Celý život jsi žil jen pro sebe a i v okamžiku smrti toužíš jen po tom, jak bys co nejsnáz unikl! Bez nejmenších výčitek svědomí bys mě tu nechal, bez nejmenších výčitek svědomí bys tu nechal i Crysanii. Ne, můj

bratře, tak lehce tomu neujdeš. Budeš žít, prokletý lotře! Budeš žít, abys mě mohl poslat domů, a co potom uděláš sám se sebou, to už je jen tvoje starost."

Raistlin se podíval na bratra a navzdory bolesti se mu rty zkřivily do příšerné parodie úsměvu. Téměř se zdálo, že se rozesměje, místo toho se mu však ze rtů vydrala jen velká krvavá bublina. Karamon povolil sevření a nechal bratra klesnout zpět na lůžko, Raistlin se zhroutil na polštář a jeho žárem sálající oči se zabořily do Karamonovy duše. V tu chvíli žily jen zběsilým vztekem a nenávistí.

"Dojdu pro Crysanii," řekl stroze Karamon a vstal, nevěnuje pražádnou pozornost Raistlinovu zběsilému pohledu. "Přinejmenším se tě musí pokusit uzdravit. Ano, já vím, že pokud by pouhý pohled zabíjel, byl bych už dávno mrtvý. Ale přesto mě poslouchej, Raistline nebo Fistandantile nebo kdo vlastně jsi — jestliže Paladin chce, abys zemřel, než tomuto světu způsobíš ještě větší utrpení, pak ať se jeho vůle naplní. Přijmu ji a Crysania také. Jestliže však chce, abys žil, nebudeme se jeho vůli bránit — a ani ty ne."

Raistlin už pozbyl téměř všechny síly, přesto však jeho zakrvácené prsty stále ještě svíraly Karamonovo zápěstí. Už teď se zdálo, jako by zvolna mrtvěly v předzvěsti smrti.

Karamon pevně stiskl rty a odtrhl bratrovy prsty od své paže. Vstal a odešel od bratrova lůžka. Jak vycházel ze stanu, zaslechl za sebou několik zoufalých, přidušených vzdechů. Karamon zaváhal — to sténání se mu zarývalo přímo do srdce. Pak si ale vzpomněl na Tiku, na domov...

Karamon kráčel dál. Vyšel do noci a rychle zamířil ke Crysaniinu stanu. Jak přitom obcházel mágův stan, všiml si toho trpaslíka, jak klidně stojí ve stínu a ostrým nožem zručně opracovává kousek dřeva.

Válečník sáhl do kapsy a vytáhl z ní ten kousek pergamenu. Už ho ale ani nemusel číst — bylo na něm jen několik krátkých slov.

Čaroděj zradil tebe i tvoji armádu. Chceš-li znát pravdu, vyšli posla do Thorbardinu.

Karamon odhodil svitek na zem.

Jak krutý je to žert!

Jak krutý a zvrácený žert!

Skrz příšerná muka bolesti k Raistlinovým uším dolehl smích bohů. Jednou rukou mu nabídli spásu a druhou mu ji zase vzali! Jak se jen musejí neskonale radovat z jeho porážky!

Raistlinovo zmučené tělo se svíjelo v křečích stejně jako jeho duše, zmítající se v bezmocném vzteku a spalovaná vědomím, že selhal.

Ach ty slabý a ubohý člověče! hovořili k němu bohové. Tímto ti připomínáme tvoji smrtelnost!

Nesmí být nucen snášet Paladinův triumf! Nesmí vidět starého boha, jak se na něj potěšeně usmívá a raduje se z jeho pádu! Bude lepší, když zemře rychle a umožní tak své duši, aby si našla to nejtemnější útočiště, jaké ještě bude moci. Je tu však ten jeho prokletý bratr, druhá polovina jeho já, polovina, které záviděl a zároveň jí pohrdal, polovina, kterou on sám měl po právu být... I toto mu odepře... jeho poslední útočiště...

Tělo mu znovu zkroutila křeč. "Karamone!" vykřikl Raistlin, ztracený uprostřed tmy. "Karamone, já tě potřebuji! Karamone, neopouštěj mě!" Mág zavzlykal, chytil se za žaludek a zkroutil se do klubíčka. "Neopouštěj mě! Já tomu... nedokážu čelit sám..."

Vtom se nit vědomí v jeho mysli přetrhla. Mezi prsty mu odtékal z těla život a před jeho očima se objevily podivné vidiny. Viděl černá dračí křídla, rozbité dračí jablko.., Tasslehoffa ... nějakého gnóma...

Mou spásu...

Mou smrt...

Náhle do arcimágovy mysli proniklo prudké bílé světlo, čisté, ostré a chladné jako čepel meče. Raistlin se zoufale skrčil, pokoušeje se uniknout, ztratit se v teplé a konejšivé temnotě. Slyšel sám sebe, jak prosí Karamona, aby ho zabil, aby skoncoval s tou bolestí, aby uhasil to hrozné světlo...

Raistlin slyšel sám sebe ta slova vyrážet z úst, nebyl si však vědom toho, že by promluvil. To, že něco říká, poznal jen proto, že v jednom z nesčetných odrazů toho děsivého bílého světla spatřil svého bratra, jak se od něj v hrůze odvrací.

Světlo se rozzářilo ještě jasněji a náhle se v jeho středu objevila jakási tvář, krásná, klidná, čistá tvář s ledovýma šedýma očima. Jeho horké kůže se dotkla chladná ruka.

"Dovol, abych tě uzdravila."

To světlo mu působilo příšernou bolest, bolest daleko horší, než jakou po sobě zanechala čepel meče. Raistlin křičel, zmítal sebou a pokoušel se uniknout, ty ruce ho však stále nepouštěly.

"Dovol, abych tě uzdravila."

"Jdi... pryč!"

"Dovol, abych tě uzdravila."

Raistlina náhle přemohla únava, nesmírná a věčná. Byl zcela vyčerpaný tím nekonečným bojem, bojem s bolestí, bojem s posměchem, bojem s utrpením, se kterým musel celý svůj život žít.

Dobrá. Ať se mi bůh směje. Koneckonců si to zasloužil, pomyslel si hořce Raistlin. Ať mě odmítne uzdravit. Já pak budu moci odejít do tmy...

té konejšivé tmy...

Raistlin zavřel oči, zavřel je co nejtěsněji, aby do nich nepronikl ani jediný paprsek toho bílého světla, a čekal na smích.

Náhle před sebou spatřil jeho tvář.

Karamon stál ve stínu bratrova stanu, tvář skrytou v dlaních. Raistlinovy zmučené prosby o smrt se mu zarývaly hluboko do duše. Nakonec už to nedokázal dál snášet. Crysania očividně neuspěla. Karamon sevřel jílec meče, vešel do stanu a zamířil k lůžku.

V tu chvíli Raistlinovy výkřiky ustaly.

Paní Crysania se zhroutila na mágovo tělo a hlava jí klesla na jeho hruď.

Je mrtvý, pomyslel si Karamon. Raistlin je mrtvý.

Podíval se na bratrovu tvář a v srdci marně hledal zármutek. Namísto toho cítil, jak se do jeho duše při tom pohledu vkrádá jakýsi podivný děs. Jak groteskní může někdy být maska smrti!

Raistlinova tvář byla ztuhlá jako tvář mrtvoly, ústa měl otevřená, kůži sírově žlutou. Nevidoucí oči, hluboko zapadlé v temných důlcích, zíraly kamsi k nebi.

Karamon přistoupil o krok blíž. Stále ještě necítil ani zármutek, ani zoufalství, ani ulehčení. Pak se zblízka zadíval na ten podivný výraz na tváři mrtvého a náhle si uvědomil, že Raistlin nezemřel. Zírající oči neviděly tento svět jen proto, že svůj pohled upíraly do jiného.

Mágovým tělem otřásl jakýsi naříkavý výkřik, výkřik daleko hroznější než ty předešlé. Jeho hlava se nepatrně naklonila, rty se mu rozevřely a hrdlo pohnulo, mág však nepromluvil.

A pak se Raistlinovy oči zavřely. Hlava mu klesla na stranu a svíjející se svaly se uvolnily. Z arcimágovy tváře zmizela bolest a zůstala na ní jen bledost a vyčerpání. Zhluboka se nadechl, s povzdechem vydechl, znovu se nadechl...

Zcela vyvedený z míry tím, co se odehrávalo před jeho očima, nevěda, zda má děkovat bohům nebo cítit ještě větší zármutek, Karamon beze slova sledoval, jak se do rozervaného a krvácejícího těla jeho bratra vrací život. Pak ze sebe pomalu setřásl omámení podobné tomu, co občas přepadá člověka náhle probuzeného z hlubokého spánku, poklekl ke Crysanii a jemně ji pomohl vstát. Jen překvapeně zamžikala a nechápavě se na Karamona zadívala. V jejích očích nebylo ani stopy po poznání. Pak se ale ty nepřítomné oči stočily k Raistlinovi a na dívčině tváři se objevil úsměv. Zavřela oči a pomalu začala odříkávat modlitbu díkůvzdání. Pak si náhle přitiskla ruku k boku a zhroutila se Karamonovi do náručí. Na jejích bílých šatech se objevila čerstvá krev.

"Měla bys uzdravit také sebe," řekl Karamon, vyváděje ji ze stanu. Vzal dívku kolem pasu a jeho silné ruce na chvíli pomohly jejím roztřeseným nohám.

Crysania se na něj unaveně podívala, pobledlou tvář náhle zkrásnělou pocitem nesmírného vítězství.

"Možná zítra," odpověděla. "Dnes večer jsem dosáhla něčeho mnohem většího. Copak to nevidíš? Toto je odpověď na mé modlitby."

Karamon se zadíval na její klidnou a krásnou tvář a cítil, jak se mu do očí vhrnuly slzy.

"Takže toto je tvá odpověď?" chraptivě se zeptal a rozhlédl se po táboře. Z planoucích ohňů už zbyly jen hromady popela. Karamon koutkem oka zahlédl přikrčenou běžící postavu a věděl, že se zanedlouho po celém táboře roznese zpráva, že černý kouzelník a ta čarodějnice společně dokázali vrátit mrtvého k životu.

Karamon cítil, jak mu do hrdla stoupá žluč. Dovedl si nesmírně živě představit ty otázky, vzrušení, pochmurné pověsti, temné pohledy a nedůvěřivé kroucení hlavami, a v hloubi duše se mu to všechno už předem zhnusilo. Jediné, co si nyní přál, bylo dostat se do postele, usnout a na všechno zapomenout.

Crysania však znovu začala mluvit. "To je i tvá odpověď, Karamone," řekla horlivě. "Toto je to božské znamení, které jsme oba očekávali." Zastavila se, obrátila se k němu a zpytavě se mu podívala do očí. "To jsi stále ještě tak slepý, jako jsi byl ve Věži? Ještě pořád nevěříš? Vložili jsme řešení do Paladinových rukou a bůh promluvil. Raistlin má žít. Má dokázat ten veliký čin. My všichni, on, já a ty, pokud se k nám připojíš, budeme bojovat se zlem a porazíme ho, jako jsem já dnes večer porazila smrt."

Karamon na ni jenom nevěřícně zíral. Pak sklonil hlavu a ramena mu klesla. Já ale nechci bojovat se zlem, pomyslel si unaveně. Já jenom chci už jít domů. Copak je to příliš mnoho?

Zvedl pomalu ruku a přejel si po rozbolavělém spánku. Potom ale v neustále jasnějším světle přicházejícího dne spatřil na svém zápěstí stopy Raistlinových zkrvavených prstů. "Postavím do tvého stanu stráž," prohodil stroze. "Odpočiň si..."

Otočil se a zamířil ke svému stanu. "Karamone!" zavolala na něj Crysania. "Co je?" povzdechl si Karamon a znovu se obrátil k dívce v bílém.

"Ráno ti bude lépe. Budu se za tebe modlit. Dobrou noc, můj příteli. Nezapomeň poděkovat Paladinovi za jeho milosrdenství, díky němuž tvůj bratr nyní žije."

"Jistě," zamumlá neurčitě Karamon. Cítil se hodně špatně, hlava ho bolela čím dál víc a bylo mu jasné, že se mu za chvíli udělá zle. Raději Crysa-

nii rychle opustil a dovrávoral ke svému stanu.

Tam, ve tmě a tichu, se mu opravdu udělalo strašlivě zle. Nešťastně dávil v rohu stanu, dokud už neměl v žaludku nic, co by mohl vyzvracet, pak se svalil na postel a konečně přestal vzdorovat bolesti a vyčerpání.

Ještě než ho však pohltila milosrdná tma, vzpomněl si na Crysaniina poslední slova — "děkuj Paladinovi za bratrův život."

Před Karamonovýma očima se objevila Raistlinova křečovitě stažená žlutá tvář a slova modlitby se mu vzpříčila v hrdle.

10. kapitola

Charas lehce zaklepal na zvací kámen, který stál před Duncanovým příbytkem, a neklidně čekal na odpověď. Přišla dříve, než ji očekával. Dveře se otevřely a v nich se objevil sám král.

"Vejdi a buď vítán, Charasi," řekl Duncan, natáhl ruce a přitiskl si trpaslíka k mohutné hrudi.

Charas rozpaky zčervenal a vstoupil do králova obydlí. Duncan se na něj povzbudivě usmál, aby mu dodal odvahy, a vedl ho do své pracovny.

Duncanův domov, vybudovaný hluboko pod zemí v samém srdci horského království, byl složitou spletí mnoha pokojů a tunelů, přeplněných těžkým, tmavým dřevěným nábytkem, který trpaslíci tolik milují. Královo obydlí sice bylo o něco větší a prostornější než většina ostatních thorbardinských domů, vcelku se však v ničem jiném nelišilo od obydlí ostatních trpaslíků. Koneckonců, kdyby tomu bylo jinak, trpaslíci by to považovali za známku nanejvýš pohoršujícího nevkusu. To, že Duncan byl shodou okolností král, ho ještě vůbec neopravňovalo k tomu, aby si žil na vysoké noze. Proto také král, třebaže měl v domě několik sluhů, svým hostům sám otevíral a sám je také obsluhoval. Byl vdovec a žil se svými dvěma syny, kteří se teprve chystali založit vlastní rodiny (koneckonců jim bylo teprve necelých osmdesát let.)

Pracovna, do které Charas nyní vstoupil, byla podle všeho Duncanovým nejoblíbenějším místem. Stěny zdobily bitevní sekyry a štíty, které doplňovala pozoruhodná sbírka ukořistěných skřetích mečů se zakřivenými čepelemi, minotauří trojzubec, získaný nějakým vzdáleným prapředkem, a pochopitelně také kladiva, dláta a kamenické nářadí.

Duncan svého hosta poctil vším, co vyžadoval řád trpasličí pohostinnosti — nabídl mu své nejlepší křeslo, nalil piva a přiložil na oheň. Charas už tady samozřejmě byl, vlastně už mnohokrát. Nyní se však cítil jako cizinec, jako někdo, kdo vstoupil nepozván. Možná to bylo proto, že Duncan sice svému příteli prokazoval obvyklou úctu, čas od času se však na bezvousého trpaslíka zadíval podivným, pronikavým pohledem.

Charas si toho pohledu dobře všiml a jen s největším úsilím se přinutil zůstat sedět v křesle. Nervózně si otřel hřbetem ruky pěnu z úst a netrpělivě čekal, až formality skončí.

Skončily brzy. Duncan si nalil korbel piva a naráz ho vypil. Pak ho odložil na stůl, prohrábl si vousy a zadíval se na Charase s temným, přísným výrazem ve tváři.

"Charasi," řekl tvrdě, "řekl jsi nám, že ten čaroděj je mrtvý."

"Ano, théne," odpověděl překvapeně Charas. "Ta rána byla smrtelná.

Nikdo ji nemohl přežít..."

"Ale on přežil," opáčil Duncan.

Charas se zachmuřil. "Obviňuješ mě..."

Teď to byl Duncan, kdo zrudl. "Ne, můj příteli, ani zdaleka. Jsem si jistý, že ať už se stalo cokoli, ty sis skutečně myslel, že jsi ho zabil." Duncan si těžce povzdechl. "Naši zvědové však přinesli zprávy, že ho spatřili procházet se po táboře. A říkali i to, že bylo vidět, že utrpěl nějaké zranění. Přinejmenším nebyl schopen jízdy. Armáda se však tak jako tak vydala na pochod do Žamanu. Čaroděje vezou na voze."

"Théne!" vykřikl Charas, tvář zrudlou hněvem. "Přísahám, že mi jeho krev tekla po prstech. Vytrhl jsem meč z jeho těla! U Reorxe!" Trpaslík se zachvěl. "Viděl jsem v jeho očích smrt!"

"O tom nepochybuji, synu," řekl rychle Duncan, natáhl ruku a položil ji hrdinovi na rameno. "Nikdy jsem ještě neslyšel, že by někdo přežil takové zranění, jaké jsi popsal — snad jen za starých časů, kdy ještě po světě chodili praví knězi."

Jako všichni ostatní praví knězi, i knězi trpaslíků zmizeli těsně před Pohromou. Na rozdíl od ostatních národů Krynnu se však trpaslíci nikdy nezřekli víry v boha Reorxe, Kováře světa. I když se pochopitelně neradovali z toho, že Reorx způsobil Pohromu, víra v jejich boha byla v jejich kultuře zakořeněná tak hluboko, že ji jednoduše nebylo možné odvrhnout po jediném Reorxově prohřešku. Přesto však byl hněv trpaslíků natolik silný, že už Reorxe otevřeně neuctívali.

"Nevíš, jak se něco takového mohlo stát?" zeptal se zamračeně Duncan.

"Ne, théne," řekl těžce Charas. "Ale co nechápu daleko víc, je to, proč jsme ještě nedostali odpověď od generála Karamona." Hluboce se zamyslel. "To ještě nikoho nenapadlo vyslechnout ty dva zajatce? Mohli by něco vědět."

"Šotek a gnóm?" opáčil posměšně Duncan. "Ale kdepak. Co by ti dva mohli vědět? Kromě toho je ani vyslýchat nepotřebujeme. Až tolik mě ten čaroděj zase nezajímá. Vlastně jsem tě, Charasi, pozval jen proto, abys zapomněl na ty řeči o míru a soustředil se na válku."

"Je toho na nich víc než jen vousy, můj théne," zamumlal Charas staré trpasličí pořekadlo. Bylo víc než jasné, že svého krále vůbec neposlouchal. "Myslím, že bys měl..."

"Vím, co si myslíš," řekl nevrle Duncan. "Jsou to zjevení, která ten čaroděj odněkud přivolal. Ale já ti říkám, že něco takového je směšné. Který čaroděj, co má v sobě jen trochu sebeúcty, by kdy vyčaroval nějakého šotka? Jsou to jenom sluhové, nebo něco takového. Sám jsi říkal, že tam byla tma a zmatek."

"Nebyl bych si tím tak jistý," namítl Charas. "Kdybys jen viděl tvář toho mága, když je před sebou spatřil. Byla to tvář člověka, který jde pustinou a náhle před sebou spatří v písku truhlu se zlatem a diamanty. Théne, dovol mi odejít," řekl naléhavě Charas. "Dovol mi, abych ti je sem přivedl. Žádám tě, abys s nimi promluvil!"

Duncan těžce vzdychl a nevrle se na Charase zadíval.

"Tak dobře," zabručel. "Nic za to nedám. Ale slibuješ mi, že jestli se ukáže, že to je k ničemu —" Duncan při těch slovech nespouštěl zrak z obličeje mladšího trpaslíka — "soustředíš se jen na přípravy k boji? Bude to těžký boj, můj synu," dodal už mnohem laskavěji Duncan, když na bezvousém obličeji svého mladého hrdiny spatřil výraz nelíčeného zármutku. "Charasi, my tě potřebujeme."

"Ano, théne," řekl klidně Charas. "Souhlasím. Pokud se ukáže, že to je k ničemu."

Duncan roztrpčeně kývl, křikl na své stráže a těžkými kroky vyšel z domu. Zamyšlený Charas jej následoval.

Prošli velkou částí rozlehlé podzemní říše, chvíli šli klikatícími se tunely nahoru, chvíli zas dolů, až nakonec došli do nejvyššího patra vězení. Zde byli drženi vězňové, kteří se dopustili lehčích přestupků — několik nepolepšitelných dlužníků, mladý trpaslík, který se velmi neuctivě vyjádřil o jednom šedivém starci, kapsáři a pár opilců, vyspávajících večerní radovánky. A ovšem tam také byl jeden šotek a jeden gnóm.

Alespoň tam tedy byli den předtím.

"Všechno je to jenom proto," pravil Tasslehoff Bosonožka, nepříliš uctivě vláčen chodbou, "že jsme neměli mapu."

"Měl jsem pocit, že jsi říkal, že už jsi tady jednou byl," brblal Gnimš.

"Předtím ne, *potom*," opravil ho Tas. "Možná bych měl říkat *později*. Mým odhadem asi za takových dvě stě let. Je to docela zajímavý příběh. Přišel jsem sem s několika přáteli.

Bylo to zrovna potom, co se vzali Řekyvan se Zlatolunou a nějakou dobu předtím, než jsme šli do Tarsu. Anebo to bylo až potom?" Tas se zamyslel. "Ne, tak to být nemohlo, protože v Tarsu na mě spadl ten dům a..."

"Toužjsemslyšel!" skočil mu do řeči Gnimš.

"Pardon?" zamrkal Tas.

"To... Už... Jsem... Slyšel!" zaječel Gnimš. Celé podzemí se najednou naplnilo ozvěnou jeho vysokého hlasu a nebohý gnóm si vysloužil několik rozzlobených pohledů náhodných kolemjdoucích. Trpasličí strážní si toho však nevšímali a s lhostejnými tvářemi strkali své znovu polapené vězně chodbou.

"To je nemilé," řekl zklamaně Tas. Hned se ale zase rozveselil. "Král ji ale ještě určitě neslyšel a podle všeho nás vedou přímo k němu. Určitě ho to bude zajímat..."

Říkal jsi něco o tom, že nechceš, abychom prozradili, že jsme přišli z budoucnosti," hlasitě zašeptal Gnimš. Jak skoro běžel chodbou, dlouhá kožená zástěra ho plácala do nohou. "To už si nepamatuješ, že jsme se chtěli chovat tak, jako bychom sem patřili?"

"To jsem říkal, když jsem si myslel, že bude všechno v pořádku," řekl s povzdechem Tas. "A přitom ze začátku opravdu šlo všechno jako po másle. Ta věc fungovala, my jsme se dostali z Propasti..."

"Lépe řečeno nás nechali se z ní dostat," podotkl Gnimš.

"Tak dobře," řekl znechuceně Tas. "Ale ať už to bylo, jak chtělo, dostali jsme se ven a na ničem jiném koneckonců nezáleží. A ten magický přístroj fungoval zrovna tak, jak sis to přál — " Gnimš se blaženě usmál — "a pak jsme taky našli Karamona. Však jsi říkal, že ta věc je kala... kalo... nebo tak nějak, aby se k němu vrátila..."

"Kalibrovaná," skočil mu do řeči Gnimš.

"... ale potom," Tas si začal nervózně žvýkat konce svých dlouhých vlasů, "se všechno tak nějak pokazilo. Raistlina probodli mečem a možná už je mrtvý. Trpaslíci nás odtáhli a ani mně nedovolili, abych jim vysvětlil, že se možná dopouštějí hrozné chyby." Šotek se plahočil dál, hluboce zamyšlený. Nakonec několikrát zavrtěl hlavou. "Už jsem to promyslel. Vím, že je to něco úplně zoufalého, a normálně bych to nikdy neudělal, ale řekl bych, že nemáme na vybranou. Všechno se mi úplně vymklo z rukou." Tas si unaveně povzdechl. "Myslím, že jim povíme pravdu."

Gnimš vypadal, jako by ho tak drastický plán skutečně mimořádně zaskočil. Popravdě řečeno ho to zaskočilo natolik, že zakopl o svou koženou zástěru a svalil se na zem. Strážní, kteří z obecné neznali ani slovo, zvedli gnóma ze země a zastavili se před vysokými dřevěnými dveřmi. Jiní strážní je otevřeli, pohrdavě se přitom ohlížejíce po přiváděných zajatcích.

"Tady už jsem přece byl!" řekl náhle Tas. "Teď už vím, kde jsme."

"To nám teda *hodně* pomůže," zabručel Gnimš.

"Je to Trůnní sál," pokračoval Tas. "Když jsme tady byli posledně, Tanisovi se udělalo špatně. Je to elf, nebo vlastně půlelf — ale na tom nezáleží, stejně tyhle jeskyně nesnáší." Šotek si znovu povzdechl. "Kdyby tady tak byl. Věděl by, co má dělat. Kdyby tady tak byl aspoň *někdo* moudrý."

Stráže je strčily do velké místnosti. "Ještěže nejsme úplně sami," zašeptal Tas. "Když už nic, máme aspoň jeden druhého."

"Tasslehoff Bosonožka," řekl šotek, uklonil se králi trpaslíků a pak každ-

dému z thénů, sedících v křeslech za Duncanovým trůnem, o něco níž než král. "A tohle je..."

Gnóm otevřel ústa: "Gnimšmari..."

"Gnimši!" vykřikl Tas, a jak se gnóm nadechoval k dalšímu proslovu, šlápl mu na nohu. "Mluvit budu já," šeptem zarazil přezdvořilého gnóma.

Gnimš s ublíženým a pohoršeným výrazem ve tváři zmlkl. Šotek se bystře rozhlédl po sálu.

"No ne, vy se toho za příštích dvě stě let ale budete muset naopravovat. Bude to totiž vypadat úplně stejně jako teď. Jenom si vzpomínám, že tam — ne, tam — byla taková prasklina. No, zrovna ta. V budoucnosti bude mnohem větší. Možná byste ji mohli trochu...." "Odkud pocházíš, šotku?" zamračil se Duncan. "Z Utěšína," řekl Tas, protože si vzpomněl, že má říkat pravdu. "Nedělej si starosti s tím, že jsi o něm ještě neslyšel — ono to taky ještě vůbec není. Neslyšeli o tom ani v Ištaru. Na tom ale zas tak nezáleží, protože v Ištaru se nikdo nestaral o něco, co nebylo tam ve městě. Pochop, v Ištaru. Utěšín je na sever od Ochranova, který tam ale ještě taky není, jenže tam bude dřív než Utěšín, jestli mi rozumíš."

Duncan se naklonil kupředu a výhružně se na Tase zadíval zpod huňatého obočí. "Lžeš."

"To teda ne," řekl pohoršeně Tas. "Dostali jsme se sem díky takovému magickému přístroji, který jsme si tak nějak půjčili od jednoho našeho známého. Fungovalo to docela dobře, ale pak jsem to tak nějak rozbil. Na druhé straně, moje chyba to nebyla. To vám ale povím někdy jindy. Abych už neodbočoval — přežil jsem Pohromu a skončil v Propasti. Hezké to teda není, to vám teda řeknu. Ta Propast, ne ten přístroj, abyste mi rozuměli. V Propasti jsem ale potkal Gnimše a on tu věc spravil. Skvělý gnóm to je, ten Gnimš," pokračoval důvěrným tónem Tas, poklepávaje Gnimše po ramení. "Je to gnóm, o tom není pochyb, ale ty jeho vynálezy fungují!"

"Takže tedy jste z Propasti!" řekl přísně Charas. "Sami to přiznáváte. Jste přízraky z Temné říše. Ten černý čaroděj vás přivolal a vy jste mu přišli na pomoc."

To neočekávané obvinění zcela připravilo šotka o řeč.

"A... ale..." blábolil chvíli Tas, než se zase vzchopil, a pak ze sebe vyrazil: "Tak mě ještě nikdo neurazil! Snad jenom ten strážný v Ištaru, co o mně říkal, že jsem něco jako ka... kaps... ale to je vlastně jedno. A to už ani nemluvím o tom, že kdyby už Raistlin chtěl něco vyčarovat, my bysme to asi nebyli. Abych nezapomněl!" Tas se na Charase výhružně zadíval. "Proč jste ho vůbec tak hnusně zabili? On sice asi nebyl to, čemu se říká *opravdu dobrý člověk*, a možná se mě fakticky pokoušel zabít, když mě donutil rozbít ten přístroj a nechal mě v Ištaru a nechal na něho bohy shodit ten kopec,

ale —" Tas si posmutněle povzdechl — "určitě to byl jeden z nejzajímavějších lidí, jaké jsem kdy poznal."

"Tvůj čaroděj není mrtvý, a ty to dobře víš, temný přízraku!" řekl nepřátelsky Charas.

"Podívejte se, já nejsem přízrak... Že není mrtvý?" Tasova tvář se rázem rozzářila. "Opravdu? I když jste ho tak probodli a teklo z něho tolik krve a tak vůbec... Já už vím! To byla Crysania! Paní Crysania!"

"To musí být ta čarodějnice," řekl napůl jen pro sebe Charas. Thénové začali mezi sebou vzrušeně hovořit.

"No, ona sice je občas taková nějaká neosobní," vypravil ze sebe zděšený Tas, "ale rozhodně si nemyslím, že byste ji jenom proto mohl urážet. Koneckonců je to Paladinova kněžka!"

"Kněžka?" Thénové se dali do smíchu.

"Tady máš odpověď," řekl král Charasovi, nevšímaje si pobouřeného šotka. "Čarodějnictví."

"Samozřejmě máš pravdu, můj théne," řekl zamračeně Charas, "ale..."

"Podívejte se," zaprosil Tas, "nemůžete mě prostě nechat jít? Pořád se vám to přece snažím vysvětlit. Tohle všechno je jenom hrozné nedorozumění. Musím se dostat ke Karamonovi!"

Výsledek se dostavil okamžitě. Thénové najednou ztichli.

"Ty znáš generála Karamona?" pochybovačně se zeptal Charas.

"Generála?" opakoval nejistě Tas. "To je mi něco! Tanis bude hrozně překvapený, až něco takového uslyší. Generál Karamon? Tika by se tomu jenom smála... Samozřejmě, že Kara... generála Karamona znám," pokračoval rozčileně Tas, když si všiml, že se Duncanova tvář znovu zachmuřila. "Je to můj nejlepší přítel. A kdybyste poslouchal, co se vám tady snažím vykládat, věděl byste, že Gnimš a já jsme sem s tím přístrojem přišli jenom proto, abysme našli Karamona a vzali ho domů. On tady vůbec nechce být, s tím jsem si úplně jistý. Ono je to tak: Gnimš tu věc opravil, aby mohla pobrat víc než jen jednoho člověka..."

"Vzít ho domů kam?" zavrčel Duncan. "Do Propasti? To ho ten čaroděj taky vykouzlil?"

"Ne!" odsekl Tas a už začínal ztrácet trpělivost. "Do Utěšína, to přece dá rozum. A Raistlina taky, jestli bude chtít. Vlastně si ani nedokážu představit, co tady tak nějak dělají. Když jsme tady byli posledně, Raistlinovi se Thorbardin vyloženě nelíbil — a to bude za nějakých dvě stě let. Celou tu dobu jenom kašlal a stěžoval si na vlhko. Flint — Flint Křesadlo — můj starý přítel..."

"Křesadlo!" Duncan vyskočil z trůnu a zadíval se na šotka jako na zjevení. "Ty jsi Křesadlův přítel?"

"Na tom ale přece není vůbec nic k divení," řekl překvapeně Tas. "Flint má svoje chyby, to nepopírám — pořád si jenom stěžuje a bručí a říká lidem, že kradou, když jsem opravdu chtěl ten náramek vrátit tam, kde ležel, ale to neznamená, že..."

"Křesadlo," řekl se zlobou v hlase Duncan, "je vůdcem našich nepřátel. Nebo jsi to snad nevěděl?"

"Jistěže ne," řekl se zájmem Tas. "Vůbec jsem to netušil." Pak se ale trochu zamyslel a dodal: "Ale tohle určitě nebude ten stejný trpaslík. Flint se narodí až za nějakých čtyřicet let. Možná to bude jeho otec. Raistlin říká..."

"Raistlin? Kdo je to ten Raistlin?" přerušil ho Duncan. Tasslehoff si ho přísně změřil. "Vůbec mě neposloucháte. Raistlin je ten čaroděj. Ten, kterého jste zabili... Nebo vlastně ten, kterého jste nezabili. Ten, o kterém jste si mysleli, že jste ho zabili, ale vůbec jste ho nezabili."

"On se nejmenuje Raistlin. Jmenuje se Fistandantilus!" zavrčel Duncan. Pak se s rozčileným výrazem ve tváři znovu posadil. "Takže ty říkáš," změřil si šotka zpod hustého obočí, "že chceš odnést toho čaroděje, kterého uzdravil nějaký kněz, ačkoli už žádní kněži nejsou, a generála, o němž tvrdíš, že je tvým nejlepším přítelem, na místo, které není, abyste se tam setkali s naším nepřítelem, který se ještě nenarodil, a to všechno s pomocí nějakého přístroje, který postavili gnómové a který opravdu funguje?"

"Správné!" triumfoval Tas. "Už to chápete! Vidíte, kolik se toho dozvíte jen tím, že někoho chvilku posloucháte?"

Gnimš povzbudivě pokýval hlavou.

"Stráže! Odveďte ty dva pryč!" křikl Duncan. Otočil se a chladně se zadíval na Charase. "Dal jsi mi své slovo. Během deseti minut tě očekávám v místnosti Válečné rady."

"Ale théne! Jestliže generála Karamona opravdu zná..."

"Dost!" Duncanem doslova zmítal hněv. "Přichází válka, Charasi, a ani tvá čest a tvé vznešené řeči o zabíjení příbuzných ji neodvrátil A ty buď budeš na bitevním poli, nebo se můžeš sebrat a skrýt svou tvář, která nás všechny zahanbuje, mezi zrádci našeho lidu — těmi mizernými Dewary! Co si vybereš?"

"Sloužím tvé věci, můj théne," řekl Charas a jeho tvář byla jako vytesaná z žuly. "Zaslíbil jsem jí svůj život."

"Tak si to pamatuj!" obořil se na něj Duncan. "A aby tě zase nenapadlo někam odcházet, nařizuji, aby ses zdržoval ve svém domě a vycházel z něj jen tehdy, budeš-li se muset dostavit na zasedání Rady. Pokud jde o tyto dva —" král ukázal na Tase a Gnimše - "nařizuji, aby byli uvězněni a jejich totožnost utajována, dokud válka neskončí. Ti, kdo se mé vůli vzepřou,

propadnou hrdlem."

Thénové se podívali jeden na druhého a souhlasně pokývali hlavami, přestože jeden z nich zabručel něco o tom, že už je příliš pozdě. Stráže se chopily Gnimše a Tase a navzdory šotkovým hlasitým protestům je odvedly pryč.

"Říkal jsme přece pravdu," naříkal Tas. "Musíte mi věřit! Já vím, že to zní hloupě, ale já nejsem zvyklý moc to... říkat pravdu. Ale musíte mi aspoň dát příležitost, já se to jednou určitě naučím..."

Kdyby to nyní sám neprožíval, Tas by nikdy nevěřil, že je vůbec možné sejít tak hluboko do nitra světa, jak ho teď vedli Duncanovi strážní. Vzpomněl si, jak mu Flint kdysi dávno říkal, že tam dole žije Reorx a svým obrovským kladivem ková svět.

"To určité bude docela milý a veselý bůh," zamumlal Tas. Celý se třásl a zuby mu jektaly zimou. "Na druhé straně by si jeden myslel, že na světě vykovaném Reorxem bude aspoň o trochu tepleji."

"Věřtrpaslíkům," polohlasně zabrblal Gnimš.

"Cože?" Šotkovi už se občas zdálo, že poslední polovinu svého života strávil tím, že na každou gnómovu větu odpovídal "Cože."

"Řekl jsem ‚Věř trpaslíkům!'" vykřikl Gnimš. "Místo toho, aby si stavěli své domy v činných sopkách, které jsou sice trochu astabilní, ale zároveň temperované, stavějí si je v tak mrtvých horách, jako je tato." Zavrtěl svou řídce ochmýřenou hlavou. "A to jsme vlastně bratranci."

Tas neodpověděl. Daleko víc ho v té chvíli zajímaly jiné věci — například jak se odtamtud dostanou, kam půjdou, jestli se odtamtud dostanou, a kdy se asi tak bude podávat večeře. Jelikož na žádnou z těch otázek neměl po ruce vhodnou odpověď (v to zahrnuje i problém s večeří) šotek upadl do pochmurného mlčení.

To ale byl přece jen velmi vzrušující okamžik — strážci je spustili úzkým tunelem, který mířil rovnou dolů do nitra hory. Té věci, kterou je trpaslíci spouštěli tunelem, se podle Gnimše říkalo výtah. (Tas sice poznamenal, že "výtah" není zrovna to nejlepší jméno pro něco, co sjíždí dolů, Gnimš však jeho poznámku nehodlal vzít na vědomí.)

V tu chvíli se nezdálo, že by se těch nepříjemných otázek mohl rychle zbavit, a tak se Tas rozhodl, že na tak zajímavém místě nebude ztrácet čas planým mudrováním. Zcela se oddal potěšení z jízdy výtahem, přestože byla poněkud nepohodlná — přinejmenším tedy v místech, kde nahrubo stlučená kabina, spouštěná na dlouhém laně rotou svalnatých trpaslíků, narážela do skály. V takových chvílích létali cestující z jedné strany výtahu na druhou a každý z nich utržil nespočet škrábanců a pohmožděnin.

Na druhé straně to ale bylo mimořádně zábavné, zvláště když trpasličí strážní začali hrozit pěstmi těm nahoře a častovat je velmi pozoruhodnými nadávkami.

Pokud by šlo jen o gnóma, ten se zvolna dostával do stavu zcela nepředstavitelného vytržení. V kterési kapse objevil kousek uhlíku, půjčil si od Tase jeden z jeho kapesníků, vrhl se na podlahu a okamžitě začal kreslit plány Nového Zcela Zdokonaleného Výtahu.

"Kladkylanapára," žvatlal šťastně a rychle načmáral na kapesník cosi, co Tasovi připadalo jako obrovská past na kraby, navíc ovšem opatřená kolečky. "Nahorudolůnahorudolů. — Žádanépodlaží? Ustupdozadníčástikabiny. Nejvyššípřípustnýpočetcestujícíchtřicetdva. Porucha? — Poplašnéznamenízvonypíštalyaválečnérohy."

Když se konečně dostali do přízemí, Tas se usilovně pokoušel zapamatovat, kudy jdou (aby mohli utéct i bez mapy), Gnimš ho ovšem neustále chytal za ruku, ukazoval na svůj plánek a chrlil ze sebe podrobnosti o té úžasné konstrukci.

"Ano, Gnimši. To je skutečně zajímavé," řekl bezmyšlenkovitě Tas, který gnóma vlastně ani neposlouchal, protože mu srdce klesalo ještě níž, než bylo místo, kterým procházeli. "Uklidňující zvuk dud v rukou skutečného mistra stojícího v koutě kabiny? Gnimši, to je úplně velkolepé."

Zatímco je strážní popoháněli chodbou, Tas se rozhlížel kolem. Nejenže to místo vypadalo stejně nudně jako Propast, ono ještě navíc příšerně zapáchalo. Kamenné stěny lemovaly

řady velkých, hrubě vyzděných vězeňských cel plných trpaslíků. Chodby osvětlovalo jen matné světlo pochodní, čadících ve zkaženém vzduchu vězení.

Procházeli úzkou chodbičkou mezi dvěma řadami cel, a čím byli dál, tím větší byl zmatek v Tasově hlavě. Ti trpaslíci vůbec nevypadali jako zločinci. Byli tam muži, ženy, ba dokonce i děti. Krčili se na špinavých pokrývkách a rozbitých židlích a zasmušile vyhlíželi skrz mříže.

"Hej, počkej!" dal o sobě vědět Tas a zatahal jednoho za strážců za rukáv. Šotek si totiž vzpomněl, že od Flinta pochytil pár slov z řeči trpaslíků. "Co to znamená?" zeptal se a mávl rukou směrem k celám. "Proč tam ti trpaslíci musí být zavření?" (Alespoň tedy doufal, že něco takového říká. Nedalo se ovšem vyloučit, že se zcela nevědomky zeptal na to, jak se dostane do nejbližší krčmy.)

"Jsou to Dewarové," odsekl strážný, zamračil se a nic víc už neřekl.

11. kapitola

"Dewarové?" opakoval bezvýrazně Tas.

Strážce se však přesněji vyjádřit nehodlal a místo toho Tase hrubě postrčil kupředu. Tas zavrávoral, pak ale pokračoval v pochodu, rozhlížel se kolem sebe a snažil se přijít na to, co se děje. Gnimš, kterého mezitím zachvátila další vlna inspirace, blábolil o jakési "hydraulice".

Tas přemítal. Dewarové? Kde jen to slovo slyšel? Netrvalo dlouho a najednou se mu v hlavě rozsvítilo.

"Jsou to temní trpaslíci!" vykřikl. "No ovšem, už si vzpomínám! Bojovali s Dračím Velmistrem. Ale tehdy ještě nežili tady dole — nebo snad *nebudou žít*? — *byli* jsme tu tenkrát nebo teprve *budem*? Jak se v tom jeden má vyznat? Jedno je ale jisté: Nebudou žít v celách. Hej..." Tas poklepal trpaslíkovi na rameno, "co udělali, že se dostali do vězení?"

"Zradili!" odsekl trpaslík. Když došli ke vzdálenému konci chodby, vytáhl z kapsy klíč, zastrčil ho do zámku a dveře se s cvaknutím otevřely.

Tas nahlédl zvědavě dovnitř, kde se tísnilo asi dvacet až třicet Dewarů. Někteří z nich leželi na zemi, ostatní seděli, opírali se o zeď a spali. Malá skupinka v rohu namačkaná k sobě polohlasně hovořila, ale když se ve dveřích objevil strážný, okamžitě utichli. Nebyly tu žádné ženy ani děti, jen trpasličí muži, měřící si gnóma, Tase a strážce nenávistnými pohledy.

Tas rychle popadl gnóma, který drmolil cosi o lidech uvězněných pod zemí, a podařilo se mu ho zadržet ještě předtím, než bezmyšlenkovitě vkráčel přímo do cely.

"No," obrátil se Tas k trpasličímu strážci a přitáhl si gnóma skoro až k sobě, "tahle cesta byla, abych tak řekl, dost zábavná, ale teď, kdybys byl tak laskav a odvedl nás zpět do naší cely, která byla, to musím přiznat, docela útulná — tak vzdušná, světlá a prostorná — a také bych rád podotknul, že ani já, ani můj přítel už nebudeme podnikat po vašem městě žádné výpravy, přestože je to velice zajímavé místo a rád bych z něj viděl o něco víc. Já..."

Ale trpaslík ho prudce popadl a mrštil jím do cely, až ubohý šotek padl na kolena.

"Přál bych si, aby sis rozmyslel, co chceš," rozkřikl se rozhněvaně Gnimš. "Chtěli jsme jít dovnitř nebo ven?"

"Mám pocit, že už jsme uvnitř," řekl lítostivě Tas, posadil se a pochybovačně pohlédl na Dewary, kteří tiše seděli kolem něj. Chodbou se rozlehlo těžké dunění strážcových bot, stále se vzdalující. Z okolních cel se za ním ozývaly sprosté výkřiky a výhrůžky.

"Dobrý den," usmál se přátelsky Tas, ale ruku jim nenabídl. "Jmenují se

Tasslehoff Bosonožka a toto je můj přítel Gnimš. Mám takový pocit, že z nás nyní budou kolegové, nemám pravdu? A jak se jmenujete vy? Totiž, chtěl jsem říct, že to není příliš hezké..."

Tas vstal a upřeně se podíval na jednoho Dewara, který se k nim pomalu blížil.

Vysoký trpaslík byl téměř neviditelný pod hustou záplavou vlasů a vousů. Najednou se zašklebil a v ruce se mu zaleskl ostrý nůž. Šoural se stále blíž. Tas se skrčil v nejbližším rohu a táhl Gnimše s sebou.

"Kdojsoutilidé?" poděšeně vykřikl Gnimš, když si konečně všiml, kde se ocitli.

Ještě než stihl odpovědět, Dewar popadl šotka za krk a položil mu nůž k hrdlu.

Tak, a je to! zalitoval Tas. Za chvilku bude po všem. Tomu se Flint od srdce zasměje!

Ale trpaslíkův nůž těsně minul Tasovu tvář, zamířil mu k rameni, odborně odřízl kožené řemeny šotkových mošen a ty se rozsypaly po zemi.

V cele nastal chaos, když se Dewarové vrhli na zem. Trpaslík s nožem byl první, a tak bral vše, co mohl. Hrubě odstrkoval ostatní, cpal si kapsy a během několika okamžiků všechny mošny z podlahy zmizely.

Dewarové svírající šotkovy věci si opět sedli a začali se přehrabovat ve své kořisti. Velký trpaslík toho ukořistil nejvíce. Sevřel svůj lup na prsou a odnesl si ho do zadní části temné cely, kde se svými společníky začal obsah mošen sypat na zem.

Tas si zhluboka oddechl a znaveně se usadil na kamenné podlaze. Stejně ale není všemu konec, povzdechl si šotek, protože měl dost rozumu, aby věděl, co se stane, až Dewarové skončí s jeho majetkem. Bylo zřejmé, že pak dostanou výborný nápad prohledat i šotka s gnómem.

"Bylo by pro ně daleko jednodušší prohledávat naše mrtvoly než živá těla," zamumlal si pro sebe. Najednou ho napadla spásná myšlenka.

"Gnimši," zašeptal rychle. "Kde je ten kouzelný vynález?"

Gnimš zamrkal, poklepal kapsu na své zástěře a zavrtěl hlavou. Poklepal druhou a vytáhl z ní předmět ve tvaru písmene T a kousek hnědého uhlí. Pečlivě si vše prohlédl, a když zjistil, že ani jeden z obou předmětů nevypadá jako kouzelný vynález, zase je vrátil do kapsy. Tas vážně zvažoval, jestli ho nemá něčím přivést k rozumu, když gnóm konečně s vítězoslavným úsměvem objevil kouzelný předmět ve své holínce.

Díky gnómově neohrabanosti se vynález rozbil a svou velikostí a tvarem nyní připomínal poněkud neobvyklý medailon. A to kdysi vypadal jako krásné žezlo mocného vladaře.

"Schovej to!" varoval ho Tas. Ohlédl se po Dewarech, ti však byli úplně

zabraní do krutého boje mezi sebou, jak se rvali o obsah Tasových mošen. "Gnimši," zašeptal, "tahle věc nás dostala z Propasti. Ty jsi sám říkal, že to bylo kali-kalo —kalitojejednoco, aby se to vydalo ke Karamonovi, protože on byl ten, komu to Par-Salian daroval. Já opravdu nechci, aby nás to odneslo někam v čase, ale myslíš si, že by to s námi mohlo udělat jen takový malinký skok? Jestli je Karamon generálem té armády, nemůže být daleko."

"To je výborný nápad!" Gnimšovy oči se zaleskly. "Nech mě jen chviličku přemýšlet..."

Bylo ale příliš pozdě. Tas na rameni ucítil něčí dotek. Srdce mu poskočilo až do krku, ale pokusil se na tváři vyčarovat výraz nelítostného zabijáka. Dewar, který se ho dotkl, poděšeně klopýtl a zvedl ruce na svou obranu. Tas si všiml, že to byl mladě vyhlížející trpaslík se zmateným výrazem v očích, a oddechl si úlevou. Když se Dewar přesvědčil, že ho šotek nehodlá sníst zaživa, přestal s ním třást a naléhavě se na něj zadíval.

"Co se děje?" zeptal se Tas v trpasličtině. "Co chceš?"

"Pojď! Pojďte oba!" mávl rukou Dewar, když ale uviděl, jak se Tas zamračil, ukázal prstem a zamířil dál do cely.

Tas vstal a přikázal Gnimšovi: "Zůstaň tady!" Ale gnóm ho neposlouchal. Byl zcela zabraný do svých myšlenek. Spokojeně si pobrukoval, otáčel a rozmotával drobné součástky svého vynálezu.

Tas se zvědavě vydal za Dewarem. Možná tenhle chlapík našel cestu ven. Možná vykopal tunel...

Dewar pokračoval směrem ke středu cely. Tam se zastavil a ukázal prstem. "Pomoc?" zeptal se s nadějí v hlase.

Tas se podíval na zem, ale neuviděl žádný tunel. Místo toho tu ležel na roztrhané přikrývce další Dewar. Jeho tvář byla zalitá potem a vlasy a vousy měl úplně mokré. Celý se s očima zavřenýma třásl a svíjel se v bolestech. Tas se při pohledu na něj zachvěl hrůzou a rozhlédl se kolem sebe. Pak se znovu podíval na mladého Dewara, který jen nešťastné vrtěl hlavou.

"Ne," řekl tiše Tas, "je mi to moc líto, ale nevím, jak bych mu mohl pomoct. Mrzí mě to..." Bezradně pokrčil rameny.

Zdálo se, že mu Dewar rozuměl, protože klesl vedle nemocného trpaslíka a rozeštkal se.

Tas se nepozorovaně vrátil tam, kde zanechal Gnimše. Cítil se úplně prázdný, schoulil se v rohu a zíral do temné cely. Viděl v ní a slyšel to, co mohl slyšet i předtím, ale čeho se až dosud nevšímal — divoké nesrozumitelné zvuky, pláč, utrpení, volání o pomoc a kapku vody, které se ozývalo hned odtud a hned zas odtamtud. Dokonce si všiml i nezvyklého ticha těch, kteří jen leželi na zemi a vůbec se nehýbali.

"Gnimši," řekl tiše, "ti trpaslíci jsou nemocní. Jsou opravdu moc nemocní. Už jsem to předtím jednou viděl. Ti trpaslíci mají mor."

Gnimšovy oči se udiveně rozšířily a kouzelný vynález mu téměř vypadl z ruky.

"Gnimši," Tas se snažil, aby jeho hlas zůstal klidný, "musíme se odsud co nejrychleji dostat! Já to vidím asi tak, že máme dvě možnosti. Buď zemřeme nožem, což je bezpochyby velice zajímavé, nebo tu dole budeme dlouze a nudně umírat na mor."

"Myslím, že to bude fungovat," prohlásil Gnimš a pochybovačně si prohlížel magický předmět. "Může se ale také stát, že nás to zanese zpět do Propasti..."

"To není zase tak špatné místo," řekl Tas, pomalu vstal a pomohl na nohy také Gnimšovi. "Sice to chvilku trvá, než si na to jeden zvykne, a kromě toho pochybuji, že budou štěstím bez sebe, až zjistí, že jsme se vrátili, ale podle mě to rozhodně stojí za pokus."

"Správně, jen mě to tady nech ještě malinko poopravit..."

"Nesahej na to!"

Ze tmy se náhle ozval známý hlas a gnóm se lekl tak, že málem vynález upustil.

"Raistline!" vykřikl Tas a divoce se kolem sebe rozhlížel. "Raistline, kde jsi? Kde jsi?"

"Já vím, kde jsi ty," řekl chladně arcimág a náhle se zjevil v oblaku dýmu přímo před šotkem.

Jeho náhlá přítomnost vnesla mezi ostatní Dewary paniku a místnost se zaplnila výkřiky hrůzy. Dewar s nožem se rychle přikrčil k zemi a nečekaně se vrhl dopředu. "Raistline, dej si po..." vykřikl Tas. Raistlin se otočil, ale nepromluvil, ba ani nezvedl ruku. Jen se na trpaslíka upřeně zadíval. Dewarova tvář zesinala, trpaslík pustil nůž z ruky, stáhl se zpět a pokusil se co nejrychleji skrýt ve stínu. Předtím, než se mág znovu otočil na šotka, se kolem sebe pečlivě rozhlédl. Kolem však vládlo hrobové ticho. I nářek nemocných ustal.

Raistlina to uspokojilo a mág se znovu obrátil k Tasovi. "... zor!" dokončil své varování šotek a pak s rozzářenou tváří napřáhl ruce k mágovi. "Ach, Raistline! To je nádhera, že tě zase vidím! Vypadáš moc dobře! Zvlášť s tím mečem, to je prostě... Ale na tom vlastně nezáleží, hlavní je, že jsi nás přišel zachránit. Že mám pravdu? To je úplně senzační! Já..."

"Přestaň s tím žvaněním," přerušil ho chladně Raistlin. Natáhl ruku, popadl Tase pod krkem a prudce s ním zatřásl. "Teď mi řekneš, kde ses tu vzal!"

Tas se při pohledu do mágových očí skoro zakoktal: "M—mám dojem,

že mi to asi nebudeš věřit. Nikdo nám to nevěřil, ale přísahám, že to je pravda pravdoucí!"

"Tak mi to přece řekni!" odsekl Raistlin a rukou stále svíral Tasův límec.

"Dobře, dobře!" pokoušel se mu vykroutit Tas. "Jen bych ti chtěl připomenout, že by mi to šlo daleko lépe, kdybys mi dovolil se občas nadechnout. Takže: Chtěl jsem zabránit Pohromě, ale ten magický vynález se při tom porouchal. Jsem si jistý, že—že jsi to neměl v úmyslu," zajíkl se Tas, "ale asi jsi mi špatně poradil, jak se zdá..."

"Ale ano, měl jsem to v úmyslu," odpověděl zamračeně Raistlin. "Pokračuj!"

"Rád bych, ale... je to opravdu složité... mluvit bez kyslíku."

Mágovo sevření trochu povolilo. Tas se zhluboka nadechl. "Dobrá. Kde jsem to skončil? Aha, už vím. Šel jsem za paní Crysanii hluboko, hluboko do nitra ištarského paláce, zrovna když se začal rozpadat — ale to víš, že? Viděl jsem ji, jak zachází do jedné místnosti, a pochopil jsem, že se tam uvidí s tebou, protože přitom volala tvé jméno. Tak jsem šel za ní, abych tě poprosil, jestli bys mi to kouzelné udělátko nespravil..."

"Stručně!"

"A—ano," Tas pokračoval tak rychle, jak jen bylo možné, jenže mu přitom zase nebylo ani trochu rozumět. "A pak za mnou něco žuchlo. Byl to Karamon, ale neviděl mě, všude byla jenom tma. Když jsem se probral, viděl jsem, že bohové svalili na Krynn velikánskou horu..." Tas zadržel dech. "To ti ale bylo něco! Chceš, abych ti o tom vyprávěl? — Tak možná někdy jindy," prohlásil, když spatřil, jak se mág tváří.

"Myslím, že jsem asi zase usnul, protože když jsem se probudil, bylo všude hrozné ticho. Napadlo mě, že jsem mrtvý, ale nebyl jsem, byl jsem v Propasti. Vlastně jsem byl zrovna tam, kde se po Pohromě objevil temný palác."

"V Propasti!" vydechl Raistlin a ruce se mu roztřásly.

"Není to tam moc hezké," řekl posvátně Tas. "Kromě toho jsem se tam taky potkal s Královnou..." šotek se otřásl. "Já—já... Jestli ti to nebude vadit, myslím, že bych o tom asi nechtěl mluvit." Napřáhl tenkou ručku. "Mám tady znamení, těch pět bílých teček... Abych se ale vrátil k tomu, co jsem chtěl říct. Ona mi přikázala, abych tam zůstal úplně navždycky, pro—protože teď změní celé dějiny a konečně vyhraje válku. A já jsem nechtěl..." Tas se prosebně zadíval na Raistlina, "...chtěl jsem jen pomoct Karamonovi. A pak když jsem byl v Propasti, našel jsem Gnimše..."

"Gnóma," poznamenal Raistlin a pohlédl na Gnimše, který upíral oči na magický vynález a neodvážil se ani pohnout.

"Ano." Tas se otočil a usmál se na svého přítele. "On postavil ten kouzelný časostrojek a ten fungoval. Opravdu fungoval, jen si to představ! Udělalo to fííííííí a byl jsem tady!"

"Ty jsi utekl z Propasti?" Mág se na šotka tázavě zadíval. Tas se znepokojeně zavrtěl. Poslední okamžiky mu připomněly jeden hrozný sen. Ačkoli se šotkovi zřídkakdy něco zdálo, ten sen ho strašil už hodně dlouho. "Taky že utekl," řekl a usmál se na arcimága, jak nejlépe uměl, doufaje, že ho svou bodrostí dokonale odzbrojí.

Bylo to však marné, protože si Raistlin měřil gnóma s takovým výrazem v tváři, že Tasovi přeběhl po zádech mráz.

"Řekl jsi, že se ten vynález rozbil?"

"Ano," šotek polkl. Cítil, jak arcimág, ztracený ve svých myšlenkách, zesílil sevření. Tas se zavrtěl, aby se alespoň částečně vymanil z jeho stisku. Raistlin ho ale k jeho překvapení pustil tak náhle, že se šotek málem skutálel na zem.

"Vynález se rozbil," zamumlal Raistlin a zpříma se na Tase podíval. "Kdo ho tedy opravil?" Mágův hlas zněl jen o málo hlasitěji než pouhý šepot.

Tas se od něj neklidně odtáhl. "Já—já doufám, že se arcimág nerozhněvá, ale Gnimš ho vlastně neopravil," ohradil se. "Neřekneš to Par-Salianovi, že ne, Raistline? Nerad bych se dostal do ještě větších potíží, než v jakých jsem teď. Nic jsme s tím vynálezem neudělali. Gnimš ho jenom... on ho jenom nějak poskládal... a ten vynález zase začal fungovat."

"Tak on ho poskládal," trval na svém Raistlin a ve tváři měl stále ten podivný výraz.

"A—ano," zaculil se Tas a naklonil se ke gnómovi, aby ho dloubl do žeber, když si všiml, že se Gnimš chystá promluvit.

"Poskládal ho, to je to pravé slovo, ano. Poskládal ho."

"Ale Tasi," začal hlasitě Gnimš. "Copak si nepamatuješ, co se stalo?"

"Buď zticha!" zašeptal Tas. "A nech mě mluvit. Máme potíže! Mágové nemají rádi, když se jim někdo plete do jejich kouzel, i když jsou lepší než ta jejich. Jsem si jistý, že se mi podaří o tom přesvědčit i Par-Saliana, až ho uvidím. Bude mít určitě velkou radost, že jsi to opravil. Koneckonců, musí to být dost velká nuda cestovat v čase, když to kouzlo může přenést pouze jednu osobu, a vůbec. Myslím, že to Par-Salian taky pochopí, ale radši bych mu to vysvětlil sám. Raistlin je na tyhle věci hodně citlivý, neřekl bych, že tomu bude chtít rozumět — a věř mi," opatrně se po mágovi ohlédl, "teď není zrovna nejvhodnější doba na vysvětlování."

Gnimš se pochybovačně podíval na Raistlina, otřásl se a skryl se za Tasem.

"Dívá se na mě, jako kdyby mě chtěl obrátit naruby," zamumlal znepokojeně Gnimš.

"On se tak dívá na každého," odpověděl tiše Tas, "časem si na to zvykneš."

Nikdo nepromluvil. V cele vládlo tíživé ticho, jen jeden nemocný trpaslík tiše sténal. Tas se po něm znepokojeně ohlédl a pak se obrátil na Raistlina. Kouzelník zíral na gnóma, stále s tím podivným výrazem v bledé tváři.

"To je asi tak všecko, co ti o tom můžu říct, Raistline," řekl hlasitě Tas a jeho zrak zamířil k nemocnému Dewarovi. -"Mohli bychom teď už jít? Odneseš nás odsud tak, jak jsi to udělal v Ištaru? Bylo to ohromně zábavné a..."

"Dej mi tu věc!" řekl Raistlin a natáhl ruku.

Z jakéhosi důvodu — možná to byl mágův pohled, možná vlhko v temném podzemním žaláři — se Tas roztřásl po celém těle. Gnimš svíral vynález ve svých rukou a tázavě na šotka hleděl.

"Víš, nevadilo by ti, kdybysme si ho ještě chvilku nechali?" začal opatrně Tas. "Neztratil bych ho..."

"Dej mi ten vynález!" Raistlinův hlas byl velmi tichý.

Tas nahlas polkl a v ústech ucítil zvláštní pachuť. "Raději mu to dej, Gnimši."

Gnóm byl dokonale zmatený, jen pomrkával a pokoušel se přijít na to, co se vlastně děje.

"Bude to v pořádku," řekl Tas a pokusil se o úsměv. Jeho obličej však najednou jako by ztuhl chladem. "Raist—Raistlin je kamarád, on nás ochrání..."

Gnimš pokrčil rameny, udělal několik váhavých kroků a podal vynález mágovi. Medailonu podobná věc vypadala ve světle svíce velice nezajímavě. Raistlin opatrně natáhl ruku a vzal si od gnóma jeho vynález. Chvilku si předmět pečlivě prohlížel a pak ho zastrčil do jedné z kapes v černém plášti.

"Pojď ke mně, Tasi," řekl konečně a ukázal na šotka. Gnimš stál pořád ještě před Tasem a zíral na kapsu, kde nenávratně zmizelo jeho kouzelné udělátko. Tas ho popadl za šle na špinavé zástěře a přitáhl k sobě. Pak vzal gnóma za ruku a podíval se na čaroděje.

"Jsme připravení, Raistline," řekl vesele, "uděláme frrnk a budeme pryč. To bude Karamon koukat..."

"Řekl jsem, pojď sem, Tasi," opakoval tiše mág. Jeho hlas postrádal jakýkoli výraz. Oči měl upřené na gnóma.

"Raistline, že ho tady nenecháš, viď, že ne?" Tas zaváhal, pustil Gnimšovu ruku a postoupil o kousek dopředu. "Protože jestli ho tady ne-

cháš, zůstanu s ním. Chci říci, že on by se odsud nikdy sám nedostal. A kromě toho má výborné nápady..."

Raistlin se natáhl, popadl Tase za rameno a s trhnutím si ho přitáhl k sobě. "Ne, Tasi, nenechám ho tady, to máš pravdu."

"Vidíš? Říkal jsem to, udělá frrnk a budeme u Karamona. To jeho kouzlení je ohromná zábava." Tas se chtěl otočit, aby se povzbudivě usmál na svého přítele, ale Raistlin ho držel tak pevně, že šotkovi zavrzaly všechny kosti v těle. Když však Tas uviděl výraz v Gnimšově tváři, jeho úsměv náhle zmizel. Chtěl se k němu vrátit, ale mág ho pevně svíral.

Gnóm tam stál úplně sám, rozpačitý a zmatený, a v ruce mačkal Tasův ušpiněný kapesník.

Tas se zajíkal. "Gnimši, prosím tě, to bude dobré. Říkal jsem ti přece, že Raistlin je můj přít..."

Mág jednou rukou držel Tase pevně za límec, druhou zamířil na gnóma a začal tiše odříkávat zaklínadlo. "*Ast kiranann kair...*"

Tas se vyděsil. Už ta slova kdysi slyšel...

"Ne!" vykřikl zoufale. Rychle se podíval do mágových očí. "Ne!" vykřikl ještě jednou, bušil do kouzelníka malými pěstičkami a snažil se vykroutit z jeho pevného sevření.

"...Gardurm Soth—arn Suh kali Jalaran!" Raistlin nevzrušeně dokončil příšernou kletbu.

Tas ještě svíral mágovo roucho, když se kolem něj roztočil vítr. Šotek zoufale vykřikl a uviděl, jak se v Raistlinově dlani objevily plameny a vystřelily přímo na gnóma. Magický blesk uhodil Gnimše přímo do prsou, obrovská síla uchopila jeho malé tělo a mrštila jím vší silou o kamennou zeď.

Gnimš se tiše svalil na zem a z kapsy jeho zástěry vypadla zčernalá růže. Ve vzduchu byl cítit sladký pach spáleného masa. Ruka, která stále ještě svírala šotkův kapesník, se pomalu sevřela a pak zůstala tiše ležet.

Tas se ohromením nemohl ani hnout. Jen stál a němě zíral.

"Tak už konečně pojď," řekl Raistlin.

Tas se otočil a pohlédl mágovi do tváře. "Ne," zašeptal, třásl se a chabě se pokusil vymanit z Raistlinova stisku. Pak se najednou z jeho hrdla vydral strašlivý výkřik. "Zabil jsi mi ho! Proč? Proboha, proč? Byl to můj přítel!"

"Měl jsem k tomu své důvody," odpověděl mág a stiskl svíjejícího se šotka. "A teď půjdeš se mnou!"

"Ne, nepůjdu, nikdy!" plakal Tas a zoufale se bránil. "Nejsi zajímavý a vzrušující — ty jsi strašný, jsi zlý jako Propast! Jsi ukrutný a odporný a já s tebou za nic na světě nikam nepůjdu! Nikdy! Nech mě být! Pusť mě!"

Oči měl zaslepené slzami, kopal kolem sebe, křičel a bušil pěstmi do mága.

Také Dewarové se začali poděšeně ozývat, což v ostatních celách probudilo paniku. Trpaslíci se tiskli k mřížím, aby viděli, co se děje.

V podzemním žaláři vypukla vřava. Mezi vyděšeným pláčem a křikem bylo slyšet hluboké hlasy strážců, vykřikující cosi v řeči trpaslíků.

Raistlinova tvář byla klidná. Mág položil ruku na Tasovo čelo, zašeptal jakási slova a šotek se tiše zhroutil. Raistlin ho zachytil, aby nespadl na tvrdou podlahu, pronesl jakési zaklínadlo a oba vzápětí zmizeli. Zanechali za sebou jen ohromené Dewary, zírající na prázdné místo, které tam po nich zbylo, a na bezvládné mrtvé tělo starého gnóma.

O hodinu později vstoupil do vězení, kde byli drženi temní trpaslíci, sám Charas. Snad tam chtěl zahnat své pochmurné myšlenky.

Zamračeně se vydal na konec chodby.

"Co se děje?" zeptal se jednoho ze strážných. "Je tu hrozné ticho."

"Bylo tu jakési pozdvižení," odpověděl trpaslík. "Zatím jsme ale nepřišli na to, co je způsobilo."

Charas se na něj ostře podíval. Všiml si, že se na něj Dewarové nedívají s nenávistí — spíše podezíravě, ba dokonce i vyděšeně.

Charas se zachmuřil. Cítil, že se tam muselo stát něco hrozného. Přidal do kroku, a když došel k poslední cele, podíval se dovnitř.

Při pohledu na Charase se i trpaslíci, kteří se předtím nemohli ani pohnout, ukryli ve stínu cely tak daleko, jak jen to bylo možné. Tísnili se k sobě, mumlali jeden přes druhého a nervózně ukazovali do vzdáleného rohu cely.

Charas se ohlédl a ve tváři se mu objevily zamračené vrásky, když uviděl na zemi tělo mrtvého gnóma.

Rozzuřeně se ohlédl po strážných a pak se zase obrátil k Dewarům.

"Kdo to udělal?" zeptal se. "A kde je šotek?" K jeho překvapení se Dewarové místo tichého zapírání zločinu, který bezesporu spáchali, přitiskli ke mřížím a začali jeden přes druhého vyprávět. Charas mávl rozzlobeně rukou na znamení, aby se utišili. "Hej, ty tam," ukázal na jednoho trpaslíka, který stále ještě držel šotkovu mošnu, "odkud to máš? Co se stalo? Kdo to udělal? A kde je šotek?"

Když se k němu Dewar přiblížil, Charas se podíval do jeho temných očí a uviděl v nich nesmírnou hrůzu. A jestli předtím měl Dewar alespoň trochu zdravého rozumu, docela jistě o něj při té hrůze přišel.

"Já ho vidět," řekl trpaslík a zašklebil se. "Já ho vidět. Vidět černý róba a tak. On přijít pro gnóm a šotek. A příště přijít pro nás!"

Temný trpaslík se strašlivě zasmál. "Příště my!" opakoval.
"Kdo?" zeptal se přísně Charas. "Koho jsi viděl? Kdo si přišel pro šot-ka?"
"No kdo asi?" zašeptal Dewar a ohlédl se na gnóma, jehož oči hleděly do prázdna. "Smrt..."

12. kapitola

Na území magické pevnosti Žaman po dlouhá staletí nikdo nevstoupil. Trpaslíci se na ni dívali s nedůvěrou hned z několika důvodů. Prvním důvodem bylo to, že pevnost patřila čarodějům. Druhý důvod byl ten, že nebyla postavena pracovitými rukami trpaslíků, že dokonce ani nevznikla přirozenou cestou. Pevnost byla postavena — tak to alespoň vyprávějí legendy — z magické vůle a tatáž vůle ji stále ještě držela pohromadě.

"Musí v tom být nějaké kouzlo," řekl Reghar Karamonovi, když si znalecky prohlížel vysoké věže pevnosti. "Jinak by se to už před mnoha lety zřítilo."

Lesní trpaslíci odmítli do pevnosti strčit byť jen špičky svých vousů a raději rozbili svůj tábor na úbočích kopce. Totéž udělali lidé z Planin. Nebylo to snad ze strachu z magické stavby — ačkoli se na ni dívali nejistě a šeptem si cosi vyprávěli ve svém vlastním jazyce — ale spíš proto, že se mezi zdmi nikdy necítili jako doma, ať už to byly zdi jakékoli.

Zato lidé se tomu hlasitě vysmáli, nebojácně vstoupili dovnitř a vyprávěli si duchařské báchorky o prokletí, které bylo v pevnosti po celá staletí. Zůstali tam však jen jednu noc. Ráno je ostatní našli v táboře, mumlající něco o tom, že pod hvězdnatou oblohou se spí daleko lépe.

"Co se tam děje?" zeptal se znepokojený Karamon Raistlina, když se procházeli po táboře. "Říkal jsi, že toto není Věž Vysoké magie, ale je zřejmé, že byla postavena čaroději. A kromě toho — " velký muž se otřásl — "je tu cítit takový zvláštní pocit, ne snad jako ve Věži. Je... je to pocit..." Karamon se zarazil.

"Pocit násilí," dokončil jeho myšlenku Raistlin a temným, pronikavým pohledem se zadíval na zdi kolem, "násilí a smrti, můj bratře. Bylo to kdysi místo pro kouzelnické experimenty. Mágové ho postavili tak daleko z jediného důvodu — kdyby se jim jejich kouzlení vymklo z rukou. A také že se to stávalo, docela často. Mágové však zde pro tento svět vynalezli mnoho užitečného."

"Proč tedy byla pevnost opuštěna?" zeptala se Crysania a zimomřivě si kolem sebe omotala plášť. Vítr, který dul kamennými chodbami, byl chladný jako led a byl cítit prachem.

Raistlin se na chvíli zamračeně odmlčel. Crysaniiny vysoké boty nebyly při chůzi téměř slyšet, Karamonovy střevíce se nehlučně odrážely o stěny prázdné pevnosti, Raistlinův černý plášť jen tiše šustil temnou chodbou a Magiova hůl, o kterou se zlehka opíral, jemně klepala o kamennou podlahu. Byli tak tiší, že se v šeru mohli považovat za své vlastní duchy. Když Raistlin promluvil, Karamonovi i Crysanii poskočilo srdce až do krku.

"I když už od počátku existovaly tři řády — dobra, zla a neutrality — ne vždy se nám podařilo udržet jejich rovnováhu," řekl Raistlin. "Lidé se obrátili proti nám, bílí čarodějové se stáhli do svých věží a černí mágové se začali bránit. Obsadili pevnost a začali ji používat pro další pokusy — vytvořili zde svoji první armádu." Raistlin se odmlčel. "Jejich pokusy však nebyly příliš úspěšné, a tak se stalo, že se nakonec objevila dračí armáda, jak ji známe z naší doby.

S tímto omylem si čarodějové uvědomili bezvýchodnost své situace. Opustili Žaman a přidali se ke svým společníkům. Dnes je tento jejich čin znám jako Prohraná bitva."

"Zdá se mi, že se tu vyznáš," všiml si Karamon.

Raistlin se na bratra ostře podíval, ale Karamonova tvář byla zcela bezelstná. Jen v jeho hnědých očích se objevil podivný stín.

"Ještě tomu stále nerozumíš, bratře?" zeptal se Raistlin a zastavil se v přítmí kamenné chodby. — "Přestože jsem tu nikdy předtím nebyl, tak už jsem touto chodbou procházel. V pokoji, ve kterém nyní spím, jsem už mnohokrát předtím spal, i když se ti může zdát, že tu strávím teprve první noc. Jsem tu sice cizinec, ale přesto tu znám každé zákoutí. Odtud vede cesta do studovny, do pokojů určených k meditaci a pokračuje do jídelny v prvním patře."

Karamon se také zastavil. Rozhlédl se kolem sebe, vzhlédl k zaprášenému stropu a pak se jeho pohled stočil chodbou, kam malými kulatými okny pronikaly úzké pramínky slunečního světla. Nakonec se znovu zadíval na svého bratra.

"Pak víš, můj pane Fistandantile," řekl klidně, "že toto místo bude tvůj hrob."

Karamon na krátký okamžik zahlédl v Raistlinových očích slabý záchvěv — ne hněvu — ale pobavení a triumfu. Pak ten výraz z jeho skelných očí zmizel a Karamon v nich neviděl nic víc než vlastní odraz ve slabém světle chodby.

Crysania se postavila vedle Raistlina, svírajícího Magiovu hůl, položila mu ruce na ramena a potom si změřila Karamona chladným pohledem. "Bohové jsou s námi," řekla. "S Fistandantilem nebyli. A kromě toho má tvůj bratr větší kouzelnické znalosti a moje víra je neochvějná. Podaří se nám to!"

Raistlin se s úsměvem podíval bratrovi do tváře. "Ano," řekl a jeho hlas zněl jako syčení hada, "bohové stojí při nás."

V prvním patře velké magické pevnosti Žamanu se proplétala hustá síť kamenných sálů a přísálí, které za starých časů sloužily k oslavám. Byly tu

také místnosti, ve kterých kdysi ležely stovky knih, určených ke studiu a meditaci. Vzadu byla kuchyň a skladiště, nyní pokryté silnou vrstvou prachu.

V dalším patře pak byly ložnice, zařízené starým, honosným nábytkem. Na postelích leželo povlečení, které vlivem pouštního vzduchu úplně ztratilo svou původní barvu. Karamon, paní Crysania a Karamonovi důstojníci přespávali právě v těchto pokojích. Kdyby nespali tak tvrdě, jistě by se čas od času probudili s pocitem, že zaslechli tajemný hlas, odříkávající čarodějná zaklínadla, nebo duchy, poletující kolem v měsíčním svitu. I kdyby to však věděli, neodvážili by se o tom v denním světle promluvit.

Ale po několika nocích byly tyto věci zapomenuty — hlavně díky jiným starostem, týkajících se docházejících zásob, nepokojů mezi trpaslíky a lidmi a zpráv o shlukujících se šicích po zuby ozbrojené armády trpaslíků z Thorbardinu.

Kromě toho byla v Žamanu jakási podivná chodba, která jako by byla pouhým omylem jejího stavitele. Ten, kdo vstoupil dovnitř, zjistil, že ta chodba, vedoucí z nevelkého sálu uprostřed pevnosti, náhle končí zazděnou stěnou. Vypadalo to, jako kdyby stavitel náhle upustil nářadí a znechuceně odešel.

Ale ona zazděná chodba tu nebyla omylem. Když se zdi na jejím konci dotkly ty správné ruce, když se vyslovila ta správná slova, když se do prachu zdi nakreslily ty správné kouzelné znaky, objevily se dveře vedoucí ke schodišti, které se stáčelo až k samým základům pevnosti.

Klesalo hluboko dolů, dolů do temnoty, dolů až k samotnému jádru země, tak hluboko, kam až se mohl obyčejný smrtelník odvážit. Dolů do podzemního žaláře Žamanu...

"Tak ještě jednou." Ten hlas byl tichý, klidný a trpělivý a kroutil s Tasslehoffem jako s hadem. Svíjel se kolem něj, zakusoval ostré zuby do jeho kůže a sál život z jeho těla.

"Budeš mi to muset povyprávět ještě jednou. Jak jsi se dostal z Propasti?" řekl ten hlas. "Chci vědět všechno, co si pamatuješ. Jak ses tam dostal. Jak to tam vypadá. Koho a co jsi viděl. A co Královna, jak vypadá a co říkala..."

"Snažím se, Raistline, opravdu!" vyrazil ze sebe Tasslehoff. "Ale už jsem ti to v posledních dvou dnech vyprávěl nejméně stokrát. Nic jiného už mě nenapadá! Ve spáncích mi buší a nohy a ruce mám jako led... Pokoj se pořád točí kolem dokola. Kdybys to mohl zastavit, Raistline, myslím, že bych si vzpomněl ještě na něco..."

Tas najednou na svých prsou ucítil Raistlinovu ruku a celý se otřásl hrů-

zou. Skrčil se na posteli a zaprosil: "Ne! Prosím tě, já už budu hodný, jenom mi prosím neubližuj. Vždyť vím, co se stalo ubohému Gnimšovi!"

Arcimágova ruka jen lehce spočinula na Tasově hrudi a pak se dotkla jeho čela. Přestože měl Tas vysokou horečku, mágův dotek ho pálil jako oheň.

"Zůstaň klidně ležet," nařídil mu Raistlin. Pak vzal Tase do náruče a podíval se soustředěně do šotkových zakalených očí.

Pak ho opět pustil na postel, zaklel a vstal.

Tas dopadl na propocený polštář a zahlédl, jak se nad ním vznáší černý plášť. Pak se plášť zavlnil, postava v něm se otočila a vyšla z pokoje. Tas se pokusil zvednout hlavu, aby viděl, kam Raistlin odešel, ale bylo to marné. Chabě ulehl zpět.

Proč jsem tak slabý? podivoval se. Co se děje? Chce se mi spát. Možná mě potom přestane všechno bolet. Ne, nemohu spát! pomyslel si vyděšeně. V té tmě se skrývají hrozné věci. Jsou strašné a jen čekají, až usnu. Viděl jsem je! Jsou tu všude kolem! Vyskočí a...

Jakoby z velké dálky k němu dolehl Raistlinův hlas. Arcimág tam s někým mluvil. Tas se rozhlížel kolem sebe a zoufale se snažil zahnat spánek. Rozhodl se soustředit na Raistlina v naději, že jedině tak se mu podaří něco zjistit.

Ohlédl se a spatřil černého mága, jak hovoří s malou temnou postavou. Byl si téměř jistý, že mluví o něm. Tas se pokusil poslouchat, ale jeho myšlenky se toulaly bůhví kde. Hrály si daleko od jeho těla a odmítaly ho vzít s sebou, a tak si Tas nemohl být jistý, jestli je to, co slyší, skutečnost, nebo jenom sen.

"Dej mu trochu toho lektvaru. To by ho mělo na chvíli umlčet," hlas zněl jako Raistlinův. "Myslím, že ho tady v podzemí nikdo neuslyší, ale nechtěl bych nic riskovat."

Malá temná postava cosi odpověděla. Tas zavřel oči a nechal se omývat chladnou vodou modrého jezera — Krystalmirského jezera — aby si tak alespoň trochu zchladil hořící tělo. Zdálo se, že se jeho myšlenky nakonec přece jen rozhodly, že s sebou vezmou i jeho tělo.

"Až budu pryč," vynořil se z vody Raistlinův hlas, "zamkni za mnou dveře a zhasni světlo. Můj bratr je v poslední době dost podezíravý. Kdyby objevil tajné dveře, jistě by se podíval, co se za nimi skrývá. A to se nesmí stát. Všechny cely musí vypadat, jako že jsou prázdné."

Postava přikývla a dveře se se skřípotem otevřely. Voda v Krystalmirském jezeře se najednou začala vařit. Začala se z ní vynořovat podivná tykadla a omotávat se kolem Tase. Šotek otevřel oči. "Raistline!" prosil. "Nenechávej mě tu. Pomoz mi!"

Ale dveře se s bouchnutím zavřely. Temná postava se přišourala k Tasově posteli. Šotek se na ni podíval a překvapeně se uvědomil, že to je trpaslík. A usmívá se...

"Flinte?" zamumlal popraskanými rty. "Ne, to je Arak!"

Chtěl se rozběhnout, ale tykadla se ho pevně držela za nohy.

"Raistline!" vykřikl zoufale a s děsem v očích se pokoušel vyprostit. Jeho nohy se však nepohnuly ani o kousek. Cosi ho popadlo! Tykadla! Tas se bránil a zmítala jím panika.

"Buď zticha, ty jeden hlupáku! Tohle ihned vypij!" Tykadla mu k ústům přistrčila šálek. "Pij, nebo ti vytrhám všechny vlasy."

Tas se skoro dusil a nechápavě na tu postavu hleděl. Pak se ale trochu napil. Nápoj byl chladný, hořký a trpký. Tas měl žízeň, hroznou žízeň. Rozplakal se, ale vzal šálek z trpaslíkových rukou a rychle ho vypil. Potom se znovu položil na polštář. Za okamžik strašlivá tykadla zmizela, bolest ho opustila a nad hlavou se mu zavřela sladká chladivá voda Krystalmiru.

Crysania se probudila s pocitem, že na ni někdo volá. Přestože si nemohla vzpomenout, že by slyšela nějaký hlas, ten pocit byl tak silný a přesvědčivý, že okamžitě procitla a rychle se posadila — vlastně ještě předtím, než si vůbec uvědomila, že se něco děje. Byla to snad součást toho podivného snu? Ne, její pocit zůstal a dokonce ještě trochu zesílil.

Někdo byl v jejím pokoji! Znepokojeně se kolem sebe rozhlédla. Světlo Solináru, prodírající se malým okénkem ve vzdáleném rohu pokoje, jí příliš nepomohlo. Neviděla nic, jen zaslechla tichý pohyb. Crysania otevřela ústa, aby zavolala stráže.

Vtom na rtech ucítila ruku a vzápětí se ze tmy vynořil Raistlin a posadil se na její postel.

"Odpusť mi, že jsem tě vyděsil, Ctěná dcero," zašeptal a rychle pokračoval, "potřebuji tvou pomoc a nechci vzbudit zbytečnou pozornost strážců." Pomalu jí odkryl ústa.

"Nebyla jsem vyděšená," zaprotestovala Crysania a zrudla. Raistlin byl u ní tak blízko, že ucítil, jak se chvěje. "Jen... prostě... polekal jsi mě. Něco se mi zdálo, myslela jsem si, že jsi součást mého snu."

"Je zde Portál, a tak jsou i bohové velmi blízko," odpověděl Raistlin.

Není to přítomnost bohů, co způsobuje mé pocity, pomyslela si Crysania, když ucítila spalující horko jeho těla a záhadnou a omamující vůni. Rozhněvaně se od něj odtáhla, aby zahnala vášeň a touhu, která ji náhle pohltila. On je nad takové věci povznesený. Nemohu vypadat jako ta slabší.

Vrátila se k načatému tématu. "Řekl jsi, že potřebuješ moji pomoc. Proč?" Najednou ji polilo horko. Nahmatala ve tmě Raistlinovu ruku. "Je ti

dobře? Nejsi raněný?"

Raistlinovi přeběhla po tváři bolestivá křeč, pak se ale zachmuřil. "Jsem v pořádku," odpověděl.

"Za to patří dík Paladinovi," usmála se Crysania a nechala svou ruku vklouznout do jeho.

Raistlinovy oči se rozšířily. "Já nemusím žádnému bohu za nic děkovat!" zasyčel. Sevřel ruku, ve které držel její prsty, až Crysania téměř zaúpěla bolestí.

Dívka se otřásla. Na okamžik se jí zdálo, že teplo, které sálá z jeho těla, saje její vlastní, aby ji zanechalo chladnou a promrzlou. Pokusila se vykroutit z jeho sevření, ale Raistlin si toho všiml a znovu promluvil.

"Odpusť, Ctěná dcero," řekl a pustil ji. "Ta bolest byla nesnesitelná. Modlil jsem za vlastní smrt, ale byla mi zapovězena."

"Ty víš proč," řekla Crysania a její strach nahradila něha a pochopení. Chvilku váhala a pak upustila pokrývku. Přesto se ho ani nedotkla.

"Ano, já to přijímám. Přesto mu nemohu odpustit, ale to je jen mezi mnou a tvým bohem," řekl Raistlin.

Crysania se kousla do rtu. "Přijímám tvé výtky. Bylo to zasloužené." Na chvilku zmlkla. Ani Raistlin nehodlal nic říct, jen se na jeho tváři objevily hluboké vrásky.

"Řekl jsi Karamonovi, že bohové stojí při nás. Přijal jsi tedy mého boha... Paladina?" odvážila se zeptal Crysania.

"Samozřejmě," křivě se usmál Raistlin. "Snad tě to nepřekvapuje?"

Crysania si povzdechla. Hlava jí poklesla a tmavé vlasy jí spadly na ramena. Slabá záře měsíce způsobila, že se Crysaniiny vlasy v jeho světtle modře leskly. Její vůně zaplnila pokoj i celou noc. Ve vlasech ucítila slabý dotek. Zvedla hlavu a spatřila v Raistlinových očích vášeň, která se náhle vynořila z hlubin jeho duše. Crysania zadržela dech, ale vtom se Raistlin zvedl k odchodu.

Crysania si povzdechla. "Takže ses spojil s oběma bohy, že?" řekla zamyšleně.

Raistlin se napůl otočil. "Spojil jsem se se všemi třemi," odpověděl.

"Třemi?" Crysania byla otřesena.

"I s Astinem, který je Gileanova pravá ruka," řekl klidné mág. "Pokud to není Gilean sám, jak se někteří domnívají — ale to by pro tebe nemělo být nic nového."

"Já jsem nikdy nemluvila s Královnou Temnot," prohlásila Crysania.

"Opravdu?" zeptal se Raistlin a probodával ji pohledem, až kněžku zamrazilo. "A ona neví o tom, co skrýváš ve svém srdci? Nenabídla ti to snad?"

Crysania se mu zadívala do očí, cítila ho blízko sebe a zahrnula ji nepřekonatelná touha. Nezmohla se ani na slovo. Jak na ni upřeně hleděl, polkla a zavrtěla hlavou. "Pokud ví, co máš v úmyslu," řekla téměř neslyšně, "pak ti mohla něco jednou rukou nabídnout, aby ti to tou druhou zase vzala."

Crysania zaslechla šustot pláště, jak se mág pohnul. Jeho tvář, osvětlená svitem měsíce, se na malý okamžik zdála zamyšlená a znepokojená, ale pak se opět rozjasnila.

"Nepřišel jsem sem, abych s tebou probíral teologii," řekl Raistlin s náznakem pohrdání. "Mám teď na srdci daleko větší starosti."

"Samozřejmě," Crysania se začervenala a roztržitě si z tváře odhrnula vlasy. "Ještě jednou se omlouvám. Řekl jsi, že mě potřebuješ..."

"Je tady Tasslehoff."

"Tasslehoff?" opakovala ohromeně Crysania.

"Ano, a je velmi nemocný. Vlastně je k smrti nemocný. Potřebuji tvé uzdravovací schopnosti."

"Ale já tomu nerozumím. Proč? Jak se sem dostal?" zakoktala Crysania zmateně. "Řekl jsi, že se vrátil do našeho času."

"Alespoň jsem tomu věřil," řekl rozpačitě Raistlin. "Ale zdá se, že jsem se mýlil. Ten magický vynález ho přinesl sem, do tohoto času. Bloudil světem podle svého šotčího zvyku a ohromně se tím bavil. Nakonec, když zaslechl zvěsti o nadcházející válce, přichvátal sem, aby si i on užil něco dobrodružství. Naneštěstí byl při svých cestách nakažen morem."

"To je hrozné! Samozřejmě, že s tebou půjdu." Popadla z postele svůj kožešinový plášť, hodila si ho přes ramena a povšimla si, že se mezitím od ní Raistlin odvrátil. Zíral z okna do stříbřitého svitu měsíce a Crysania spatřila, jak se v jeho tváři napjaly svaly, jako by hluboko v duši sváděl jakýsi boj. "Jsem hotova," řekla tichým hlasem Crysania a zavázala si plášť. Raistlin se otočil zpět a natáhl k ní ruce. Crysania se na něj podívala a zrozpačitěla.

"Musíme se proplížit temnou nocí," řekl tiše. "Nechtěl bych zburcovat stráže."

"Ale proč?" řekla "Jaký rozdíl..."

"Jak bych to vysvětlil bratrovi?"

Crysania se odmlčela. "Aha...."

"Chápeš moje rozpaky?" zeptal se Raistlin a pozorně se na ni zahleděl. "Kdybych mu to řekl, znamenalo by to pro něj o starost víc. A ještě k tomu v době, kdy toho má na svých bedrech naloženo víc než dost. Tasovi se podařilo rozbít kouzelný vynález. To by Karamona rozčililo, ačkoli si je vědom toho, že jsem měl v úmyslu poslat ho domů. Na druhou stranu si ale

myslím, že bych mu měl říct, že je šotek zde."

"Karamon vypadá v poslední době dost unaveně a nešťastně," řekla zamyšleně Crysania se zájmem v hlase.

"Válečná štěstěna se od něj odvrátila," prohlásil suše Raistlin. "Vojsko se mu drolí pod rukama. Lidé z Planin každý den mluví o odchodu. Možná, že už jsou dávno pryč. Regharovi trpaslíci nejsou spolehliví a nutí Karamona, aby zaútočil ještě dřív, než je na to připraven. Také zásob ubývá, ačkoliv nikdo neví, kam se jen mohly tak rychle podět. I jeho vlastní armáda je unavená a rozrušená. A k tomu všemu mu mám ještě přivést šotka, aby se kolem potuloval a neúnavně ho ničil svým klábosením." Raistlin si povzdechl. "Přesto to už dál nemohu držet v tajnosti jen z falešné cti."

Crysania stiskla rty. "Ne, Raistline. Myslím si, že by nebylo moudré mu o něm teď říct." Když viděla Raistlinovu nejistotu, horlivě pokračovala: "Karamon by s tím stejně nic nedokázal udělat. Jestli je šotek opravdu nemocný, jak se domníváš, mohu mu pomoci, ale bude ještě několik dní velmi slabý. A tím bychom tvému bratrovi jedině ublížili. Karamon se za několik dní chystá na pochod. Budeme na šotka dávat pozor do té doby, než bude úplně vyléčený a připravený setkat se se svým přítelem. Karamon by to tak určitě sám chtěl."

Arcimág si znovu povzdechl, tentokrát však znechuceně a s jistými pochybnostmi. Poté pokrčil rameny. "Dobrá, Ctěná dcero," řekl, "nechám si od tebe poradit. Tvá slova jsou moudrá. Neřekneme Karamonovi, že se šotek vrátil."

Přiblížil se těsně k ní a Crysania na jeho tváři spatřila pobavený úsměv — vlastně to byl jen nepatrný záblesk v jeho očích. Dívku to z jakéhosi podivného důvodu podráždilo a odtáhla se od něj. Ale mág jí položil ruce kolem ramen, obejmul ji a něžně ji stiskl.

Crysania zavřela oči a vzápětí na ten zvláštní úsměv zapomněla. Tiskla se k němu, obklopená jeho hřejivým teplem. Cítila zrychlující se tlukot jeho srdce.

Raistlin zamumlal kouzelné zaklínadlo, které je oba přeneslo do hluboké nicoty. Jejich stíny se vznesly do svitu měsíce a pak i ony s šepotem zmizely.

"Ty jsi ho ukryl tady? V podzemním žaláři?" zeptala se Crysania a otřásla se zimou.

"*Širak*." Raistlin rozsvítil slabé světlo krystalu na špičce Magiovy hole. "Leží tamhle," řekl a ukázal prstem.

U zdi stála jakási nevzhledná postel. Crysania se na černého čaroděje vyčítavě podívala a spěchala k posteli. Když poklekla u šotka a položila mu

ruku na rozpálené čelo, Tas vykřikl. Otevřel horečkou zaslepené oči, ale neviděl ji. Raistlin došel blíž a rukou mávl na trpaslíka krčícího se v koutě. "Nech nás o samotě," ukázal na něj, když se i on postavil vedle lůžka. Za několik vteřin uslyšel, jak se dveře do cely zavřely.

"Jak jen můžeš být tak krutý a nechat ho zamčeného v takové temnotě?" zeptala se rozhněvaně Crysania.

"Už jsi někdy léčila někoho, kdo je nakažený morem, milá paní Crysanie?" řekl jízlivě Raistlin.

Dívka se na něj podrážděně podívala, pak zrudla a sklopila oči.

Raistlin se hořce usmál a odpověděl si sám. "Ovšemže ne! V Palantasu mor nikdy nebyl. Není to nemoc krásných a bohatých ..." Jeho slova byla krutá a Raistlin se je ani nesnažil říct nějak jemněji. Crysania ucítila, jak jí zahořely tváře, jako by i ona měla horečku.

"A tak mor napadl nás," pokračoval Raistlin, "rozšířil se mezi těmi nejchudšími, kde samozřejmě nebyli žádní léčitelé. Dokonce tam nebyli ani ti, kteří by byli ochotní pečovat o nemocné. I jejich příbuzní se od nich odvrátili. Ubohé duše! Dělal jsem, co bylo v mých silách, a léčil je bylinami. I když jsem je mnohokrát nevyléčil, alespoň jsem zmírnil jejich bolesti. Můj mistr s tím nesouhlasil." Mágův hlas zněl dutě a Crysania si uvědomila, že Raistlin přestal vnímat její přítomnost. "Ani Karamon s tím nechtěl nic mít — bál se o mé zdraví, jak říkal. Pche! Bál se sám o sebe. Myšlenka na mor ho děsila víc než celá armáda skřetů. Ale jak bych je mohl opustit? Neměli nikoho... Nikoho! Umírali... Umírali a byli úplně sami."

Crysania na něj hleděla a cítila, jak jí po tvářích stékají slzy. Raistlin ji však neviděl. Ve svých myšlenkách byl zpátky ve své bídné chatrči, krčící se na kraji města, kde se ukrývali. Viděl sám sebe, jak se prochází mezi nemocnými ve svém rudém rouchu a nutí je polknout hořkou medicínu. Ve své náruči držel umírající, aby alespoň tak ulehčil jejich posledním okamžikům. Pohyboval se mezi nemocnými s naprostou samozřejmostí, neprosil se o žádné díky a ani od nich nic neočekával. Jeho tvář — poslední lidská tvář, kterou mnozí z nich ve svém životě viděli — nevyjadřovala ani touhu, ani soucit. Přesto umírající nacházeli klid. On byl jediný, kdo jim rozuměl, protože to byl právě on, kdo žil v bolesti celý svůj život a díval se smrti do tváře, aniž by se jí zalekl...

Tak se Raistlin kdysi staral o oběti moru. Udělal to, co cítil, že musí udělat, i kdyby při tom musel obětovat vlastní život. Ale proč? Bylo to z důvodu, který stále ještě neznal, z důvodu, který byl možná také zapomenut...

"V každém případě," Raistlin se vrátil zpět do současnosti, "jsem objevil, že jejich očím škodilo světlo. Ti, kteří se uzdravili, byli často zasaženi

slepotou..."

Přerušil ho strašlivý výkřik, který se vydral z šotkova hrdla.

Tasslehoff se na něj díval pohledem zvířete lapeného do pasti. "Prosím, Raistline! Snažím se vzpomenout! Hlavně mě neodveď ke Královně Temnot..."

"Mlč, Tasi," řekla tiše Crysania a uchopila šotka oběma rukama, když Tas doslova začal šplhat po zdi. "Uklidni se, Tasi! To jsem já, Crysania, poznáváš mě?"

Tas obrátil svůj horečnatý pohled na kněžku a chvíli si ji zmateně prohlížel. Pak zavzlykal a vděčně ji chytil za ruce. "Nedovol mu, aby mě odvedl zpátky do Propasti! Nedovol, aby tam vzal tebe! Je to strašné! Strašné! My všichni zahyneme, zahyneme jako chudák Gnimš. Řekla mi to Královna Temnot."

"On blouzní!" Crysania se pokusila vymanit z Tasova sevření a uložit ho zpět na lůžko. "Má tak podivné vidiny! Je to u moru obvyklé?"

"Ano," odpověděl Raistlin a změřil si Tase pronikavým pohledem. Potom poklekl u šotkovy postele. "Někdy je lepší je rozveselit. Mohlo by ho to uklidnit. Tasslehoffe..."

Raistlin jemně položil ruku na šotkova prsa. V tom okamžiku se Tas skácel zpět na postel, celý se přikrčil, chvěl se jako osika a vyděšeně hleděl na černého mága. "Už budu hodný, Raistline," zašeptal. "Neubližuj mi, nechci dopadnout jako ubohý Gnimš. Jen ne blesky, blesky!"

"Tasi," řekl přísně Raistlin a v hlase mu zaznělo rozhořčení, které způsobilo, že na něj Crysania překvapeně pohlédla.

Ale když na jeho tváři uviděla nepředstíraný zájem, vyložila si to tak, že zřejmě špatně pochopila tón jeho hlasu. Zavřela oči, dotkla se Paladinova medailonu, který měla pověšený na krku, a začala odříkávat uzdravovací modlitbu.

"Neublížím ti, Tasi. Lež docela klidně." Když si Raistlin všiml, že Crysania je úplně soustředěná na svého boha, zasyčel: "Řekni mi to, Tasi. Řekni mi, co ti řekla Královna Temnot."

Jak se Crysaniina slova nad ním vznášela, byla ještě sladší a chladivější než voda v jeho horečkou zatemnělých představách. Ze šotkovy tváře se pomalu začala vytrácet horkost. Byl však čím dál vyčerpanější a jeho obličej měl barvu popela. Do očí se mu vrátil slabý lesk. Nespouštěl z Raistlina oči.

"Řekla mi...předtím než jsme odešli..." zajíkal se Tas. "Odešli?" Raistlin se k němu naklonil. "Myslel jsem, že jsi říkal, že jste uprchli!" Tas si olízl rozpraskané rty. Pokusil se odtrhnout zrak od mága, ale Raistlinovy oči, lesknoucí se ve světle hole, ho nepouštěly a vysávaly z něj pravdu. Tas

polkl.

"Vodu," zaprosil.

"Až mi odpovíš!" odsekl Raistlin a ohlédl se po Crysanii, která stále klečela s hlavou v dlaních a modlila se k Paladinovi. Tas pokračoval "Já... myslel jsem, že... jsme uprchli. Použili jsme te—ten vynález a začali jsme... stoupat. Viděl jsem...Propast prázdnou a vzdálenou, jak se odpoutala od mých nohou. A..." Tas se otřásl, "...pak najednou to místo prázdné nebylo! Byly tam... byly tam stíny a..." Rozplakal se. "Ach, Raistline, nechtěj po mně, abych si vzpomněl! Nechci se tam vracet!"

"Mlč!" zašeptal Raistlin a rukou přikryl Tasova ústa. Crysania zvedla hlavu a uviděla Raistlina, jak něžně hladí šotka po tváři. Když však spatřila Tasovu vyděšenou bledou tvář, zamračila se a zavrtěla hlavou.

"Už je mu lépe," řekla. "Nezemře. Ale kolem něj se vznášejí temné stíny, které nedovolují Paladinovu léčivému světlu, aby se uzdravil úplně. Jsou to stíny jeho horečnatého blouznění. Mohl bys ho jich zbavit?" Vrásky na čele se jí prohloubily. "Ať už to bylo cokoli, zdá se, že to šotka strašně vyděsilo. Muselo to být skutečně něco hrozného."

"Možná, paní, kdybys odešla, cítil by se daleko víc uvolněný a promluvil na mě," navrhl mírně Raistlin. "Jsme docela dobří přátelé."

"To je pravda," usmála se chápavě Crysania a vstala. K jejímu překvapení ji Tas popadl za ruku.

"Nenechávej mě s ním, paní Crysanie!" vydechl. "Zabil Gnimše! Ubohý Gnimš! Viděl jsem ho umírat!" Tas se rozplakal. "Ty hrozné blesky!"

"To bude dobré, Tasi," řekla Crysania a položila ho na postel, "nikdo ti nebude ubližovat. A ať už to byl kdokoli, kdo zabil tvého přítele Gnimše, tobě tu nehrozí žádné nebezpečí. Jsi přece s přáteli, nemám pravdu?"

"Má síla je nesmírná, Tasi, pamatuj si to," řekl tiše Raistlin. "Pamatuj na sílu mé magie."

"Ano, Raistline." Tas zůstal klidně ležet, přitisknutý k posteli mágovým uhrančivým pohledem.

"Myslím, že ti pomůže, když vás na chvilku nechám o samotě, abyste si spolu promluvili," řekla Crysania. "Ty temné děsy ruší moje léčitelství, a tak se raději s Paladinovou pomocí vrátím do svého pokoje."

"A řekneme něco Karamonovi?" Raistlin se ohlédl po Crysanii.

"Ne," řekla rozhodně kněžka. "Dělal by si zbytečné starosti." Ohlédla se po svém pacientovi. "Vrátím se ráno, Tasslehoffe. Promluv si s Raistlinem, očisti svou duši a pak klidně spi." Položila ruku na Tasovo zpocené čelo a dodala: "Pamatuj si, že Paladin je s tebou."

"Karamon?" zeptal se s nadějí v hlase Tas. "Říkala jsi Karamon? On je

tady?"

"Ano, a až se vyspíš, najíš a trochu si odpočineš, dovedu tě k němu."

"A nemohl bych ho vidět už teď?" vykřikl nedočkavě Tas, pak se ale znepokojeně ohlédl po mágovi. "Kdyby ti to nebylo příliš na obtíž..."

"Má moc práce," řekl chladně Raistlin. "Je teď generálem, Tasslehoffe. Má na starosti obrovskou armádu a před sebou válečné tažení. Nemá čas na vyprávění s šotky."

"Ano, to asi nemá," řekl Tas a vzdychl. Pak se uložil na polštář a zadíval se na Raistlina.

Crysania ho naposledy pohladila po tváři a vstala. Uchopila Paladinův medailon, zašeptala modlitbu a zmizela do tiché noci.

"A teď, Tasi," řekl měkce Raistlin, až se Tasslehoff roztřásl po celém těle, "jsme sami." Mág silnými pažemi narovnal šotkovu přikrývku a naklepal mu pod hlavou polštář. -"Tak, leží se ti pohodlně?"

Tas nemohl mluvit. Zíral na arcimága s rostoucím děsem.

Raistlin se posadil na okraj jeho postele. Položil útlou ruku na Tasovo čelo, hladil šotkovu tvář a sčesával mu prsty vlhké vlasy.

"Tasi, pamatuješ si Dalamara, mého učedníka?" zeptal se jakoby nic Raistlin. "Mám takový dojem, že jsi ho viděl ve Věži Vysoké magie, nemám pravdu?" Raistlinovy prsty se lehce jako pavouci nohy pohybovaly po Tasově čele. "Vzpomínáš si na to, jak si jednou roztrhl své černé roucho a předváděl pět ran na svých prsou? Ano, vidím, že si na to docela dobře vzpomínáš. To byl, Tasi, trest. Byl potrestán za to, že přede mnou něco ukrýval." Raistlin přestal šotka hladit. Jeho ruka se zastavila na Tasově čele. Tas se otřásl a kousl se do jazyka, aby se nerozplakal. "J—já si na to vzpomínám, Raistline."

"Musela by to pro tebe být rozhodně velice zajímavá zkušenost, nemyslíš si?" řekl odměřeně Raistlin. "Propálím tvé maso pouhým dotekem stejně lehce, jako se krájí, dejme tomu," mág pokrčil rameny, "máslo horkým nožem. Šotci přece milují zajímavé zkušenosti."

"Ne.. .ne *tak* zajímavé," zašeptal nešťastně Tas. "Já ti to řeknu, Raistline! Řeknu ti úplně všechno, co—co se stalo." Na okamžik zavřel oči a pak začal vyprávět. Celé tělo se mu při vzpomínce na zažité hrůzy zachvělo.

"Ne—nezdálo se, že bysme stoupali z Propasti tak rychle, jak—jako se Propast pod námi prohlubovala! A pak, jak jsem už řekl, jsem viděl, že to místo není pusté. Viděl jsem stíny a myslel jsem si...myslel jsem si, že to jsou údolí a pohoří..."

Tasovy oči se doširoka otevřely. — S hrůzou na mága pohlédl. "Ale mýlil jsem se! Ty stíny byly její oči, Raistline! A ty kopce a údolí byly její nos a ústa. Šplhali jsme se po její tváři! Podívala se na mě očima žhnoucí-

ma a jiskřícíma jako plameny ohně. A pak otevřela ústa a já—já myslel, že nás spolkne! Ale my jsme šplhali výš a výš a ona se propadla pod nás, kroužila tam dole, vzdalovala se a pak se na mě podívala a řekla...a řekla..."

"Co řekla?" naléhal Raistlin. "Ten vzkaz byl pro mě! Musel být pro mě! Proto tě sem poslala! Co řekla?"

Tasův hlas se ztišil. "Řekla: Vrať se domů..."

13. kapitola

Jeho slova na Raistlina zapůsobila tak mocně, že se Tasslehoff vyděsil tak jako nikdy předtím. Už několikrát viděl mága rozčileného. Viděl ho i spokojeného, viděl ho spáchat vraždu, viděl mágovu tvář, když do jeho těla proniklo ostří meče trpasličího hrdiny Charase.

Ale nikdy neviděl na jeho tváři takový výraz, jaký tam spatřil nyní.

Raistlin byl tak bílý, že si Tas na okamžik myslel, že mága náhle zastihla smrt. Jeho zrcadlovité oči vypadaly, jako by se roztříštily. Tas chvíli viděl svůj odraz v jejich malých zornicích, pak ale viděl, jak se z nich ztrácí poznání a vzdalují se do prázdna. Mágovy ruce, spočívající na Tasově čele, se divoce roztřásly. Šotek užasle sledoval, jak se přímo před ním mágovo tělo nahrbilo a jeho tvář zestárla. Když Raistlin vstal, třásl se a v očích měl stále ten prázdný výraz. "Raistline?" oslovil ho znepokojeně Tas. Byl sice rád, že se zbavil mágovy pozornosti, ale byl zároveň tak znepokojený jeho nezvyklým chováním ... Šotek se vyčerpané posadil. Přestala se mu točit hlava a zmizel i ten neznámý pocit strachu. Opět se cítil sám sebou.

"Raistline...nechtěl jsem ti ublížit. Myslíš, že ti teď bude špatně? Vypadáš hrozně divně..."

Ale arcimág neodpověděl. Potácel se, až se zastavil o kamennou zeď, kde zůstal stát. Dýchal rychle a povrchně. Rukama si přikryl tvář a zoufale se snažil vzpamatovat, bojuje sám se sebou jako s neviditelným protivníkem. Tasovi se v tu chvíli zdálo, že mág bojuje s přízraky.

Potom se Raistlin s tichým, trýznivým a rozhněvaným vzlykem prudce vztyčil. Sevřel Magiovu hůl a vyběhl ze dveří. Jeho černý plášť za ním divoce vlál.

Tas za ním udiveně hleděl. Viděl, jak Raistlin probíhá kolem strážného, který jen udiveně zíral, jak proti němu vyrazil s divokým výkřikem a prchal pryč.

Bylo to tak ohromující, že Tasovi nějakou dobu trvalo, než si uvědomil, že už není zajatcem.

"Víš ty co?" promluvil šotek sám k sobě a položil si ruku na čelo, "Crysania měla pravdu. Cítím se mnohem líp. Prostě jsem se vypovídal z toho, co mi leželo na srdci. Sice to Raistlinovi neudělalo příliš velkou radost, ale to je koneckonců jeho věc." Tas si povzdechl. "Nikdy ale nepochopím, proč zabil ubohého Gnimše. Jenom doufám, že budu mít někdy příležitost se ho na to zeptat."

"Ale teď," šotek se kolem sebe rozhlédl, "první věc, kterou musím udělat, je najít Karamona, říct mu, že mám magický vynález a že můžeme jít domů. Nikdy jsem si nemyslel, že to budu moct někdy říct," zapištěl Tas a

spustil nohy z postele, "domov — jak příšerné krásné to zní!"

Chtěl se postavit, ale nohy mu vypověděly poslušnost. Rády by se vrátily zpět do postele, ovšem jediným výsledkem jejich tichého vzdoru bylo to, že se Tas ocitl vsedě na zemi. "Takhle to tedy nepůjde!" řekl Tas a přísně se podíval na provinilou část svého těla. "Beze mě se nikam nedostanete, tak si to už jednou zapamatujte! Já jsem váš velitel, a když řeknu jdeme — tak jdeme! Teď se znovu postavím," varoval Tas své nohy, "a očekávám vaši spolupráci."

Jeho řeč na ně zapůsobila. Chovaly o něco lépe než předtím, a i když byly stále trochu neohrabané, přesto se jim podařilo donést Tase přes temný pokoj až do chodby, slabě osvětlené loučemi.

Vloudil se temnými dveřmi ven a bedlivě se rozhlížel chodbou sem a tam. Nezdálo se, že by někdo byl v dohledu. Tas se plížil chodbou lemovanou uzavřenými celami, navlas stejnými jako ta, ve které až dosud ležel, a na jejím konci zamířil nahoru. Pohlédl za sebe, ale nic znepokojivého nespatřil. Jen pár temných stínů.

"Zajímalo by mě, kde to jsem." Tas si odhodlaně razil cestu k točitému schodišti, protože podle toho, co v pološeru viděl, usoudil, že to bude nejspíš jediná cesta ven. "Koneckonců," spokojeně zhodnotil běh věcí, "myslím si, že na tom vlastně ani nezáleží. Jediná dobrá věc týkající se Propasti je to, že ať už půjdu kamkoli, v porovnání s ní to vždycky bude jenom příjemnější a pohodlnější."

Musel na chvilku zastavit, aby svým nohám vysvětlil, že se jednoduše nemohou vrátit do postele, ale slabost zase rychle pominula a šotek konečně dorazil ke spodní části schodiště. Zastavil se, aby nabral dech, když vtom nad sebou uslyšel nějaké hlasy.

"Helemese," zamumlal a rychle se ukryl ve stínu. "Někdo tam je. Asi stráže. Podle těch zvuků bych řekl, že to budou trpaslíci. Ti, co se jim říká Dewarové." Tas tiše stál a snažil se porozumět tomu, co si mezi sebou trpaslíci vysvětlovali. "Myslím, že by bylo daleko jednodušší, kdyby se pokusili mluvit civilizovaným jazykem," prohlásil nabroušeně, "aby jim jeden aspoň trošku rozuměl. Jenomže to vypadá, že jsou nějak rozrušení."

Nakonec ho zvědavost přemohla. Proplížil se po schodech nahoru a opatrně nakoukl za roh. "Jsou dva a stojí přímo u schodiště. Kolem těch se mi proklouznout asi nepodaří."

Mošny s nářadím zůstaly v podzemních celách Thorbardinu, takže už mu zbýval jen jeho nožík. "S tím toho moc nezmůžu!" prohlásil, když si znalecky prohlédl těžké válečné sekyry těch trpaslíků.

Chvilku čekal v naději, že trpaslíci odejdou. Zdálo se však, že mají nohy přirostlé k zemi.

"Nevím, jestli je den nebo noc, ale zůstat tady nemůžu," zamračil se šotek. "Jak říkával tatínek: Neházej flintu do žita! Nejhorší, co by mi mohli udělat, když ovšem nepočítám, že by mě mohli zabít, je, že mě odvedou zpátky do vězení. A protože se v zámcích vyznám, byl bych na svobodě za půl hodinky." Vydal se po schodech nahoru. "Byl to otec, kdo mi to říkal," přemýšlel, když se šplhal nahoru, "nebo snad strýček Pastiskoč?"

Zahnul za roh a hned narazil na dva Dewary. Zírali na něj jak na zjevení. "Dobrý den!" řekl vesele. "Jmenuji se Tasslehoff Bosonožka," pravil, podávaje jim ruku. "A jak se jmenujete vy? No, nemusíte mi to říkat, když nechcete. Stejně bych to asi neuměl vyslovit. Jsem zajatec a hledám toho chlapíka, který mě tam dole zamknul. Asi ho budete znát, je to černý kouzelník. Vyslýchal mě, ale pak jsem řekl něco, co ho velice překvapilo, a on bezeslova utekl. Zapomněl přitom za sebou zamknout dveře. Nevíte náhodou, kam šel?" zamrkal Tas. Místo odpovědi se však Dewarové na šotka ještě jednou podívali, vykřikli jen jediné slovo a vzali nohy na ramena.

"Antarax," opakoval po nich Tas a zmateně se za nimi ohlédl. "Co to bylo? Znělo to jako trpasličtina... Co to jenom může znamenat...Aha! Znamená to smrt. Oni si asi myslí, že mám ještě mor! Hmm, to je užitečné. Nebo snad není?"

Šotek se ocitl sám v temné chodbě. Byla pustá a pochmurná, stejně jako cela, ve které byl předtím. "Stále ještě nevím, kde to jsem, a zdá se, že mi to ani nikdo neřekne. Jediná cesta odsud je to schodiště, kudy utekli ti dva. Takže tam musím jít taky. Určitě tam budou Karamonovy jednotky."

Ale Tasovy nohy, které už vyjádřily svoji neochotu k chůzi, nyní šotkovi oznámily, že běžet se rozhodně nebude. A tak Tas klopýtal tak rychle, jak jen mohl, za podařeným párkem trpaslíků, kteří už byli téměř z dohledu v době, kdy byl Tas teprve v půli cesty. Funěl, před očima se mu dělaly mžitky, ale byl odhodlaný najít Karamona, a tak se dál neúnavně škrábal po schodech. Zatočil za roh a náhle se zastavil.

"Jejda!" řekl a rychle se ukryl ve stínu. Přikryl si rukou pusu a přísně se napomenul. Buď zticha, Bosonožko! Vždyť je tam celá armáda Dewarů! Bezesporu to tak vypadalo. Ti dva, které pronásledoval, se setkali s dalšími dvaceti trpaslíky. Tas se přikrčil ve stínu za rohem. Slyšel je vzrušeně křičet a čekal, že se za ním každou chvíli vyřítí... Nestalo se však nic.

Čekal, naslouchal hovoru, pak se dokonce i odvážil vykouknout a zjistil, že někteří trpaslicí nevypadají jako Dewarové. Byli čistí, měli učesané vousy a na sobě lesklé brnění. Nevypadali ani trochu potěšeně. Zachmuřeně hleděli na jednoho z Dewarů, jako kdyby ho chtěli stáhnout z kůže.

"Horští trpaslíci!" zamumlal si pro sebe ohromeně Tas, když poznal jejich brnění. "A podle toho, co říkal Raistlin, jsou to naši nepřátelé, což

znamená, že by měli být ve svých horách a ne v našich, pokud jsme ovšem v horách, což bych tak nějak odhadl. Ale divím se..."

Když jeden z trpaslíků začal mluvit, Tas se rozzářil. "Konečně někdo umí mluvit normálně!" Díky promíchaným rasám byl trpaslíkův jazyk jakousi podivnou směsicí trpasličtiny a obecné.

Jádro celého rozhovoru, jak Tas pochopil, bylo, že horským trpaslíkům ani v nejmenším nezáleželo na šíleném černokněžníkovi nebo morem zachváceném šotkovi.

"Přišli jsme si pro hlavu generála Karamona," zamračil se trpaslík. "Řekl jsi, že kouzelník slíbil, že bude vše připraveno. Pokud je to pravda, můžeme se s ním rozdělit. I když bych se s černým mágem raději nedělil. A teď mi řekni jednu věc, Argate. Jsou tví lidé připraveni zaútočit? Jsou připraveni zabít toho generála? Nebo to byl jenom trik? Jestli ano, bude pro tvé lidi těžké vrátit se zpět do Thorbardinu!"

"Ne trik!" Argat se zamračil a zaťal pěsti. "My připraveni. Generál v pracovně. Čaroděj slíbit, že Karamon být sám jen s jeden rytíř. My zaútočit na trpaslíci. Vy dělat, co být sjednáno, a až být říct, že Thorbardin otevřít..."

"To znamení už zaznělo," odsekl horský trpaslík. "Kdybychom byli nad zemí, slyšeli bychom trubky. Armáda už vyrazila!"

"Pak řada na my," řekl Argat. Uklonil se a pohrdavě dodal: "Jestli vy urozenost nebýt zbabělec, jít s my a srazit Karamon hlava!"

"Jdu s vámi," řekl horský trpaslík, "když už kvůli ničemu jinému, tak alespoň proto, abych si byl jistý, že to není jen další podvod!"

Ať už ti dva dál mluvili o čemkoli, Tas už je neposlouchal. Opíral se o zeď, jeho nohy mu zcela vypověděly poslušnost a v uších mu hučelo.

"Karamone!" zašeptal, svíral hlavu v dlaních a snažil se přemýšlet. "Chtějí ho zabít! Raistlin to chce!" Tas se otřásl. "Ubohý Karamon. Jeho vlastní dvojče. Kdyby to věděl, nejspíš by ho to na místě zabilo. Trpaslíci by ani nepotřebovali žádné sekyry."

Najednou se šotek uhodil do hlavy. "Co děláš, stojíš tu jako tupý trpaslík s botama v blátě! Musíš ho zachránit! Slíbil jsi Tice, že na něj dáš pozor."

"Zachránit ho? Ale jak, ty dubová hlavo?" burácel Tasův vnitřní hlas, který zněl podezřele jako Flintův. "Je tam nejméně dvacet trpaslíků! A ty máš v ruce jen nožík na zabíjení králíků!"

"Já něco vymyslím," ohradil se Tas. "A ty si klidně seď pod tím svým stromem!"

Najednou se ozval jakýsi zvuk. Šotek si toho nevšímal, narovnal se, vytáhl svůj malý nožík a tak tiše, jak jen dovedl, se vydal temnou chodbou.

14. kapitola

I ona měla ty tmavé vlnité vlasy a pokřivený úsměv, který bude muže později tolik přitahovat k její dceři. V sobě měla tu prostou, přátelskou poctivost, která měla být tak příznačná pro jednoho z jejích synů, a také vzácné a drahocenné nadání, které měl zdědit ten druhý.

Měla ve své duši dar magie, a stejný dar měl mít i její syn. Na rozdíl od něj však byla slabá — slabá silou vůle i ducha. Proto se stalo, že dovolila, aby ji magie ovládla, a proto také nakonec zemřela.

Ani duchem mocnou Kitiaru, ani tělesnou silou mocného Karamona smrt jejich matky příliš nezasáhla. Kitiara na svou matku žárlila a nenáviděla ji, Karamon, přestože mu matka nebyla lhostejná, si byl mnohem bližší se svým slabým bratrem. Kromě toho ji její podivné blouznění a mystické stavy učinily pro mladého válečníka naprostou záhadou.

Její smrt však zničila Raistlina. Mág byl jediným z jejích dětí, které ji skutečně chápalo. I když jí pro její slabost pohrdal, zároveň ji ze stejného důvodu nesmírně litoval. Její smrt ho nesmírně rozhněvala — hněval se na ni proto, že ho nechala na tomto světě samotného, samotného s tím hrozným darem. Hněval se a hluboko v duši cítil strach, protože v její smrti viděl svou vlastní.

Po smrti svého manžela jeho matka upadla do zarmoucené apatie, které už nikdy neměla uniknout. Raistlin byl bezmocný. Mohl jen přihlížet, jak pomalu umírá, odmítá jíst a pít a vznáší se v magických rovinách bytí, které jen ona mohla spatřit. Mladým mágem — jejím synem — ta zkušenost hluboce otřásla.

Tu poslední noc seděl vedle ní. Držel její seschlou ruku ve svých dlaních a díval se, jak její zapadlé, horečnaté oči hledí na zázraky, přivolané magií, která ztratila směr a cíl.

Tu noc Raistlin přísahal, že nad ním nikdo nezíská takovou moc, aby mohl takto ovládat jeho osud — ani jeho bratr, ani jeho sestra, ani magie, ba ani bohové. On sám a jen on sám rozhodne, co se v jeho životě stane, a co se v něm naopak nestane.

Odpřisáhl to tehdy zoufalou, nezrušitelnou přísahou. Stále však byl jen nedospělý chlapec — chlapec ztracený ve tmě, sedící u lůžka své umírající matky. Díval se, jak se naposledy nadechuje, svíral její prsty, tolik podobné jeho vlastním, a tiše volal skrze slzy: "Mami, vrať se domů... vrať se domů."

A nyní ta slova slyšel znovu, teď už ale v magické pevnosti Žamanu, jak se mu posmívají, týrají ho a vyzývají na souboj. Zvonily mu v uších a zněly

v jeho mysli v divoké, zběsilé melodii. Hlava mu pukala pod náporem bolesti. Raistlin se zapotácel a narazil do zdi.

Arcimág kdysi zažil, jak pan Ariakas mučil zajatého rytíře tím, že ho zavřel do zvonice a nařídil, aby temní kněži celou noc zvonili k chvále Královny — celou noc bez přestávky. Druhý den našli rytíře mrtvého. Na tváři měl výraz hrůzy tak hluboké a děsivé, že i ti, kdo vynikali krutostí, si raději pospíšili, aby se mužovy mrtvoly co nejrychleji zbavili.

Raistlin měl pocit, jako by byl uvězněn ve své vlastní zvonici a jeho vlastní slova mu přinášela záhubu. Arcimág znovu zavrávoral, chytil se za hlavu a zoufale se ten hlas pokoušel umlčet.

"Vrať se domů... vrať se domů..."

Omámený bolestí, potácející se a napůl oslepený krví, která mu zastínila zrak, se mág tomu hlasu pokoušel utéci. Vrávoral po pokoji, nemaje ponětí o tom, kde vlastně je a co tam dělá, a jeho jedinou touhou bylo konečně uniknout. Jeho ochromené nohy se podlomily, mág klopýtl o lem svého černého pláště a klesl na kolena.

Z jedné z kapes jeho šatů se vykutálel jakýsi předmět a spadl na kamennou podlahu. Když ho Raistlin spatřil, vydechl hněvem a hrůzou. Byl to jen další důkaz jeho selhání — puklé dračí jablko, vyhaslé a neužitečné. Mág se po něm zběsile vrhl, dračí jablko se však rozkutálelo po kamenné dlažbě jako dětská kulička a lehce uniklo jeho nataženým prstům.

Raistlin se za ním zoufale rozběhl. Dračí jablko se ještě chvíli kutálelo po podlaze a pak se zvolna zastavilo. Mág zhluboka vydechl a natáhl po něm ruku, náhle se však zarazil. Zvedl hlavu a oči se mu úžasem doširoka otevřely. Raistlin si uvědomil, kde je, a mimoděk ustoupil o několik kroků zpět.

Před ním se tyčil Velký portál.

Vypadal přesně stejně jako Portál ve Věži Vysoké magie v Palantasu. Na nízkém kamenném pódiu stála velká oválná brána, zdobená a střežená hlavami pěti draků. Jejich kroutící se krky vyrůstaly z podlahy a jejich tváře byly obrácené do Portálu, pětice zlověstných otevřených tlam, mlčky provolávajících slávu své královně.

Ve Věži Vysoké magie v Palantasu byl Portál zavřený. Otevřít jej bylo možné jen zevnitř, z Propasti, to příšerné místo však ještě nikdo neopustil. I tento Portál byl zavřený, existovali však dva lidé, kteří měli moc jej otevřít — bíle oděná kněžka Nekonečného dobra a černý arcimág Nekonečného zla. Toto spojení však bylo natolik nepravděpodobné, že se velcí čarodějové domnívali, že zavřeli Portál jednou provždy.

Pokud by do Portálu nahlédl obyčejný smrtelník, spatřil by jen neproniknutelnou tmu vydechující mrazivý chlad.

Raistlin však už dávno nebyl obyčejný smrtelník. Jak se stále blížil ke své bohyni a všechnu svou sílu a studium soustředil jen na ni, dostal se až k místu, kde jeho bytost přebývala mezi oběma světy. Nechybělo mnoho a už by jeho oči dokázaly proniknout temnotou Portálu. Před jeho očima se chvěla a vlnila a nebyla ani zdaleka tak pevná a jednolitá, jak se mohla jevit očím všech ostatních. Raistlin jen s největší námahou odtrhl zrak od Portálu a sehnul se pro dračí jablko.

Jak mi mohlo uniknout? ptal se rozčileně sám sebe. Vždyť ho přece nosil v malém měšci, ukrytém v nejtajnějších kapsách jeho pláště. Pak se ale jen kysele ušklíbl, protože odpověď už dávno znal. — Do všech dračích královských jablek jejich tvůrcové vložili ten nejsilnější pud sebezáchovy. Dračí jablko z Ištaru uniklo Pohromě tím, že donutilo elfího krále Loraka, aby ho ukradl a odnesl do Silvanestu. Později, když mu šílený elf nebyl k ničemu, se přimknulo k Raistlinovi. Zachránilo mu život, když umíral v Astinově knihovně. Smluvilo se s Fistandantilem a společně dovedli mladého mága ke Královně Temnot. A nyní, když cítilo to největší nebezpečí, jaké mu kdy hrozilo, se arcimágovi pokoušelo uniknout.

On to ale nikdy nedopustí! Natáhl ruku a jeho prsty obemkly malý klenot.

Ozval se výkřik...

Portál se otevřel.

Raistlin zvedl hlavu. Portál se neotevřel proto, aby ho přijal — otevřel se proto, aby mu ukázal, jaký ho čeká trest, bude-li poražen.

Mág klečel na tvrdé zemi, tiskl si k hrudi dračí jablko a cítil, jak ho zvolna pohlcuje přítomnost a temná moc Takhisis, Královny Temnot.

Toto bude tvůj konec! zasyčel v jeho mysli její studený hlas. *Stihne tě stejný osud jako tvou matku. Tvá magie tě zcela pohltí. Budeš jí navěky spoután a i smrt, ta sladká útěcha, ti bude odepřena.*

Raistlin se zhroutil. Cítil, jak se celé jeho tělo bezmocně třese. Třáslo se právě tak, jak se třáslo seschlé tělo Fistandantilovo při doteku krvavého kamene.

Jeho hlava teď ležela na kamenné podlaze, jako by to byl popravčí špalek z onoho příšerného snu, a nechybělo mnoho, aby si přiznal porážku...

Hluboko v jeho duši však bylo pevné jádro neústupné síly. Kdysi dávno dali bohové Par-Salianovi, hlavě Řádu bílých čarodějů, těžký a nesnadný úkol. Potřebovali čaroděje tak mocného, aby jim mohl pomoci zúčtovat se stále mocnějším zlem Královny Temnot. Par-Salian hledal dlouho a nakonec zvolil Raistlina, neboť už tehdy viděl v mladém mágovi to pevné jádro. Když byl Raistlin mladý, byla to jen chladná masa surového železa, Par-Salian však doufal, že žhavý oheň utrpení, bolesti, války a ctižádosti změní

tu nezpracovanou hmotu na nejlepší ocel.

Raistlin zvedl hlavu z chladného kamene.

Obklopil ho žár Královnina hněvu. Ze všech pórů jeho těla se valil pot. Nemohl dýchat, protože mu ten palčivý žár sežehl plíce. Mučila ho, vysmívala se mu jeho vlastními slovy, týrala ho jeho vlastními viděními. Smála se mu do očí, jako se mu smály už celé zástupy. Raistlinovo tělo se chvělo dosud nepoznaným děsem... a jeho duše se radovala.

Snažil se to pochopit, zmatený a vyděšený, snažil se znovu získat vládu nad sebou samým a s nesmírným vypětím to nakonec dokázal. Zapudil ten hrozný zvuk matčina hlasu, znějící mu v uších, zavřel oči před pohrdavým úsměvem Královny Temnot.

Obklopila ho tma, černá a sladká, a on v té tmě spatřil její strach.

Měla strach... Bála se ho!

Raistlin zvolna vstal. Z Portálu vál horký vítr, který rozevlál jeho černé šaty tak, že se podobaly bouřkovým mračnům. Mág zvedl hlavu, přimhouřil oči a se zlověstným, pokřiveným úsměvem se zadíval na hroznou bránu. Pak zvedl ruku a vhodil dračí jablko přímo do Portálu.

Klenot narazil na neviditelnou zeď a roztříštil se na tisíc kusů. Ozval se slabý výkřik. Kolem mágovy hlavy zašustila černá křídla, aby se okamžik nato změnila v dým a rozplynula se v nenávratnu. Raistlinovým tělem nyní proudila čistá síla, síla, jakou ještě nikdy nepoznal. Poznání slabosti jeho protivníka proniklo jeho myslí jako opojné víno. Cítil, jak mu magie přetéká z mysli do srdce a odtamtud do jeho žil. Patřila mu magická moc, nashromážděná za staletí studia — moc jeho i Fistandantilova.

A pak to uslyšel — ten čistý, ryzí zpěv trubky, chladný jako ledový vzduch obklopující zasněžené horské štíty vzdálené země trpaslíků. Ty pronikavé tóny zazněly ještě daleko silněji hluboko v jeho duši, zapudily hlasy, které se ho snažily odvést od jeho cíle, a volaly ho do tmy, odkud k němu doléhaly, dávajíce mu moc nad samou smrtí.

Raistlin zavrtěl hlavou. Tak brzy do Portálu vstoupit nechtěl. Raději by ještě nějakou dobu čekal. Pokud to ale bude nutné, vstoupí do něj i teď. Šotkův příchod mu potvrdil, že čas může být změněn, gnómova smrt ovšem znamenala, že se s jeho magií nesmísí magie zázračného vynálezu — což se stalo osudným jeho předchůdci Fistandantilovi.

Nadešel čas.

Raistlin se naposledy letmo ohlédl po Portálu. Uklonil se své Královně, otočil se a rozhodným krokem se vydal vzhůru chodbou.

Crysania klečela ve svém pokoji a modlila se.

Vlastně už po svém návratu z podzemí chtěla ulehnout, jakási podivná

předtucha jí v tom však zabránila. Vzduch byl těžký a plný napjatého očekávání. Crysaniinu duši naplnil zvláštní pocit — spánek už ji jen stěží mohl přemoci. Zůstala vzhůru, vnímala všechno kolem sebe mnohem jasněji než kdykoli předtím a čekala na to, co muselo přijít.

Nebe bylo plné zářivého světla. Hluboko v černé tmě se jasně ukazovala vzdálená světla hvězd a přímo nad její hlavou se jako stříbrná dýka leskl měsíc, Solinár. Všechny předměty v jejím pokoji byly tak neobvykle jasné... Jako by do nich někdo vdechl život a ty věci teď pozorně sledovaly každý její krok.

Fascinovaně hleděla na oblohu a hledala mezi hvězdami jednotlivá souhvězdí — Gileana, Knihu, Váhy rovnováhy; Takhisis, Královnu Temnot, Draka mnoha barev a žádné; Paladina, Neohroženého válečníka, Platinového draka. Mezi nimi pluly po nebi měsíce — Solinár, Božské oko, a Lunitár, Noční svíce. Kdesi daleko za nimi zářili na nebi nižší bohové a mezi nimi zástup planet.

A někde mezi tím vším byl i Černý měsíc — měsíc, který jen jeho oči mohly spatřit.

Crysania stála u okna, hleděla do tmy a prsty jí pomalu začínaly zábnout, jak se rukama opírala o chladný kámen pevnostní zdi. Uvědomila si, že se celá chvěje, a rozhodla se, že se přece jen pokusí usnout...

Noc však stále ještě měla zatajený dech. "Počkej," zašeptala. "Počkej ještě chvíli..."

A pak uslyšela zvuk trubky. Ta čistá a pronikavá melodie se jí ponořila hluboko do srdce, aby je rozechvěla vítěznou písní, znějící v okamžiku celým jejím tělem. V tu chvíli se dveře do pokoje otevřely. Nepřekvapil ji. Cítila, že jeho příchod očekávala. Klidně se otočila a podívala se mu do očí.

Raistlin stál ve dveřích, temný stín na pozadí jasné chodby, ozářené světlem pochodní, temný stín, ozářený svým vlastním světlem, zlověstným světlem, vycházejícím z jeho těla. Jakoby přitahována nějakou neznámou silou, Crysania se znovu zadívala na nebe a spatřila totéž magické světlo — světlo kdysi černého měsíce Nuitáru.

Na okamžik zavřela oči, zcela omámená hučením své vlastní krve, které ji znělo v uších, a zběsile se ženoucím tepem svého srdce. Když ucítila, že znovu nabírá síly, znovu oči otevřela a vedle sebe spatřila Raistlinovu temnou postavu. Zadržela dech. Už ho viděla pohlceného magickou extází, viděla ho zápasit s porážkou a se smrtí. Nyní ho viděla na vrcholu sil, viděla všechen majestát jeho temné moci. V tváři měl vepsanou pradávnou moudrost a ještě starší poznání, vědění tak hluboké, že Crysania tu tvář jen stěží poznávala. "Je čas, Crysanie," řekl a napřáhl k ní ruce. Položila své dlaně do jeho. Dotek jeho prstů pálil a hřál její prokřehlé ruce. "Bojím se,"

zašeptala. Přitáhl si ji k sobě.

"Nemusíš se ničeho bát," řekl. "Tvůj bůh je s tebou, já ho vidím. To má bohyně se nyní bojí. Cítím její strach! Společně překročíme hranice času a vstoupíme do říše smrti. Společně se postavíme temnotě a srazíme Takhisis na kolena."

Natáhl ruce, objal ji a přitáhl si ji k sobě. Jeho rty se dotkly jejích a její dech zanikl v jeho polibku.

Crysania zavřela oči a nechala jeho magický oheň, stejný oheň, jaký tehdy pohltil těla mrtvých, aby pohltil i to její, tu chladnou, vyděšenou, mrtvou schránku oděnou v bílém, ve které se celé ty roky zoufale ukrývala.

Raistlin se od ní odtáhl, přejel jí prsty po rtech a zvedl jí rukou bradu, aby mu viděla do očí. A dívka v nich spatřila sebe samu, obklopenou zářící aurou čistého bílého světla. Viděla sebe samu, krásnou, milovanou, zbožňovanou. Viděla sebe samu, jak přináší světu pravdu a spravedlnost a navždy z něj vyhání zármutek, strach a zoufalství.

"Pochválen buď Paladin," zašeptala Crysania.

"Pochválen buď," řekl Raistlin. "I teď ti dám na cestu to kouzlo. Ochrání tě tak, jako tě ochránilo v Soikanově háji, a provede tě Portálem."

Zachvěla se. Raistlin si ji ještě naposledy přitiskl k hrudi a políbil ji na čelo. Dívčiným tělem projela prudká bolest a sežehla její srdce. Trhla sebou, ale nevykřikla. Raistlin se na ni usmál.

"Pojď."

S tichými slovy okřídleného zaklínadla se ztratili v noční tmě. Nad obzorem se rozlila rudá záře vycházejícího Lunitáru, krev stékající ze Solinárovy třpytící se čepele.

15. kapitola

"A zásoby?" zeptal se odměřeně Karamon jako někdo, kdo už předem zná odpověď.

"Nic o nich nevíme, pane," odpověděl Garic a uhnul před Karamonovým pronikavým pohledem. "Ale... ale očekáváme je..."

"Nepřijedou. Přišli jsme o ně, a ty to dobře víš." Karamon se unaveně usmál.

"Ještěže jsme našli alespoň vodu," řekl chabě Garic a snažil se, aby jeho hlas zněl povzbudivě. Místo toho z něj však mluvilo zoufalství. Mlčky hleděl na mapu rozprostřenou na stole a nervózně točil prstem kolem zelené tečky na jejím okraji.

"Je to jen díra, která bude do oběda prázdná," odsekl Karamon. "No ovšem, přes noc se znovu naplní, ale i můj vlastní pot chutná lépe. Ta voda chutná, jako by byla otrávená."

"Přesto se dá pít. Rozdáváme ji na příděly a stále u ní stojí stráže. A kromě toho se nezdá, že by měla během dne vyschnout."

"No dobrá, za nějakou dobu už nebudeme mít ani tolik mužů, aby ji vypili," řekl Karamon, prohrábl si kudrnaté vlasy a povzdechl si. V pokoji bylo horko. Horko a dusno. Nějaký horlivý sluha přiložil do ohně dřevo těsně předtím, než ho Karamon, zvyklý na život venku, mohl zarazit. Velký muž s trhnutím otevřel okno, aby pustil do pokoje čerstvý vzduch, ale do zad mu stále sálaly plameny, až si připadal, jako by ho někdo opékal. "Kolik dnes zběhlo mužů?" Garic si odkašlal. "Asi sto, pane," začal váhavě. "Kam odešli? Do Pax Sarkasu?" "Ano, pane. Alespoň si to myslím." "Ještě něco?" zeptal se zachmuřeně Karamon a upřeně se na Garica podíval. "Mám pocit, že přede mnou něco tajíš." Mladý rytíř se začervenal. V tom okamžiku si přál, aby lhaní nebylo proti všem pravidlům cti, kterých si vážil. A protože by pro svého generála obětoval i vlastní život, měl na jazyku další lež. Pak zaváhal, podíval se na Karamona a uvědomil si, že je to marné. Generál už to věděl. Karamon pomalu přikývl. "Lidé z Planin?" Garic se zadíval na mapu. "Všichni?" "Ano, pane."

Karamon zavřel oči. Vzdychl, sebral jednu z malých dřevěných figurek, které byly rozestavěné na mapě a představovaly jeho jednotky, chvíli jí zasmušile otáčel v prstech a přemýšlel. Pak najednou zaklel, otočil se a prudce tu věc mrštil do ohně. Potom si sedl a dal si hlavu do dlaní.

"Nemyslím si, že to je Čerytířova vina. Nebude to pro něj a jeho muže jednoduché. Horští trpaslíci nepochybně obsadili všechny průsmyky v horách — proto k nám také nedorazily naše zásoby. Bude se jimi muset probojovat. Ať při něm bohové stojí."

Karamon chvíli stál se zaťatými pěstmi. "Ten mizera můj bratr!" zaklel. "U Propasti!"

Garic se neklidně zavrtěl. Poplašeně se rozhlédl po pokoji ve strachu, že se tam snad černý mág znenadání vynoří.

"Dobře," řekl Karamon a narovnal mapu, aby si ji mohl ještě jednou prostudovat, "takhle se nikam nedostaneme. Nyní to vidím tak, že naše jediná naděje je udržet ty, kteří nám ještě z armády zbyli, na Pláních. Musíme vyhnat trpaslíky z Thorbardinu a donutit je vyjít na otevřené pláně, abychom tak využili naši početní převahu. Nikdy se nám nepodaří zvítězit a dostat do hor," dodal a do hlasu se mu vkradla hořkost, "ale alespoň se můžeme pokusit získat zpět Pax Sarkas. Až tam budeme, můžeme se ozbrojit a ..."

"Generále." Do místnosti vstoupil jeden z Karamonových osobních strážců. Tvář měl celou rozpačitou. "Prosím za odpuštění, pane, ale přijel posel."

"Pošli mi ho."

Po chvilce vstoupil muž, byl zaprášený od hlavy až k patě a měl od mrazu do ruda popraskané tváře. Ještě předtím, než vykročil, aby předal vzkaz, vrhl toužebný pohled na hřejivé ohniště.

"Pojď se dovnitř ohřát," řekl Karamon a vedl ho ke krbu. "Jsem rád, že to teplo alespoň někdo ocení. A kromě toho mám pocit, že pro mě nemáš nikterak veselé zprávy. Může to tedy chvilku počkat."

"Děkuji, pane," řekl vděčně muž. Postavil se k ohni a nastavil dlaně k plamenům. "Má zpráva se týká toho, že lesní trpaslíci odešli."

"Odešli?" zeptal se ohromeně Karamon a vstal. „Jistě neodešli do..."

"Měli namířeno k Thorbardinu." Posel zaváhal. "A pane, rytíři odešli s nimi."

"To je šílenství!" Karamon udeřil pěstí do stolu. Dřevěné figurky se rozletěly kolem a mapy se skutálely na podlahu. Generálův obličej byl zkřivený vzteky. "Můj bratr!"

"Ne, pane, byli to Dewarové. Dostal jsem za úkol předat ti tento dopis." Z kapsy vytáhl tenký svitek a podal ho Karamonovi, který ho rychle otevřel.

Generále Karamone,

Právě jsem se dozvěděl od dewarských zvědů, že se brány hor otevřou, až zazní trubky. Máme v plánu na ně zaútočit.

Když za úsvitu vyrazíme, budeme tam před západem slunce. Je mi líto, ale dříve jsem ti nemohl dát vědět. Zbytek je jednoduchý, váš podíl dostane-

te, i když přijedete pozdě. Ať Reorxovo světlo zazáří na vašich sekyrách.

Reghar Křesadlo

Karamon si vzpomněl na krví potřísněný pergamen, který nedávno držel v rukou. *Kouzelník tě zradil...*

"Dewarové!" zamračil se Karamon. "Dewarští zvědové! Dobrá, nepracují pro nás! Jsou to zrádci! Možná ano, ale nezradili by své vlastní lidi!"

"Je to past!" řekl Garic a vstal.

"A my jsme do ní padli jako hrstka králíků," zamumlal Karamon a pomyslel na ještě jednoho králíka v pasti. Na mysli mu vyvstala představa jeho bratra, chystajícího léčku. "Pax Sarkas padne. To by ale nebyla tak velká ztráta. O to se můžeme snadno postarat, zvláště pak, až budou všichni jeho strážci mrtví. Naši vlastní lidé houfně utíkají. Lidé z Planin odcházejí. A teď i lesní trpaslíci pochodují k Thorbardinu a Dewarové s nimi. A pak zazní trubky..."

Najednou se odkudsi ozval zvuk trubek. Karamon vyskočil. Slyšel to, nebo to byl jenom sen přinesený na křídlech strašlivých vidin? Karamon viděl vše živě před očima — viděl Dewary, jak se vkrádají do řad lesních trpaslíků a vnášejí mezi ně zmatek. Viděl ruce svírající válečné sekery a kladiva...

Většina Regharových mužů se nikdy nedozví, kdo je udeřil, nikdy nebudou mít příležitost zjistit, kdo na ně zaútočil.

Karamon zaslechl výkřiky, dupot těžkých bot, řinčení zbraní a nesrozumitelný křik hlubokých hlasů. Všechno se zdálo tak skutečné...

Karamon byl zcela ztracený ve svých představách, a tak si jenom matně uvědomil, že Garic náhle zesinal. Mladý rytíř bleskurychle vytáhl meč a skočil ke dveřím. To Karamona vrátilo zpět do skutečnosti. Otočil se a uviděl mezi dveřmi skupinu temných trpaslíků. Zaleskla se ostří. "Zrada!" vykřikl Garic.

"Vrať se zpět!" řekl výstražně Karamon. "Nechoď tam! Rytíři jsou pryč, jsme tu jen my. Zůstaň uvnitř a zavři dveře na petlici." Skočil za Garicem, popadl ho a mrštil jím zpět. "Ustupte!" křikl na ty dva, kteří už přede dveřmi bojovali o holý život.

Karamon popadl jednoho ze strážců za rameno, aby ho vtáhl zpět do pokoje. Ve stejném okamžiku napadl mečem jednoho trpaslíka, který na něj zaútočil. Trpaslíkova helma pukla a na Karamona vystříkla krev, ale ten si toho ani nevšiml, táhl strážce dovnitř, oháněl se mečem a čelil temným trpaslíkům namačkaným v chodbě.

"Vrať se zpátky, ty blázne!" křičel přes rameno na druhého strážce, kte-

rý sice chvilku váhal, ale pak uposlechl. Karamonova rozhodnost způsobila, že i Dewarové zaváhali. Klopýtli, ustoupili a vyděšeně hleděli na rozzuřeného válečníka. Netrvalo to však dlouho. Karamon po chvilce uviděl, jak se vzpamatovali a dodali si kuráž.

"Generále, pozor!" vykřikl Garic, stojící mezi dveřmi. Meč držel stále v ruce. Karamon se otočil, aby rychle zmizel v bezpečí pokoje. Uklouzl však na krví pokryté kamenné podlaze, upadl a bolestivě se uhodil do kolena.

Dewarové ze sebe vydali divoký bojový skřek a vrhli se na něj.

"Běžte dovnitř! Zavřete za sebou dveře!" Karamon chtěl ještě něco dodat, ale jeho slova zanikla pod hromadou těl temných trpaslíků. "Karamone!"

Garic se vrhl mezi trpaslíky, zoufale se proklínaje. Někdo ho kladivem uhodil do ramene a mladý rytíř uslyšel praskání kostí. Levá ruka mu klesla k boku. Alespoň že to nebyla má pravá ruka, pomyslel si s úlevou, když ho zachvátila prudká bolest. Oháněl se mečem a hlavy trpaslíků padaly na zem.

Kolem jeho hlavy se mihla čísi sekyra, ale minula svůj cíl. Trpaslík byl jedním ze strážců sražen k zemi.

Karamon sice nebyl schopen vstát, ale stále bojoval. Nohama kopal do dvou trpaslíků, kteří padli na záda a srazili i několik dalších. Velký válečník se otočil na bok a jílcem meče uhodil dalšího trpaslíka do tváře. Celé ruce měl postříkané od krve. Znovu zaútočil a vrazil meč do břicha dalšího Dewara. Také Garicova odhodlanost mu v jednom okamžiku zachránila život. Byl to však příliš krátký okamžik.

"Karamone, nad tebou!" vykřikl Garic. Karamon se otočil a nad sebou uviděl hrozivě vztyčeného Argata. Trpaslík třímal v ruce těžkou sekyru. Karamon rychle popadl meč, ale vtom na něj ještě skočili další čtyři trpaslíci a přitiskli ho k podlaze.

Garic téměř plakal vzteky, jak se bezmocně snažil Karamonovi pomoci, ale mezi jeho generálem a jím jich bylo příliš mnoho. Sekyra napřažená nad Karamonem dopadla...

Dopadla, ale neublížila mu. Garic spatřil Argatovy doširoka otevřené a ohromené oči. Jeho sekyra dopadla na krví potřísněnou zem a temný trpaslík se skácel na Karamona. Garic zíral na Argatovu mrtvolu — a spatřil malý nožík trčící z trpaslíkova krku.

Když uviděl jeho vraha, ohromeně vydechl.

Nad mrtvým tělem trpasličího zrádce se triumfálně tyčil šotek.

Garic zamžikal úžasem. Napadlo ho, že snad strach a bolest způsobily v jeho mysli cosi podivného, že vidí přízrak. Ale nebyl čas přemýšlet, odkud se ten přízrak vzal. Mladému rytíři se nakonec podařilo ke generálovi do-

stat. Za sebou slyšel křičet stráže, odrážející Dewary, kteří když viděli, že jejich vůdce je mrtvý, ztratili nadšení pro boj, jenž měl podle všeho být jen jednoduchou vraždou.

Čtyři Dewarové visící na Karamonovi vrávorali, jak se velký muž snažil vymanit zpod Argatova těla. Garic mrtvého trpaslíka popadl za brnění a převalil ho na stranu. Potom pomohl generálovi na nohy. Velký muž zakolísal a podlomila se mu kolena.

"Rychle nám pomozte!" volal Garic na strážné, kteří k němu mezitím doběhli. Napůl táhli a napůl nesli Karamona do pokoje.

Garic se otočil, aby se k nim přidal, ale ještě předtím se ohlédl po temných trpaslících v chodbě. Za nimi spatřil přicházet další, horské trpaslíky.

Opodál stál tajemný šotek, zdánlivě přikovaný k zemi, který se tu objevil odnikud a který podle všeho zachránil Karamonovi život. Šotkova tvář byla popelavě šedá a rty měl úplně modré. Garica nenapadlo nic jiného, než aby popadl šotka v pase a odnesl ho také do pokoje. Jakmile se ocitli uvnitř i strážci, s bouchnutím zavřel dveře.

Karamonova tvář, pokrytá krví a potem, se na Garica krátce usmála, pak se ale zamračila. "Ty bláznivý rytíři, neposlechl jsi můj rozkaz! Měl jsi..."

Jeho hlas se zlomil, když šotek, snažící se vymanit z Garicova sevření, zvedl hlavu.

"Tasi!" zašeptal ohromeně Karamon.

"Zdravím tě, Karamone," řekl chabě Tas. "Jsem hrozné rád, že tě zase vidím. Musím ti něco říct, je to moc důležité a já si myslím, že... že bych ti to měl říct teď hned, ale... ale myslím, že omdlím."

"A to je všechno," řekl tiše Tas, oči měl zalité slzami a hleděl do Karamonovy bledé, kamenné tváře. "Lhal mi, když mi vyprávěl o magickém vynálezu. Když jsem to zkusil, rozbilo se mi to v ruce. Ale viděl jsem, jak padá ta hora," dodal pyšně. "Rozhodně to stálo za ty potíže. Možná by za to stálo i zemřít, ale tím si nejsem tak docela jistý, protože jsem ještě nikdy nezemřel, i když jsem si jednou myslel, že jsem mrtvý. Samosebou by se mi nelíbilo, kdybych musel celý svůj posmrtný život strávit v Propasti. Není to tam moc hezké. Nechápu, proč tam Raistlin tak moc chce jít."

Tas si povzdechl. "I když — na tom nezáleží, to bych mu odpustil," šotkův hlas ztvrdl a Tas zaťal zuby. "Nemůžu mu ale odpustit to, co udělal Gnimšovi a co chystal udělat tobě..."

Tasslehoff se kousl do jazyku. Tohle nechtěl říct.

Karamon se na něj podíval. "Pokračuj, Tasi," řekl. "Co se mi pokoušel udělat?"

"N—nic," Tas se zakoktal a provinile se na něj podíval, "jen plácám,

vždyť mě znáš."

"Co mi chtěl udělat?" usmál se hořce Karamon. "Nemyslím, že by bylo ještě něco, co by mi mohl udělat."

"Nechat tě zabít," zamumlal Tas.

"Ach, ano," výraz v Karamonově tváři se ani trochu nezměnil. "Ovšem, tak tohle měl ten trpasličí vzkaz znamenat."

"Dal tě Dewarům," řekl nešťastně Tas. "Chtěli tvou hlavu přinést králi Duncanovi. Raistlin poslal pryč všechny rytíře. Vysvětlil to tím, že jsi nařídil, aby šli do Thorbardinu." Mávl rukou na Garica a další dva strážce. "Řekl jim, že tady budeš sám jen se svými ochránci."

Karamon mlčel. Nic necítil, ani bolest, ani vztek, dokonce nebyl ani překvapený. Cítil se úplné prázdný. Pak ho najednou přemohla nesmírná touha po domově, po Tice, po přátelích, po Tanisovi a Lauraně, po Řekyvanovi a Zlatoluně.

Jako by četl jeho myšlenky, Tas mu konejšivě položil na rameno svou malou ručku. "Mohli bysme se teď vrátit domů?" řekl a s nadějí v hlase se na Karamona podíval. "Jsem unavený. Řekni, mohl bych nějakou dobu zůstat u tebe a Tiky? Jen do té doby, než mi bude lépe. Ani byste o mně nevěděli, slibuji..."

Karamonovi se zalily oči slzami. Velice něžně šotka obejmul. "Můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít," řekl. Smutně se usmál a zadíval se do plamenů. "Dokončím dům, nebude to trvat déle než dva měsíce. Potom navštívím Tanise a Lauranu. Slíbil jsem to Tice už dávno předtím, ale nikdy na to nebyl čas. Tika si vždycky přála vidět Palantas. A možná bychom také všichni měli jít ke Sturmovu hrobu. Vlastně jsem se s ním nikdy nerozloučil."

"Taky bysme měli navštívit Elistana, a...!" Tasova tvář se zachmuřila. "Crysania! Paní Crysania! Chtěl jsem jí říct o Raistlinovi, ale ona mi nevěřila. Nemůžeme ji opustit!" vyskočil na nohy. "Nemůžeme ho nechat, aby ji vzal na to strašlivé místo!"

Karamon zavrtěl hlavou. "Pokusíme se s ní znovu promluvit, Tasi. Nemyslím si, že nás vyslechne, ale musíme to alespoň zkusit. Teď budou asi v Portálu. Raistlin už nemůže čekat. Pevnost co nevidět padne do rukou horských trpaslíků.

„Garicu," řekl a podíval se tam, kde seděl rytíř. "Jak to jde?"

Jeden ze strážců právě dokončil obvazování jeho paže. Přivázal mu ji pevně k tělu tak, aby se nehýbala. Mladík se na Karamona podíval a i přes bolestí stisknuté zuby se mu podařilo usmát.

"Budu v pořádku, pane," řekl chabě, "nemusíš se o mě bát."

Karamon si k němu přitáhl židli a zeptal se: "Co bys řekl tomu, kdyby-

chom se vydali na cestu?"

"Ovšem, pane."

"Dobře. Vlastně si myslím, že ani nemáme na vybranou. Tohle místo bude zakrátko v troskách. Musíme se odtud dostat." Karamon se poškrábal na bradě. "Reghar mi řekl, že tu je tunel vedoucí z Pax Sarkasu až do Thorbardinu. Nejlepší bude, když najdete ten tunel. Nemělo by to být tak těžké. Mělo by se to podařit a vy se tak dostanete do bezpečí."

Garic neodpověděl, jen se podíval na ostatní dva strážce a tiše řekl: "Řekl jsi, ‚když najdete', pane. Ale co ty? Ty s námi nepůjdeš?"

Karamon si odkašlal a chystal se odpovědět, ale nemohl ze sebe vydat ani slovo, jen tiše zíral na špičky vlastních bot. Byl tady okamžik, kterého se obával. Řeč, kterou si celou dobu připravoval, se rozplynula v jeho hlavě jako mávnutím kouzelného proutku.

"Ne, Garicu," řekl nakonec, "já s vámi nepůjdu." Viděl, jak se rytířovy oči zaleskly, a napadlo ho, na co asi mladý muž myslel. Pak zvedl ruku. "Ne, neudělám nic tak šíleného, abych obětoval svůj život pro nějakou vznešenou věc — jakou je například záchrana mého velitele." Garik se rozpačitě zapýřil, když se na něj Karamon usmál. "Ne," pokračoval velký muž, "díky bohu nejsem rytíř. Mám dost rozumu na to, abych věděl, kdy je čas vzít nohy na ramena. A to je právě teď." Prohrábl si vlasy. "Nemohu ti to vysvětlit tak, abys to pochopil. Já sám tomu moc nerozumím, ale řekněme, že já a šotek známe kouzelnou cestu domů." Garik se podíval z jednoho na druhého. "Ale tvůj bratr s tebou nejde!" zamračil se.

"Ne," odpověděl Karamon, "můj bratr ne. Tady se moje a jeho cesta rozcházejí. On má svůj život a já jsem konečně pochopil, že já mám také svůj." Položil Garicovi ruku na rameno. "Jdi do Pax Sarkasu. Pokuste se s Michaelem pomoci ostatním, aby přežili zimu."

"Ale..."

"Je to příkaz, rytíři," řekl přísně Karamon.

"Ano, pane." Garic odvrátil tvář a rukou si otřel oči. Karamonův pohled zjihl a generál jemně poplácal mladíka po zádech.

"Paladin bude s tebou, Garicu," řekl a obejmul ho. Pak se obrátil k ostatním. "A nechť provází i vás." Garic se na něj překvapeně podíval a po tváři mu stékaly slzy.

"Paladin?" řekl hořce. "Bůh, který nás opustil?"

"Neztrácej svou víru, Garicu." Karamon vstal a na tváři se mu objevila bolestná grimasa. "I když nevěříš ve svého boha, neztrácej víru, kterou máš ve svém srdci. Poslouchej jeho hlas a pamatuj si, že znamená víc než zákon Práva a Povinnosti. Jednoho dne pak pochopíš..."

"Ano, pane," zamumlal Garic. "A...ať také tebe ochraňuje ten bůh, ve

kterého věříš, pane."

"Myslím, že nade mnou stál vlastně pořád," řekl Karamon a smutně se usmál. "Byl jsem však příliš velký hlupák, abych to pochopil. A teď je čas, abyste šli."

Jeden po druhém se s ním rozloučili, neobratně skrývajíce slzy. Karamon cítil, jak mu jejich zármutek působí hluboké pohnutí. Ta lítost ho škrábala v krku tak silně, že se musel bránit tomu, aby se sám nerozplakal jako dítě.

Rytíři otevřeli dveře a nahlédli do chodby. Byla prázdná, jen na zemi ležely mrtvoly temných trpaslíků. Dewarové byli pryč. Karamon nepochyboval o tom, že to nebude dlouho trvat a budou zpět. Možná čekali na posily, aby mohli vtrhnout do jejich pokoje a skoncovat s nimi. Garic sevřel jílec svého meče a vedl své rytíře krví potřísněnou chodbou. Měl v úmyslu následovat Tasovu poněkud zmatenou radu, podle které by se měli dostat do podzemních pater magické pevnosti. Tas se dokonce nabídl, že jim nakreslí mapu, ale Karamon řekl, že na to není dost času. Když rytíři odešli a nebyly slyšet už ani jejich těžké kroky, Tas a Karamon se vydali opačným směrem. Tas ovšem nezapomněl vytáhnout svůj nožík z Argatova hrdla.

"A to jsi říkal, že ten nožík je dobrý jen na zabíjení zlomyslných králíků," řekl pyšně Tas, setřel z ostří krev a zastrčil nůž zpět za opasek.

"Králíky mi raději nepřipomínej," řekl podivně přiškrceným hlasem Karamon. Tas se na něj podíval a zjistil, že jeho přítel je smrtelně bledý.

16. kapitola

Nadešel jeho okamžik. Okamžik, pro který se narodil. Okamžik, pro který celý život snášel bolest, ponižování a utrpení. Okamžik, pro který studoval, bojoval, obětoval se... a zabíjel.

Dokázal to. Nechal se obklopovat, nadnášet a objímat silou, která jím procházela. Nevnímal žádný jiný zvuk, neviděl nic jiného, na celém světě neexistovalo nic než Portál a jeho magie.

Přestože nyní jásal, jeho mysl se soustředila na práci. Očima studoval každý detail, ačkoli to skutečně nebylo nutné. Viděl ho už ve svých snech mnohokrát. Kouzlo, které Porta mělo otevřít, nebylo složité. Každá z pěti dračích hlav ve vchodu do Portálu musí být zkrocena svým vlastním kouzlem. Zaklínadla také musejí být vyslovena ve správném pořadí. Až to bude vykonáno, bílá kněžka se pokusí přemluvit Paladina, aby nechal bránu do Portálu otevřenou. Pak teprve mohou vstoupit.

A na něj tam bude čekat jeho největší úkol. Ta myšlenka ho naplnila vzrušením. Srdce se mu rozbušilo a krev se mu rozproudila v těle tak, že ji cítil bušit v tepnách. Ohlédl se na Crysanii a přikývl. Nadešel čas.

Také ona měla na tvářích známky vzrušení. Oči se jí leskly nadšením. Vstoupila do Portálu a stála čelem k Raistlinovi. Celý úkol vyžadoval, aby mu úplně, neochvějně a beze zbytku důvěřovala. Jediné slovo, špatné vydechnutí v nesprávném okamžiku, nepatrné uklouznutí jazyka nebo prudký pohyb ruky jim mohl být osudný.

Právě díky tomu mohli staří mágové — kteří museli najít způsob, jak střežit tu příšernou bránu, kterou díky své pošetilosti nedokázali zavřít — doufat, že ochrání Portál před vetřelci. Bylo totiž víc než směšné předpokládat, že si budou zcela důvěřovat černý mág — který v okamžiku, kdy k Portálu dospěl, už *musel* vykonat nespočet temných skutků — a bílý kněz Paladinův, člověk čisté duše a ryzí víry.

Přesto už se totéž jednou stalo. Svázáni falešným kouzlem jednoho a ztracenou vírou toho druhého, Fistandantilus a Denubis se také dostali až sem. Nyní se zdálo, že se totéž stane znovu, ačkoli tu bylo něco, co pradávní přes všechnu svou moudrost nepředpověděli — podivná pozemská láska.

Crysania vstoupila do Portálu a naposledy na tomto světě se s úsměvem podívala na Raistlina. Také on se na ni usmál, přestože si už v hlavě opakoval první kouzlo.

Crysania zvedla paže a upřela zrak daleko za Raistlina, do nádherného království jejího boha. Slyšela poslední slova Kněze—krále a věděla, že udělal chybu — chybu z pýchy, když boha žádal o to, o co by měl poníženě prosit.

V tom okamžiku Crysania pochopila, proč se bohové rozhněvali a seslali na svět Pohromu. Z celého srdce věřila, že Paladin vyslyší její modlitby, ty, které odmítl Knězi—králi. Byl to okamžik Raistlinova triumfu a byl to také okamžik jejího vlastního vítězství. Stejně tak jako svatý kníže Huma i ona prošla svou zkouškou. Zkouškou ohně, temnoty, smrti a krve. Byla připravená.

"Paladine, Platinový draku, tvá věrná služebnice se před tebou sklání s prosbou, abys jí požehnal. Její oči jsou otevřené k tvému světlu. Nakonec pochopila, co jsi ji ve své moudrosti chtěl naučit. Vyslechni její modlitby, ó Nejmocnější. Buď při ní. Otevři Portál, aby mohla vstoupit s tvou pochodní. Buď při ní, až se pokusí navěky zúčtovat s temnotou."

Raistlin zadržel dech. Všechno teď záleželo jen na ní! Nezmýlil se v ní? Opravdu je tak silná, moudrá a neochvějná ve své víře? Skutečně si ji zvolil sám Paladin?

Crysania se rozzářila čistým, svatým světlem. Černé vlasy se jí leskly, bílé roucho zářilo jako sluncem zalité mraky a oči se třpytily jako stříbrný měsíc. Její krása byla nepopsatelná.

"Děkuji za vyslyšení mé modlitby, bože Světla," zašeptala Crysania a sklonila hlavu. Po tváři jí stékaly slzy podobné hvězdám. "Odměním se ti za to."

Raistlin byl její krásou omámen a na okamžik zapomněl na svůj velký úkol, jen na ni němě zíral. Myšlenky na magii přehlušilo prudké bušení jeho srdce.

Přísně se napomenul. Zapomeň na to! Už tě nic nezastaví...

"Ach, Karamone!" zašeptal Tasslehoff.

"Je příliš pozdě," řekl Karamon.

Došli až na samý konec podzemního vězení, do nejtemnější části magické pevnosti, když se před jejich očima zjevila Crysania. Byla zahalená ve stříbrném světle a stála uprostřed Portálu. Ruce a tvář měla obrácené k nebesům. Její nadpřirozená krása bodla Karamona u srdce.

"Příliš pozdě? Ne!" vykřikl Tas. "To nesmí být pravda!"

"Podívej, Tasi," řekl smutně Karamon. "Podívej se na její oči, je slepá. Slepá! Stejně tak, jako jsem byl já ve Věži Vysoké magie. Přes to světlo nic nevidí..."

"Musíme se pokusit na ni promluvit, Karamone!" cloumal jím zuřivě Tas. "Nemůžeme ji jen tak nechat. Je to moje chyba! Řekl jsem jí o Bupu! Kdybych jí to neřekl, nepřišla by sem! Promluvím s ní!"

Šotek vyskočil a mával rukama. Karamon ho popadl za vlasy a táhl ho zpátky. Tas zaječel bolestí a Raistlin se otočil.

Arcimág se na šotka a bratra chvíli díval, jako by je nepoznával. Pak se jeho oči zlověstně zableskly a to, co v nich uviděli, nebylo vůbec příjemné.

"Mlč, Tasi," zašeptal Karamon. "Není to tvoje chyba, tak zůstaň, kde jsi!" Karamon odvedl šotka za silný žulový sloup. "Zůstaň tady," nařídil mu, "drž se v bezpečí i s kouzelným medailonem."

Tas otevřel pusu, aby něco namítl. Pak ale uviděl Karamonovu tvář, ohlédl se do chodby a spatřil Raistlina. Šotka se náhle zmocnil pocit, který cítil i v Propasti — pocit strachu a naprostého vyčerpání. "Ano, Karamone," řekl tiše, "zůstanu tady, slibuji..."

Opřel se o sloup, třásl se a před očima se mu objevila vzpomínka na Gnimše, ležícího v temné cele.

Karamon se na šotka naposledy varovně podíval, otočil se a vydal se chodbou tam, kde stál jeho bratr. Raistlin v rukou svíral Magiovu hůl a unaveně ho sledoval. "Tak ty jsi přežil," poznamenal suše.

"Díky bohům, ne díky tobě," odpověděl Karamon.

"Nevděčíš za to bohům, můj drahý bratře," řekl Raistlin a křivě se usmál. "Byla to Královna Temnot. Ona poslala šotka zpátky a ona to také byla, kdo změnil čas a způsobil, že byl tvůj život zachráněn. Protiví se ti to vědomí, Karamone, že za svůj život vděčíš Královně?"

"Protiví se snad tobě, že jí dlužíš svoji duši?"

Raistlinovi se zablýskalo v očích a na malý okamžik se tam objevily pochybnosti. Pak se sardonicky usmál a odvrátil se. Stoje tváří k Portálu zvedl pravou ruku a nastavil dlaň. Pohled upíral na dračí hlavy okolo kulatého vchodu.

"*Černý draku*."Hlas měl tichý a měkký. "*Z temnoty do temnoty, můj hlas volá do nicoty.*"

Jakmile Raistlin ta slova vyslovil, začala se kolem Crysanie tvořit aura černého světla, tak temná jako noční klenot a tak temná jako záře černého měsíce.

Raistlin na rameni ucítil Karamonův dotek. Rozhněvaně se snažil ho setřást, ale Karamonovo sevření bylo neúprosné.

"Vezmi nás domů, Raistline..."

Raistlin se otočil a hněv vystřídalo ohromení. "Cože?"

"Vezmi nás domů," opakoval klidně Karamon.

Raistlin se divoce rozesmál.

"Ty jsi přece takový hlupák, Karamone!" odsekl. Trhl sebou, aby se zbavil bratrova sevření. Stejně tak se ale mohl snažit setřást smrt.

"Je víc než jisté, že už víš, co se stalo! Šotek ti nejspíš řekl o gnómovi. Ty víš, že jsem tě zradil. Klidně bych tě tu nechal umírat. A ty se mě stále držíš!"

"Držím tě proto, že se nad tebou zavírá voda, Raistline," řekl Karamon.

Podíval se na své opálené paže a na bratrovy štíhlé ruce, které svíral v dlaních. Byly tak tenké jako kosti ptáků a kůže na nich byla téměř průsvitná. Karamonovi se na chvíli zazdálo, že pod kůží vidí pulzovat modré žíly.

Zhluboka se nadechl a hlasem plným lítosti pokračoval: "Nic neospravedlní to, co jsi udělal, Raiste. Mezi námi už to nikdy nebude takové jako dosud. Otevřel jsi mi oči. Konečně vidím, jaký skutečně jsi."

"A přesto tu škemráš, abych šel s tebou," ušklíbl se pohrdavě Raistlin.

"Naučil bych se žít s vědomím, kdo jsi a co jsi udělal." Karamon se podíval bratrovi do očí a pak dodal: "Ale budeš to ty, kdo se sebou bude muset žít, Raistline. A věřím, že jsou chvíle, kdy to musí být nesnesitelné."

Raistlin neodpověděl. Jeho tvář vypadala jako neproniknutelná maska.

Karamon polkl a odkašlal si. Jeho sevření ještě zesílilo. "Přemýšlej o tom. Udělal jsi v životě mnoho dobrého, Raistline, možná víc než kdokoli z nás. Ano, také jsem lidem pomáhal, ale je jednoduché pomoci někomu, kdo to ocení. Ty jsi pomáhal těm, kteří ti za tvoji pomoc plivali do tváře. Pomáhal jsi těm, kteří si to nezasloužili. Pomáhal jsi i tenkrát, když to bylo marné." Karamonovi se třásly ruce. "Pořád je mnoho dobrého, co můžeš udělat.. .vykoupit se zlu. Opusť ho a vrať se domů."

Vrať se domů... Vrať se domů.

Raistlin zavřel oči a prudce ho zabolelo u srdce. Pohnul levou rukou a zvedl ji. Jeho tenké prsty se dotkly bratrovy ruky, byl to dotek tak nepatrný jako dotek pavoucích nohou. Jen vzdáleně zaslechl Crysaniin hlas, modlící se k Paladinovi. Na očních víčkách se jí třpytilo překrásné bílé světlo.

Vrať se domů...

Když Raistlin promluvil, jeho hlas byl tichý a klidný. "Milý bratře, nedokážeš si představit všechny hrůzy, které potřísnily moji duši. Kdybys to věděl, obrátil by ses a prchl." Zachvěl se a vzdychl. "A máš pravdu. Někdy se ani já sám na sebe nemohu podívat."

Otevřel oči a upřeně se na bratra zadíval. "Ale Karamone, ty víš, že jsem své zločiny spáchal vědomě a dobrovolně. Ty víš, že přede mnou stojí další hrůzné činy a já je opět budu páchat vědomě a dobrovolně..."

Podíval se na Crysanii stojící v Portálu, ztracenou ve svých modlitbách a zářící krásou a mocí.

Karamon se na ni podíval a zamračil se.

Raistlin ho s úsměvem sledoval. "Ano, můj bratře. Ona se mnou vstoupí do Propasti. Půjde přede mnou - a bude bojovat moji bitvu. Postaví se temným kněžím, kouzelníkům, duchům zatracených mrtvých, bloudících prokletou krajinou a bude čelit neuvěřitelnému mučení, které pro nás Královna přichystala. To vše jí zraní tělo, zničí mysl a roztrhá duši. Nakonec, až už

toho více neunese, padne na zem a bude ležet u mých nohou... krvácející a umírající.

Z posledních sil se zachytí mé ruky, abych ji utěšil. Nebude mě prosit o pomoc, na to je příliš silná. Dobrovolně a ochotně mi obětuje vlastní život a jediné, oč mě požádá, bude, abych s ní zůstal až do konce."

Raistlin se zhluboka nadechl a pokrčil rameny. "Ale já kolem ní jen projdu, Karamone. Projdu kolem ní, aniž bych se na ni podíval nebo jí věnoval jediné slovo. Proč? Protože už ji nebudu potřebovat. Půjdu dál za svým cílem a moje síla bude ještě větší, až z jejího probodnutého srdce vyteče poslední kapka krve."

Znovu se otočil, zvedl levou ruku a nastavil dlaň. Podíval se na hlavu draka na samém vrcholu Portálu a odříkal druhé zaklínadlo. "*Bílý draku na tomto světě, můj hlas volá po životě."* Karamon hleděl na Portál a na Crysanii a třásl se hrůzou a odporem. Stále se ještě držel svého bratra. Stále si ještě myslel, že ho přesvědčí. Pak ucítil, jak sebou tenká paže pod jeho rukou prudce trhla. Cosi se zablesklo, Karamon ucítil rychlý pohyb a zahlédl lesknoucí se ostří stříbrné dýky, aby zbraň vzápětí ucítil na svém hrdle.

"Pusť mě, bratře," řekl Raistlin.

A přestože dýkou ani nepohnul, krev stejně tekla. Nebylo to však z rány na těle, ale na duši. Stříbrný nůž přeřízl poslední tenkou nitku mezi oběma dvojčaty. Karamon u srdce ucítil ostrou bolest, byl však konečně volný. Beze slova svého bratra pustil. Ohlédl se na čekajícího Tase, který se stále ještě skrýval za sloupem.

"Ještě jedno varování, bratře," řekl chladně Raistlin a zasunul nůž za opasek. Karamon neodpověděl, nezastavil se ani se neotočil.

"Pamatuj na magický časostroj," pokračoval pohrdavě Raistlin. "Opravilo ho její Temné Veličenstvo. Byla to ona, kdo poslal šotka zpátky. Kdyby se vám ho podařilo najít, mohli byste se ocitnout na velice nepříjemném místě!"

"No ale ona ho neopravila!" vykřikl Tas a vyskočil zpoza sloupu. "Gnimš to opravil! Gnimš — můj přítel! Ten gnóm, kterého jsi ty zabil! Já..."

"Pak to tedy použijte," řekl chladně Raistlin. "Vezmi ho s sebou a zmizte, Karamone. Ale pamatuj, že jsem tě varoval."

Karamon zachytil rozhněvaného šotka. "Jen klid, Tasi. To už stačí. Ostatně už na ničem nezáleží." Karamon se obrátil na svého bratra. Ačkoli byla jeho tvář naplněná bolestí a vyčerpáním, její výraz byl klidný a mírumilovný. Pohladil Tase po vlasech a řekl, "Pojď, Tasi, půjdeme domů. Sbohem, můj bratře."

Raistlin ho však neslyšel. Stál tváří k Portálu a byl zcela pohlcený svou magií. Když začal třetí zaklínadlo, koutkem oka zahlédl, jak Tas začal manipulovat s medailonem a proměnil ho na magický časostroj.

Nech je jít, pomyslel si Raistlin. Konečně se toho velkého hlupáka zbavím! Raistlin se obrátil k Portálu a usmál se. Crysania byla obklopená kruhem chladného světla, které zářilo jako slunce odrážející se ve sněhu.

Raistlin zvedl ruku, ukázal na třetí dračí hlavu v levé části Portálu a odříkal další zaklínadlo.

"*Červený draku, z temnoty do temnoty, vše pod mýma nohama je z pevné hmoty.*"

Z Crysaniina těla vystřelily rudé paprsky a pronikly bílým a černým světlem. Byly rudé a žhavé jako krev a jako světelný most překlenuly mezeru mezi Raistlinem a Portálem. Raistlin zvýšil hlas. Otočil se, aby zavolal na čtvrtého draka. "*Modrý draku, čas letí a drží tě ve svém prokletí.*" Crysanii zalil příval modrého světla a pak se prudce roztočil. Jako by plavala ve vodě, dívka zaklonila hlavu, rozpřáhla ruce a její bílé roucho se rozvlnilo v záplavě světel.

Raistlin cítil, jak se Portál otřásl. Magické pole se dalo do pohybu a odpovídalo na jeho příkazy! Jeho duše se tetelila radostí, kterou s ním Crysanie sdílela. Oči se jí nadšeně leskly; její rty se rozdělily a vydaly sladký vzdech. Natáhla ruku a pod jejím dotekem se Portál otevřel.

Raistlin ani nedýchal. Tělem mu projela síla moci a extáze, které ho téměř srazily k zemi. Nyní už viděl skrz Portál. Zahlédl zemi za jeho branami, zemi pro smrtelníka zakázanou.

Odkudsi zaslechl slabý hlas svého bratra, který se pokoušel použít kouzelný vynález — " *Tvůj čas jen tobě patří, ač přes něj putuješ... Počátek i konec pevně sevři... Osud svůj máš ve svých rukou... Domů. Vrať se domů.*"

Raistlin začal páté zaklínadlo. "*Zelený draku, protože i bohové pláčou nad svým osudem, roňte slzy s nimi, na věky tu nebudem*." — Raistlinovi se zlomil hlas. Něco se stalo! Kouzlo pulzující celým jeho tělem se náhle ztratilo. Vykoktal několik posledních slov, ale každé nadechnutí mu působilo bolest. Srdce se mu na okamžik zastavilo a pak se znovu rozbušilo, tak rychle, že se Raistlinovo hubené tělo křečovitě otřáslo. Arcimág byl otřesený a zmatený a jen slepě zíral do Portálu. Copak poslední kouzlo nefunguje? Světlo kolem Crysanie se rozvlnilo. Magické pole se dalo do pohybu! Raistlin zoufale opakoval poslední kouzlo. Hlas se mu zlomil a jeho ozvěna ho probodávala. Co se stalo? Kouzelná moc se mu vymkla z rukou. Raistlin ztrácel vládu nad...

Vrať se domů...

Královnin hlas se zajíkal smíchy. Karamonův hlas byl plný lítosti... A

pak tam byl ještě jeden hlas — šotkův jekot, který předtím poslouchal jen jedním uchem. Nyní mu pronikl mozkem jako paprsek oslepujícího světla.

"Gnimš to opravil... Gnóm, můj přítel...!" Raistlin si náhle vzpomněl na Astinova slova a ty věty se mu zaryly do duše jako ostrý nůž...

Ve stejném okamžiku jeden gnóm vězněný thorbardinskými trpaslíky uvedl do chodu kouzelný časostroj. Moc toho vynálezu se spojila s Fistandantilovou magií... Následoval obrovský výbuch, který smetl Dergotské pláně z tváře Krynnu.

Raistlin rozhněvaně zaťal pěsti. Zabít toho gnóma bylo tedy zbytečné! — Ta otrhaná postava si těsně před svou smrtí s vynálezem hrála. Historie se bude opakovat! Stopy v písku... Raistlin se podíval do Portálu. Viděl, jak se odtamtud vynořil kat. Viděl své vlastní ruce, jak si sejmuly kápi. Viděl lesknoucí se ostří sekyry — jeho vlastní ruce ji popadly a položily ji na jeho vlastní krk!

Magické pole se začalo otřásat. Dračí hlavy kolem Portálu triumfálně řičely. Bolest a hrůza zkřivily Crysaniin obličej.

Raistlin se podíval do jejích očí a uviděl v nich stejný výraz, jaký měla jeho matka, když umírala.

Vrať se domů...

Světla v Portálu se divoce roztočila. Zvedla kněžčino tělo tak, jak se kolem ní ve vesnici zničené morem roztočily magické plameny. Crysania vykřikla bolestí. Její tělo začalo mizet v nádherném a smrtícím ohni neovladatelné magie.

Raistlin byl napůl oslepený a po tváři mu stékaly slzy, když zíral do točícího se víru. A pak spatřil, že se Portál zavírá.

Odhodil Magiovu hůl na zem a uvolnil svůj vztek v zoufalém, nesrozumitelném výkřiku čirého šílenství.

Jako odpověď se z Portálu ozval pronikavý smích.

Vrať se domů...

Raistlin pocítil tiché zoufalství. Zklamal. Ale ona ho nikdy neuvidí se před ní plazit. Jestli musí zemřít, zemře svou vlastní magií...

Zvedl hlavu a vstal. Vložil do toho zápasu všechny své síly — pradávnou moc předků, svou vlastní moc a moc, o které ani nevěděl, že ji ovládá, moc, která se vynořila odkudsi z hlubin jeho duše. Zvedl paže a ještě jednou vykřikl. Tentokrát to však nebyl nesrozumitelný, bezradný křik. Tentokrát byla jeho slova čistá. Tentokrát to byl příkaz, jaký ještě nikdo na tomto světě nevyslovil.

Tentokrát bylo jeho slova slyšet a bylo jim rozumět.

Magické pole se zastavilo. On ho držel! Cítil, jak ho pevně svírá. Na jeho příkaz se Portál otřásl a přestal se zavírat. Raistlin se pomalu nadechl.

Potom koutkem oka zahlédl záblesk. Magický časostroj se uvedl do pohybu.

Pole se divoce roztočilo. Jak se vliv magického vynálezu šířil, jeho mocné vibrace otřásaly každým kamenem a pevnost se začala bortit. Draci vztekle řvali. Pravěké hlasy skal a nekonečné hlasy dračích bojů se spojily v hrozném výkřiku.

Ten zvuk byl ohlušující. Síla dvou mohutných kouzel otřásala zemí. Skály začaly pukat. Také dračí hlavy se rozpadaly... Samotný Portál se začal hroutit.

Raistlin padl na kolena. Magické pole ho zabíjelo - trhalo ho na kusy jako samotné kosti světa. Hroutilo se a otřásalo, a protože ho Raistlin stále držel, začalo trhat i jeho.

Hlavou mu projela prudká bolest. Jeho tělo zachvátila křeč. Mág se svíjel se v agónii.

Zvolil si tu nejstrašnější volbu. Kdyby povolil, padl by do vlastního zatracení. Padl by do nicoty, utopené v té nejstrašnější tmě. A nyní, přestože stále držel magické pole, věděl, že bude roztrhán na kousky a jeho tělo bude rozmetáno silou magie, kterou předtím ovládal, ale která se vymanila z jeho moci.

Svaly se mu odlouply od kostí a jeho šlachy se roztrhaly.

"Karamone!" naříkal Raistlin, ale Karamon s Tasem zmizeli. Magický časostroj, opravený jediným z gnómů, jehož vynálezy fungovaly, skutečně fungoval. Zmizeli. Už mu nebylo pomoci.

Raistlinovi zbývalo jen několik okamžiků života, ale bolest byla tak strašná, že nebyl schopen přemýšlet.

Kosti mu praskaly, oči vyletěly z důlků, kouzla mu vytrhla srdce z těla a vysála mozek z lebky.

Slyšel výkřiky a věděl, že to je jeho vlastní smrtelný křik. Stále bojoval, tak jako bojoval celý život.

Já... to... ovládnu...

Slova vycházející z jeho úst potřísnila krev.

Já to ovládnu...

Natáhl ruku a sevřel Magiovu hůl.

Ovládnu!

A pak ho to oslepující, pestrobarevné světlo náhle strhlo do svého víru.

Vrať se domů... Vrať se domů...

Obsah

Dračí kopí – sága

LEGENDY

svazek 2

Margaret Weis & Tracy Hickman

Válka zatracených

Z anglického originálu
LEGENDS volume 2
War of the Twins
Vydaného firmou TSR,Inc.,
Lake Ženeva,WI53147 v roce 1986
Přeložil Irena Votavová
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 316 . publikaci v roce 1996
První vydání
Vytisklo Spektrum, Brno, Vídeňská 113
Tématická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 140 Kč

ISBN 80-7174-446-8